CHRISTIE WATSON

Acolo unde femeile sunt regi

AUTOARE LAUREATĂ A PREMIULUI
COSTA PENTRU ROMAN DE DEBUT

FICTION CONNECTION

TREI

Christie Watson

Acolo unde femeile sunt regi

Traducere din engleză de
Irina Negrea

TREI
2017

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

WHERE WOMEN ARE KINGS
Christie Watson
Copyright © 2013 by Christie Watson

© Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-40-0153-5
ISBN PDF: 978-606-40-0154-2
ISBN Print: 978-606-719-655-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Mihaela Apetrei
Coperta colecției:Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © PeopleImages
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Eugenia Ursu
Corectură: Sînziana Doman, Maria Mușuroiu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății

intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Moyo, care a înghițit toată bunătatea lumii,
și lui Kike, pe care el îl iubește cum nu a mai existat
vreodată o iubire pe lume.

1.

Elijah, scumpul meu fiu,

Vreau să îți povestesc despre viața ta. Fiecare om are o istorie înăuntrul său, care începe de dinainte ca el să se nască, iar istoria ta este mai mare decât le va fi dat multora să trăiască. Ei spun că nu ar trebui să îți povestesc unele lucruri și că vorbele pot răni urechiușele unui copil, dar, băiatul meu drag, între o mamă și fiul ei nu există secrete. Copilul a văzut pe dinăuntru trupul mamei lui. Or, cine poate cunoaște un secret mai mare decât acesta? Englezii aceia spun o mulțime de lucruri. Ceea ce ei numesc „abuzuri asupra copilului“, noi, nigerienii, numim „educație“. Așa că nu-i băga în seamă.

Povestea ta începe în Nigeria, un loc ca o gură de Rai. Soarele strălucește tot timpul, iar oamenii zâmbesc și au grijă unii de alții. Copiii nigerieni sunt silitori la școală și bine-crescuți, se îngrijesc de părinții lor și îi respectă pe bătrâni. Nigeria înseamnă strălucire și stele, și pământ ca pielea obrajilor tăi: maro-roșcat, moale și cald.

Mi-e sufletul plin și mândru de amintiri din Nigeria. Cel mai mult îmi amintesc de familia mea. Măicuța — bunica ta — era renumită pentru lustruirea cratițelor și depănarea poveștilor.

— Odată, demult de tot, obișnuia ea să ne spună mie și surorilor mele, o *femeie*, atât de plină de golul din ea, și-a vândut trupul, ca pe o bucată de carne la piață. Și femeia aceea a cutreierat toată Nigeria, căutând ceva cu care să-și umple pustiul din ea, și a învățat multe graiuri, căutând cuvinte care să-i explice deșertăciunea. Iar oamenilor le plăcea de această femeie deșteaptă și deșartă: era plămădită din lumina stelelor; inima ei sclipea ca

argintul. Ascultau când ea își rostea vorbele în multe graiuri, povestind despre locurile pe care le văzuse: despre Jos, unde din cer ploua cu nestemate, și despre Nord, unde oamenii dispăreau în ziduri de nisip, și despre pâraiele din Deltă, dansând cu duhurile apelor. Și astfel, pământenii au făcut-o rege. Și glia a împlinit-o lăuntric, iar deșertăciunea era cer. Nigeria este un loc unde femeile sunt regi. Unde orice este posibil.

Toată copilăria mea, măicuța și-a lustruit tingirile, iar eu am privit-o, ascultându-i poveștile, ascultându-i cântecele, o femeie mulțumită cum nu exista alta pe lume. Mama cânta tare, ceea ce era un lucru bun, deoarece sora mea, mătușa ta Bukky, de la care ai moștenit nuanța asta frumoasă de piele, avea o voce care părea că-ți străpunge chipul. Mi-aduc aminte cum s-a rugat într-o zi de măicuța să ne spună secretele ei. Soarele abia se ridicase un pic, dar noi ne treziserăm deja de câteva ceasuri, ascultând cum mama cânta și tăicuțul sforăia.

— Te rog, se miorlăia Bukky. Te rog, mami. N-o să spun nimănui.

— N-o să vă spun niciodată ingredientul meu secret. Și a scuturat atât de tare din cap, încât mărgelele din codițe i s-au ciocnit între ele. Râdea.

— Niciodată. Puteți să mă cicăliți voi toată ziua, fiindcă degeaba, buzele-mi sunt pecetluite, ca palma lui tăticul în ziua de leafă!

— Te rog, insista Bukky, uitându-se la cârpa cu care mămica ștergea oalele. Am putea să ne îmbogățim. Îți dai seama cum ar fi să vinzi pe autostradă o soluție care să curețe cratițele așa de bine!

Bukky era veșnic în căutarea unor metode de a face bani, dar era cam prostuță. Odată, fusese la un pas de a fi arestată, după ce un om i-a zis că îi dă o sută de dolari americani dacă era de acord să treacă o geantă prin vama de la aeroport. Dacă tăicuțul n-ar fi trecut cu mașina pe-acolo și nu ar fi

văzut-o, plecată de la școală, făcându-și de lucru pe stradă cu o geantă care nu era a ei, Bukky ar fi ajuns precis la închisoare. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca mămica să treacă pe-acolo cu mașina, Bukky n-ar fi scăpat cu viață din mâinile ei, cu siguranță. Și de unde să știm noi dacă porțile Raiului s-ar mai fi deschis în urma unui astfel de delict, fie el și izvorât din prostie? Însă ceea ce mi-a rămas mie în suflet nu este naivitatea lui Bukky sau exasperarea părinților noștri. Ci, mai degrabă, nu pot uita lumina din casă, dănțuind jucăușă pe oalele acelea de gătit, scăpărând mii de diamante în firele de praf și pe obrajii durdulii ai lui Bukky; râsul măicuței; sforăitul tatei. Acea mică pustietate în care urmează să crești. Acolo unde femeile sunt regi.

Îmi amintesc de casa noastră, cu câteva trepte sparte și un acoperiș prin care ploua înăuntru, construită în jurul unei curți interioare, unde mămica spăla orezul într-una din oalele ei; pot să jur că orez așa de curat ca al nostru nu găseai în toată Nigeria. Surorile mele, Miriam, Eunice, Rebekah, Bukky, Esther, Oprah și Priscilla pierdeau vremea privindu-se toată ziua în celelalte cratițe strălucitoare ale mamei, studiindu-și grosimea sprâncenelor, distanța dintre ochi (Bukky zicea mereu că între ochii lui Esther ai fi putut parca o mașină), forma buzelor, arcuirea genelor. Tăticul chicotea amuzat ori de câte ori le vedea cum se oglindeau în luciul oalelor, iar pe mine mă mângâia pe cap. „Frumoasa Deborah“, îmi zicea el. Eu nu mă priveam niciodată în luciul oalelor. Știam, chiar de la o vârstă atât de fragedă, că e un păcat să fii trufaș. Eram un copil inteligent, Elijah. Un copil dotat. Învățasem Biblia atât de bine, încât puteam recita Psalmii de la vârsta de un an. Nu știu dacă devenisem preferata tatei pentru că nu mă oglindeam niciodată în vreo cratiță sau, mai ales, fiindcă eram dornică să studiez Biblia. Știam însă că tata mă prefera pe mine. Și orice fată care este

preferata tatălui ei crește binecuvântată, cum am crescut eu.

De fapt, noi toți eram binecuvântați. Ne plăcea școala și ne duceam la Biserica Apostolică a Întoarcerii lui Hristos, aflată la doar un sfert de ceas de mers pe jos. Dar și mai mult ne plăcea să venim acasă de la școală, ca să mâncăm împreună la masă și să ne povestim întâmplările de peste zi, apoi să citim Biblia sau celelalte cărți pe care tăicuțul ni le cumpăra de la prăvălia de lângă serviciul lui, sau cărți pe care ni le dădea mama și care fuseseră citite de atâtea ori, încât stăteau deschise, ca și cum poveștile din ele erau vii și voiau să fie auzite. Locuiam la periferia Lagosului, în cartierul Yaba, lângă stația de autobuz de pe University Road, înspre cimitir: eu, mama, tata, cele șapte surori ale mele, mătușile, bunicii și frații mei, Othniel și Immanuel, deși Othniel era ocupat cu învățătura, ca să devină farmacist, așa că era mereu plecat fie la serviciu, fie la biblioteca universitară, iar Immanuel își petrecea tot timpul cu iubita lui, care locuia pe insula Victoria. Pentru noi, iubita lui Immanuel era o enigmă și mai mare decât pasta de curățat cratițe a mamei; avusese un rol într-un clip muzical, iar părinții ei erau despărțiți și nu mergeau niciodată la biserică.

Biserica a fost mereu o parte importantă din viața noastră. Când trăiești ca în Rai, nu poți uita să îi mulțumești lui Dumnezeu. Iar noi mai aveam un motiv de a-l iubi pe Domnul: unchiul nostru, fratele tatii, se născuse cu glasul Lui în suflet. Unchiul Pastor înfăptuia minuni. Putea întoarce un om din morți, readucându-l la viață, sau știa să risipească ghinionul unei case, făcând din ea cea mai norocoasă familie din tot Lagosul. Am văzut-o cu ochii mei. Am văzut multe lucruri. Odată, un om s-a rugat pentru minunea de a scăpa de grija zilei de mâine și a venit la biserică, după o săptămână, cu un bilet câștigător la loto, un ceas Rolex nou-nouț și o iubită cu niște sâni atât de

mari, încât tăticul nu s-a putut abține să nu facă niște comentarii, iar mama l-a obligat să arunce în cutia milei toți *naira*1 pe care-i avea în buzunar. Ce-am mai râs cu toții atunci, Elijah dragă! Biserica noastră era un loc plin de fericire și voie bună, iar fețișoara ta m-a purtat cu gândul înapoi la acele vremuri, la râsetele părinților noștri. Văzuserăm cu toții cum se tachinau mama și tata: el, prefăcându-se că i-a rămas în gât mâncarea gătită de ea; ea numindu-l „burtosul“. Râsetele lor. Felul în care se uitau unul la celălalt și la noi. Era atâta fericire în casă. Și în familie. Nu există nimic mai minunat decât asta.

Căsnicia părinților noștri avea temelii solide, așa că, atunci când vântul sufla prea vijelios, nu se clătina nimic. Întâi au fost prieteni, foarte mulți ani, iar când m-am împrietenit cu Akpan, țin minte cum mama și tata s-au uitat unul la celălalt și și-au zâmbit. Doreau să aibă și căsnicia mea aceleași temelii trainice. Au fost atât de fericiți când tăticul tău m-a condus sub un palmier, unde a scos din buzunarul de la pantaloni un inel care sclipea ca o stea în miez de noapte și care îl costase probabil salariul pe șase luni. Părinții mei știau ce înseamnă o căsnicie fericită. Erau mulțumiți și, totodată, ușurați. Chiar și într-un loc unde e ca în Rai, viața poate fi grea pentru femei. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca tatăl tău, Akpan, să mă ceară în căsătorie, nu știu ce s-ar fi ales de mine. Și să știi, băiatul meu, că asta este soarta multor femei din toată lumea.

Eu am fost norocoasă. Akpan a devenit prietenul meu. Venea pe la noi tot timpul și, cu fiecare nouă vizită, îmi plăcea tot mai mult de el. Avea o figură de om bun și credea în lucruri, iar adesea avea o sacoșă de la Marks & Spencer, plină de cadouri pentru noi: un set de bijuterii placate cu aur pentru mine și surorile mele, un ceasornic deșteptător de voiaj pentru măicuța, deși ea nu călătorea niciodată

mai departe de Ikeja și, oricum, nici nu avea baterii AAA.

Câteodată, când eram copil, îl auzeam pe Dumnezeu cu urechea minții, auzeam vocea Lui, limpede precum culorile dimineții. Când i-am povestit lui Akpan, a zis că aveam un har divin. A zis că Dumnezeu mă alesese pe mine pentru a-mi murmura secrete alese, fiindcă eram atât de frumoasă. Spunea că sunt îngerul lui și, auzindu-l, mie îmi tremura inima atât de tare în piept, că abia mai puteam să respir. Asta se întâmpla cu mulți ani înainte de a ne căsători și înainte ca Akpan să obțină o viză pentru el și o viză pentru mine, ca soție, astfel încât să ne părăsim casa și să venim în Anglia, în apartamentul din Londra, unde te-am făcut pe tine din prima încercare. Stelele străluceau pe cer în acea primă noapte, Elijah, ca și cum stelele nigeriene ar fi călătorit cu noi până la Deptford, ca să ne lumineze când ne iubeam. Tu te-ai născut din dragoste, din stelele nigeriene și din secretele în care credeam.

Ești iubit, micuțul meu nigerian, cum nu a mai existat vreodată o iubire pe lume.

---

[1] Moneda națională nigeriană. (*N. red*.)

2.

Scârnăvie afurisită dezgustătoare și păcătoasă. Elijah auzea tot timpul glasul vrăjitorului. Îi spunea să facă lucruri rele. Elijah știa că este un băiat rău. Și dezgustător. Și-ar fi dorit ca vrăjitorul să-și aleagă un alt băiat, sau măcar să își folosească puterile supranaturale doar pentru lucruri bune, cum ar fi să poată urca sus de tot sau să poată zbura. Vrăjitorul putea să facă orice. Putea să își folosească forța supraomenească pentru a ridica obiecte grele și pentru a citi gândurile oamenilor. Putea să se prefacă în animal, să devină invizibil și să zboare prin cerul înnoptat, prinzând nuiele de fulgere cu mâinile goale. Elijah putea să se folosească de vrăjitorul din el pentru a gândi direct în mintea altcuiva. Dacă Elijah l-ar putea domina pe vrăjitor, ar putea să facă numai lucruri bune, cum ar fi puterile supranaturale, și atunci nu i-ar mai fi atât de frică de el. Frică de ceea ce era în stare să facă în continuare. Frică de ceea ce l-ar fi putut pune pe el să facă.

Elijah locuia cu Sue și Gary într-o casă plină de indicații despre ce trebuie să faci. El nu știa să citească, așa că trebuia să întrebe mereu ce scrie în fiecare indicație, iar Sue și Gary se plictisiseră să-i spună de fiecare dată. Norocul lui era că putea să țină minte orice:

Fii calm și mergi mai departe.
Dacă nu s-a stricat, nu-l repara.
O casă cu dragoste înseamnă acasă.

Stăteau pe o stradă numită fundătură, un loc unde toate casele erau mari și arătau la fel, și unde nu veneau oameni cu pielea neagră. Vecinii își spălau mereu mașinile, tundeau gardul viu sau pliveau grădinile din față ori de câte ori trecea

Elijah pe acolo. Dar știa că ei așteptau, de fapt, să-l poată vedea pe vrăjitor. Elijah voia să-i prevină. Se uita la ei și deschidea gura ca să le spună să fugă din calea lui, dar, de câte ori făcea asta, nu-i ieșea niciun cuvânt. Mai bine ar fi intrat cu toții în casă, noaptea, și s-ar fi rugat la Dumnezeu, se gândea el. Vă implor, rugați-vă la Dumnezeu, își spunea el. Și în sinea lui se ruga fierbinte pentru ca vecinii lor să se roage și ei. Ar fi trebuit să se roage cu toții în fiecare seară, ca să fie feriți de rele. Fiindcă altminteri vrăjitorul putea să le mistuie casele cu acid. Sau să-i mănânce cu totul.

În casa lui Sue și Gary era foarte curat și mirosea a varză. Nu aveau animale de companie. Îl lăsau pe Elijah să joace fotbal pe iarbă afară, dar nu-l lăsau să iasă din curte de capul lui. Camera de zi era locul unde își petreceau cea mai mare parte a timpului, privind la ecranul unui televizor enorm, atârnat pe perete. Lui îi plăcea să se uite la *Spiderman* și la *Superman*, iar odată, când Sue era la bingo, s-a uitat la *Harry Potter*, care era despre un vrăjitor băiat, care avea o cicatrice la cap, la fel ca el. Doar că cicatricea lui Elijah nu avea aceeași formă: în loc să fie în zigzag, era o linie dreaptă, iar Harry Potter era un vrăjitor bun și Elijah era unul rău. Ședea pe canapea, între perne pe care scria:

Bunicile sunt îngeri deghizați!
Aici stau un cocoș bătrân și o puicuță tânără.
Bun venit la balamuc.
Viața-i prea scurtă ca să bei poșircă.

Elijah o pusese pe Sue să i le citească pe toate.

Peste tot erau poze cu copii, toți zâmbitori, unii cu dinți lipsă. Niciunul nu semăna cu Sue sau cu Gary. Sue și Gary aveau pielea albă, cu pete maro pe mâini, și părul parcă străveziu. Sue era foarte scundă — Elijah îi venea până la umeri —, iar degetele ei erau tot timpul umflate și roșii. Gary purta ochelari și papuci cu Mickey Mouse. Când îi

făceau baie lui Elijah, nu-l ungeau pe corp după aceea, iar lui i se usca pielea, îl mânca și se scărpina. Copiii din poze aveau culori diferite, ochi diferiți și păr diferit. Probabil că avuseseră și ei mari mâncărimi. Elijah era atât de puternic, încât putea să le citească gândurile, chiar și în fotografii. Copiilor le era dor de mămicile lor.

— Toți puștanii ăștia au stat la noi în gazdă. Gary era în spatele lui; Elijah putea să-l vadă fără să se întoarcă. Până acum au fost douăzeci și doi de copii aduși în plasamente de urgență, a râs el. Iar optsprezece dintre ei au rămas aici mult timp: unul, chiar până la șaisprezece ani. Încă mai vin pe la noi de Crăciun sau trec în vizită s-o vadă pe Sue, uneori își aduc rufele la spălat…

Elijah nu avea să stea multă vreme. Sue și Gary voiau să-l vadă plecat, până nu-i omora vrăjitorul, iar el nu le putea face vreo vină din asta. Îi plăcea să stea cu Sue și Gary, însă lor nu le plăcea să stea cu un vrăjitor afurisit. Gary vorbea în continuare cu pereții, dar Elijah și-a astupat urechile pe dinăuntru. Tot ce auzea acum era mesajul trimis direct de la Dumnezeu. Dumnezeu trimitea mesaje uneori. Douăzeci și doi cu optsprezece. Așa i se spusese, și i se spusese ca să țină bine minte.

Exodul, 22:18. *Pe vrăjitori să nu-i lăsați să trăiască*.

Seara, Sue îl punea pe Elijah să se spele pe dinți. Chiar și cu pasta de dinți mentolată, nu simțea în gură decât gustul de legume fierte pe care îl forțau să le mănânce. S-a uitat la Sue. De când plecase Ricardo, Sue îl urmărise cu mare atenție. Încercase să-l îmbrățișeze, dar reușise să scape din brațele ei. Acum îl studia în oglindă, dar știa că nu putea să îl vadă, fiindcă el nu apărea în oglinzi. Vrăjitorii nu produc nici reflexii, nici umbre. Așa îți poți da seama dacă în tine sălășluiește un vrăjitor. Sue se uita concentrată, dar nu putea deloc să-l vadă pe Elijah. Nu-i venea să creadă că îl forța să mănânce o legumă numită nap, care era portocalie și avea

gust de scuipat. Mama nu l-ar obliga niciodată să mănânce legume. Mama nu i-ar da niciodată mâncare cu gust de scuipat. Mama nu avea niciun pic de răutate în ea. Mama era un înger. Era atât de bună la suflet, încât dacă un om rău era pe moarte, ea încerca să îl salveze, chiar dacă acela era un om rău-rău de tot. Ea nu ar da nimănui legume fierte, nici măcar celor mai răi oameni din lume.

— E perfect, Elijah. Spală-te bine pe dinți timp de două minute. Te descurci foarte bine. Ești un băiat foarte deștept și știi să te speli frumos pe dinți.

Elijah se uita la Sue, care privea o oglindă goală și se prefăcea că vedea în ea un băiat de șapte ani spălându-se pe dinți. Și-a folosit ochii cu laser ca să aburească oglinda.

După ce s-a spălat pe dinți, Elijah a mers cu Sue în dormitorul lui și s-a urcat în pat. Ea l-a acoperit cu o pătură.

— Nu te mai foi, i-a spus ea. N-o să-ți vină somnul dacă te foiești așa în pat. Poate că ești un pic speriat astăzi? Știi că poți vorbi cu mine absolut orice. Sue râdea și ofta în același timp. Se uită la Elijah și îl mângâie ușor.

— Te simți cumva în nesiguranță? Fiindcă vreau să îți reamintesc toate lucrurile pe care ți le-am mai spus: aici ești pe deplin ocrotit; nimeni nu îți poate face vreun rău.

Și-a înălțat capul și a tras pătura în jos, ca să îl poată vedea mai bine pe Elijah. El voia să tragă pătura înapoi în sus. Se întreba dacă Mama avea o pătură sau dacă nu-i era frig, cumva.

Sue își rezemă capul în palmă.

— Ascultă-mă pe mine, asistenții ăștia sociali nu ne spun nouă decât ce vor ei. Chiar și Ricardo, așa drăguț cum e el. Dar poate că-i mai bine așa. Oricum, scumpete, știi că poți oricând să stai de vorbă cu mine. Îți face bine dacă spui ce ai pe suflet. Dacă spui ce probleme te frământă, înțelegi.

Elijah privea petele maro de pe mâna lui Sue. Probabil că o otrăvea vrăjitorul.

În loc să se uite la mâinile lui Sue și să se gândească la diverse lucruri, începu să se uite prin dormitor. Era acolo un șifonier cu un urs pictat pe el, despre care ea zicea că îl chema Winnie the Pooh2. Sue îi citea lui Elijah o sumedenie de povești. Pe perete era un raft cu multe cărți, inclusiv cartea despre urs. Cartea aceea era al doilea lucru preferat al lui Elijah, din camera lui.

Primul lucru preferat se afla lângă pat: o poză într-o ramă de lemn. În fotografie, Mama avea părul împletit în milioane de codițe și zâmbea, ținând în mână o Biblie ediția King James, pe care i-o dăduse unchiul Pastor. În spatele ei era steagul Nigeriei: roșu-închis, galben-strălucitor și verde. Iar Mama zâmbea.

— Ai zi de vizită mâine, așa că trebuie să ne trezim dimineață foarte devreme. Sue îl sărută pe cap înainte ca el să fi avut timp să se ferească, trăgându-se în spate.

— Somn ușor.

Sub privirile lui Elijah, Sue ieși din cameră și închise ușa. Elijah atinse cu mâna locul unde îl sărutase, imaginându-și că Mama îi dăduse, de fapt, acea sărutare.

Elijah întinse mâinile, frecând cu degetele suprafața unei mese zgâriate cu mii de urme de peniță, în care lumina zilei făcea să țâșnească scântei din firicelele sclipitoare incrustate în lemn, ca și cum masa ar fi păstrat amintiri despre copiii care se jucaseră acolo. Alți copii. Era dimineață și Ricardo venise să îl ducă la centrul pentru vizite, dar numai după ce stăteau mai întâi de vorbă. Elijah se așezase la masa din bucătărie, în timp ce Ricardo discuta în șoaptă cu Sue, afară, la ușă. Apoi, el a intrat și i-a zâmbit, iar Elijah înțelese că va trebui să vorbească. Nu-i prea plăcea să stea de vorbă, dar mai bine începea să vorbească imediat, fiindcă astfel puteau pleca mai repede la centrul

pentru vizite, care era ca un fel de închisoare unde o țineau pe Mama. Coborî pleoapele și se forță să rostească vorbele una câte una.

— Satana a fost aici la început, exact ca Dumnezeu.

Deschise larg ochii și se uită în sus la Ricardo, care se rezemase de spătarul scaunului și își încrucișase picioarele, lungindu-le în față, pe podea. Adieri din aftershave-ul folosit de el îi gâdilau nările, ceva cu iz de fructe și mirodenii. Ricardo îi spusese odată lui Elijah că avea peste cincizeci de aftershave-uri diferite, iar Elijah și le imaginase pe toate, sticluță după sticluță, aliniate frumos pe un raft. Ricardo frunzări desenele lui Elijah, așezate într-un teanc în mijlocul mesei, între ei: zeci de pinguini, o creangă lungă dintr-un copac, cu un șir de furnici cărând frunze pe ea, o aripă de fluture în toate culorile posibile — asta îi luase zile întregi — și o foaie frecată cu cretă albă, care voia să reprezinte un urs polar în Oceanul Arctic, pe un viscol năprasnic. Lui Elijah nu-i plăcea să se uite la imaginea aceea, chiar dacă el o desenase; era prea pustie și misterioasă. Dar o păstrase, totuși, împreună cu celelalte, spunându-i lui Ricardo că era importantă.

Eu sunt un vrăjitor. Elijah voia să-i povestească lui Ricardo despre vrăjitorul dinăuntrul lui, însă auzea ca un ecou în minte cum îi promisese el Mamei că nu va povesti niciodată cuiva despre vrăjitor.

— Sunt un băiat afurisit, șopti el, în schimb. Plin de mârșăvie și răutate. Elijah împinse cuvintele afară din el și se gândi cum îl aștepta Mama, cum buzele ei se arcuiau într-un zâmbet în colțul gurii, dar se întristau în celălalt colț.

Elijah duse mâna la frunte și atinse cicatricea cu vârful degetelor. Era de mărimea unui chibrit și noduroasă la pipăit.

— Uită-te la cicatricea mea, îi șopti el lui Ricardo. Doar oamenii răi au cicatrici pe față.

Ricardo ridică din umeri, ca și cum Elijah ar fi spus ceva neinteresant sau neadevărat. Elijah căscă ochii și mai larg, până începură să i se umple cu apă și să îl usture. Încercă să ignore usturimea, privi în jos spre podea și inhală adânc aftershave-ul lui Ricardo.

— Nu vreau să fiu afurisit. Poți să mă ajuți? Vorbea cu un glăscior de băiețel, pe un ton tremurător, ca și cum cuvintele nu știau cum să ajungă la urechile lui Ricardo. Închise ochii și ascultă vocea interioară: *Vrăjitorii aduc boli, ghinioane și suferințe tuturor celor din preajmă. Noaptea, se furișează afară de sub pielea ta și zboară în văzduh, înainte de a-și alege o victimă și de a-i mânca trupul, uneori chiar și sufletul. Eu sunt plămădit din duhuri rele.*

— Eu sunt afurisit, sub directa comandă a Satanei. Episcopul mi-a spus asta.

Și Elijah începu să plângă amarnic, o lacrimă mare rostogolindu-se încet pe obrazul lui și prelingându-se apoi pe masă. O atinse cu degetul mare, frecându-l iute pe masă, până ce locul rămase uscat.

— Nu vreau să fiu afurisit.

— Cine este episcopul? E din biserica voastră?

Elijah deschise ochii, dar nu și gura.

Ricardo se încruntă.

— Mda, indiferent cine-o fi acest episcop, tu trebuie să știi că nu ești nicidecum afurisit. Ești un băiat drăguț, care are dreptul să fie fericit, să fie ocrotit și să se joace.

Elijah știa că Ricardo nu credea că el era rău. Încercă să-i vorbească telepatic, ca atunci când gândești direct în mintea altcuiva. Este adevărat. Uită-te la ochii mei. Este adevărat.

— Eu sunt Elijah, a spus el, și totodată sunt plin de răutate. Aduc boli, ghinioane și suferințe tuturor din preajma mea. Eu sunt plămădit din mârșăvie.

Ricardo puse mâna peste a lui Elijah.

— Pare foarte încâlcit. Mă bucur că ai reușit să vorbești cu mine. Poți să-mi povestești despre episcop?

Elijah clipi repede.

— Este un om religios.

Ricardo îl strânse de mână pe Elijah și apoi notă ceva în carnețelul lui.

— Voi încerca să iau legătura cu el: știi minte cum îl cheamă? Sau numele bisericii lui?

Elijah scutură din cap.

— Nu te frământa. Dar, între timp, trebuie să înțelegi că, indiferent ce ți-au spus vreodată unii sau alții — chiar și un om religios —, tu ești un băiat bun, un băiat bun de tot. Oricum, fiecare om e un pic răutăcios uneori. Chiar și eu, crede-mă! adăugă Ricardo, râzând din tot trupul. Și sunt sigur că episcopul n-ar spune niciodată despre tine că ești afurisit. Uneori, în Brazilia, de unde sunt eu, preoții vorbesc despre rai și iad, despre Dumnezeu și Satana. Asta spunea și episcopul tău?

Elijah încetă să mai clipească și, involuntar, încuviință din cap.

— Păi, dacă episcopul tău seamănă cât de cât cu preoții pe care îi cunosc eu, înseamnă că știe precis că toți copiii sunt buni, și nu afurisiți.

Elijah simți că începe să dea din cap, dar izbuti să se stăpânească la timp.

— Și poate că, dacă treburile n-au mers prea bine acasă cu mami, a fost simplu să te tulburi la minte, când erai la biserică, și să te gândești la lucruri rele, spuse Ricardo, ridicând capul. Cred că e cumplit să crezi despre tine că ești rău pe dinăuntru.

Elijah clipi rar și își împinse lacrimile înapoi în orbite, forțându-și stomacul să se înnoade strâns de tot. Ricardo se înșela în toate privințele. Treburile mergeau întotdeauna bine acasă, cu Mama. Întotdeauna. Privi în jos, la picioarele lui Ricardo, întinse în fața lui, pe sub masă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus despre episcop; așa cum ți-am zis și altă dată, mie poți să-mi spui orice. Cu mine ești complet în siguranță.

Și Ricardo întinse mâinile peste masă, peste ale lui Elijah, dar băiatul simțea cum îi tremura mâna. Nu voia să riște să-l atingă pe Ricardo. Oamenii mari îi spuneau că se afla în deplină siguranță cu ei, dar nu era așa decât cu Mama.

Mama.

Fie și numai gândindu-se la ea, totul se schimba. Când se gândea la Mama, masa se mișca și se scutura, și pământul se desfăcea la o parte.

Pentru scurt timp, în bucătărie nu s-a auzit decât ticăitul ceasului de deasupra bufetelor lui Sue. Elijah se uita la fereastră și la plantele de pe pervaz, despre care Sue îi spusese că se numeau orhidee. Nu le trebuia decât un strop de apă la câteva săptămâni o dată, și aveau flori foarte roz. Una dintre acestea era albă, cu punctișoare pe ea și creștea în sus, pe o tijă verde, subțire. Ceva mai devreme atinsese cu degetul mare o petală, dar nu-și dăduse seama dacă simțea petala sau pielea degetului, într-atât de moi și fine erau amândouă.

— De cât timp ne cunoaștem noi doi? întrebă Ricardo, zâmbindu-i cu acel zâmbet pe care i-l rezerva doar lui Elijah. De obicei, Ricardo avea o față serioasă și o gură inexpresivă, iar când surâdea își arăta dinții. Însă zâmbetul special pe care îl rezerva pentru Elijah era cel în care îi licăreau ochii. Elijah nu-l văzuse niciodată zâmbind la fel și altcuiva. Era ca un secret al lor.

— Este prima oară, continuă Ricardo, când mi-ai spus clar și în mai multe cuvinte cum simți tu că ești rău, și mi-ai pomenit de episcop. Știu că mămica ta obișnuia să se roage mult și că este foarte evlavioasă. E bine că discuți așa cu mine, Elijah. E bine întotdeauna să spui ce ai pe suflet.

Dar Elijah nu se simțea nici bine, nici în siguranță. Inima îi bubuia în piept, iar în stomac i

se pusese o gheară. Uitându-se peste orhidee, privi afară, în lumina zilei.

Ricardo zâmbi din nou, dar Elijah putea să-i vadă gândurile. În capul lui, Ricardo alerga îndepărtându-se repede, fugind înapoi în Brazilia, ca să scape de un asemenea vrăjitor rău, ascunzându-se în junglă, unde găseai broaște de un verde țipător și păianjeni mari cât palma, iar în cameră puteai să-ți iei șopârle, ca să-ți ținä de urât.

— Vrei un biscuit?

Ricardo băgă mâna în servietă și scoase ceva. Flutură un pachet prin aer: biscuiți cu cremă la mijloc. Ricardo aducea întotdeauna biscuiți cu cremă la mijloc.

— Băieții afurisiți nu mănâncă biscuiți, spuse Elijah, și oftă. Tu nu crezi că eu sunt rău.

— Nu, de fapt sunt sigur că ești un băiat bun. Vreau să te ajut și pot face asta. Te-am plasat într-un loc unde ești în siguranță și am pus la punct o terapie. Acum, când te-ai învățat deja cu Sue și Gary, putem să te ajutăm așa cum trebuie. Terapie prin joacă și terapie prin artă, plus o școală frumoasă unde să începi să înveți carte. Vreau să cunoști o doamnă minunată, Chioma o cheamă; ea ajută copii ca tine. Și este foarte drăguță. Cred că noi toți putem să te ajutăm, Elijah.

— Nimeni nu poate să mă ajute. Nici măcar Mama nu poate să mă ajute.

După spital, unde nu a putut deloc să o vadă pe Mama, dar o auzea cum urlă ca un lup, undeva foarte departe, îi spuseseră că trebuie să stea cu alte familii, pentru o vreme. Așa că Elijah stătuse cu multe familii străine în multe case străine. La început, când se mutase la Sue și Gary, avusese voie să o vadă pe Mama de trei ori pe săptămână, iar ea îl ținuse în brațe și îi șoptise la ureche: „Te iubesc atât de mult și îți promit că totul va fi bine până la urmă“, și îl lipea strâns de trupul ei, atât de aproape încât îi simțea mirosul pielii, și totul era straniu, dar suportabil. Însă pe urmă au trecut

săptămâni și săptămâni la rând, iar el aștepta, și aștepta mereu; i-au spus că trebuie să stea cu Sue și Gary pentru o vreme. Nimeni nu i-a spus când va putea să meargă acasă cu Mama. Nici măcar Ricardo.

— Vreau să merg acasă.

— Știu că vrei, dar sarcina noastră — sarcina mea — este să avem grijă de tine. Meriți să fii iubit și ocrotit.

— Vreau să merg acasă. Nu merit nimic.

Ricardo desfăcu pachetul de biscuiți.

— Meriți atât de multe lucruri, Elijah. Dar ce-ar fi să începi cu un biscuit, deocamdată?

Mă înfrupt din carne de om. Elijah privi îndelung pachetul, înainte de a întinde mânuța spre biscuiți. A luat unul și l-a băgat întreg în gură.

Ricardo zâmbi, cu zâmbetul acela special.

— Eu cred că tu faci progrese reale, Elijah. Mă bucur nespus că te-ai acomodat suficient de bine aici, încât să poți discuta despre ce simți. Și nu s-a mai întâmplat nimic rău de multă vreme. Te descurci chiar bine de tot.

Elijah ridică din umeri, uitându-se la Ricardo. Îi venea să se așeze la el în poală și să adoarmă așa. Odată, Ricardo îl luase pe sus și îl purtase în brațe, iar lui Elijah îi plăcuse mult, simțind că Ricardo era atât de puternic încât să poată căra un vrăjitor, sau chiar să se lupte cu un vrăjitor. Poate că și Ricardo avea puteri speciale. Începea să se simtă aproape în siguranță. După Mama, Ricardo era cea mai veche cunoștință a lui pe lumea asta.

— Înainte de a merge astăzi în vizită, trebuie să-ți povestesc despre Mama ta, zise Ricardo. E nevoie să discutăm câteva lucruri. Elijah, ea nu se simte prea bine, din păcate. Este încă supravegheată pentru o vreme, însă noi trebuie să vorbim despre viitor…

Elijah își mâncă biscuitul și își închise urechile. Uneori, era util să fii vrăjitor. Dacă voia să-și închidă urechile, le închidea, ca și cum ar fi avut

niște mici obloane care coborau la porunca lui. N-a mai auzit niciun cuvânt din ceea ce a spus Ricardo în continuare.

Centrul pentru vizite era o clădire joasă, cu ferestre care nu se deschideau. Pe pereți se vedeau poze cu copii, alături de diverse anunțuri care îți spuneau ce să faci. Elijah l-a rugat pe Ricardo să-i citească acolo.

— Nimic interesant, a răspuns el, dar pe urmă Elijah l-a determinat să vorbească, printr-o comandă mentală. Ricardo a oftat, apoi a citit:

— În caz de incendiu, adunați-vă în parcarea auto. Vă rugăm să închideți bine ușa când plecați. Camerele de supraveghere funcționează.

Elijah pășea în urma lui Ricardo de-a lungul coridorului. Astăzi, Ricardo purta niște șlapi verzi. Uneori, Elijah se uita foarte atent la degetele de la picioarele lui Ricardo. Mama avea degetele păroase, iar Sue și Gary la fel. Pesemne că Ricardo și le rădea.

— Tu te razi pe degetele de la picioare? îl întrebă Elijah.

Ricardo râse.

— Ești foarte nostim, Elijah. Mă faci să râd cu poftă. E un adevărat talent să-i faci pe oameni să râdă.

Elijah simți că i se strânge stomacul, auzindu-l pe Ricardo cum îl lăuda, spunând că era priceput la ceva. Știa că nu era adevărat. El nu era priceput la nimic, decât la rele. Intrară într-o încăpere unde se afla o masă în mijloc și două canapele pe margini. În cealaltă parte a camerei mai era o ușă. Se așezară pe una din canapele. Elijah încerca să vadă prin ușă, dar avea ochii umezi. Se întreba cum va arăta Mama astăzi, cu ce va fi îmbrăcată, ce îi va șopti la ureche. Simțea cum vrăjitorul se chircea în el. Ori de câte ori Mama era pe-aproape, vrăjitorul se micșora, ca și cum i-ar fi fost frică de ea.

Fusese suportabil pentru el când o vedea pe Mama cu regularitate, dar când vizitele s-au rărit

tot mai mult, vrăjitorul a început să țopăie în el și uneori făcea lucruri periculoase, bunăoară voia să mănânce carne de om sau îi provoca greață și suferință. Elijah se îndreptă de spate și se concentră asupra ușii fără să clipească, de teamă să nu rateze momentul când avea să apară Mama. Își imagina exact ce avea să-i spună: *Micuțul meu nigerian, tu ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat mie în viață*, sau: *Scumpul meu fiu, mi-a fost atât de dor de tine, încât abia mai pot să respir.*

Ricardo bătea cu piciorul în podea. Ușa pe unde intraseră ei se deschise și un bătrân cu părul alb și cu barbă băgă capul în cameră, spunând:

— Veniți un pic, vă rog.

Ricardo aruncă o privire spre Elijah.

— Mă întorc imediat, OK?

Elijah zâmbi. Se gândea că avea ocazia să rămână singur cu Mama. Poate îi lăsau să se îmbrățișeze sau chiar să tragă un pui de somn, cum făceau odată, cuibăriți ghem unul lângă celălalt, atât de strâns încât nici nu se mai puteau mișca, simțindu-se atât de ocrotiți și dormind amândoi fără vise. Mama aștepta probabil de cealaltă parte a ușii. Elijah simțea mirosul ei: banane un pic arse și biblioteci cu cărți vechi.

Se uită spre ușă și își ținu respirația, până când luminițe mișcătoare îi năpădiră capul. Se deschise cealaltă ușă.

— Elijah, zise Ricardo, așezându-se pe canapea. Mama ta nu a ajuns încă aici, din păcate.

Elijah își goli aerul din plămâni dintr-o singură suflare.

— Unde e?

— Regret, dar am vești proaste, Elijah. Se pare că nu va veni astăzi.

Glasul lui Ricardo prevestea lucruri periculoase, ca și cum ar fi pășit pe sârmă sub cupola unui circ, înaintând lent, cu multă prudență.

— Va veni, spuse Elijah. Simțea cum vrăjitorul râdea în el, ca un fel de chiorăituri de mațe. Trebuie doar să mai așteptăm, spuse el și izbucni în plâns, cu lacrimile șiroindu-i pe față, fără să se mai sinchisească să și le înfrâneze. Va veni. Probabil că a pierdut autobuzul.

Ricardo îl trase pe Elijah lângă el și îi șterse cu palma obrajii umezi.

— Îmi pare rău, Elijah. Ți-am spus însă că s-ar putea întâmpla așa.

— Trebuie să mai așteptăm, insistă Elijah, uitându-se în ochii lui Ricardo. Te rog, putem să mai așteptăm?

Ricardo se uită la ceas.

— Mai stăm zece minute, OK? Dar chiar cred că de data asta nu mai ajunge.

Elijah îl lăsă pe Ricardo să-l țină în brațe, în timp ce el veghea ușa. Se ruga în trupul lui și în mintea lui. Deschide ușa! urlau măruntaiele lui. Deschide ușa. Își folosi toate puterile, până când se simți vlăguit.

Minutele se scurgeau ticăind și ușa rămânea închisă. Elijah se făcu din ce în ce mai mititel, iar vrăjitorul crescu. Râdea atât de gălăgios în urechea lui Elijah, încât băiatul era sigur că trebuie să-l fi auzit și Ricardo. Dar acesta i-a dat drumul din îmbrățișare.

— Trebuie să plecăm acum, Elijah. Îmi pare rău că Mama nu a putut veni. Îmi pare tare rău. Te iubește foarte mult.

Înainte ca Ricardo să-și întoarcă fața și să se ridice în picioare, Elijah a observat că avea ochii umezi.

— Hai, mai bine să mergem, până nu ne dau afară de-aici, mai spuse el.

Dar Elijah nu putea să se miște. Se holba înlemnit la ușa închisă.

Când s-a trezit din somn în noaptea aceea, era atât de întuneric, încât Elijah a crezut că murise. A trebuit să își miște degetele de la mâini și de la

picioare ca să se convingă că era încă în viață. Elijah a murit odată, în prima seară când l-au luat de lângă Mama. Era atât de mort, încât nu mai putea să miște nimic. Nici măcar un deget. Când erai mort, parcă trăiai într-un vis. Doar unele lucruri erau reale, dar tu nu știai care.

Era liniște, însă nu chiar de tot. Elijah auzea sforăitul lui Gary. Gary sforăia tare și, înainte de Gary, Marie nu sforăia niciodată, iar când Elijah stătea cu Linda și Pete, Pete sforăia în rafale, iar pe urmă se făcea o liniște înspăimântătoare, ca și cum Pete era mort, dar după aceea venea brusc o sforăitură și Elijah știa că Pete nu pățise nimic, și se bucura, fiindcă lui îi plăcea de Pete. Îi plăcea de Pete atât de mult, încât pusese un câmp de forță în jurul casei, ca să îl păzească de duhurile rele. Înainte de Pete și Linda stătuse în casa lui Olu și, chiar dacă fiul lui Olu, Fola, avea doar paisprezece ani, el sforăia cel mai tare dintre toți.

Auzindu-l pe Gary cum sforăie, Elijah și-a adus aminte de toate celelalte sforăituri pe care le auzise în viața lui. Încerca să se concentreze puternic asupra zgomotului, dar simțea cum răutatea din el începe să se dezmorțească, de parcă ar fi trezit-o sforăiturile din casă. Simțea cum vrăjitorul crește din ce în ce mai mare, până când nu l-a mai putut ține înăuntru, și avea impresia că totul se strânge în jurul lui, ca și cum lumea se plia în două. Simțea că vrăjitorul din el voia să iasă afară. Știa că vrăjitorul își va folosi puterile malefice, dar nu se mai putea lupta cu el.

Trebuia să te forțezi mult ca să te furișezi afară de sub pielea unui băiețel, ceea ce era foarte greu chiar și pentru un vrăjitor experimentat. Întâi, trebuia să împingă mult în jos măruntaiele lui Elijah, ca să se poată strecura în sus, pe spinarea lui. Apoi pornea spre ceafă. Când ajungea aproape, trebuia să caute nasul sau urechea. Pe urmă, venea partea complicată: cum să se facă mic, mic de tot,

încât să poată încăpea printr-o nară. Se îndesa și se îmbrâncea în față, până reușea să se elibereze.

Elijah simțea cum vrăjitorul se târa afară din el și pornea să zboare prin cameră, din ce în ce mai repede. Strângea tare din ochi și încerca să nu-i deschidă, dar ceva îl silea să cască ochii mari. Auzea cum vrăjitorul ieșea plutind din cameră, pentru ca apoi să se năpustească pe scări în jos. Inima i se zbătea în piept, de parcă ar fi vrut să scape afară. Se gândi la Sue și Gary care dormeau și, forțându-se, puse picioarele pe podea. Coborî treptele, cât putea el de încetișor, cu inima bubuindu-i în piept. În bucătărie era liniște, în afară de bătăile inimii lui și ale ceasului, iar totul era închis și încuiat. Chiar și frigiderul avea un lăcățel. Pe chiuvetă se vedea o cârpă de vase atârnând pe robinet, cel mai strălucitor galben al soarelui din Nigeria.

Vrăjitorul se cățără înapoi înăuntrul lui Elijah, umplându-l atât de tare, încât stomacul i se chirci și începu să-l doară. Cu puterea minții lui Elijah, luă cârpa de vase și o făcu să dănțuiască prin aer. Cârpa dansa prin toată bucătăria și deasupra aragazului. Vrăjitorul avea mania de a-i îmbolnăvi pe oameni, de a-i înfuria și a-i înnebuni de-a binelea. Îi plăcea mirosul de lucruri arzând. Aragazul avea, pe o parte, niște butoane mici, pe care Sue le folosea pentru a aprinde focul. Elijah văzuse cum făcea. Sue îi gătea uneori paste, care nu erau chiar așa de rele la gust ca napii, iar pentru asta răsucea butoanele și focul apărea.

— Nu te apropia de plită, e periculos, îi spunea ea.

Dar pentru vrăjitor nu era periculos. Vrăjitorul râdea, iar Elijah plângea, plângea amarnic. Parcă era încins peste pântece cu o curea prea strânsă. Vrăjitorul era cel care strângea cingătoarea. Focul scoase un sunet *puff!* și un colțișor din cârpă începu să se înnegrească. Apoi, galbenul s-a făcut portocaliu. Lui Elijah îi venea să închidă ochii și să

se lungească pe jos, să plângă, să plângă mult, dar nu-l lăsa vrăjitorul. Îl obliga să se uite cum focul creștea tot mai mare. A văzut soarele arzând fierbinte și focul ridicându-se și alergând, și dulapurile topindu-se.

---

[2] Personaj de carte și desene animate. (*N. red*.)

3.

— Bun, știu că pentru unii dintre voi va fi greu, însă este foarte important să putem discuta deschis despre lucrurile pe care le-am pierdut în viață, astfel încât să nu ne vină greu să discutăm cu copiii noștri despre pierderile suferite de ei înainte de procesul de adopție.

Nikki închise ochii fără să vrea. Simți brațul lui Obi încordându-se lângă ea. Obi dădea nervos din picior. Erau așezați pe scaune de plastic aranjate în cerc. Un cerc de cupluri fără copii, se gândea Nikki, împingându-și piciorul spre al lui Obi.

— Voi trece pe la fiecare, cu un marker și un clipboard și o să vă rog să treceți aici toate pierderile pe care le-ați suferit — mai ales în ultimii zece ani, fiindcă suntem presați de timp (și asistentul social arătă din cap spre ceas) —, în ordine cronologică.

Un bărbat și o femeie din dreapta lui Nikki au ridicat mâna în același timp, apoi au râs:

— Avem câteva întrebări, au spus ei, tot la unison.

— Da? Ce anume, Sandra și Chris? E bine că vreți să puneți întrebări și că o puteți face în fața grupului.

— E nevoie să înșirăm chiar toate pierderile? Adică, de exemplu, uneori Chris își pierde cheile, sau cumpătul. Sau trebuie să menționăm doar pierderile majore? Câteodată pierderea cheilor îl deprimă rău de tot.

Toți cei din sală au țâțâit din buze și au clătinat din cap, cu excepția lui Obi, care, știa Nikki prea bine, se abținea să nu pufnească în râs. Și-a lipit piciorul de al lui. Era în stare să-l omoare dacă

izbucnea în râs. Râsul lui le adusese numai necazuri, de fiecare dată.

Dar Obi nu a râs. În schimb, a început să râdă în hohote asistentul social, pe care îl chema Ricardo. Pe urmă a tușit și a strâns din buze.

— O să lăsăm la latitudinea voastră să decideți în ce măsură v-a afectat o pierdere sau alta, spuse el. Dacă socotiți că ar fi o pierdere majoră, indiferent de cauza ei, atunci notați-o pe listă. Orice considerați voi că v-a determinat să demarați procesul de adopție, adăugă el. Apoi se uită din nou la ceas și bătu scurt din palme.

— Gata, începem. Avem cincisprezece minute la dispoziție, înainte de a trece la concluzii.

În timp ce făcea turul încăperii, împărțind pixuri, Ricardo zăbovi mai mult lângă Obi și Nikki, până când mirosul aftershave-ului său umplu aerul dintre ei și Obi începu să tușească. Ricardo purta jeanși, șlapi și o cămașă în carouri descheiată la patru nasturi. În jurul gâtului avea două șiraguri de mărgele. Ce îi făcea pe asistenții sociali să se îmbrace mereu ca niște adolescenți? Și întotdeauna întârziau. De când începuse procedura de evaluare, Ricardo întârziase la fiecare vizită. Odată nu apăruse deloc, iar după două zile trimisese un e-mail, cerându-și scuze și explicându-le că se hotărâse în ultimul moment să plece într-o mică vacanță. *O ofertă foarte bună — prea ieftină ca s-o ratez.* Obi voia să ceară să li se repartizeze un alt asistent social, însă Nikki a reușit să-l convingă să renunțe la idee.

— Probabil că sunt toți la fel, oricum, îi spusese ea, dar de fapt îi plăcea de Ricardo și se simțea relaxată în prezența lui. Era, pur și simplu, un om normal, ca un tip cu care te-ai duce să bei un pahar în oraș: prietenos și nepretențios, un om normal și modest, care o făcea să se simtă suficient de relaxată încât să poată vorbi despre lucruri foarte personale sau despre lucruri foarte neplăcute. Poate că aceste trăsături erau obligatorii pentru

asistenții sociali — ca la frizeri sau la șoferii de taxi —, trebuiau să știe să câștige încrederea oamenilor, să-i facă să vorbească, să spună în public ce au pe suflet. Îi reamintise lui Obi că asistenții sociali erau doar un mijloc pentru a atinge un scop.

— Omul își face doar meseria. O meserie foarte stresantă. La capătul acestui drum se află un copil. Sau un bebeluș, îi spusese ea.

Strângând pixul între degete, Nikki își scria lista:

Pierderea sarcinii, la vârsta de 28 de ani;
Pierderea sarcinii, la vârsta de 30 de ani;
Pierderea sarcinii, la vârsta de 31 de ani;
Pierderea sarcinii, la vârsta de 32 de ani.

Se opri, cu pixul în aer, deasupra foii de hârtie. Apoi se sili să coboare mâna și să scrie cuvintele:

Naşterea unui făt mort, la vârsta de 33 de ani.

Închise ochii. Într-o secundă, Obi era în spatele pleoapelor ei, patrulând prin cameră, în timp ce ea ședea pe canapea și îi spunea, pentru a patra oară, că sângerează. El nu se neliniștise deloc după primul avort spontan, i-a spus că era ceva obișnuit; nu se neliniștise nici chiar după al doilea avort; deși o dusese de urgență la spital, păruse relaxat, îi cumpărase o carte despre nutriție și o cutie cu fructe exotice, despre care Nikki nici măcar nu știa cum se numeau. După al treilea avort, Obi notase în agenda lui toate programările ei la doctor și îi găsise un medic specialist. Abia după al patrulea avort expresia lui Obi se schimbase complet. Se vedea pe chipul lui că era decis să îndrepte lucrurile. I-a cerut medicului de familie să o trimită la un control de specialitate, întâi la o echipă de experți, apoi la o altă echipă de experți,

după care, nemulțumit, îi găsise el încă o echipă de experți. După ce fiica lor se născuse moartă, Obi declarase, cu glasul stins, că nu vor mai trece niciodată prin așa ceva. Și după ce, într-un final, au descoperit ce nu era în regulă cu ea — avea sindromul antifosfolipidic, o afecțiune autoimună, ceea ce însemna că avea tulburări de coagulare a sângelui —, Obi a avut grijă de ea.

— Niciodată n-o să te mai pun să treci prin suferința asta, i-a șoptit el și a început să se documenteze ca să adopte un copil.

— Vom fi părinți, îi șoptise. Dar nu va mai exista nicio pierdere.

Și era atât de sigur pe el, încât i-a insuflat și ei aceeași siguranță.

Ricardo rămase mult timp în fața lor. Avea ochi de om bun, blânzi și duioși, iar dinții lui erau mai albi decât toți dinții pe care îi văzuse vreodată. În urechea stângă avea o găurică, de la un cercel pe care îl purtase demult, și uneori Nikki îl vedea ducând mâna la ureche. De atâtea luni tot vorbea cu ei despre experiențele lor prin care trecuseră și îi studiase îndeaproape. Lucrul acesta o intimida cumva pe Nikki, fiindcă avea senzația că Ricardo știa totul despre ei, poate chiar lucruri de care ei nici nu erau conștienți. Nikki se ruga în gând ca Obi să se uite la el. Poate că Ricardo verifica dacă puteau să-l privească în ochi. Era oare un test? Stătuse mult timp în fața lui Obi înainte de a lua pixul. Ricardo nu era dumirit încă în privința lui Obi. Nikki știa asta. Ar fi vrut să-i spună tot ce știa despre el: că Obi era cel mai bun bărbat din lume; că era un om mândru, puternic și blând, că Obi era universul ei. Că va fi un tată pe care orice copil l-ar admira. O constantă: neschimbat, într-o lume care se schimbă prea repede. Voia să-i spună cât de mult își va iubi Obi copilul. Cum o ținuse el în brațe după ultima nenorocire, toată noaptea, și cum de atunci, în fiecare seară, își lăsa mâna pe pieptul ei și se uita în ochii ei cu o nesfârșită tristețe.

Își simțea brațele atât de goale. Pustiite, parcă.

— Bun, spuse Ricardo, punând pixurile la loc într-o cutie și încuind-o cu o cheiță. Aș vrea acum să citiți ce ați scris despre pierderile pe care le-ați suferit. Și după fiecare pierdere, să descrieți ce ați simțit atunci.

Obi se foi pe scaun și încrucișă picioarele, întinzându-le în față pe podea.

— Tu, primul, spuse Ricardo, zâmbind și arătând direct spre Obi.

Nikki închise ochii. Urmă o lungă tăcere. Când îi deschise, Ricardo zâmbea încă, uitându-se drept la Obi.

— Nu mă deranjează să încep eu prima, spuse Nikki.

Obi trăgea cu nesaț aer în piept. Nu putea să sufere să vorbească despre sentimentele lui. Auzindu-l respirând, Nikki își dădea seama cât de mult și-ar fi dorit el, în acea clipă, să fugă din cameră, să scape de toată treaba asta. Dar era, pur și simplu, prea important pentru el. „Noi putem ajuta un copil“, își spusese de nenumărate ori. „Putem, efectiv, să ajutăm pe cineva.“ Obi își dedicase toată viața ajutorării celorlalți. Toți colegii lui de la universitate lucrau în firme de avocatură, câștigau bani frumoși în domeniul imobiliar sau pledând în procese de divorț. Obi, însă, muncea pe un salariu cu mult mai mic, adesea făcând ore suplimentare fără să fie plătit, fiindcă era foarte implicat emoțional în problemele imigranților, în drepturile tuturor oamenilor. Nikki ținea minte când îl întâlnise prima oară, cât de diferit i se păruse de toți cei pe care îi cunoștea. Iubiții ei de dinainte nu prea erau genul care să stea de vorbă, discutând eventual doar despre fotbal sau despre cel mai recent film de acțiune, însă Obi putea vorbi ore în șir despre chestiuni umanitare și despre afaceri internaționale, deschizând în mintea ei noi orizonturi. Și acum

Obi voia să ajute un copil, ocupându-se de creșterea lui. *Ei doi* voiau să facă acest lucru.

Nikki privi în jurul ei la femeile cu înfățișare de gospodine, purtând pantofi cu toc jos și pantaloni cu elastic în talie, și la soții lor, așezați cuminți lângă ele, la listele lor scrise cu pixul — liste scurte, mult mai scurte decât lista lor. Privi în jos la jeanșii cu care era îmbrăcată și la cizmele de cauciuc din picioare, căci venise direct de la Battersea Dogs' Home, adăpostul pentru câini unde lucra; toată dimineața fusese ocupată cu dosare și cereri de plasament, și fiindcă făcuse prostia să-și uite acasă pantofii, venise încoace plină de noroi și murdărie pe tălpi. Se uita la costumul cu vestă pe care îl purta Obi și la pantofii lui lustruiți, cu care fusese la tribunal, la butonii eleganți pe care îi avea — cât de nepotriviți arătau așa, unul lângă celălalt. El, un avocat cu multe lucrări publicate și cu un masterat în Etică, iar ea, o lucrătoare la un adăpost de câini, cu o calificare profesională de studii medii. Nu aveau nicio șansă.

— OK, bine, timpul e prețios. Vreun deces în familie? Părinți?

Ricardo se uita la ceas. Părea stresat. Nikki nu-l invidia. Și să găsești familii de adopție pentru câini era destul de greu, darămite când venea vorba despre copii?! Nici nu putea să-și imagineze.

— Nu vreau să grăbesc pe nimeni, dar am intrat deja în intervalul de timp rezervat pentru concluzii.

Nikki se gândea la părinții ei. Și-l imagina pe tatăl ei târându-și picioarele încolo și încoace, între bucătărie și camera de zi, cărând căni cu ceai pe o tavă de lemn; și-o imagina pe maică-sa, cu picioarele întinse în față, pe un taburet moale, cu tălpile revărsându-se umflate peste papuci, și privirea lor, felul cum se uitau unul la celălalt, chiar și acum, în ciuda picioarelor târșâite pe podea sau stând pe un taburet.

— Amândoi părinții mei sunt bine, sănătoși, spuse ea. Pe mine m-au avut la o vârstă mai

înaintată, așa că va trebui să îi îngrijesc mai târziu, dar deocamdată sunt bine amândoi.

— Altceva? spuse Ricardo. Alte pierderi care v-au adus aici, în special din ultimii zece ani?

Nikki trase adânc aer în piept.

— Am avut patru avorturi spontane. Nu știu dacă are vreo importanță. Adică, au fost mai demult, așa că nu știu dacă pot fi considerate pierderi. Am fost destul de norocoasă, presupun.

Simțea ochii tuturor ațintiți asupra ei, dar nu putea să ridice privirea. Lacrimile astea prostești. Acum, vor crede că nu e în stare să-și controleze emoțiile. Și-atunci, cum să înfieze un copil? Nu putea nici măcar să vorbească, fără să plângă.

— Și pe urmă am născut un făt mort.

Oamenilor li se tăiase respirația. Acum, Nikki îi auzea oftând.

— Îmi pare foarte rău, spuse Ricardo, uitându-se la ea. Cum se numea copilașul?

Nikki își înghiți lacrimile. I se pusese un nod în gât:

— Poftim?

— Ce nume i-ai dat copilașului care s-a prăpădit? Văd că îți vine greu să vorbești despre asta, Nikki. Însă este foarte important să putem discuta deschis despre pierderile suferite. Îmi dau seama, Nikki, cât de dificil este pentru tine să vorbești despre copilașul născut mort.

Fătul născut mort. Născută, dar moartă. Ea. Fetița. Umed totul, ud. Mirosul de sânge și lucruri moarte. Lucrurile despre care ea putea să vorbească. Dar să-i spună numele, numele ei — asta era imposibil.

— Rosy, zise Obi, iar apoi șopti: Ify.

— Povestește-ne. Povestește-ne. Trebuie să fii în stare să vorbești despre aceste lucruri. Imaginează-ți un copil și pierderile pe care poate le-a suferit. Dacă tu nu poți vorbi despre propria-ți suferință și nu poți trece peste ea, cum crezi că ar

putea un copil să discute cu tine? Mai ales dacă iei în calcul și înfierea unui copil mai mare…

Un copil. Un copil mai mare. Asta era ideea lui Obi. Dar, oricum: tot un copil se chema că era.

Orice copil.

Nikki își lipi piciorul de Obi. Trase adânc aer în piept.

— Cum o chema? Pe fetița care s-a prăpădit? Trebuie să-i spui numele. Trebuie să auzim acest nume rostit de tine, nu numai de Obi.

Nikki întoarse capul, renunțând să se mai uite la Obi, și își trase piciorul de lângă el. Există un copil la capătul acestei proceduri, își spuse ea. Un bebeluș. Sau un copilaș pe care l-am putea ajuta cu adevărat. Își aminti chipul lui Obi când ea se arătase de acord, cum o strânsese în brațe, cum toată tristețea se risipise din ochii lui. „Așa a fost scris să fie“, spusese el. „Menirea noastră este să ajutăm niște copii, și lucrul acestea ne va face bine.“ Iar ea se lăsase furată de fantezia că ținea strâns ceva în brațe. Aerul căpătase greutate.

— Ify, spuse ea. Copilașul nostru era Ify.

Și Nikki își aminti brusc ochii ei larg deschiși, cu punctișoare aurii, atât de frumoși.

Obi începu să vorbească.

— Mama s-a prăpădit când eram adolescent. Cancer la sân. Se uită la Nikki. A fost groaznic să o văd trecând prin suferința aceea cumplită. Înainte de asta, n-am fost niciodată prea apropiat de tatăl meu, însă când mama s-a îmbolnăvit, am avut grijă de ea împreună, la spital și pe urmă acasă, când era pe moarte. A fost ceva oribil, însă lucrul pozitiv din toată această nenorocire este că acum sunt foarte apropiat de tatăl meu. Locuiește lângă noi, ne vedem cu el tot timpul.

Lui Nikki nu-i venea să creadă. De când erau ei căsătoriți, reușise să afle doar treptat, puțin câte puțin, tot ceea ce povestise el acum pe nerăsuflate. Și-ar fi dorit să-l țină de mână, să-l îmbrățișeze, dar nu îndrăznea să-l atingă.

— Trebuie să fi fost foarte traumatizant pentru amândoi, și pentru tine, și pentru tatăl tău.

Astăzi, Ricardo se concentra în special asupra lor. Le pusese atât de multe întrebări, ceea ce o făcea pe Nikki să se întrebe dacă nu îi supunea poate la un fel de test, ca să vadă dacă fac față ca părinți: o încăpere plină de străini și informații personale.

— Multe mulțumiri, Obi, pentru că ai împărtășit cu noi lucrurile astea. Este foarte important să putem discuta deschis despre pierderile suferite. Orice copil veți adopta a trecut prin încercarea de a-și pierde mama care l-a adus pe lume. Chiar un bebeluș micuț.

Nikki ridică privirea.

— Pentru un copil nu există o pierdere mai mare decât asta, spuse Ricardo. A făcut o pauză, apoi s-a uitat spre Obi. Sau poate că nicio pierdere nu poate fi mai mare decât asta. Indiferent de vârstă. Această rană va rămâne pentru totdeauna, iar noi trebuie să-i ajutăm pe copii să trăiască așa. Nu putem face acest lucru decât dacă discutăm deschis, adăugă el, privind de jur împrejur. Copiii despre care vorbim trebuie să se simtă într-atât de ocrotiți, încât să aibă încredere în noi, să dorească să ni se destăinuie. Dar unii dintre ei au un trecut foarte tulbure, în care le vine greu să se încreadă în cineva și unde simțul realității este complet deformat. Ricardo s-a uitat la Nikki. De aceea comunicarea directă și sinceră contează atât de mult. Poți să ne mai povestești, Obi, despre mama ta?

Obi se așează mai drept, trăgându-și picioarele sub scaun.

— Este ciudat, dar, deși aveam pe-atunci paisprezece ani deja, nu-mi pot aminti prea multe. Am o memorie groaznică.

Nikki îi aruncă o privire. Memoria lui era perfectă. Ținea minte cele mai mici detalii, absolut

totul, încât adesea glumea cu el, spunându-i că avea o memorie fotografică.

Obi se uită la ea, apoi din nou la Ricardo.

— Mai este ceva, spuse el. După avorturi… După toate acele avorturi.

Obi respira adânc. Vocea i se schimbase, era mai încordată, se forța să rostească fiecare cuvânt.

— Le-am simțit și eu.

Tăcu și toți cei din cameră își ținură respirația. Întotdeauna, Obi avea efectul ăsta asupra oamenilor. Pe urmă, se întoarse spre Nikki și o prinse de mână.

— Și după ce fetița s-a născut moartă, după ce copilașul nostru s-a prăpădit, mă simțeam ca și cum o pierdusem pe Nikki.

Mai târziu au mâncat niște sandviciuri micuțe, într-o cameră fără scaune. Era ciudat să te afli în aceeași încăpere cu niște oameni care știau amănunte personale despre viața ta, deși erau niște străini. Fiecare avea o poveste tristă. Oamenii își mâncau sandviciurile cu băgare de seamă. Cuplurile își ofereau șervețele sau se atingeau pe braț, în semn de înțelegere și solidaritate. Totul părea controlat, supravegheat. Chiar și așa, Nikki se aplecă spre Obi, pe când se aflau într-un colț al camerei, îl sărută pe obraz, apoi îi șopti:

— Îți mulțumesc că ți-ai deschis sufletul, că ai vorbit așa. Te iubesc. I-a vorbit încet, astfel încât să nu audă nimeni. Când s-a tras înapoi de lângă el, au început amândoi să râdă, văzând noroiul lăsat de cizmele ei pe manșetele pantalonilor lui. Și, în timp ce râdeau așa, Nikki l-a zărit pe Ricardo în cealaltă parte a camerei, uitându-se la ei și zâmbind, înainte de a nota ceva în carnet.

4.

Mașina lui Ricardo mirosea ca o pădure explodată. Elijah se aplecă în față și atinse cartonașul parfumat care atârna de oglindă, frecându-l între degetul mare și arătător, apoi duse mâna la nas. Fusese într-o pădure odată; îl duseseră Sue și Gary. Din copaci căzuse un covor moale de frunze, iar Gary îi găsise un băț. Sue făcuse sandviciuri și le mâncaseră pe o pătură din ace de brad, uitându-se la veverițele care țopăiau prin ramurile de deasupra lor. Încerca să se gândească la mirosul brazilor, și nu la apa din ochii cenușii ai lui Sue, când au plecat cu mașina, nici la felul în care i-a făcut cu mâna, vrând să îi ureze drum bun, dar renunțând imediat, și nici la faptul că Gary nici nu ieșise din casă. Încerca să nu își amintească mirosul de ars, dar îi rămăsese încă în nas, iar acum i se părea că totul mirosea ca o pădure în flăcări. Dar, oricât de mult se căznea să uite mirosul, avea senzația că îi ardeau tălpile. Nu-i venea să creadă ce se putuse întâmpla și ce-l pusese vrăjitorul să facă. Vrăjitorul controla totul și era atât de puternic, încât îl putea face pe Elijah să dea foc bucătăriei lui Sue și a lui Gary, iar pe ei să-i facă să îl urască pentru asta. Vrăjitorul putea face ca Elijah să piardă totul, de fiecare dată, din nou. Elijah îl ura pe vrăjitor. Se ura pe el însuși. Privea pe geam, la locuri pe care nu le recunoștea, și se gândea la Mama. Doar Mama îl putea salva. Doar Mama putea să-l ferească de vrăjitor. Mama făcuse tot ce putuse ca să-l ajute, cu ajutorul episcopului și al bisericii, și al lui Dumnezeu. Dar acum ea nu mai era.

Cum ar putea vreun om să-l ajute pe Elijah, dacă nu știa de existența vrăjitorului? Eventual, se

gândea că ar putea să-i spună lui Ricardo. În afară de Mama, nimeni nu ținea la Elijah mai mult decât Ricardo. Dar Elijah nu putea să rișteze. Ridică privirea.

— Cum omori un vrăjitor? întrebă el.

Ricardo se încruntă, ca și cum o muscă i-ar fi bâzâit pe la nas.

— Nu știu, Elijah. Vrăjitorii nu sunt reali.

Se încruntă mai tare, apoi oftă și îl strânse de mână pe băiat, care se lăsă pe spate pe banchetă. Ricardo se înșela.

Bărbatul se tot uita la Elijah, cu un zâmbet crispat, ca și cum ar fi vrut să spună că totul avea să fie bine.

— Nargis este o îngrijitoare temporară, dar poate să te țină la ea, până reușim să găsim ceva mai de durată, spuse el, în cele din urmă. Are multă experiență și, apropo, mai are în grijă un băiat, cam de vârsta ta.

Vorbea ca și cum și-ar fi învățat rolul pe de rost, pentru o piesă în care nu avea niciun chef să joace, ca atunci când l-au pus pe Elijah să fie Îngerul Gabriel în piesa de Crăciun de la școală, iar ceilalți copii au râs de aripile pe care Sue i le făcuse din niște umerașe de haine și din fulgi. Nu arătau prea grozav, dar ea își dăduse toată silința. Sue își dădea întotdeauna toată silința.

— Cum o să fie cu școala? întrebă Elijah, scoțându-și brusc degetele din nas.

Mergeau cu mașina de o veșnicie. Cum avea el să mai ajungă la școală?

— Va trebui să mergi la altă școală, din păcate. Doar pentru un timp, spuse Ricardo, uitându-se iute în oglindă. Nu am găsit altă gazdă disponibilă mai aproape de vechea ta școală.

Elijah începu să plângă. Nu se putea stăpâni. Auzea glasul vrăjitorului care râdea undeva, în adâncul pântecului său și apoi s-a făcut liniște; nici măcar zgomotul traficului de afară nu putea să-i umple urechile golite de sunete. Se gândea la ce

însemna o școală nouă — copiii trăgând de el, ciupindu-l, râzând de cât de prost era, profesorii pufnind cu dispreț fiindcă nu știa lecția, și cum îl puneau să facă un proiect numit „arborele familiei“, iar arborele lui Elijah arăta întotdeauna cum arătau copacii atunci — în toiul iernii —, și când li se spunea să vină la școală cu poze de când erau mici și să se joace de-a „ghici cine-i bebelușul“, iar Elijah n-avea încotro decât să aducă o fotografie dintr-o revistă și să pretindă că era a lui, fiindcă nu avea fotografii din vremea când fusese mic, nici măcar una singură. Mama nu avusese niciodată un aparat de fotografiat. Lacrimile îi țâșneau din ochi atât de repede, încât obrajii i s-au umezit în câteva secunde.

— Vreau să merg înapoi la Sue și Gary, zise el. Își dorea atât de mult să-i citească Sue povești, ca și cum poveștile erau mâncare și lui îi era foame. Aerul s-a spart în fața lui în milioane de cioburi diferite.

— Știu că vrei. Ricardo era cu ochii la drum, dar și-a lăsat mâna pe brațul lui Elijah și l-a strâns ușor.

— Știu că vrei. Dar Sue și Gary nu se mai pot descurca acum cu tine. Chiar au vrut, dar nu se mai poate, din păcate.

— Atunci, vreau să merg la tine. Pot să stau cu tine? Doar un pic?

Ricardo privea drept în față.

— Îmi pare rău, Elijah, dar lucrul acesta contravine regulamentului, spuse el, întorcând capul spre Elijah, iar apoi din nou spre drum. Oricât de mult mi-aș dori eu acest lucru, șopti el.

— Vreau la Mama. Vreau la Mama mea.

Era liniște și înăuntru, și afară, dar dintr-odată în capul lui Elijah s-a stârnit un zgomot asurzitor. Ricardo privea pe geam, nu se mai uita la el, dar Elijah vedea că avea și el ochii înlăcrimați.

— Te vom muta într-un loc pe termen mai lung de îndată ce vom putea. Și o să te ajutăm, Elijah.

Trase mașina pe marginea drumului și opri. Celelalte automobile treceau vâjâind pe lângă ei, dar mașina lor era complet nemișcată. Ricardo opri motorul și se răsuci pe scaun. Îl prinse strâns de brațe pe Elijah și se uită drept în ochii lui.

— Tu ești un băiat bun, Elijah. Tu ești un băiat bun și nimic din toate astea nu este din vina ta.

— Nu sunt un băiat bun, strigă Elijah. Sunt un băiat rău. Sunt plin de răutate.

Ricardo îl strânse și mai tare de brațe.

— Îmi pare rău că simți așa, Elijah. Tu ești un băiat bun. Nu există niciun pic de răutate în tine. Doar durere.

Apoi îl sărută pe cap și întoarse cheia în contact. Îi tremura mâna. Elijah plângea, plângea mai tare decât radioul. Chiar și Ricardo plângea un pic, fiindcă niciunul nu se mai sinchisea să pretindă că nu plângea. Elijah încercă să-și folosească puterile pentru a călători înapoi în timp, înainte de incendiu, dar puterile lui erau blocate. Vrăjitorul nu-l lăsa să folosească decât puterile rele.

În cele din urmă, au virat pe un drum cu multe case mici, care arătau toate la fel, înșirate la rând. Ricardo a oprit în fața uneia dintre ele.

— Aici e, spuse el. Casa lui Nargis. Iar celălalt băiat de care are ea grijă e cam de vârsta ta. Poate un pic mai mare. Îl cheamă Darren.

Ricardo pufni pe nas. Chiar atunci, se deschise ușa de la intrare și se auziră niște strigăte. Apoi, pe ușă se iți un cap.

— Salut.

O femeie în vârstă, chiar mai bătrână decât Sue, veni spre ei. Avea pielea cafenie ca o caramea, aproape de aceeași culoare ca pielea lui Ricardo. Purta un capot roșu și sandale peste șosete.

— Elijah, salut!

A așteptat ca Elijah să coboare din mașină și să ajungă pe trotuar, în fața ei.

— Unde ți-e geanta?

Avea o expresie rece, care nu-i plăcea băiatului. A început să plângă din nou, gândindu-se la chipul cald al lui Sue. Îl ura pe vrăjitor. Se ura pe el însuși, fiindcă îl lăsa pe vrăjitor să-l dirijeze.

— Hai, vino încoace, Elijah. O să te simți bine aici, îi zise ea, luându-l de braț și conducându-l în casă.

Elijah întoarse privirea spre mașină, dar Ricardo tocmai scotea valiza din portbagaj. Afară începea să se întunece, dar înăuntru luminile nu erau încă aprinse. La Sue în casă lămpile ar fi fost aprinse deja. În casa aceasta mirosea ciudat. Au mers pe un coridor așternut cu un preș roșu, fără nicio fotografie pe pereți. Venea apoi o bucătărie lungă și îngustă, cu un vas pentru fructe în care nu era niciun fruct, iar în chiuvetă zăceau multe căni.

— Hai cu mine afară, să îl cunoști pe Darren.

Femeia îl conduse pe Elijah afară și arătă spre partea din spate a unei grădini părăginite. Nu exista nicio jucărie și iarba era netunsă. Elijah se gândea la grădina lui Sue, cu tufe de trandafiri pe care Gary le uda în fiecare zi. Dintr-odată, auzi pe cineva tușind. În fundul grădinii erau câțiva copaci și ceva se mișca în ei. Foșnind. Elijah simți că i se înmoaie genunchii de frică, dar merse mai departe spre locul pe care i-l arătase Nargis. Când întoarse capul, o văzu pe Nargis intrând înapoi în casă, cu capotul ei roșu, ca trandafirii preferați ai lui Sue. A văzut pata de culoare dispărând. În fundul grădinii a găsit un băiat cu pielea albă și genunchii juliți, care stătea pe un leagăn. Se uită la Elijah și scuipă pe jos. Abia atunci, Elijah a observat ce avea în mână. O țigară! Era doar un pic mai mare decât Elijah și fuma! S-a uitat în spate, spre casă, dar Nargis nu se vedea nicăieri.

— Ai voie să fumezi? întrebă Elijah.

— Fac ce-am eu chef, spuse Darren. Eu sunt șeful aici. Am cea mai mare vechime, așa că eu conduc totul.

Și scuipă din nou, iar de data asta scuipatul aterizează pe pantoful lui Elijah. Apoi, se ridică brusc în picioare și îl înșfăcă pe Elijah de braț, răsucindu-i-l rău. Elijah închise ochii. Știa ce înseamnă să te doară ceva și știa că era mai bine să închizi ochii strâns. Auzea voci în ureche: *Smiorcăitură scârboasă ce ești tu. Universul nu te suportă în el. Du-te înapoi în pârjolul iadului. Atunci va zice și celor din stânga: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic“.*

Darren îi sucea brațul tot mai tare, iar Elijah deschise gura să țipe, dar apoi o închise la loc. Se concentră intens asupra unui băț de pe jos și își imagină cum ar fi să-l țină între degete, cât ar fi de neted și rece. Se gândea la o lume în care nu existau decât copaci, fără oameni. Ce liniște ar fi atunci. Darren se apropie mult de fața lui Elijah. Răsuflarea lui mirosea a țigări și a foc.

— Dacă țipi, te ard, spuse el.

— Nu uita, Elijah, ce ți-am spus. Vei începe să faci niște exerciții cu Chioma, sunt exerciții terapeutice, ca un fel de joacă specială. Te vor ajuta. Ea te va ajuta, crede-mă. Ești un băiat bun. Și noi avem grijă de tine.

Ricardo i-a arătat lui Elijah unde era toaleta. Lângă closet era o găleată, iar cada era murdară: avea o dungă de murdărie și mucegai, cu pete și cercuri verzui pe margini. Pe marginea căzii se aflau niște sticluțe aproape goale: șampon și gel de duș, de un albastru strident; un săpun pe jumătate consumat, acoperit cu firicele de păr; un ambalaj de plastic gol. Ricardo i-a arătat bucătăria, unde mirosea ciudat, și camera de zi, cu o masă în mijloc, unde Nargis îi lăsase lui Elijah o farfurie pe care erau doar sandviciuri cu gem, fără budincă. Lângă perete era o canapea, cu o pătură aruncată peste ea. Ricardo vorbea foarte tare, în timp ce îi arăta locul.

Băiatul se tot uita după Darren și țigara lui, dar nu-l vedea nicăieri. De fiecare dată când se gândea

la el, simțea cum îi cobora brusc stomacul și i se punea o gheară în gât. Dar Ricardo nu observa nimic. Era prea ocupat să vorbească în gura mare.

Când a venit ora de culcare, Ricardo a rămas să-l învelească pe Elijah și să-i spună noapte bună. Știa că Ricardo nu era obligat să mai stea; serviciul lui se termina la ora cinci, iar de-acum se făcuse aproape opt seara. Știa că Ricardo se ocupa de el fiindcă asta îi era datoria. Dar când rămânea mult timp cu el, Elijah își imagina că erau buni prieteni. Ricardo l-a dus pe Elijah la baie și pe urmă în dormitor. Dormitorul nu era nicidecum un dormitor, de fapt, fiindcă era la parter, avea în mijloc o masă cu patru scaune, iar patul lui Elijah era un prici de campanie, care scârțâia de fiecare dată când se mișca.

— Vreau să fii curajos, OK, voinicule? Te vei simți bine aici. Ocrotit. Și după ce o vei cunoaște mai bine pe Chioma, vom găsi un loc mai de durată, cât de curând, îți promit eu. Ricardo se aplecă și, când îl sărută pe cap, o lacrimă căzu pe fruntea lui Elijah.

Îi era milă de Ricardo, fiindcă stătuse atât de târziu și era atât de trist, așa că îi zâmbi cât putea el de senin și încercă să ignore udătura de pe fruntea lui, de pe fața lui Ricardo. Acum, Elijah simțea și mirosul de aftershave. Era nou. Cu aromă de portocale. Îi venea să-și lipească nasul de pieptul lui Ricardo și să respire mirosul acela de-a pururi.

— O să fiu OK, șopti el.

Dar, în realitate, Elijah știa că Ricardo se înșela în toate privințele. Chioma nu putea să-l ajute — indiferent cine-o fi ea. Ricardo nu trebuia să-l fi luat de la Sue și Gary. Ricardo greșea când spunea că Elijah era un băiat bun. Și se înșela în privința vrăjitorilor. Dar nu era vina lui. Nici măcar nu era nigerian, așa că de unde să știe el de vrăjitori? Elijah știa. Îl auzea tot timpul pe vrăjitor, amestecat cu vocea Mamei, care șoptea: *Micuțul*

meu nigerian, o mie de stele îți luminează chipul. Elijah nu știa multe lucruri. Nu știa să citească și nu știa să fluiere, deși toți copiii pe care îi cunoștea el știau să fluiere. Însă de două lucruri în viață Elijah era absolut sigur:

Mama lui îl iubea.

Și vrăjitorii existau de-adevăratelea.

5.

Chioma era cea mai subțirică doamnă pe care o văzuse Elijah vreodată. Era chiar mai subțirică decât Mama. Ai fi zis că purta un umeraș de haine peste piept, dar făcut din propriile oase. Pielea ei avea exact aceeași culoare ca a lui Elijah, exact aceeași culoare ca pielea Mamei. În jurul gâtului purta trei șiraguri de mărgele colorate în galben strălucitor, turcoaz și maro-roșcat. Chioma avea picioare lungi și subțiri, cu tălpi foarte înguste, acoperite de niște sandale maro din piele, cu mici paiete roz cusute deasupra. Avea chiar și mărgeluțe argintii în părul moale, răsucit în toate direcțiile. Lui Elijah îi venea să-l atingă. Și avea un praf sclipicios pe pleoape. Totul la ea lucea și licărea, de parcă ar fi fost făcută din luminițe de stele. Dar cel mai tare îi străluceau ochii; Elijah nu mai văzuse niciodată o persoană în vârstă cu niște ochi atât de limpezi și luminoși. Ochii ei erau atât de proaspeți fiindcă, pesemne, nu văzuse cu ei decât lucruri bune, se gândea el.

Ședeau unul în fața celuilalt într-un loc de joacă, unde se aflau o groapă cu nisip, o masă, o canapea mică verde, cutii cu jucării — mașini, păpuși, o corabie de pirați, un garaj de lemn cu motociclete și un castel înconjurat de balauri și de cavaleri pe cai mititei —, o cutie cu perdeluțe și un coș cu marionete. Totul arăta normal în încăpere, iar Elijah se gândea că seamănă cu o școală sau un club, cu tabla aceea neagră și tăvița plină cu apă, doar că aici erau gratii la fereastră și un stingător mare și roșu agățat pe perete. Elijah se uita la chipul Chiomei, la zâmbetul ei larg și senin, la dinții lați, la culoarea prafului sclipicios de pe pleoape, și o asculta cum fredona încetișor, o

auzea cum respira lin. Lui îi era greață și îi bubuia capul, însă ascultând cum respira Chioma, bubuiturile încetară.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, în sfârșit, Elijah. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine. Ricardo mi-a spus că te simțeai un pic neliniștit la gândul că urma să ne vedem astăzi, dar nu ai de ce să-ți faci griji, crede-mă. Nu vom face decât să ne distrăm și să ne jucăm.

Chioma vorbea cu voce joasă și blândă.

— Ce jucării îți plac?

Elijah nu spuse nimic, dar se uită spre castel. Era înalt și avea două poduri mobile, cu ascunzători tainice. Flăcări cenușii erau pictate pe zidurile laterale și, uitându-se acum la ele, i se păru că se mișcau. Inima începu să-i bată mai tare. Vrăjitorul îi dădea târcoale pe dinăuntru. Se uită atent la Chioma. La scânteierile ei. Oare știa de existența vrăjitorului? Știa de incendiu? Era cu adevărat o asistentă socială, sau fusese trimisă de Dumnezeu ca să se lupte cu diavolul din el? Căpătă curaj. Apoi se gândi la alte întrebări. Își dădea oare seama că el putea să o transforme în sloi de gheață, acolo, pe loc, cu laserul din ochii lui, sau să ațintească degetul spre inima ei și să o topească, făcând-o scrum toată? Putea ea oare să privească înăuntrul lui și să-i vadă trupul plin de răutate?

— Avem foarte multe de făcut, spuse Chioma râzând. Nu fi așa de îngrijorat; e vorba despre exerciții speciale — ca o joacă. Tot ce trebuie să facem este să ne jucăm. Asta-i treaba ta. A împins scaunul pe care ședea, s-a ridicat și s-a dus spre castel. Îți place castelul acesta?

Elijah încuviință din cap.

— Astăzi vrei să te joci?

Elijah privi în jur, la toate jucăriile. El nu se prea juca, în general. Uneori, nici nu știa cum să se joace. Alți copii se descurcau așa de ușor, luau diverse jucării și le făceau să pară adevărate, dar

alți copii nu aveau un vrăjitor care să încerce să pună stăpânire pe ei.

— Trebuie? spuse el.

— Nu. Poți doar să stai așa, dacă vrei. Sau să te joci. Sau chiar să urli tare de tot, spuse Chioma, cu licăriri în ochi.

Să urle tare de tot?! Unde s-a mai pomenit să-i spună cineva unui copil să urle tare de tot?! Elijah se uita la Chioma, care se așezase lângă castel, luând în mână cavalerii călare pe cai. A început să necheze și să-i miște de colo-colo, peste castel. Era nostim să vezi un om mare jucându-se așa. Chioma se juca în continuare, ca și cum el nici n-ar fi fost acolo. Părea chiar că se distrează bine. Nu arăta deloc ca o persoană trimisă să nimicească un vrăjitor afurisit.

Se jucă așa mult de tot, în timp ce Elijah stătea deoparte și se uita la ea. În casa lui Nargis nu existau jucării cu care să se poată juca. Nargis ținea sub scări o cutie plină cu cărți pentru copii și o minge, o jucărie zornăitoare pentru bebeluși și câteva mașinuțe, dar nu le scotea de-acolo decât atunci când venea Ricardo în vizită. În restul timpul, Elijah se uita la Darren care se juca pe computer cu niște jocuri în care oamenii explodau și le ieșeau mațele pe-afară. Deși i-ar fi plăcut să se joace cu Chioma, Elijah stătea cuminte la locul lui. Încerca să-și repete mereu că ea nu era prietena lui. Era o iscoadă care voia să afle lucruri despre vrăjitor.

După o veșnicie, Chioma se opri din joacă. Se așeză la loc pe scaun și zâmbi.

— A fost foarte amuzant, spuse ea. Ne vom juca din nou săptămâna viitoare, dacă vrei.

Elijah ridică din umeri.

— Poate săptămâna viitoare o să te joci și tu cu mine?

Ridică din umeri, iarăși. Vedea pe geam conturul siluetei lui Ricardo, înalt și zvelt, cu părul țepos. Și-l imagina pe Ricardo zâmbind în spatele

geamului. Brusc, Elijah se uită drept în ochii Chiomei:

— Pot s-o văd pe Mama? șopti el.

— Sunt convinsă că asta este ceea ce-ți dorești tu cel mai mult pe lume, așa-i? Toți copiii vor să stea cu mămicile lor. E bine că simți așa. Dar este foarte trist când nu poți să fii cu Mama.

Elijah încuviință din cap. Se uita foarte atent la Chioma. Iar ea se uita direct în ochii lui. Elijah coborî privirea spre brățara ei aurie cu nestemate de un roșu-închis.

— Ești nigeriană? întrebă el.

— Da, îi răspunse ea.

Se auzi un ciocănit în ușă și intră Ricardo.

— Hei, Elijah. Sunt convins că v-ați simțit minunat împreună.

Se uită la Chioma, mișcând repede din sprâncene, în sus și în jos.

— Elijah s-a uitat la mine cum m-am jucat cu castelul, ceea ce e nemaipomenit, fiindcă e jucăria mea preferată. În afară de nisip. Îmi place mult și nisipul.

Elijah nu mai auzise de vreun adult căruia să-i placă nisipul. Pesemne că ea e de la Dumnezeu.

— Chioma e nigeriană, șopti el.

Femeia zâmbi.

— Sunt foarte mândră că sunt nigeriană. Nigeria este cel mai bun loc de pe pământ, spuse ea. De fapt, e mai bun decât pământul. E ca raiul, adăugă ea, cu sclipiri în ochi.

Elijah îi sorbi cuvintele, care găsiră în el alte cuvinte, și se lipiră toate unele de altele. *Nigeria, un loc ca o gură de Rai*.

În fiecare săptămână, Elijah mergea în vizită la Chioma, iar acesta era singurul lucru bun de care avea parte locuind cu Nargis. Și-ar fi dorit enorm să locuiască în camera de joacă a Chiomei, însă ea îi spunea întotdeauna, după fiecare întâlnire, că era timpul să se ducă acasă. Dar casa lui Nargis nu era acasă.

În unele vizite se jucau, alteori desenau sau pictau, iar odată n-au făcut decât să bea limonadă și să se ia la întrecere care putea să râgâie mai tare, și Elijah râsese, râsese, râsese cu poftă, și se simțise ca un băiețel vesel, ceea ce i-a plăcut enorm. Dar după aceea trebuia să se ducă înapoi la casa lui Nargis. Elijah abia aștepta ziua când urma să plece. Nu putea să sufere să stea la Nargis. Fiecare cameră din casa ei urla când deschidea el ușa. Nimeni în afară de el nu putea auzi urletele, doar Elijah. Îi era atât de greu să respire în casa lui Nargis, încât se întreba dacă nu cumva și aerul voia să scape de-acolo. Se uita pe fereastră în fiecare seară la peticul de cer la care se uita probabil și Mama, și găsea steaua ei. Pe urmă, își dorea din tot sufletul, mult de tot, ca Mama să vină și să-l găsească. Dar nu venea. Elijah știa în adâncul burticii lui că nu se va întâmpla prea curând să poată să stea cu ea. Știa asta, fiindcă o simțea atât de departe, iar steaua ei nu mai strălucea la fel de mult ca altădată.

Elijah auzea vocea Mamei înăuntrul lui: *Micuțul meu nigerian, ești în primejdie. Dacă vom fi vreodată despărțiți, trebuie să găsești o nigeriană care crede în Dumnezeu și să aștepți acolo. Vei fi în siguranță.*

Auzea înăuntrul lui și vocea episcopului: *Îl faceți fiu al Gheenei, de două ori mai mult decât voi. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda Gheenei?*3

Știa că Mama nu avea să vină să-l ia de la Nargis. Elijah nu se simțea în siguranță deloc. Niciun pic.

— Pot să o văd pe Mama? îl întrebă el pe Ricardo.

Stăteau amândoi afară, în grădina casei lui Nargis, în aerul rece. Elijah își freca palma înainte și înapoi pe banca de lemn și se uita cum respirația îi exploda în față. Nu-și mai simțea vârful nasului,

dar tot era mai bine așa decât să stea în casă cu Nargis.

— Nu se simte prea bine săptămâna asta, Elijah, și de aceea nu se poate vedea cu tine. Totuși, a început să fie ceva mai bine și încercăm să punem la punct un program de vizite periodice, astfel încât să poți sta un pic cu ea în fiecare săptămână. De asemenea, când o să fie mai întremată, o să puteți coresponda, adică o să-i poți scrie niște scrisori...

Elijah ridică privirea spre casa lui Nargis. Văzu un chip la fereastră, urmărindu-i.

— Dar pot să vin să stau la tine? îl întrebă din nou pe Ricardo.

Ricardo scutură din cap, prea repede și prea categoric. În mod clar, capul lui Ricardo nu voia ca Elijah să stea la el.

— Nu va fi posibil, din păcate, spuse el. Dar o să facem în continuare exercițiile terapeutice cu Chioma și vom ajunge să găsim ceva pe termen lung pentru tine. OK?

Ricardo ridică și el privirea spre casa lui Nargis, dar Elijah nu-și dădea seama dacă vedea și el chipuri la ferestre, dacă auzea camerele urlând ori dacă simțea cum aerul voia să scape dinăuntru.

Dacă nu avea voie să stea la Ricardo, Elijah voia să stea la Chioma. Ea era nigeriană și credea în Dumnezeu — așa că precis știa totul despre osânda Gheenei. *Uneori, se jucau cu castelul și uneori făceau forme în nisip cu niște instrumente mici: un cuțitaș de plastic, o găl*etușă, o lopățică, o greblă. Lui Elijah îi plăcea cel mai mult grebla. Indiferent cum se jucaseră și ce harababură făcuseră, grebla netezea bine nisipul, până ce toată suprafața rămânea plată, cu șiruri frumos ordonate. Îi plăcea să atingă nisipul și să îl țină în pumn, apoi să-l lase să i se prefire încet printre degete, până când se scurgea tot. Chioma îi dădea voie să se joace cu apă și să facă multă dezordine, spunând că era bine, uneori, să faci multă dezordine. Dar lui

Elijah nu-i plăcea; îi plăcea să curețe frumos imediat după aceea. Când ținea nisip în mână, își imagina marea deasupra — albastră, atât de albastră — și mirosul de sare. Uneori, noaptea, zbura peste oceane și înota până pe fundul mării, unde era mai întuneric decât la miezul nopții și unde peștișorii treceau scânteind ca niște stele în miniatură.

— Vrei să desenăm ceva astăzi? întrebă Chioma.

Era îmbrăcată cu o rochie lungă, dintr-un material cu un imprimeu colorat, și avea un batic legat pe creștetul capului. Lui Elijah îi plăceau hainele ei și feliuțele de banană prăjite, pe care le aducea înfășurate în șervețele de hârtie, ca să-l servească pe el.

— Nu avem voie să mâncăm aici, îi șoptea ea. Dar cum să te joci fără să rontăi ceva bun?!

Elijah privea pe fereastră, afară. Când era aici, se simțea mai aproape de Mama. Camera de joacă a Chiomei se afla pe aceeași stradă unde era și centrul de vizite. Elijah voia mereu să stea în camera de joacă a Chiomei, în caz că l-ar căuta Mama, și nu l-ar fi deranjat deloc să doarmă direct pe podea. Mama nu venea la centrul pentru vizite decât atunci când aveau o întâlnire permanentă, dar asta nu se mai întâmplase de multă vreme, fiindcă Mama era bolnavă, internată într-un spital special. Totuși, ea respirase aerul din camera de vizită și picioarele ei pășiseră pe aleea de-afară.

— Voiam să stau de vorbă cu tine astăzi, despre ceva important, spuse Chioma.

Privirea lui Elijah zbură iute spre ea.

— Nu e nimic rău, spuse ea. De fapt, e chiar un lucru bun.

Chioma zâmbea, strălucea, scânteia. Era imposibil să nu-i zâmbești când o vedeai așa.

— Cred că te descurci atât de bine acum, cu exercițiile noastre, încât mă întreb dacă nu cumva

ești pregătit să începi să te gândești la o familie pentru totdeauna. Ai auzit de adopție?

Elijah scutură din cap. Privea afară pe fereastră, dincolo de gratii, la peticele de soare care schimbau culoarea gazonului. Pe urmă, brusc, își aminti. Un băiat de la Sue și Gary fusese adoptat și le trimitea scrisori în fiecare an și o fotografie cu el pe o bicicletă sau pe un skateboard sau cățărându-se într-un copac.

— Aș vrea să te gândești la asta și să discuți cu Ricardo. Și noi putem să vorbim mult, mult de tot pe tema asta. Dar cred că s-ar putea să fii pregătit să locuiești cu o familie pentru totdeauna. O familie din care să faci parte și care să fie familia ta.

Elijah încercă să ridice din umeri, dar era ca o stană de piatră.

— Hai mai bine să ne jucăm acum, în loc să tot vorbim așa, spuse Chioma, cu sclipiri în ochi. Cu ce-ai vrea să te joci?

Elijah se gândi vreo două minute și apoi se așeză în genunchi lângă uriașa casă de păpuși din colțul camerei. Nu mai voise niciodată până acum să se joace cu ea. Era pictată în alb și roz pe dinafară și avea cinci etaje. Înăuntru erau multe camere mobilate și oameni din lemn, miniaturali. O familie.

— Vrei să ne jucăm de-a mama și de-a tata? întrebă el.

— Ce idee grozavă, Elijah.

Chioma puse deoparte creioanele și hârtia și veni să se așeze lângă el.

— Ce mult îmi place casa păpușilor, spuse ea.

Elijah se uita la camere. Aveau o cameră de zi cu fotolii micuțe și tapet cu model, o baie cu o cadă de-adevăratelea și robinete de mărimea unor furnici. Sus, la etaj, era camera copiilor, unde o păpușică bebeluș dormea într-un leagăn. Elijah luă păpușica.

— Plânge bebelușul, spuse el.

— Sărăcuțul de el, spuse Chioma. De ce plânge?

— Vrea să vină mămica lui.

Chioma se uită prin casa de păpuși, încruntându-se.

— Pe unde-o fi mama lui?

— Nu știu.

Elijah se prefăcea că plânge, ridicând bebelușul între degete și scoțându-l binișor din camera lui, ca să i-l arate Chiomei. Plânsetele se auzeau din ce în ce mai tare.

— Bietul bebeluș, spuse Chioma, mângâind cu degetul mare fețișoara păpușii.

Elijah imita perfect plânsul copilașului. Se uita la bebelușul de lemn și îi era atât de milă de el. Își imagina cum se simțea, probabil, micuțul și cum se auzea plânsul lui.

— Bietul bebeluș, spuse Chioma. Cât de greu o fi pentru el să îi fie așa dor de mămica lui.

Mângâie capul păpușii și atinse cu vârful degetelor mânuța lui Elijah.

— Uită-te la el cât e de drăgălaș, spuse ea. Merită să aibă și el o mămică și un tătic, și să fie iubit și ocrotit pentru totdeauna.

Elijah plângea și plângea, ca un copilaș. Lăsă să-i alunece mânuța în mâna Chiomei, care îl prinse strâns și îl trase spre ea. Chioma îl cuprinse în brațe pe Elijah, care plângea, plângea fără oprire. Îl strângea atât de tare la pieptul ei, încât băiatul nu-și dădu seama că păpușa căzuse pe jos. Chioma nu avea voie să-l țină în brațe, Elijah știa asta. Încă din prima săptămână, Chioma îi explicase că nu putea să îl țină în brațe sau să îl mângâie, fiindcă acesta era regulamentul, iar serviciul ei era foarte diferit de serviciul lui Ricardo. Dar pesemne că uitase, fiindcă acum îl ținea atât de strâns îmbrățișat, încât Elijah auzea cum îi bate inima în piept rar și liniștit, și simțea cum îi bate și lui inima, atât de iute, de parcă ar fi vrut să-i fugă din corp.

— Bietul copilaș, șoptea Chioma, iarăși și iarăși și iarăși, direct la urechea lui Elijah.

---

[3] „Sfânta Evanghelie după Matei“, cap. 23, în Noul Testament, pag. 43–44, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1995, București. (*N.t.*)

6.

Obi și Nikki ședeau unul lângă altul pe canapea, dar locul dintre ei era ocupat de un teanc de reviste de pe ale căror coperte zâmbeau chipuri de copii: *Fii părintele meu!* scria pe una dintre ele, și *Copii care așteaptă*, pe alta. Tata stătea pe fotoliul din fața lor, zâmbind cu gura până la urechi. Nikki se minuna întotdeauna văzând cât de mult semăna cu Obi, doar că era un pic mai scund, cu părul cărunt și ochii surâzători.

— Vrei să te servesc cu ceva, tată? întrebă Obi.

— Nu te mai agita atâta, spuse tata, râzând. Apoi privi în sus la Obi și, ridicându-se pe jumătate, întinse mâna peste măsuță și îl bătu pe picior, după care se așeză la loc.

— Ce băiat bun ești tu, spuse el.

Obi își dădu ochii peste cap, dar Nikki a văzut surâsul din ei.

A privit în jur prin camera de zi și s-a gândit la primele vizite pe care li le făcuse Ricardo. De obicei nu-i plăcea să deretice, dar acum, când lucrurile începeau să devină tot mai realizabile, iar adopția devenise mai mult decât o simplă posibilitate, făcea tot timpul curățenie prin casă. Obi râdea de fiecare dată când o vedea aranjând și trebăluind peste tot, iar ieri o luase în brațe și îi spusese:

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar lasă odată curățenia asta!, după care pufniseră în râs amândoi.

— Sunt emoționată, spuse Nikki.

Se gândea la întrebările lui Ricardo despre ce ar fi dispuși ea și Obi să accepte, când aveau să ajungă la decizia finală pentru înfiere:

Părinți schizofrenici?

Copil născut din incest sau viol?

Copil cu un comportament vădit sexualizat?

Dar un copil cu un părinte ucis de celălalt părinte sau un copil care suferea de o boală incurabilă?

Obi răspunsese „da“ la toate întrebările. Dar ea îi replicase:

— Un copil suferind de o boală incurabilă? N-aș suporta să mai pierd încă un copil. Nu, n-aș mai putea. Obi o îmbrățișase și aprobase decizia ei dând ușor din cap. Pe urmă, Nikki se uitase din nou la listă. Un copil cu un comportament vădit sexualizat? Cum să se descurce cu așa ceva? De unde să știe ce să facă? Numai gândindu-se, și i se făcea rău.

— Aceștia sunt copii reali, Nik. Nu putem fi mofturoși.

— Dar eu nu sunt mofturoasă, Obi. Sunt foarte serioasă.

Obi clătinase din cap.

— Noi pentru asta am semnat — orice copil încredințat spre adopție are traumele lui. Comportamentul unui astfel de copil nu este decât un simptom al acestor traume.

Pe Nikki o durea sufletul să audă așa ceva. Simțea că era crudă. Dar ce rost avea să nu fie sinceră?

— Nu contează dacă este doar un simptom. Este comportamentul acelui copil. Este copilul în sine. Or, eu nu cred că aș putea să fac față în cazul unui copil care… care…

Obi se holbase lung la ea, dar cuvintele n-au mai venit. Deci un astfel de copil își dorea Nikki: o viață prea tânără ca să fie atinsă de relele lumii; un copil pe care să-l poată crește ușor. Închise ochii și se dojeni singură. De ce ținea să limiteze opțiunile pe care le aveau? Își doreau un copil; ea își dorea să fie mamă.

La următoarea vizită a lui Ricardo, Obi i-a spus că nu erau în stare să accepte un copil suferind de

o boală incurabilă.

— Așa ceva este exclus, declară el, uitându-se la Nikki.

— E-n regulă, zise Ricardo. Cred că am terminat cu analiza căminului familial. Consider că veți fi niște părinți minunați, spuse el, iar Nikki se repezi să-l îmbrățișeze pe Ricardo, cu un gest absolut spontan.

Nikki își alungă din minte procesul de evaluare a casei și întrebările dificile, cu răspunsuri dificile. Trase adânc aer în piept. În sfârșit, avea certitudinea că vor fi părinți.

— Este extraordinar! Poate chiar ne uităm acum la fiul sau la fiica noastră! Nikki atinse copertele revistelor, trecând ușor cu degetele peste chipurile din poze.

Adunaseră reviste din ultimele trei luni, iar Ricardo le adusese câteva numere chiar mai vechi.

— Sunt depășite, le spusese el. Însă vă puteți face o idee despre vârstele și necesitățile copiilor care așteaptă să fie înfiați. Cred că toate familiile trebuie să se uite pein revistele astea, pentru a înțelege că majoritatea copiilor care au nevoie de adopție au cerințe speciale, sau sunt grupuri de frați și surori, trei sau mai mulți copii chiar, care trebuie înfiați împreună. Poate fi util pentru părinții care visează la un singur bebeluș dolofan și sănătos!

Apoi s-a uitat la ea, știa sigur, dar Obi n-a remarcat. Doar i-a mulțumit lui Ricardo și a pus revistele deoparte. Abia acum se simțiseră în stare să le răsfoiască. Fiindcă abia acum știau că primiseră aprobarea ca părinți adoptivi. Abia acum devenise totul real. Un copil.

— Unul dintre acești copii din reviste ar putea să fie al nostru, spuse Obi. Îți dai seama, ce lucru nemaipomenit facem noi acum! Ce aventură.

— Voi fi bunic, în sfârșit, râse tata, cu poftă. Mie nu-mi plac revistele astea, spuse el. Parcă am

fi la o licitație. Însă sunt foarte încântat că îmi veți găsi un nepot.

— S-ar putea să fie o fată! zise Nikki, dar când se uită la chipul tatei, observă expresia din ochii lui și înțelese că o tachina.

Obi se uită lung la Nikki și o mângâie pe obraz cu degetul mare.

— O să fii cea mai bună mamă din lume. Este lucrul pe care îl așteptăm de atâta vreme. Toate lunile din urmă, toate întrebările indiscrete, și înainte, toată durerea prin care am trecut…

Nikki închise ochii și simți pielea catifelată a degetului lui Obi, certitudinea din glasul lui. Avea dreptate.

— Toate avorturile alea, șopti el. Toți copiii pe care i-am pierdut. Și aici, uite, sunt copii care așteaptă să fie găsiți. Totul are un rost pe lumea asta.

— Eu abia aștept să-mi văd nepotul. Sincer, pe cuvânt, e mai bine să ai nepoți decât copii. Ești mai în vârstă, mai înțelept și poți să-i dai înapoi la sfârșitul zilei, când au obosit!

Nikki zâmbea. Tata fusese un mare sprijin pentru ei. El era prima persoană pe care o sunau ca să-i spună că așteptau un copil și tot el era prima persoană pe care o sunau ca să-i spună că pierduseră copilul. Cu toate astea, niciodată nu le spusese să renunțe și nici nu fusese mai puțin entuziast, la fiecare nouă sarcină a lui Nikki, și nici mai puțin trist, de la un avort la altul. Când Obi luase revistele, Nikki îi sugerase să se uite prin ele împreună cu tata.

— El a fost alături de noi, pas cu pas, zisese ea. Să-l lăsăm să-și spună și el părerea.

Întâi au fost niște chicoteli destul de zgomotoase ca să se audă din casă, apoi sunetul unor pantofi cu toc păcănind pe trotuar. După aceea, cineva a pufnit în râs. Ai fi zis că două adolescente cam cherchelite se amuzau pe stradă, dar Nikki știa că nu era așa.

— Nu vreau să le țin eu, spunea vocea lui Jasmin. Arăt ca un țânc.

O auzi pe sora ei chiuind și și-o imagină cum se strâmba nostim la fiică-sa.

— Chanel, spuse Obi. I-am spus să vină mai târziu.

— Nu trebuie să te superi, e emoționată și ea.

Nikki se uită la cele două siluete profilate pe geamul mat, vălurit: una lungă și subțire, cealaltă mai scundă și cu codițe înfoiate. Silueta mai scundă îi pasa un mănunchi de baloane celei înalte și subțiri. Sora ei. Nepoata ei. Zâmbind, Nikki fugi să le deschidă, înainte ca ele să apuce să bată la ușă.

— Trăiască noii părinți adoptivi! strigă Chanel, întinzându-i vreo șase baloane roz. Un copilaș! O să avem un copilaș!

Nikki le trase în casă pe amândouă și luă baloanele, neștiind ce să spună.

— Trăiască noii părinți adoptivi, strigă Chanel din nou. E atât de tare.

Intră în camera de zi, cu Jasmin după ea și cu Nikki încheind plutonul. Ați ales deja pe cineva?

Chanel îi îmbrățișă pe Obi și pe tata, care n-au văzut de la început baloanele, dar apoi Obi a început să râdă.

— N-am primit deocamdată un copil, să știi. Și de ce sunt baloanele roz? Noi nu am specificat sexul copilului.

Jasmin deveni brusc curioasă.

— Bleah. Vă luați un băiat? Maisie, colega mea de clasă, are un frățior bebeluș și mămica ei stă toată ziua să-i curețe mucii din nas.

— Jasmin.

Nikki lăsă baloanele să danseze în aer, pe deasupra capetelor lor, și o luă pe fetiță pe după umeri.

— Poate fi un băiat sau o fetiță, nu știm încă.

— Și probabil că nu va fi un bebeluș, spuse Obi. Indiferent ce copilaș ne vor găsi, noi îl vom

considera perfect pentru familia noastră. Majoritatea copiilor care au nevoie de adopție sunt mai măricei. Uite, făcu Obi, luând o revistă și deschizând-o pe genunchi, la prima pagină.

Nikki se așeză lângă el. Tata se ridică de pe fotoliu și veni lângă Obi, așezându-se pe brațul canapelei. Nikki vru să-i facă loc, dar el o refuză, scuturând din cap.

— Mi-e bine aici, spuse el, privind în jos spre revista din poala fiului său.

— Nu știu dacă nu era mai bine să facem chestia asta un pic mai încolo, spuse Nikki, arătând din ochi spre Jasmin, cu subînțeles.

Dar Jasmin nu reacționă.

— E-n regulă, spuse Chanel. În fond, vor fi verișori.

Tot felul de chipuri diverse îi priveau din paginile revistei: câțiva bebeluși, dar cei mai mulți erau copii mai mari, câte doi sau câte trei, majoritatea mulatri sau negri. Fiecare copil în parte i se părea frumos lui Nikki. Copiii care așteptau să fie înfiați erau toți frumoși, oricât ar fi părut de ciudat, cu gene lungi și dese, cu ochi mari și strălucitori. Copiii din fotografii erau îmbrăcați frumos, fetițele aveau fundițe în păr, cu haine curate și îngrijite. Sub fiecare fotografie era și o reclamă, ca și cum copiii erau bunuri de larg consum — frigidere sau mașini de spălat. Nikki încerca să nu se concentreze asupra mutrișoarelor de bebeluși, dar fără să vrea privirile îi erau atrase de ochișorii lor mari, de zâmbetele lor cu gingii golașe și de obrăjorii lor dolofani.

A pus mâna pe revista din poala lui Obi:

— Ricardo zicea să citim printre rânduri, orice o mai însemna asta. Presupun că, de pildă, aici, unde scrie „Sammy (nu e numele real)“, ar putea însemna că familia în care s-a născut copilul îl caută, vrea să îl ia înapoi. Există, prin urmare, riscul de răpire.

— Răpire? repetă tata. Zău? E posibil așa ceva?

Nikki încuviință din cap. Da, era adevărat. Existau nenumărate posibilități și riscuri. Răpirea de către familia în care se născuse copilul era doar unul dintre ele.

— Copiii aceștia nu au fost abandonați, ci au fost luați din familiile lor, din cauza relelor tratamente la care erau supuși. Adesea, aceste familii încearcă să îi găsească; de aceea se urmărește plasarea copiilor în familii aflate la distanță de părinții lor naturali.

În timp ce se uita la fotografii, lui Nikki îi răsunau în urechi cuvintele: *nu e numele real.*

— Răpit de extratereștri, șopti Jasmin.

— Sau ar putea să fie și faptul că au un nume caraghios, spuse Obi. Uite. Pe unul, aici, îl cheamă Leul; hai să fim serioși, care om normal îi dă unui copil numele „Leul“?! exclamă el râzând.

— Leul! Imaginează-ți cum ar fi un copil în Nigeria, pe care să-l cheme Leul, spuse tata. Nimeni nu s-ar încumeta să îl cheme în vizită.

Chanel râse atât de tare, încât baloanele se mișcară sub tavan. Jasmin se duse spre tata, care a întins mâna, prefăcându-se că vrea să o gâdile. El era singurul om pe care Jasmin îl lăsa să o trateze ca pe un copil, și de fiecare dată când îl vedea i se lumina fața.

Au întors încă o pagină din revistă și pe urmă încă una. Reclamele individuale erau cam la fel, dar uneori Obi zăbovea asupra vreuneia și o citea cu voce tare.

„*Lucy este o fetiță veselă de trei ani care merge la o grădiniță cu program redus, unde întâmpină unele dificultăți, însă face progrese, cu ajutorul educatoarelor. Manifestă unele întârzieri în dezvoltare, care pot fi consecința unor experiențe trecute. Asistenții sociali care se ocupă de ea spun că este un mic curcubeu, că îi place Peppa Pig*[4] *și adoră să se gătească. Lucy ar avea nevoie de un părinte care să fie acasă tot timpul, într-o familie*

unde să nu existe alți copii.“ Obi tăcu. În poză era o fetiță blondă, cu ochi albaștri, cu pielea albă.

— E foarte drăguță, spuse el. De fapt, cert este că toți sunt adorabili.

— Oh, Nik, fetița asta arată perfect. Parcă o și văd îmbrăcată în noua colecție Rhianna pentru copii, de la River Island. Mamă, Doamne! Trăsnet, ar fi! Sunt exact ca hainele pentru adulți, dar în miniatură. Precis ar arăta minunat într-un imprimeu gen leopard.

Nikki o înghionti în glumă pe Chanel, iar Obi râse amuzat și scutură din cap.

Nikki se uită din nou în revistă. Da, fetița era frumușică, dar singurul lucru la care se gândea Nikki erau semnalele de alarmă. „Citiți printre rânduri“, așa le spusese Ricardo. Ajutorul educatoarelor, întârzieri în dezvoltare*, nu poate trăi în aceeași casă cu alți copii.* Ce le-ar face oare altor copii? se gândea Nikki. Ce i se întâmplase oare acestei fetițe?

— E prea albă, spuse tata.

Nikki se aplecă în față și îi aruncă o privire.

— Păi, așa este, spuse el, dar îi râdeau ochii.

— Sau uitați-vă la ăștia doi mici. Sunt fabuloși, spuse Obi, arătând spre un băiat și o fetiță, mulatri amândoi — sau cu „moștenire dual㓠, cum îi tot corecta Ricardo. Zâmbitori și frumoși. „*Talesha și Malika, patru și respectiv cinci ani, frate și soră, au nevoie să fie înfiați împreună. Mai au un frate mai mare, care urmează să fie înfiat separat. Talesha a început de curând să meargă la școală și se acomodează bine. Îi place să facă prăjituri și să ridice zmei în zbor. Talesha este o fetiță cu personalitate, căreia trebuie să i se impună limite clare. Malika este un băiețel neastâmpărat, căruia îi place să se joace afară cu bicicleta lui. A manifestat câteva simptome de neadaptare și are nevoie de un sprijin suplimentar. Malika este foarte ocrotitor cu surioara lui și, uneori, îi vine greu să îi lase pe alții să aibă grijă de ea, deși noi*

anticipăm că acest aspect se va ameliora cu timpul. Îngrijitorii maternali care se ocupă în prezent de Talesha și Malika spun despre ei că sunt doi copilași veseli.“

— Ce nume *cool* au, spuse Chanel.

— De coșmar, zise Nikki.

— Cum adică? Par foarte drăguți.

— Ce fel de nume mai sunt și astea? Nu sună deloc a nume nigeriene! zise tata.

— Tată, am lămurit deja problema asta, spuse Obi. Copilul pe care îl vom înfia nu va fi, probabil, nigerian. Oricum, nu igbo5. Și, de fapt, pentru noi nu contează, oricum.

— Ha? Sper că glumești, spuse tata, prefăcându-se că alunecă de pe brațul canapelei.

Nikki nu-i băgă în seamă, concentrându-se asupra revistei.

— Da, par foarte drăguți, dar îți dai seama cât de greu ar fi să te ocupi de ei, câtă nevoie au de ajutor? Poate că băiețelul, care e mai mare, a avut grijă de fetiță, care e mai mică, din cauză că au fost foarte neglijați amândoi. Și am citit undeva că neglijarea copiilor este cea mai gravă formă de abuzare a minorilor. Le afectează creierul. Oricum, uitați-vă la prichindelul ăsta! spuse Nikki, arătând spre fotografia unui sugar durduliu, care zâmbea cu gingiile golașe.

Obi întoarse pagina înapoi, la Talesha și Malika.

— Despre ce vorbești? Nici măcar nu se uitase la sugar. Nikki simți că o podideau lacrimile. Obi își puse palma peste mâna ei.

— Ăsta este sensul adopției, nu crezi? Să ajutăm un copil care are cu adevărat nevoie de ajutor? adăugă el, strângând-o de mână.

Nikki se uită la chipul blând al lui Obi, la fel cu al tatălui lui.

— Ai dreptate, zise ea. Doar că mă sperie un pic ideea că o să avem întreaga responsabilitate asupra unei vieți.

— Știu, dar ce lucru extraordinar ne stă în putere să facem! Uită-te la copilașii ăștia. La toți. Bineînțeles că au probleme, dar dragostea este ceea ce le lipsește cu adevărat. Iar noi avem multă iubire de oferit.

Nikki luă o revistă din teanc și începu să o răsfoiască. Era o revistă mai veche, una dintre cele pe care li le adusese Ricardo.

— Malika și Talesha, spuse ea. Uite.

Într-adevăr, erau aceiași copilași din cealaltă revistă.

— Da, sunt tot ei doi, spuse Obi. Fotografiați acum un an. Un an întreg în îngrijire maternală, cu reclamă în revistă, și nu s-a oferit nimeni să-i înfieze. În caz că mai aveai îndoieli, lucrul ăsta ar trebui să-ți spună totul despre ce încercăm noi să facem.

— Sărăcuții de ei, spuse Chanel.

Se aplecă spre Jasmin, dar Jasmin se trase de lângă ea.

Nikki inspiră adânc. Obi avea dreptate. Totul avea un rost. Datoria lor era să ajute o ființă care avea mare nevoie de ajutor. Niște copilași amărâți.

— Nu sunt potriviți pentru voi, spuse tata.

— Tată, nu am pornit să ne cumpărăm o mașină nouă. Noi ne uităm acum la niște copii. La viața lor. Imaginează-ți-i pe toți acești copilași și gândește-te prin ce-a trecut fiecare. Obi luă revista din poala lui Nikki.

Tata se duse înapoi la fotoliul lui și se așeză, aplecându-se în față.

— Știu, spuse el. Doar făceam haz de necaz. Și aș vrea să știți că o să fiu alături de voi, pe drumul ăsta, pas cu pas, negreșit. Suntem cu toții implicați. Vă iubesc pe amândoi și sunt foarte mândru de voi.

Obi râse și, apropiindu-și de buze mâna lui Nikki, o sărută duios pe degete.

— Dacă vom fi uniți, va fi bine pentru noi toți, spuse el.

— Vom fi de ajutor și noi, mătușă Nikki, spuse Jasmin.

— Bineînțeles, o să vă ajutăm, confirmă și Chanel.

— Am vorbit serios, spuse Obi. O să-i dăm o șansă unui copil, o șansă adevărată.

Nikki privi în jos spre revistă.

Atât de mulți copii, cu povești de viață pe care le puteai intui doar citind printre rânduri. Atât de mulți copii care încă așteptau. Nikki încercă să se concentreze asupra lor. Dar, involuntar, privirile îi alunecau spre fotografiile cu bebeluși.

— Nu aveți nevoie de reviste, spuse tăticul. Băiețelul nostru nu este în ele.

— Asta-i bună, iar o luăm de la capăt, spuse Nikki suficient de tare încât să audă și tata.

— Eu am vorbit serios. Voi avea un nepot. Băiețel, insistă el. Un băiețel nigerian, spuse el, ridicând ochii spre tavan și împreunându-și mâinile, ca într-o rugăciune. *Un băiețel nigerian.*

Mai târziu în acea după-amiază, Obi a fost chemat la serviciu. Intervenise ceva important. O sărutase pe păr, luase cheile de la mașină și fugise la lucru. Nikki a ieșit la o plimbare pe jos, ca să-și limpezească gândurile. De obicei, se plimba prin parc înspre râu — aproape zilnic, dacă vremea îi permitea. Îi plăcea să fie în preajma apei. Își petrecuse copilăria pe țărmul mării, printre pescari voinici, cu cizme galbene, oameni care râdeau cu poftă, zgomotos, la fel ca mama și tatăl ei. Dar în ziua aceea, fără să vrea, Nikki se trezi mergând spre parcul cu leagăne, în direcția opusă apei care o atrăgea de obicei. Planurile pe care le făcuseră mai devreme i se învârteau prin minte necontenit. Înțelegea de ce voia Obi să ajute un copil mai mare, un copil care avea nevoie de ajutor, dar pe care poate nu-l dorea nimeni. Și văzându-i pe acei copilași din reviste crescând de la un număr la altul, simțise și ea aceeași încântare la gândul că l-ar putea salva pe vreunul dintre ei. Totuși, în minte

îi răsuna încă obsedant gânguritul unui bebeluș, iar brațele ei erau prea goale și ușoare de povară.

Trecu prin dreptul copacilor falnici, pe lângă terenul de joacă plin de copii. Soarele strălucea puternic, făcând ca verdele ierbii să semene cu un gazon artificial. În parc mirosea a vară. Pe marginea aleii era o furgonetă cu înghețată, unde stăteau la coadă câțiva copilași, privind cu jind la înghețatele colorate desenate pe mașină. Trecând pe lângă ei, Nikki îi zâmbi unei fetițe care arăta cu degetul spre un cornet de înghețată „99 Flake“. Maică-sa scutura din cap.

— Nu, spunea ea. Ai voie să-ți iei doar o înghețată ușoară din fructe. Nu vreau să-ți strici pofta de mâncare. Privi peste capul fetiței spre Nikki, făcându-i complice cu ochiul.

Dar Nikki nu-i răspunse. Și-ar fi dorit să aibă și ea șansa de a-i oferi copilului ei o înghețată. Merse mai departe spre terenul de joacă, unde era plin de mame. Unele stăteau de vorbă, în timp ce copiii lor se dădeau în leagăn; altele împingeau leagănul pe care stătea un copil mai mic sau chiar un prichindel, în timp ce vorbeau la telefon sau dădeau SMS-uri. Totuși, una dintre ele era total absorbită de copilul ei. Băiatul avea vreo șase sau șapte ani și se cățăra într-un copac, iar ea stătea în picioare dedesubt, cu brațele larg deschise, gata să-l prindă la nevoie.

— Nu cad, mami, striga el.

Se agățase cu mâinile de o creangă, atârnând aproape cu capul în jos. Dar maică-sa râdea.

— Te prind.

— Pot să mă urc și mai sus?

— Da, dar fii atent.

Nikki stătea în picioare lângă poartă, cu mâinile încleștate pe grilaj, ținându-și respirația. Băiatul urcase atât de sus, încât nu se mai vedea din el decât un adidas ițit printre crengi.

Mama stătea în același loc, privind în sus și zâmbind în continuare.

În cele din urmă, băiatul coborî, iar când ajunse aproape de pământ sări jos, apoi alergă spre mamă, care îl aștepta cu brațele deschise.

— Am reușit, mami! Am reușit!

Nikki nu-și putea dezlipi ochii de la mamă și fiu. Ar fi dat orice să fie în locul ei, stând sub copac. Se gândi la fetița care nu căpătase cornetul cu înghețată. O căută din priviri pe terenul de joacă din fața ei.

Pot să fac asta, se gândea ea. Nu am nevoie de un bebeluș. Un copil e un copil. Voi avea un fiu sau o fiică, în sfârșit. Îl voi lăsa să se cațăre sus de tot în copaci și voi fi pregătită să-l prind dacă va cădea.

---

[4] Serial de desene animate pentru preșcolari. (*N. red*.)

[5] Grup etnic din sudul Nigeriei. (*N. red*.)

7.

Dragul meu Elijah,

În timp ce scriu aceste rânduri văd țâșnind din pământ culorile primăverii. De aici pot vedea totul, din umbra acestui copac, așezată la „pupitrul“ meu, cum obișnuiesc să spun. Îmi place să privesc în depărtare. Mai ales în această perioadă a anului. Lucrul cel mai frumos în Anglia este, desigur, primăvara, care ne amintește că aici după fiecare iarnă urmează flori și soare, cu bobocei de culoare și speranță. Cu un aer cum este astăzi — adiind suav pe obrajii mei, mirosind a lucruri atât de pure — și cu pajiștea așternută verde în fața mea, totul pare posibil. Chiar și în Anglia. Dar eu știu care este adevărul. Știu, bineînțeles, că după fiecare culoare urmează o alta și că după primăvară, vară și toamnă vine iarna, întunecoasă și rece ca un vis cumplit. În Nigeria nu este niciodată iarnă. Chiar și acum, în timp ce privesc primele semne minunate ale primăverii englezești, stomacul mi se face ghem când mă gândesc la ce-am lăsat acasă, și devine un ghem țepos ca un arici cuibărit în mine. Mi-aduc aminte totul, de parcă s-ar fi întâmplat într-un vis, noaptea trecută. Plecarea din Nigeria a fost cel mai dificil lucru cu putință. N-o să uit niciodată chipul mamei mele la aeroport, durerea din ochii ei, mai mare decât necuprinsul pământului. Dar eram tânără și entuziasmată, și plecam în Anglia. Îmi imaginam un loc minunat, unde toate lucrurile aveau gustul dulce al cerealelor pe care le mâncam în copilărie, la micul dejun.

Eu și Akpan aveam un mic apartament, unde era greu să faci curat și unde mirosea a șoarece mort, pe care, oricât ne-am căznit noi, nu am reușit să-l

găsim. Locuiam la etajul opt într-un bloc înalt, cu lifturi pătate de urină. În Nigeria este mult mai curat. Aveam doi vecini: o ghaneză, îngrijitoare de copii fără autorizație, care reușea cumva să pitească vreo douăzeci de copilași ori de câte ori vreun reprezentant al autorităților îi bătea la ușă și să dea jos anunțul pe care scria: *O oră, o liră de copil*. I-am făcut cu mâna de câteva ori, dar foarte rar ieșea pe balcon, iar pe copii îi ținea în casă, cu perdelele bine trase și televizorul dat tare de tot. În apartamentul din partea cealaltă era mai liniște și mirosea mereu a banane prăjite, o aromă dulceagă și picantă în același timp. Veneau și plecau tot felul de bărbați, sau stăteau pe la ușă. Bărbați cu mutre rele. Genul de tipi care ar fi fost arestați în Lagos doar fiindcă arătau așa, cu priviri alunecoase și viclene, de parcă ar fi comis o crimă. Akpan mi-a spus să nu mă apropii de ușa aceea, fiindcă acolo stăteau niște oameni răi, dar, băiatul meu drag, aveam minte în cap și puteam să văd și eu asta. Îmi făceam cruce, ori de câte ori treceam repede pe-acolo. Dar oamenii aceia nu ne deranjau, așa că nu-i deranjam nici noi pe ei. Apartamentul nostru trebuia renovat urgent; covorul supraviețuise multor generații de locatari și modelul de pe el se șterse aproape complet, însă curățenia este dumnezeiască, după cum știi, așa că mă străduiam din răsputeri, păstrând totul curat, umplând aerul cu miros de pilaf *jollof*[6]. Îl puneam pe Akpan să cumpere clor în cantități mari și șervețele într-un pachet galben, ca să scăpăm de mirosul de șoarece, măcar pentru câteva minute. Nu eram bogați și apartamentul nu era un palat, dar acele prime luni în Deptford au fost pentru noi fermecătoare și nespus de fericite. Trăiam împreună în norișorul nostru. Akpan venea de la serviciu și ne așezam amândoi pe balcon, privind peste Londra, în timp ce eu prăjeam niște banane și îi ascultam poveștile. Îi plăcea să îmi spună despre copilăria lui și despre jocuri, despre școală, unde i-a plăcut să învețe și

unde a fost președintele clubului de șah. Am auzit de o biserică, Biserica Izbăvirii, care se afla pe strada principală, în capăt, lângă tarabele care vindeau haine, articole de baie, pungi de gunoi și pantofi sport; biserica era condusă de episcopul Fortune7, un nigerian din Jos.

Biserica era frumoasă, platforma amvonului era plină cu cântăreți gospel, pardoseala lucea de curățenie și enoriașii nigerieni veneau în număr mare, îmbrăcați cu hainele lor cele mai frumoase. Când l-am întâlnit prima oară pe episcop, Akpan i-a strâns mâna cu atâta entuziasm, încât am crezut că o să i-o rupă, dar episcopul a râs.

— Bine ați venit! Bine ați venit, a spus el. Eu sunt episcopul Fortune Oladipo Jerusalem Pilgrim, la dispoziția dumneavoastră, domnule! Dacă musulmanii, frații și surorile noastre, pot avea Mecca lor, atunci noi de ce n-am putea?

Akpan râsese și se luminase ca o stea. Venise acasă cu o carte de vizită pe care i-o dăduse episcopul și pe care a prins-o cu plastilină adezivă pe perete deasupra patului nostru:

Episcop Fortune Oladino J. P. (Doctorul de Suflete).
Proprietar și administrator al Bisericii Izbăvirii,
41 Hill Street, Deptford —
unde Diavolul
NU ESTE BINE-VENIT.

Luptând împotriva răului cu puteri date de Dumnezeu
de Episcopul Fortune Oladino
este de vânzare, cu 4,99£, la Librăria Evanghelică,
Londra, SE5 7RY

Mergeam tot timpul la biserica aceea, Elijah. Eram foarte impresionați când vedeam automobilele patru-ori-patru parcate afară, ceasurile Rolex strălucind la mâna bărbaților din parohie. Dar episcopul ne impresiona cel mai mult: purta alt costum de mătase de fiecare dată când îl

vedeam, și avea renumele că exorcizează duhurile rele.

— Are avion personal, a șoptit cineva din parohie, un bărbat elegant, în timpul predicii de duminică. Omul acela purta întotdeauna vestă, și Akpan îl saluta mereu cu un semn din cap.

— Îl folosește ca să zboare în Nigeria ori de câte ori are chef.

Pe mine lucrurile acestea nu mă mirau deloc, Elijah. Și unchiul Pastor era un făcător de minuni, care pe-atunci ajunsese celebru și, totodată, foarte bogat. Avea patru televizoare mari cât niște tărăboanțe, un cârd de Mercedesuri, iar costumele lui de haine erau importate direct din Italia. Unchiul Pastor fusese cel care ne cumpărase casa aceea mare și uniformele de școală, întrucât din salariul de muncitor mecanic al tatei de-abia dacă am fi putut să luăm cratițele măicuței, iar bunicii mei erau prea bătrâni ca să mai poată munci. Unchiul Pastor înfăptuia miracole la Pastorii Succesului Garantat. Predicile lui erau concerte cu cea mai grozavă muzică interpretată vreodată. Programul de noapte „Spiritul Sfânt“ de la lăcașul Pastorii Succesului Garantat atrăgea mulțimi de oameni, care se îmbulzeau claie peste grămadă; deși biserica era imensă cât un hangar de avioane, pur și simplu nu era loc destul pentru toți. Femeile care nu aveau loc să salte pe podea se văitau în gura mare. Ce teatrale erau femeile din biserica la care mergeam eu în copilărie. Iar episcopul îmi amintea de ele, de femeile acelea și de Unchiul Pastor, de familia mea.

Poate o să ți se pară ciudat, Elijah, că eram atât de impresionați de un slujitor al lui Dumnezeu, atât de bogat, dar ăsta e adevărul. În Nigeria existau pastori care aveau propriul lor canal de televiziune, o coloană întreagă de Mercedesuri, avioane particulare, bodyguarzi, și care erau milionari, unii chiar miliardari. Erau mai cunoscuți decât vedetele de cinema sau decât starurile pop,

mai cunoscuți decât mulți regi și președinți. Se îmbrăcau cu haine de lux aduse din import, costume de mătase italienești sau de la mari case de modă, cum ar fi Dolce & Gabbana, Gucci, Moschino; iar pantofii lor erau din piele de crocodil, sută la sută. Oamenii ăia erau atât de eleganți și strălucitori, atât de spilcuiți, încât parcă și Rolexurile de la mâinile lor își pierdeau strălucirea. Și nu mă refer doar la unchiul Pastor, deși era celebru și avea o parohie cu milioane de enoriași, ci și la alții, care aveau propriile studiouri de înregistrare. Erau atât de faimoși, încât lumea, mai ales femeile, leșinau, țipau și stăteau la coadă toată noaptea, doar ca să-i zărească trecând în viteză în noile lor BMW-uri, ultimul răcnet. Acești oameni sunt motivul pentru care BMW aduce seriile noi de automobile în Lagos, înainte de oricare alt loc. Bogăția lor eu nu o pot cuprinde cu mintea.

Elijah, se știe prea bine cum se îmbogățesc pastorii, cum iau ei zece la sută din veniturile enoriașilor, cum enoriașii sunt nevoiți să dea aceste zece procente, acest bir la cutia milei, pentru a ajuta la întreținerea bisericii. Este complicat să-ți explic toate astea ție, care nu cunoști decât Anglia și bisericile în care vin cel mult șase persoane, duminica, și în care se cântă groaznic. Elijah, biserica nigeriană este pastorul, or, cine ar vrea să facă parte dintr-o biserică unde enoriașii nu cred în Dumnezeu suficient de mult încât să aibă grijă ca pastorul lor să o ducă bine? Orice nigerian știe că acești bani se vor întoarce înzecit. Am văzut asta cu ochii mei, de nenumărate ori. Și realitatea este, Elijah, că atunci când ești așa de sărac, trebuie să calci peste cadavre ca să ajungi la piață fiindcă nu poți plăti înmormântarea unui străin; când ești atât de sărac, Elijah, visul în care ai două Ferrari este la fel de realizabil ca visul de a avea șosele bune sau hrană pentru toți vecinii, sau

asistență medicală. În viață obții ce ai semănat, iar rugăciunea nu-i nici ea altfel.

Îți explic toate astea, Elijah, ca să poți înțelege un pic. Fiind englez acum, va fi dificil pentru tine, dar eu mă rog la Dumnezeu ca într-o bună zi să ajungi în Nigeria și să mergi la biserică acolo, să-i vezi pe pastori predicând și să vezi milioanele de oameni ascultându-i și aruncând cu bani la picioarele lor — bani pe care ei nu-i au, pe care nu și-i pot permite. Dar dacă te duci cu acești oameni acasă la ei, vei mai înțelege ceva; de ce nu se pot încumeta să nu plătească?

Am început să ne obișnuim cu apartamentul nostru, să ne placă să trăim acolo, în lumea noastră, stând de vorbă până noaptea târziu, în șoaptă, cu capul pe pernă. Akpan îmi alunga toate neliniștile. Când am văzut prima oară mașina roșie și i-am observat pe bărbații dinăuntru că se uitau în sus, spre balconul nostru, Akpan m-a convins că mi se pare. M-a tras spre el și m-a sărutat, câte un sărut pentru fiecare neliniște de-a mea.

— Nu e nimeni acolo.

S-a uitat afară pe fereastră și jos, pe stradă, unde văzusem mașina roșie, se zărea ceva negru, îndreptat în sus. Un aparat de fotografiat? De ce să vrea cineva să pozeze apartamentul nostru?

— Crede-mă, nu e nimeni acolo.

Akpan mă mângâia pe ceafă cu vârful degetelor.

— Iubito, te frământi prea mult. Chiar dacă ar fi o mașină care să ne urmărească, eu am toate actele în regulă. O urmăresc pe îngrijitoarea de copii. În Anglia trebuie să-ți iei autorizație, pentru ca statul să-ți ia cea mai mare parte din câștig. Te rog, încearcă să nu-ți mai faci griji.

— O să încerc. Nu vreau să-ți faci griji pentru că îmi fac eu griji!

Am râs amândoi. Și ce mult îl iubeam. Îl iubeam atât de mult. Când dormea, îi citeam din însemnările mele, trimițând în visele lui cuvintele despre Nigeria și Dumnezeu. Recitam psalmi și

poezii de dragoste egiptene. Elijah, tu erai deja înăuntrul meu, dar Akpan nu știa asta. Era un secret al nostru — tu, eu și Dumnezeu. Simțeam o moliciune caldă rotindu-se în mine, Dumnezeu murmurând în trupul meu. Îți vorbeam tot timpul, îți cântam cântecele din copilăria mea. Mă simțeam deopotrivă bătrână și fetiță; totul părea atât de clar, chiar și cenușiul Angliei părea frumos. Eu și Akpan ne iubeam tot timpul. Elijah, primele tale temelii au fost puternice și sper că acele prime luni viguroase te vor ajuta. Când vântul va sufla tare, așa cum sigur o va face, sper să nu te clatini decât un pic, aceasta este ruga mea.

---

[6] Fel de mâncare tradițional nigerian. (*N. red.*)

[7] „Avere“, dar și „Soartă“ (engl.). (*N. red.*)

8.

Era o zi mohorâtă. Lui Nikki nu-i era frig, dar vântul îi șfichiuia obrajii și îi răvășea părul în toate direcțiile. Aceasta era vremea care îi plăcea cel mai mult: o zi ca în Țara Galilor, cum obișnuia să-i spună lui Obi. Bună pentru culturi. Privi în sus. Nu era exclus să plouă, dar pe ea n-o deranja să fie afară, chiar și pe ploaie. Asta era partea cea mai frumoasă: să evalueze câinii care urmau să își găsească un nou stăpân; să le studieze și să le analizeze, câteodată să le și corecteze comportamentul; să capete încrederea lor; să vadă cum se transformă din niște fărpturi speriate, cu urechile pleoștite, care tresar la orice gest, în căței veseli, zglobii care îi alergau fericiți în întâmpinare. Era impresionant cât de repede se schimbau în bine sub o îngrijire atentă și afectuoasă.

Nikki își începuse lucrul în domeniul activităților caritabile în departamentul pentru strângerea de fonduri, alături de colege elegante, perfect coafate. Toți erau prietenoși, dar cu timpul Nikki s-a trezit că își petrecea pauza de prânz alături de animale, și nu de colegii de birou. După câteva cursuri și o grămadă de ore de lucru efectiv a ajuns un coechipier valoros pentru cei de la secția de redistribuire a câinilor din adăposturi. Continua să participe la toate evenimentele pentru strângerea de fonduri, și așa a ajuns să îl întâlnească pe Obi. Dar cel mai bine se simțea afară, în mijlocul cățeilor de care se ocupa. Își amintea zâmbind de seara când îl cunoscuse pe Obi. Era la Dorchester Hotel, un loc plin de lux și ostentație, așa cum și-l imaginase și, pentru prima dată, lui Nikki îi luase o după-amiază întreagă să

se dichisească. Purta o rochie lungă de mătase verde ca jadul, cu spatele gol, și pantofi cu tocuri foarte înalte; se pieptănase aranjându-și meticulos părul rebel și ajunsese cu zece minute mai târziu, cum era de bonton. Nikki avea calitatea de a intra ușor în vorbă și se simțea foarte bine plimbându-se printre musafiri, cu un pahar de șampanie în mână, sigură pe ea și calmă, când se gândea la câinii din adăpost și la cât de mulți bani va putea aduna. Și pe urmă îl văzuse. Un bărbat chipeș, puternic, înalt, cu pielea catifelată și un surâs larg, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Îi zâmbise, iar ea se fâstâcise dintr-odată. Nikki dăduse brusc capul pe spate și luase o gură de șampanie, dar cumva înghițise aiurea, așa că începuse să tușească, înecându-se, scoțând sunete de-a dreptul inumane, pentru ca apoi, ca prin minune, cel mai chipeș bărbat din sală să apară lângă ea și să o bată ușor pe spatele gol, degetele lui atingându-i pielea.

Cățelul de la picioarele ei, un stafford agitat, lătra, scheuna și se învârtea în cerc, în jurul cozii. Nikki se dezmetici, trezindu-se în curtea de antrenament, învăluită de cenușiul zilei. Rochia de mătase de odinioară cedase locul unor cizme pline de noroi, printre care se strecura cățelul musculos, alergând încolo și încoace. Nikki râse.

— Gata, piticule, spuse ea. Ce zglobiu ești tu azi!

Cățelul alergă spre ea și sări, făcând-o să-și piardă echilibrul, până când reuși să o lingă bine pe față.

— Nikki! La telefon!

Îl împinse la o parte și se șterse pe obraji. Încă amuzată, intră în birou ca să răspundă la telefon. Uneori, Chanel o mai suna la serviciu, ca să se plângă de una sau de alta, dar de data asta nu era vocea ei.

— Nikki? Ricardo la telefon. Îmi pare rău că te deranjez la serviciu, dar știam că n-o să te superi. Voiam să știu: sunteți acasă diseară?

Lui Nikki începu să îi bată inima atât de tare, încât aproape o durea. De ce sunase? Era oare vreo problemă cu cererea lor?

— Da, suntem acasă. E-n regulă totul?

— Păi, nu e nimic deosebit deocamdată, dar există un copil despre care voiam să discut cu voi. Un băiețel adorabil, care are nevoie de o familie cu totul specială. Dar, cum spuneam, e o fază de început, așa că nu e cazul să ne entuziasmăm prea tare.

Nikki asculta toate cuvintele pe care le spunea Ricardo și privea afară pe fereastră la cățelul stafford de adineauri, care continua să țopăie și să se învârtească, exact cum îi sălta și ei inima în piept acum. Ricardo mai vorbi încă vreo cinci minute, dar lui Nikki nu-i răsunau în cap decât cuvintele „există un copil“, repetându-se amețitor: existăuncopilexistăuncopilexistăuncopilexistă uncopilexistăuncopilexistăuncopil.

Mai târziu, pe seară, l-au zărit pe fereastră pe Ricardo care parca afară. Din mașină răzbătea prin geamul deschis o muzică tehno dată tare de tot, care a încetat după câteva secunde, când Ricardo a oprit motorul. Apoi, l-au văzut pornind pe alee spre casa lor; purta o pălărie cu boruri atât de largi, cum Nikki nu mai văzuse niciodată, încât, cu tot stresul și toată importanța vizitei, cu greu te puteai abține să nu pufnești în râs. Pălăria îi stătea pe cap ca o umbrelă în miniatură și, văzându-l venind spre ușă, Obi o strânse tare de mână și tuși cu subînțeles. Își ținea respirația, căznindu-se să nu râdă. Dacă ar fi izbucnit în râs, Nikki s-ar fi supărat rău pe el. Totul depindea de această vizită.

— Salutare, drăguților, spuse Ricardo, întinzând un braț de sub cupola pălăriei. Mulțumesc că ați acceptat să ne vedem astăzi.

— Salut, hai înăuntru.

Nikki se trase în spate, ca să îi lase pe Obi și Ricardo să intre în casă. Pregătise deja fursecuri și chec, suc de fructe și un ceainic fierbinte în camera

de zi. Ricardo intră, se așeză și își smulse pălăria de pe cap dintr-o singură mișcare.

Sub pălărie, părul lui era albastru.

Nikki și Obi se holbară la el, timp de o veșnicie parcă, iar liniștea se cuibări în toate cotloanele camerei. Nikki vru să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. Obi începu să râdă, ținându-se de burtă: un râs hohotitor, fără nicio reținere. Lui Nikki îi venea să plângă. Oricât de mult îl iubea pe Obi, tot simțea uneori nevoia să-l strângă de gât. Dar, de fapt, și ea era pe punctul de a pufni în râs.

— Oh, asta, zise Ricardo, trecându-și mâna prin păr și râzând amuzat. Îmi cer scuze. Culoarea e mult mai stridentă decât voiam eu.

Apoi râse din nou, iar Nikki se uita la cei doi bărbați cum se hlizeau și chicoteau ca niște puștani, și își imagina cum fericirea ei plutea în aer între ei, ca o pasăre colibri, prea iute și prea măruntă pentru ca ei să o poată observa.

— Dar, serios acum, probabil că arăt foarte neprofesional. Însă eu sunt foarte bun profesionist de felul meu, pe cuvânt! Ar fi trebuit să se decoloreze la spălat. Oricum, nu trebuie să te iei niciodată după ceea ce scrie pe pachet… Nu se-ntâmplă mereu cum zice pe cutie!

Și Ricardo își dădu capul pe spate, hohotind cu behăieli întretăiate, tot la câteva secunde.

— În regulă, zise Obi, așezându-se jos în cele din urmă, după ce reușise să se oprească din râs. Vrei niște ceai?

— Minunat, a răspuns Ricardo.

Nikki se așeză pe fotoliul din cealaltă parte a mesei, încercând să nu se uite la părul de un albastru electric sau la pălăria gigantică de pe canapea, care arăta ca farfuria unei antene satelit. Încerca să se concentreze la imaginea unui copil, la imaginea lor ca părinți.

Ricardo a băut ceai și a mâncat trei felii de chec, umplându-se tot de firimituri. Nikki aproape că

putea auzi gândurile lui Obi: *Cum să avem încredere într-un om care arată așa, cu părul albastru?! Cum poate fi omul ăsta un asistent social cu experiență?*

— Cum ziceam mai devreme, există un copil și țin să vă spun că voi doi ați fi foarte potriviți pentru drăgălașul de Elijah. Am adus cu mine dosarul cu toată documentația, ca să vă puteți uita prin el, dar cred că nu include toate detaliile. Însă, desigur, pot eu să vă furnizez amănuntele care v-ar interesa. Este un băiețel de șapte ani absolut adorabil. Bineînțeles, sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, factori care ar putea afecta comportamentul lui pe viitor, spuse el, apoi tăcu preț de câteva clipe. Au fost câteva incidente legate de conduita lui în trecut. E posibil să fi fost implicat într-un incendiu sau chiar să fi încercat să îi facă rău unuia dintre ceilalți copii aflați în grija asistenților maternali, la ultimul domiciliu pe care l-a avut.

Pe chipul lui Obi nu se citea nimic. Dar chiar și așa Nikki ar fi putut jura că, involuntar, buzele lui încercau să se arcuiască într-un zâmbet.

— A avut parte de niște experiențe cumplite, însă pare să-și revină. A suferit multe traume, nenumărate mutări și abuzuri — a fost neglijat și maltratat chiar, iar mama lui naturală a trecut printr-o serie de afecțiuni psihice, unele dintre ele fiind probabil genetice. Știu că e greu de acceptat un dosar cu asemenea probleme; oricum, noi de fapt nici nu am avut în vedere posibilitatea ca Elijah să fie încredințat spre adopție; căutam inițial niște asistenți maternali la care să poată rămâne pe termen lung. Totuși, a făcut progrese remarcabile în urma terapiei, ceea ce ne determină să credem că s-ar adapta bine într-un mediu familial autentic. Mai precis, alături de o familie potrivită pentru el. În ceea ce privește relațiile personale, deocamdată este vorba doar de un schimb de scrisori, însă, în mod ideal, am dori să existe un contact direct, față

în față, de două ori pe an. Mama naturală a fost îndemnată să înceapă să-i scrie, dar nu știu deocamdată cum va evolua acest lucru. Dacă scrisorile nu sunt corespunzătoare pentru vârsta lui sau l-ar putea tulbura în vreun fel, le vom păstra și i le vom da când va fi mai mare. Până atunci, am rugat-o să trimită cărți poștale sau să scrie lucruri mai generale, pe înțelesul lui. Oricum, dați-mi voie să vă povestesc despre băiat, Elijah, dragul meu Elijah.

Ricardo zâmbi, iar Nikki simți cum i se lua toată povara de pe suflet.

— Elijah este un copil fermecător, cu multă personalitate. Adoră animalele, așa că, Nikki, voi doi aveți multe în comun. Îi place tot ce are legătură cu natura. Îi place să învețe despre diferite habitate. Îngrijitorul maternal care se ocupă acum de el spune că e pasionat de documentare despre istoria naturală. Are o colecție întreagă de cărți despre animale, prin care îi place să se uite adesea. Nu știe să citească și a rămas în urmă cu școala, dar asta este mai degrabă consecința împrejurărilor, și nu vreo deficiență personală, precizează Ricardo, zâmbind din nou. Bun, voi trebuie să fiți conștienți de faptul că educația și creșterea lui vor fi probabil cea mai dificilă sarcină pe care ați avut-o vreodată în viață. Iar noi ne așteptăm să lăsați orice la o parte ca să-l îngrijiți cum se cuvine. Știu că am mai discutat despre asta, dar insist și acum: va trebui să stai acasă, Nikki.

— Șeful meu a zis că pot avea un program de lucru flexibil, spuse Nikki, uitându-se la Ricardo. Să fie alături de cățeii săi făcea parte din ceea ce era ea.

— Aș putea lucra câteva ore pe zi, cât timp Elijah e la școală.

Obi se uită în ochii ei.

— Bineînțeles, vei sta acasă dacă așa trebuie, spuse el.

Nikki încuviință din cap:

— Bineînțeles.

Ricardo sorbi din ceai.

— S-ar putea să iasă bine. Dar sunt atâtea lucruri la care trebuie să ne gândim, atâtea lucruri pe care trebuie să le discutăm. Dacă mergem mai departe, va trebui să vă prezentați în fața unei comisii de evaluare, formată din experți care vor stabili dacă sunteți potriviți ca părinți pentru băiat. Foarte rar se întâmplă să apară respingeri în această fază. Și, oricum, Elijah este un caz foarte special, așa că probabil va mai fi cel mult încă o familie în discuție în afară de voi. Ricardo se încruntă.

— Elijah are dificultăți în a separa fantezia de realitate. Ba chiar spune că este un copil afurisit, un copil rău. Am demarat o anchetă, să vedem dacă nu cumva a fost supus unor abuzuri ritualice.

Abuzuri ritualice. Nikki simți că i se face inima cât un purice. Ce însemna asta?

— Pare grav, îngăimă ea.

— Păi, chiar este, dar nu știm nimic clar deocamdată. Cât despre faptul că Elijah spune despre el că e rău, părerea mea este că i s-a băgat în cap acest lucru, că el e un copil rău și afurisit, de aceea are această convingere, nu pentru că ar veni de undeva din el însuși. Veți vedea. Există un fel de tipar recurent. Comportamentul lui Elijah devine problematic și se agravează doar când se întâmplă ceva rău — cu mama lui naturală sau în casa unde a fost plasat spre îngrijire —, ceea ce pare explicabil, însă, evident, problema trebuie abordată cu multă atenție. Vedeți, așadar, că va fi mult de lucru cu el, ceea ce înseamnă că este nevoie să aveți disponibilitatea de a renunța imediat la serviciu în cazul în care are o zi proastă sau dacă se întâmplă ceva la școală.

— Bineînțeles. Suntem absolut pregătiți pentru asta, zise Obi, aplecându-se în față și punând o mână pe genunchiul lui Nikki. Și suntem implicați

amândoi, în egală măsură. Aș putea și eu să-mi iau liber de la serviciu în anumite cazuri speciale.

Munca lui Obi era importantă, el avea de-a face cu refugiați care abia sosiseră în țară, oameni speriați și singuri, adesea traumatizați fizic și psihic. Nikki știa că mai ales ea trebuie să se ocupe de copil. Își aminti de mama aceea pe care o văzuse în parc, cea care îi dăduse voie băiețelului ei să se cațăre sus de tot în copac, păzindu-l de jos, cu mâinile întinse, gata să îl prindă. Putea face și ea acest lucru. Puteau face împreună asta. Erau atât de aproape de momentul înfierii unui copil.

— Dar dacă noi nu suntem, totuși, o familie potrivită pentru el? întrebă Nikki. Spuneai că s-ar putea să fim singurii solicitanți?

— Da, e cam complicat. Dar, în esență, e posibil ca Elijah să fie acum la vârsta în care un cămin e poate mai adecvat pentru el decât o ambianță familială.

— Te referi la un cămin de copii?

— Nu sunt chiar atât de odioase pe cât s-ar crede, spuse Ricardo. Iar pentru unii copii viața de familie poate fi efectiv de neconceput. E posibil ca Elijah să se îndrepte spre această variantă, iar lumea nu prea dorește să înfieze copii mai mari...

— Are șapte ani, zise Obi.

— Știu. Pare o nebunie, nu-i așa? Însă Elijah a fost deja mutat dintr-o casă în alta, ceea ce e posibil să-i fi afectat capacitatea de a se atașa de cineva. Și a locuit cu mama lui naturală până la vârsta de cinci ani. Nu vreau să zugrăvesc un tablou întru totul negativ, însă Elijah va întâmpina dificultăți majore și voi trebuie să fiți pregătiți.

— Șapte ani, repetă Obi, scuturând iar din cap.

— Este important să nu uitați că toți copiii care au nevoie de adopție vor avea necesități speciale, de un gen sau altul. Absolut toți. Iar factorul-cheie pare să fie capacitatea lor de adaptare; desigur, Elijah pare extrem de flexibil. Ricardo a făcut o pauză.

— Celălalt factor important este faptul că Elijah va trebui să fie singurul copil în familia lui adoptivă. Știu că, din punct de vedere medical, nu sunteți neapărat în situația de a face un copil, dar am ținut totuși să subliniez acest lucru, din cauza acestei posibilități infime. Nu știu cum s-o subliniez mai bine. Nu am fi început acest demers dacă voi ați fi intenționat să faceți un copil în viitorul apropiat. Poate când va fi mult mai mare, în funcție de modul în care va evolua, ați putea lua în considerare acest aspect, însă este nevoie să treacă o bună bucată de timp, fiindcă altminteri Elijah ar avea de suferit lângă voi, ca părinți adoptivi. De prea multe ori a fost mutat dintr-o casă în alta și de prea multe ori a fost abuzat, ca să mai accepte acum să-și împartă părinții cu altcineva. Are nevoie să fie îngrijit ca un copil de vârstă mult mai mică, din moment ce i-a lipsit acest gen de experiență, așa că este foarte pretențios din punct de vedere emoțional.

— Nu intenționăm să facem un copil, spuse Obi. Nu e cazul. Nu am mai putea trece niciodată prin ce-am pătimit atunci.

— Mai mulți doctori ne-au spus asta, zise Nikki. Mi-au spus că, după nașterea fătului mort, ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să mai rămân gravidă. Și, oricum, și dacă n-ar fi vorba de asta, iau contraceptive ca să-mi reglez ciclul. Așa că nu se pune problema să facem un copil.

— Bun, am lămurit acest aspect, zise Ricardo, aplecându-se în față. Consider că v-ați gândit să faceți un lucru extraordinar. Mi-ar plăcea și mie să înfiez un copil, într-o bună zi, în Brazilia. Cred că și eu aș opta tot pentru un copil mai mare, adăugă el, după care începu să vorbească din nou despre Elijah. Cel mai frumos băiețel, spuse el. Cel mai dulce, cel mai blând, continuă el, și expresia de pe chip i se schimbă, de parcă Elijah ar fi fost un bun prieten de-al lui, sau chiar o rudă apropiată.

Nikki înțelese că Ricardo îl îndrăgea pe băiat și că pălăria sau părul albastru nu aveau nicio importanță. Ricardo îl iubea pe băiețel.

— Vreți să vedeți o fotografie, înainte de a ne ocupa de documentația din dosar?

Nikki începu să respire sacadat, inima îi bătea foarte repede. Iată-l, acum, dintr-odată, în fața ochilor lor: un băiețel zâmbăreț, cu gropițe în obraji și dințișori mărunți.

— Ce are pe frunte? arătă Nikki spre fotografie.

Era un semn, ca o linie.

— Are o mică cicatrice de la un incident, când a trebuit să fie internat în spital. A trebuit să facă o mică operație și altercația nu a fost lămurită nici până azi, însă acum e bine. Nu are nicio problemă de sănătate.

— OK, spuse Nikki.

Era doar o mică cicatrice.

— E foarte frumușel! se minună Obi.

Nikki studie ochii lui Elijah și, pentru o fracțiune de secundă, încercă să-și imagineze ce văzuseră probabil ochii aceia, și tot ce-și dorea acum era să-l țină în brațe. Îl prinse strâns de mână pe Obi și se uită drept la Ricardo:

— Îți mulțumesc, spuse ea.

9.

Elijah mai fusese de patru ori acasă la Nikki și Obi, în perioada de acomodare inițială, însă nimic nu i se păruse real. De fiecare dată, Elijah stătea la ei două nopți, după care se întorcea acasă la Nargis și discuta cu Ricardo înainte de a reveni la ei. Acum era 14 iulie, iar Elijah se mutase la ei. Definitiv. Chiar și atunci când Ricardo îi spusese că i-a găsit o familie pentru totdeauna, adică niște părinți la care putea să rămână până devenea adult, lui tot nu i se păruse ceva real. Obi semăna un pic cu Mama și chiar dacă Nikki nu semăna deloc cu ea, avea o figură blândă. Calmă și lină. Ca apa, dacă stăteai complet nemișcat în cadă.

Când se gândea la Mama, lui Elijah îi venea să se facă ghem și să nu se mai desfacă niciodată. Dar Ricardo zâmbise și îi spusese că totul avea să fie bine.

— Meriți să iubești pe cineva și să fii într-o familie care să te ocrotească. Ești un băiat bun, Elijah, care merită să aibă o familie iubitoare.

Se uitase din nou la fotografie și căutase, și căutase. Ricardo îi spusese tot timpul, în perioada vizitelor de acomodare, atunci când rămânea acolo și câte două nopți:

— Te vei simți minunat, crede-mă. Este o alegere potrivită. Dar nimic nu i se păruse real. Singurele lucruri reale pentru el erau vrăjitorul și dragostea Mamei, vocea ei în mintea lui: *Noi ne aparținem unul celuilalt, tu și eu, de-a pururi și dincolo de veșnicie chiar.*

Acum era aici, dormind în noul lui pat, în noua lui cameră, în noua lui casă, cu noua lui familie, și cu toate astea el nu se gândea decât la Mama. Oare ea știa că el era acum în casa altei femei? Ricardo

îi spusese că Mama era prea bolnavă ca să poată primi o vizită în acel moment, deși ar fi fost de dorit să existe o întâlnire de rămas-bun.

— Așa o numim noi, îi spuse Ricardo. Știm că te vei întâlni cu Mama de două ori pe an.

Întâlnire de rămas-bun.

De două ori pe an.

Mama o să-și dorească să moară.

— Poate să-ți facă bine, cred, îi spuse Ricardo, dacă îi vei striga pe Nikki și Obi „mami“ și „tati“. Nu este potrivit pentru orice copil, dar eu te cunosc foarte bine, Elijah, și dacă vei putea face asta cred că îți va fi de folos.

Se uitase la fotografie iarăși, și iarăși, și iarăși, în ultima lună. Mami și tati. Nu va putea niciodată să-i numească așa. Dar Nikki și Obi îi spuseseră că era OK. I-au zis că, dacă le va spune Nikki și Obi pentru totdeauna, ei nu se vor supăra, pentru că a fi mami și tati însemna mult mai mult decât un nume. Și Chioma i-a spus că putea să le spună cum voia el. Cu condiția să nu fie un cuvânt urât, îi zisese ea. Și zâmbiseră amândoi. Acum vreo trei școli, întâlnise un băiat care înjura tot timpul și, odată, Elijah îl întrebase ce însemnau înjurăturile acelea, dar se trezise chemat în biroul directorului, pentru că vorbise urât. Directorul nu zâmbea, dar zâmbetul Chiomei nu arăta niciodată vreo supărare. Elijah se gândea că și dacă ar fi spus în gura mare cuvântul cu „f“, ea tot ar fi zâmbit și l-ar fi îmbrățișat.

Dar nici măcar zâmbetul Chiomei nu-l putea opri pe Elijah să se gândească la acel „pentru totdeauna“. „Pentru totdeauna“ era ceva înspăimântător. Dacă vrăjitorul îl împingea să facă un lucru rău? Întunericul era mai întunecos, iar dimineața părea atât de departe. Nikki îi pusese pe pat o pijama imprimată cu dinozauri. Elijah ura dinozaurii; lui îi plăceau creaturile vii, respirând la lumina zilei, supraviețuitoare, nu dihăniile care umblaseră pe pământ cu vrăjitorii și muriseră

acum un milion de ani, dar știa că ar necăji-o pe Nikki dacă i-ar spune, or, el nu putea suferi să necăjească pe cineva, mai mult chiar decât nu-i putea suferi pe dinozauri. Așa că s-a îmbrăcat cu pijamaua și s-a urcat în pat, trăgând plapuma peste el; vedea cum toate contururile din întuneric prindeau forma unor dinozauri și începeau să se miște, mârâind și zburând prin camera lui. După câteva minute, cineva a bătut ușor la ușă.

— Elijah, te-ai îmbrăcat? Pot să intru?

Nikki a intrat în cameră și s-a așezat în genunchi pe podea, lângă patul lui. Mirosea frumos și proaspăt, ca aerul de-afară. Purta cerceluși care sclipeau și îi aminteau lui Elijah de un joc pe care îl jucase cu Mama, în care fiecare trebuia să prindă cele mai frumoase stele.

— Vrei să-ți spun o poveste?

Elijah se întinse și deschise ochii. Ridică privirea spre raftul cu povești care așteptau să fie citite. Nikki se ridică și luă o carte.

— Asta este o poveste tare frumoasă. Se numește *Micul prinț*.

Elijah zâmbi în întunericul difuz din cameră. Mama îi spunea lui uneori „micul prinț“.

Nikki i-a citit un capitol întreg, despre un băiețel căruia îi plăceau desenele cu animale și care a găsit un desen cu un șarpe boa, preferatul lui Elijah. Când Nikki i-a arătat imaginea cu un șarpe boa înghițind un animal, Elijah a rămas cu gura căscată. Îi venea să se tot uite la desenul ăla și să tot asculte povestea, mereu, mereu. Nikki avea o voce duioasă și frumoasă, care îl făcea pe Elijah să nu se mai simtă atât de îngreunat la trup. Dar Nikki a închis cartea.

— Vrei să stau cu tine până adormi? Mă gândesc că ți-e frică poate să dormi aici, când știi că te-ai mutat definitiv în casă.

Elijah văzu că dinții îi erau atât de încleștați, încât între ei nu mai rămânea niciun pic de loc.

Scutură din cap. Probabil că era obosită și, chiar dacă i-ar fi plăcut să mai stea cu el, Elijah știa că de fapt ea nu voia asta. Își dădea seama fiindcă vedea cum Nikki arunca priviri spre ușă și auzea cum îi tremura un pic vocea, printre dinții încleștați. Avea umerii foarte drepți și spatele alungit, chiar și când era așezată. Nu semăna deloc cu Sue, Linda, Marie, Nargis și Olu. Părea frumușică, dar nu la fel de frumoasă ca Mama. Mama era așa de frumoasă pentru că era un înger. Nikki era, probabil, un înger mai tânăr, un înger ucenic. Trebuia să aibă grijă să nu-i placă de ea. Nu era bine pentru el să-i placă de ea. Puterile lui erau foarte slăbite, însă tot ar reuși să o ardă cu laserul din ochi sau să îi preschimbe pielea în plumb topit. Se uită la chipul ei, căutând o trăsătură urâtă asupra căreia să se concentreze, dar nu găsi nimic. Pistruii erau frumoși, iar Elijah observă cum își schimbau culoarea. Când Nikki era cu adevărat entuziasmată sau fericită, pistruii se întunecau, iar când era liniștită și părea un pic tristă pistruii se deschideau la culoare. Mama i-a spus că Dumnezeu trimitea pe pământ îngeri care îi sărută pe oamenii deosebiți și că săruturile lor erau atât de puternice, încât fiecare lăsa în urmă un semn pe care oamenii îl numeau „pistrui“. Mama spunea că puteai să ai încredere în oamenii cu mulți pistrui.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? Sau vrei să mă întrebi ceva? Cred că am citit destul în seara asta, dar dacă vrei aș putea să îți cânt ceva, deși trebuie să te previn, nu mă pricep prea bine la cântat.

Ochii ei poposiră asupra lui Elijah. El nu-și amintea cum suna vocea celor pe care-i auzise cântând. Mama obișnuia să-i cânte mereu, dar el nu reușea să-și aducă aminte cum suna vocea ei în inima lui. În el era un pustiu atât de vast și adânc: golul pe care Mama îl umplea cândva.

Nikki rămase nemișcată pentru câteva momente și apoi îl bătu ușor cu palma pe Elijah peste plapumă și ieși din cameră.

— O să las veioza asta aprinsă și, dacă ai nevoie de ceva peste noapte, vino direct în camera noastră. N-o să ne deranjezi. Dacă visezi urât sau te simți un pic singur, trezește-ne, nu-i nicio problemă. OK? spuse ea, și vocea îi tremura. Într-un minut o să vină și Obi să-ți spună noapte bună.

În timp ce se îndepărta, Elijah o auzi fredonând. Apoi, Nikki întoarse capul. Se forță să-i zâmbească, deși îi venea să plângă. Nu voia ca ea să-și facă griji și să nu poată să doarmă din cauza asta, pentru că nu-i prea grozav să nu poți dormi. De multe ori, Elijah nu putea să doarmă și știa cât de groaznic este, cât de încet trece timpul. În nopțile când somnul îl ocolea, strângea ochii atât de tare, încât vedea îndărătul pleoapelor tot felul de forme și culori mișcătoare. Avea senzația că se afla în interiorul unui șarpe boa, care urma să-l mistuie complet. Știa că trebuia să aștepte foarte mult timp până când din corpul lui nu va mai rămâne nimic altceva decât praf.

Apoi a venit Obi. Avea brațe groase ca niște picioare și dinți mari, de rechin. Dar nu părea deloc rău. Inima lui Elijah bătea cu repeziciune. Dar Obi se aplecă de sus, de la înălțimea lui, și își apropie fața de fața lui, până când îi simți răsuflarea. Aerul dintre ei se încălzi. Apoi, Obi își sărută mâna gigantică și atinse ușor de tot obrazul lui Elijah, cu locul unde își așezase sărutul:

— Noapte bună, Elijah, spuse el, după care plecă. Elijah stătea lungit în pat, nemișcat, dar inima lui continua să bată cu putere. Începu să se roage. „Dragă Dumnezeu, te rog, spune-i Mamei unde sunt. Te rog, ajută-mă să mă lupt cu vrăjitorul. Amin.“ Totul era straniu. Chiar și cu veioza aprinsă, întunericul era prea dens și dimineața prea departe. Elijah simți cum scapă din el ceva umed și știu că Nikki și Obi vor simți

mirosul și, probabil, îl vor izgoni din casă. Roșeața i se întinse de pe obraji pe gât, până ce totul se făcu fierbinte ca focul. Închise ochii strâns și o visă pe Mama. Dar în vis era noapte, și Mama urla la lună, ca un lup, și se zgâria pe față până se făcea urâtă de tot, și nimic nu mai exista, nici chiar îngeri sau dinozauri.

A doua zi dimineață, Elijah s-a trezit târziu. Soarele se strecura printre draperii și schimba culoarea camerei. Lângă patul lui era un ceas, care arăta 9:05. Ciuli urechile și auzi zdrăngănit de vase și râsete venind de la parter. Timp de câteva secunde ținu ochii închiși și o căută pe Mama, însă nu reuși să o vadă acolo. Simți în schimb mirosul ei: un amestec de banane prăjite și ardei iuți. Și simți cum îl pieptăna, descurcându-i cu grijă nodurile din păr și ungându-l cu ulei de măsline pe pielea capului, apoi sărutându-l pe obraz și spunându-i: *Micuțul meu, inima mea bate în același ritm cu a ta*.

Elijah se ridică încet, respirând pe gură. Își trase un halat de casă peste pijama și înnodă strâns cordonul. Udătura se uscase, dar mirosul se simțea chiar și prin halat. Dacă îl izgoneau, avea măcar consolarea că va veni Ricardo să-l ia. Coborî treptele încet, ținându-se de balustradă. Pe pereți erau fotografii, cu Nikki și Obi, cu copii și oameni bătrâni. Și câini. Dar Elijah se opri să se uite doar la câini. Întinse brațul și mângâie fotografia, plimbându-și vârful degetelor peste fața fiecărui cățel. Unii erau câini voinici, cu greabănul lat și gâtul scurt, alții erau murdari de noroi pe blăniță, iar unul dintre ei ținea o ureche în sus și pe cealaltă pleoștită, de parcă s-ar fi mirat. Toți ochii din poze îl urmăreau când trecea prin dreptul lor.

— Uite-l, spuse Nikki, stând în mijlocul bucătăriei, cu o tigaie în mână. Am pregătit porridge8, am cumpărat sirop; avem și afine. M-am gândit să mâncăm porridge astăzi, iar mâine, când vine tata pe la noi, să facem clătite, fiindcă

lui îi plac enorm clătitele. Lui Obi îi plac cu unt, ceea ce mie mi se pare oribil, dar tu îți alegi singur. Vrei porridge?

Elijah nu spunea nimic. Știa că simțeau și ei mirosul de urină. Nikki părea foarte supărată și jignită. În cameră se lăsă liniștea câteva secunde, și în aer se simțea doar mirosul urât de pe pijamaua lui. Obi trase un scaun și Elijah se așeză la masă. Brațele lui Obi păreau și mai lungi acum, când purta doar un tricou. Avea în față un ziar și o cană de cafea. În mijlocul mesei era o plantă cu floricele galbene, rotunde, pe niște ramuri lungi și subțiri ca degetele; toate arătau spre Elijah.

Nikki se lăsă în genunchi lângă el.

— Ai avut un mic accident, Elijah? Nu e nicio problemă. Hai cu mine, să ne spălăm repede, OK? Și mai târziu, după micul dejun, poți să faci baie în cadă.

Elijah roși tot. Obi nu ridică deloc privirea de pe ziar, însă ochii lui nu se mișcau între cuvinte. Stăteau pironiți pe un singur cuvânt tot timpul. Pe urmă, brusc, își ridică privirea, iar lui Elijah îi sări inima în piept; ochii lui erau atât de cafenii, ca o castană pe care Mama o găsise odată în parc, pentru el. Elijah îi zâmbi lui Obi, iar Obi îi zâmbi și el.

Apoi o urmă pe Nikki pe scări, prin dreptul ochilor care se uitau la el, și o lăsă să îi desfacă halatul. În baie, Nikki așteptă ca Elijah să-și dea jos pantalonii de la pijama, apoi umplu chiuveta cu apă caldă și săpun, înmuie un burete în ea și i-l dădu lui Elijah. Se spălă pe partea de jos a corpului, iar ea îi dădu un prosop.

— Acum e mai bine, spuse ea, pipăind tivul bluzei de la pijama. E încă udă un pic, spuse ea. Hai să ne spălăm repede și până la brâu, OK?

Îi trase bluza peste cap. Brusc i se tăie respirația. Își duse mâna la gură, ca apoi s-o lase repede jos. Elijah mai văzuse și altădată privirea aceea, atunci când cineva îi vedea pentru prima oară semnele de

pe corp. Spatele și pieptul îi erau acoperite cu zigzaguri de linii în diferite nuanțe, mai închise sau mai deschise, umflături denivelate și pete circulare: puncte de tegumente decolorate.

Elijah privea drept în față. Nu voia să se uite la semnele de pe el. Nu voia să se uite la chipul lui Nikki, plin de întrebări. Își trase halatul în jurul corpului, însă cordonul căzuse pe jos.

— Oh, Elijah, spuse ea, întinzând o mână spre el. Cine ți-a făcut asta?

Leviticul, 20:27: *Bărbatul sau femeia care va chema morți sau care va face vrăji, cu moarte să moară: cu pietre să-i ucideți, că vinovați sunt!*9

Elijah își amintea exact cuvintele pe care le auzise de nenumărate ori, fiindcă îl forțaseră să le învețe pe de rost și să le spună cu voce tare, până îl durea gâtul. Simțea cum vrăjitorul îi dădea târcoale, târându-se prin stomacul lui, furișându-se spre grumaz, pornind laserele din ochii lui. Dacă Nikki nu pleca de-acolo, vrăjitorul putea s-o ardă și să o mănânce cu totul. Și i-ar orbi ochii, ca să nu se mai holbeze așa.

— Nu te mai uita la mine, spuse el.

Dar Nikki se uita în continuare. Mâna ei trecu peste pieptul lui, pe deasupra halatului, apoi coborî spre partea din spate a picioarelor, unde semnele nu mai erau atât de vizibile, dar, dacă te uitai atent, vedeai că pielea părea peticită; iar ochii ei se umplură de lacrimi, fiindcă ea nu putea iubi un băiat ca Elijah. Nu putea iubi un băiat cu semne pe corp. Nimeni nu putea asta. Elijah încerca să-l împingă înapoi pe vrăjitor, dar acesta înșfăcă brațul lui Elijah și îl folosi ca să dea la o parte mâna lui Nikki. Nikki țipă ascuțit și sări înapoi, ținându-se de încheietura mâinii, frecând locul care o durea, dar tot continua să se holbeze, iar vrăjitorul era gata să se năpustească. Elijah voia s-o prevină. Deschise gura, iar cuvintele țâșniră afară.

— Diavolul umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită10

Nikki căscă ochii mari și se schimonosi la față când vrăjitorul își folosi puterile ca să intre în corpul ei și să-i sucească intestinele, în timp ce Elijah stătea nemișcat, privind-o. Nikki se lăsă în genunchi, și suflarea o părăsi, odată cu durerea pe care i-o pricinuia vrăjitorul în măruntaie, și, în cele din urmă, femeia coborî pleoapele. Întinse mâna și îl mângâie pe braț.

— Iartă-mă, Elijah, rosti tremurătoare vocea ei, poticnindu-se în icneli, fiindcă vrăjitorul nu o lăsa să respire. N-am vrut să mă holbez așa la tine. Doar că… Oh, săracul de tine, Elijah!

Scutură din cap, apăsându-și palma peste ochi.

Elijah se lupta cu vrăjitorul. Nikki nu era rea. Era bună și blândă, voia doar să-l ajute și nu era vina ei dacă vrăjitorul îl însemnase așa pe Elijah, încât nimeni să nu-l mai poată iubi. Respira adânc și rar, cum îl învățase Chioma, și vrăjitorul ieși din Nikki. Ea se uita drept în ochii lui.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Elijah. Am fost șocată, dar cicatricele nu te împiedică să fii minunat.

Încercă să zâmbească.

— Tu ești un copil bun la suflet și nu meritai să ți se întâmple așa ceva. Și de aceea ești aici, de aceea eu și Obi suntem aici. Noi suntem aici ca să avem grijă de tine și să te iubim.

Și Elijah închise ochii și se concentră cu totul ca să-l împingă pe vrăjitor înapoi, strivindu-l și nimicindu-l, încât să nu mai poată face rău nimănui. Vrăjitorul se potolise. Elijah deschise ochii și o văzu pe Nikki, care se căznea să surâdă.

— Hai la micul dejun, OK?

Nikki îl ajută să își pună halatul și îi legă cordonul prea lejer, astfel încât i se desfăcu atunci când ajunseră la parter.

Obi ridică privirea de pe ziarul pe care îl citea și pe care îl întinsese pe masa din bucătărie, dar pe

urmă coborî iar ochii. Nikki îl ajută pe Elijah să se îmbrace cu hainele pe care i le pusese pe spătarul scaunului, apoi îl servi cu niște porridge, iar după ce Elijah termină de mâncat, Obi puse ziarul jos.

— Ești gata? întrebă el. Jucăm un fotbal în grădină?

Elijah încuviință din cap. Îi plăcea să stea în grădină și să fie în preajma lui Obi. Nu se putea opri să nu se uite la brațele lui, întrebându-se dacă nu cumva era cel mai puternic bărbat din lume. Ieși după el, pe ușile de sticlă din spatele bucătăriei. Nikki mergea în fața lor. Și respira foarte-foarte repede.

Grădina era lungă și îngustă, cu o fâșie de iarbă și două șiruri de flori pe margini, o explozie de trandafiri în toate culorile și multe floricele albe, care se cățărau pe garduri și se răsuceau printre spațiile din vârf. Lângă bucătărie era o zonă pietruită, unde Nikki se așeză pe un scaun, lângă o masă cu o umbrelă uriașă deasupra. Adusese și o tavă cu o carafă de limonadă și trei păhărele. Nargis n-ar fi făcut niciodată limonadă, iar Sue nu-l lăsase să bea dintr-un pahar, însă Olu l-a lăsat odată să bea limonadă dintr-o sticlă și el își amintea gustul și pe Fola umplându-i paharul de trei ori și punându-i degetul pe buze, când Olu le-a spus să nu bea prea mult.

În cealaltă parte a grădinii se aflau o trambulină elastică, un leagăn și o mică poartă de fotbal, cu o minge în ea. Obi alergă spre poartă și trase un șut în minge, spre Elijah.

— Aveți grijă la florile mele! strigă Nikki. Lasă-l pe Elijah să tragă în minge și tu stai în poartă.

Cuvintele ei erau firești, dar vocea îi tremura un pic. Elijah verifică, dar nu-l depistă pe vrăjitor.

Obi își dădu ochii peste cap, ca să-l vadă Elijah, dar Nikki era probabil prea departe să poată observa. Elijah a tras un șut spre poartă. Mingea a lovit bara și a ricoșat înapoi, de parcă era vie.

— Era să dai gol! strigă Obi. Bună lovitură.

Ținea mâinile în față, ca un portar adevărat, și se mișca dintr-o parte în alta. Trupul lui era atât de masiv, încât Elijah nu putea să vadă plasa porții; era mai mică decât spinarea lui Obi, dar, chiar și așa, la următorul șut spre poartă Obi se aruncă în direcția greșită și mingea lovi plasa.

— Uoau! exclamă Obi și, fugind spre Elijah, îl săltă pe umăr, alergând cu el prin grădină și strigând:

— Gol! Gol!

Elijah zâmbea. După ce a făcut de câteva ori turul grădinii, strigând în gura mare, Obi nu l-a lăsat jos pe băiat, ci s-a dus spre copacul din spatele leagănului, arătând în sus, spre crengi.

— Ia-mi și mie unul, te rog, spuse el. Nu se coc decât abia la toamnă, dar mie îmi place să le mănânc așa, când sunt acre.

Elijah se uita la crengile din fața lui, pline de mere micuțe. Le atinse unul câte unul, tari, mici și verzi. Nu mai culesese niciodată mere din pom. Obi îl lăsă jos, pe pământ.

— Mulțumesc, zise el, mușcând din măr. Nu uita să verifici să nu fie viermănos.

Elijah sucea și răsucea mărul în mâini. Îl mirosi — o aromă înțepătoare — și mușcă un pic din coajă.

— Uăgh! se strâmbă el, iar Obi râse. Porniră împreună înapoi spre casă și Nikki le turnă limonadă.

— A fost un fotbal pe cinste, spuse ea. Hei, nu-i bine să mănânci mere deocamdată, nu sunt coapte.

Se uită la Obi.

— Deși e greu să aștepți până la toamnă — ador merele.

Elijah trase adânc aer în piept și o privi pe Nikki drept în ochi.

— Am văzut eu câteva mai coapte, spuse el, și alergă înapoi spre cealaltă parte a grădinii. Când ajunse la pom, se lăsă pe vine și sări cât putu de sus, încercând să se prindă cu brațul de o creangă.

Dar era prea sus pentru el. Se întoarse spre Nikki, care flutura din mână spre el.

— Nu te mai căzni, strigă ea. Poți să-mi culegi niște mere în septembrie, când vor fi coapte. Brațul ei nu tremura deloc. Părea puternic, ca trunchiul copacului.

Elijah ridică privirea spre pomul mare și văzu un măr, un pic mai jos decât celelalte, ușor pârguit și ceva mai măricel. Se ghemui la pământ și, împingându-se cu tălpile în iarbă, țâșni cât putu el de sus, înșfăcându-l.

— Am luat unul care e copt! strigă el și alergă înapoi spre Nikki și Obi.

Nikki râdea.

— Bravo, Elijah. Mulțumesc. În septembrie sau octombrie, o să-ți dau un coș, ca să-mi culegi mere. O să facem împreună o plăcintă.

Elijah se așeză pe scaun, lângă ea. În loc să se tragă mai încolo, Nikki veni un pic mai aproape. Elijah se uita cum lumina clipea jucăuș printre frunzele mărului. Septembrie sau octombrie, se gândea el.

— Pari foarte concentrat, îi spuse Obi, privindu-i chipul. Mâna lui se odihnea peste mâna lui Nikki.

— Îmi place foarte mult pomul acela, spuse Elijah.

Nikki întoarse capul, ca să-l privească pe băiat.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse ea.

Înainte de culcare, Elijah se duse la fereastră și privi afară, pe stradă. Încerca să-și imagineze care era colțul de cer spre care se uita probabil Mama, dar nu reușea să își dea seama. Brusc, simți un sentiment de vinovăție la gândul că se distrase așa de bine cu Obi, dar nu găsea motivul. Casele de vizavi aveau forme și dimensiuni diferite, însă toate erau înalte și aveau hornuri. Nikki stătea în picioare în spatele lui. Îi vedea mâna deasupra umărului lui. Mâna ei așteptă și așteptă acolo, în aer, înainte de a coborî la loc, pe lângă trup.

Tocmai când se pregătea să se întoarcă de la geam, ceva i-a atras atenția. La o fereastră, într-unul din apartamentele de vizavi, stătea o fată. Nu reușea să îi deslușească bine trăsăturile, dar vedea că are două codițe, câte una la fiecare ureche, și pielea albă, iar în spatele ei, pe perete, se vedea un poster cu o hartă gigantică. Fata avea o lanternă aprinsă, cu care lumina drept spre ei.

— Cine-i acolo?

— Oh, da; e o nouă prietenă de-a ta. E nepoata mea, Jasmin o cheamă. Locuiește vizavi de noi și e de vârsta ta — veți fi în același an la școală. Sunt sigură că o să fiți prieteni la cataramă. După ce te acomodezi mai bine, o să vă fac cunoștință. E foarte nostimă.

Elijah se uita la fată și încerca să numere semnalele luminoase. Poate că îi transmitea ceva codificat. Poate că avea nevoie de ajutor.

— Eu nu am prieteni, șopti Elijah. În afară de Ricardo. El este prietenul meu cel mai bun.

Nikki înghiți cu greu, ca și cum avea în gură ceva rău la gust, ca de pildă niște legume fierte.

---

[8] Fulgi din cereale (de obicei ovăz) fierți în lapte și asezonați cu fructe proaspete, gem etc.; terci. (*N. red.*)

[9] „Leviticul“, cap. 20:27, în Pentateuhul, pag. 225, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997, București. (*N.t.*)

[10] „Epistola sobornicească întâia a Sfântului Apostol Petru“, cap. 5:8, în Noul Testament, pag. 417, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1995, București. (*N.t.*)

10.

— Are atât de multe cicatrice, spuse Nikki. Evident, există cicatricea aceea de pe frunte, despre care știam, oricum. Eu mă refer, însă, la nenumăratele cicatrice de pe corpul lui. Chiar și pe picioare. Sunt mici, dar vizibile totuși. Peste tot.

Se făcuse foarte târziu; Nikki așteptase la ușa dormitorului până auzise respirația regulată a lui Elijah, și abia apoi se băgase în pat lângă Obi și-l trăsese aproape de ea, iar acum i se închideau ochii de somn.

— Are niște cicatrice subțiri, ca niște linii în zigzag, pe piept și pe spate.

Vocea i se frânse chiar în timp ce vorbea și i s-a părut că în dormitorul lor era foarte cald. Se trase și mai aproape de Obi, lipindu-se strâns de tot de el, aproape dureroasă. Simțea nevoia să-l aibă lângă ea, să știe că nu era singură. În prima noapte când Elijah dormise la ei, totul fusese mai bine decât și-ar fi putut ea imagina; băiatul era politicos, amabil și săritor, un copil drăgălaș, și nicidecum copilul cu probleme emoționale la care se așteptaseră ei. Abia acum, după ce văzuse cicatricele, Nikki începuse să se îngrijoreze și să își pună întrebări.

Obi o sărută pe obraz și își petrecu brațul peste umerii ei.

— Am văzut clienți cu niște cicatrice cumplite, dar pot să-ți spun că își depășiseră traumele inițiale. Desigur, sunt semne care amintesc oricând de niște suferințe din trecut, dar oamenii învață să trăiască așa, cu lucrurile astea.

Nikki se înfioră.

— Iar cicatricele lui Elijah nu sunt majore. Probabil va uita de ele când va mai crește. Oricum,

se vor mai estompa pe măsură ce trece timpul.

— Știu că ne-au spus despre abuzurile fizice, despre faptul că el a fost un copil neglijat, așa că mă așteptam să mă sperii de-a binelea și să întâmpinăm o serie de probleme cu el. Dar pur și simplu nu bănuiam…

Trase adânc aer în piept și adăugă:

— Dacă ai fi văzut expresia din ochii lui.

— Era supărat.

— Știu… dar și ce-a spus; a fost foarte straniu. Cred că era din Biblie, ceva despre diavol. Îmi pare rău că nu-mi amintesc cuvintele. Era ceva de genul „diavolul umblă ca un leu răcnind“.

— Poate ar trebui să discutăm despre asta cu asistenții sociali. Dar Ricardo zicea că mama lui era foarte religioasă. O mulțime de oameni religioși citează din Biblie când sunt speriați — așa au fost învățați.

— Știu, știu; nu am nimic de zis, doar că a fost ciudat, groaznic, de fapt, și mie nu mi-a picat prea bine. O să discut cu Ricardo.

Obi se trase în spate și se uită la fața ei.

— Totul e foarte nou pentru noi, asta se întâmplă de fapt. Tu te descurci perfect. *Noi doi* ne descurcăm perfect. Desigur, vor fi lucruri pe care nu le știam. Dar el este adaptabil. Poate că s-a supărat azi-dimineață, dar ai văzut ce bine ne-am distrat pe urmă în grădină! Câteva cicatrice pe corp nu vor conta prea mult pentru el, iar noi îl vom ajuta să treacă peste orice suferință din trecut.

Nikki zâmbi fără să vrea. Obi devenise expert în problemele ce puteau apărea după adopție, fiindcă devorase teancuri de lucrări de specialitate. Se uită la cărțile de pe noptiera lui: *Cum să te porți ca părinte cu un copil traumatizat; Vindecarea prin dragoste; Adaptabilitate și rezultate; Studii de caz privind neglijarea copiilor.*

Obi o mângâia pe față, urmărind conturul bărbiei cu degetul mare. Nikki închise ochii. Avea dreptate. Totul era mai bine decât speraseră ei și,

desigur, nu se puteau aștepta să nu existe umbre triste din trecutul lui.

— Și a făcut pipi în pat. Știu că era prima noapte aici, dar mă îngrijorează și asta. Ceea ce este absurd, recunosc, fiindcă o mulțime de copii de șapte ani fac pipi în pat uneori.

— Bineînțeles, asta a pățit și el, spuse Obi. Și, apropo, țin să-ți amintesc că Chanel mi-a povestit că tu ai făcut pipi în pat până la zece ani, râse el. Și că ți-era frică de întuneric. Zicea că trebuia să-ți lase lumina aprinsă pe palier, fiindcă altminteri urlai toată noaptea.

Nikki zâmbea în întuneric.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Eram groaznică.

— Exact. Și uită-te la toți copiii prietenilor noștri. Tia mușcă; puțin a lipsit să nu-i desprindă nasul unui copilaș de la grădiniță, de a avut nevoie de *copci*. Frankie are ADHD și nu a putut să doarmă de când s-a născut; cât despre Jasmin, mai bine mă abțin!

— Hei! E nepoata ta. Nu e nimic în neregulă la ea!

— Mda, cu o mamă precum Chanel, recunosc că a scăpat ușor, și totuși…

Nikki îi trase un pumn în braț. Obi se strâmbă și se smiorcăi în glumă, frecându-se la ochi și scuturând din umeri.

— Vine ea ziua când o să plângi tu mai rău.

Lăsă mâinile jos și zâmbi cu gura până la urechi. Nikki se uita la chipul lui, admirându-i maxilarul puternic, sprâncenele perfecte.

— Va trebui să le facem cunoștință cu Elijah. Sunt disperate să îl vadă. Speram să le mai amân o săptămână sau două, dar Chanel mă bombardează cu telefoanele.

— Știu. Tata a înțeles deocamdată să nu își facă apariția, dar nu cred că vom reuși să-l mai ținem deoparte mult timp.

— Elijah este așa de drăgălaș, nu crezi?! spuse Nikki.

Se gândea la ochii lui și la felul cum zâmbea folosindu-și doar buzele, se gândea la pielea lui catifelată și își dorea cu disperare să îl îmbrățișeze strâns, doar că se temea să nu fie pentru el prea multă dovadă de afecțiune dintr-odată.

— Este sclipitor. Continuă să facă ședințele de terapie cu Chioma. E un lucru bun, fiindcă îl ajută să se acomodeze mai repede cu noua situație.

Nikki închise ochii. Terapie familială. Pipi în pat. Cicatrice. Nu așa își imaginase ea lucrurile, dar trebuia să creadă că Obi avea dreptate. Elijah era copilul lor, un băiețel adaptabil și minunat. Ea era mamă, în sfârșit, iar Obi era tată. Asta era ceea ce conta în primul rând, chiar dacă totul părea mai complicat acum, la început. Adormi în brațele lui Obi, de unde nu se mișcă până când nu auzi sunând ceasul deșteptător.

*

Chanel telefonă ca de obicei, la prima oră, dimineață. Era a treia zi de când Elijah venise la ei. Și nu într-o simplă vizită. Elijah venise acasă. Nikki luă telefonul în camera de zi.

— Putem să venim la voi? Te rog, nu mai avem răbdare!

Nikki râse.

— Nu încă. Mai lăsați-l un pic, să se obișnuiască aici. Îți promit, Chanel, nu mai durează mult.

— Nu vrei măcar să-l aduci la fereastră? Sau să-mi trimiți niște poze cu el. Îmi trebuie să știu exact ce măsuri are la haine și cât poartă la pantofi. Astăzi mergem la cumpărături.

— Te rog, Chanel, nu-i cumpăra nimic deocamdată. Știu că ești bine intenționată, dar lasă-l să se acomodeze cu noi, te rog eu…

— Voi cum vă descurcați cu el? Vi se pare bizar? Cred că e așa de ciudat pentru voi…

— E un pic ciudat uneori. A făcut pipi în pat. Și s-a necăjit — eu m-am necăjit — când am văzut că

e plin de cicatrice pe tot corpul. Are atât de multe. Dar în rest e ca și cum așa a fost scris să fie.

— Ce culoare are?

— Cum adică ce culoare are?

— Păi, e negru ca Obi? Mai negru? Mai deschis la culoare? Părea foarte, foarte negru în fotografia pe care ne-ai arătat-o, și vreau să știu dacă îi stă bine în culori mai stridente. Mă duc la Westfield mai târziu și am văzut câteva chestii...

— Nu mai pot să vorbesc acum, Chanel, spuse Nikki.

Închise telefonul și se uită prin perdea. Chanel stătea în picioare în apartamentul de vizavi, îmbrăcată cu capotul ei cu imprimeu leopard și purtând pe cap o cască de duș, iar la ureche ținea telefonul. Nikki respiră rar, zâmbind fără să vrea, fiindcă și-o imagina pe Chanel analizând mii de haine pentru băieți și pe Jasmin dându-și ochii peste cap la fiecare sugestie a maică-sii.

Când Nikki se întoarse în bucătărie, Elijah era sus.

— Pune-l jos, tată, te rog.

Nikki râse și așeză telefonul pe bufet înainte de a ridica mâinile spre locul unde socrul ei îl ținea pe Elijah sus, deasupra capului.

— Nu mai e un țânc.

— Te rog, insistă ea spre Obi, care ridică ochii din ziar.

— Are dreptate, tată. Vocea lui Obi era și limpede, ca de obicei, și taică-său îl lăsă jos pe Elijah.

Băiatul se clătină un pic pe picioare când atinse podeaua cu tălpile și se ținu de spătarul unui scaun. Zâmbea fericit și se uita la tata. Acesta purta, ca de obicei, veșminte nigeriene în culori frumoase și strălucitoare, amintindu-i lui Nikki de o floare din bucătărie.

— Nepoțelule, spuse el, cu duioșie. Ești un băiat foarte puternic. Se întoarse spre Nikki, strâmbând din nas.

— Îmi pare rău, spuse el. Oricum, n-a plâns.

Întinse mâna spre Elijah și îl mângâie pe obraz.

— Sunt atât de emoționat și de fericit, încât nu mă mai pot stăpâni, mai spuse el râzând. Aștept de-atâta timp un nepot pe care să-l pot răsfăța.

— Băiatul nu plânge fiindcă e soi tare și puternic, zise Obi, punând mâna pe brațul tatei. O privi pe Nikki, cu ochii sclipind:

— Dar trebuie să-l lăsăm să se acomodeze un pic, nu-i așa, Elijah? Suntem încă la început. E a treia zi de când ai venit la noi, și uite câtă agitație!

Obi se postă în fața lui Elijah și se lăsă în genunchi, ajungând cu ochii în dreptul ochilor lui. Zâmbea cu atâta încredere, încât umerii lui Elijah se destinseră. Nikki se uita la ei, tată și fiu, și simțea cum inima îi bătea mai repede în piept. Era cea mai minunată senzație — aproape mai plăcută decât dacă l-ar fi ținut ea însăși în brațe pe Elijah. Obi avea să fie un părinte tare bun. Simțea că o podidesc lacrimile, și zâmbi în sinea ei. Era atât de emotivă. Să fii o mamă adoptivă era la fel cu ceea ce trăia o mamă naturală, iar sentimentele ei păreau intensificate, de parcă ar fi fost plină de hormoni destabilizatori.

Elijah ridică privirea, uitându-se cu ochi mari la Obi și la tata. Era un băiețel atât de chipeș, exact ca în fotografie.

— Hai, vino să stai lângă bunicul. Vom mânca micul dejun împreună.

Tata bătu cu palma scaunul de lângă el și Elijah se așeză. Nikki ridică din sprâncene spre bătrân. Se întreba dacă Elijah îl va striga *bunicule*. Până acum, Elijah nu-i strigase decât Nikki și Obi, dar ea nu era supărată. Chiar și ei i se părea ciudat să-și spună „mamă“. Când se gândea la cuvântul ăsta, își imagina un sugar care scâncea. Chipul lui Ify îi apăru brusc în minte — cu ochișorii larg deschiși, cu punctișoare aurii, cu pielea ca o caramea și cârlionți în spirală —, dar își alungă imaginea din gând.

— Nu e nevoie să-mi spui „bunicule“, continuă tata, făcându-i complice cu ochiul lui Nikki. Dar dacă vrei, poți să-mi spui așa. Pe mine mă cheamă Ozoemena — Ozo —, care este un nume igbo, iar părinții m-au numit așa fiindcă fratele meu a murit înainte să mă nasc eu, iar numele meu înseamnă „Fie să nu se mai întâmple niciodată așa ceva“. Fiecare nume are o semnificație importantă în cultura igbo.

Elijah îl privea drept în față.

— Fratele tău a murit? șopti el.

Tata ridică din umeri.

— Nu te frământa prea mult, Elijah. Eu m-am născut acum o sută de ani; de fapt, nici nu știu ce vârstă am, fiindcă nu am un certificat de naștere. Și pe vremea aceea, demult de tot, când m-am născut eu, mulți copii mureau de mici; prețul din pânză de sac pe care năștea femeile nu era spălat decât când cauza vreo moarte, iar femeile nășteau tot timpul. În ziua de astăzi, lucrurile sunt foarte diferite. Și mai bune, dar și mai rele. Oricum, povestește-mi despre numele tău. Elijah este un nume frumos.

Elijah clipi rar.

— Numele meu este din Biblie, spuse el. Elijah a adus foc din cer. Era profet.

— Numele igbo sunt cele mai bune, spuse tata. Dar după ele, ca importanță, vin numele biblice. Sunt foate bucuros că ai învățat Biblia așa de bine.

La masă se așternu liniștea, o liniște prea lungă poate, dar, deși se căznea să găsească ceva de spus, orice, lui Nikki nu-i venea în minte decât trecutul lui Elijah — tot ce le povestise Ricardo despre el. *A fost un incendiu în casa unde a locuit temporar și există niște neclarități legate de acest incident. Dar acum credem că Elijah a avut o contribuție.*

Nikki se uita la Elijah, care nici nu clipea. Nu-l cunoștea decât de câteva zile, dar cu toate astea știa cu certitudine că el nu era capabil să facă vreun rău cuiva. Asistenții sociali înțeleg greșit

multe lucruri, iar Obi avea întotdeauna dreptate. Bineînțeles, rămăsese șocată când Elijah se uitase la ea cu o privire atât de rece, când o împinsese brutal. Dar băiatul era înspăimântat. Înconjurat de multă dragoste, Elijah putea să se dezvolte minunat.

— Vrei niște clătite? întrebă ea.

Elijah o privi.

— Da, mulțumesc, șopti el.

Era exclus ca acest băiețel nevinovat să fi fost implicat în declanșarea unui incendiu. Nikki vedea limpede caracterul lui: blând, iubitor, dar înspăimântat. Iar ea putea să îl ajute. Părea că începea deja să se adapteze. Noaptea trecută nu mai făcuse pipi în pat și, când a venit să-l trezească, a întins mâna spre ea, în drum spre baie. Fusese o atingere de o clipă, dar el venise spre ea, își lăsase mâna pe brațul ei.

Nikki turnă sirop peste două clătite. Elijah mâncă repede, fără să ridice privirea până n-a curățat tot din farfurie, și lucrul acesta a bucurat-o. Era prea slăbuț, cu genunchi noduroși, mai groși decât picioarele, și puteai să-i numeri coastele. Nikki se gândea cât de mult i-ar fi plăcut să îl țină în brațe, cât de fragil l-ar fi simțit probabil lângă ea. Mâna pusă timid pe brațul ei era doar începutul.

— Abia așteptam să te întâlnesc, spuse tata, luându-și cafeaua și punând în ea multe cuburi de zahăr. O să te învăț multe lucruri despre Nigeria, despre cultura ta. Noi avem una dintre cele mai bogate culturi din lume, cu literatură, mâncare, muzică de foarte bună calitate. Desigur, vei avea nevoie de timp ca să te acomodezi aici, dar știu că va fi minunat. Toată viața mi-am dorit un nepot.

Ochii tatei străluceau de fericire, încât era imposibil să nu zâmbești văzându-l. Părea mai tânăr cu zece ani.

Elijah zâmbea și îl privea tot timpul.

— Eu n-am mai avut niciodată un bunic, spuse el.

A doua zi dimineață, Obi era deja la parter, când Nikki a coborât în papuci și îmbrăcată cu un halat de casă. Elijah ședea la masă, urmărind ce făcea Obi. Râdeau amândoi.

— Bună dimineața, zise Obi, sărutând-o când trecu pe lângă el.

— Bună dimineața, răspunse ea și zâmbi, privind peste umărul lui spre cratița cu porridge, care clocotea pe plită.

Se așeză lângă Elijah, care se ridică imediat în picioare și își trase scaunul mai aproape de scaunul ei, astfel încât brațele lor se atingeau.

— Nu se poate și mai aproape?! glumi Obi. Te înțeleg perfect, Nikki e adorabilă îmbrăcată așa. Îți vine să te cuibărești lângă ea.

— Ce-ar fi să mergem la o plimbare după micul dejun? Îi arătăm lui Elijah împrejurimile, să vadă și el parcul și magazinele.

— Da, te rog, exclamă Elijah, trăgându-se un pic, ca să o vadă mai bine. Îmi place să merg la plimbare.

— Și mie la fel, spuse Nikki.

Se uită la Obi. Aerul parcă strălucea între ei. Obi se întoarse ca să-și umple castronul.

Nikki îi făcu complice cu ochiul lui Elijah, vorbind spre spinarea lui Obi.

— Vii și tu cu noi, lenișule?

Obi se răsuci în loc, cu lingura de porridge în mână.

— Mie mi-ai zis că sunt leneș?! spuse el, făcându-i jocul. Elijah, mie mi-a zis ea că sunt leneș?

Tot legănând lingura, se trezi cu un cocoloș de porridge drept pe cămașă. Elijah chicotea amuzat.

*

Băiatul se legăna între mâinile lor, în timp ce se plimbau, admirând parcul, helești eul, rațele, stația

de autobuz, școala la care urma să învețe. Se oprea la fiecare câteva sute de metri și privea în sus, spre cer, sau culegea vreo pietricică de pe jos, lustruind-o între degetul arătător și degetul mare, trecea cu palma peste vreun tufiș, mirosea trandafirii înfloriți, care se revărsau bogați din grădinile caselor. Nikki aflase dinainte că Elijah iubea animalele și natura, dar era de-a dreptul surprinsă să-l vadă cât de mult se bucura de viața din jurul lui. Lumea văzută prin ochii lui Elijah i se părea lui Nikki plină de seninătate și prospețime.

A observat că trecătorii le zâmbeau. Femeia de la brutărie i-a dat lui Elijah o gogoașă în plus. Și-a dat seama că formau o familie frumoasă.

— Frumușel ca un bobocel, i-a zis femeia lui Elijah.

Când au intrat în magazinul cu ziare și reviste, Nikki îl ținea de mână. Băiatul avea pielea fierbinte și un pic jilavă. Nikki simțea nevoia să-l ocrotească, văzându-l așa plăpând, privind în jur cu ochii lui mari. Înțelese că îl iubea deja, deși erau împreună doar de câteva zile, și, la nevoie, ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru el.

— Tu cine ești, frumosule?

O femeie pe care Nikki o cunoștea din vedere era la rând în fața lor — o vecină din cartier, bondoacă și ciufulită, tunsă prost.

— Cine ești? repetă femeia, uitându-se la Elijah.

La început, Nikki o ignoră și încercă să-i distragă atenția lui Elijah, arătând spre un album cu benzi desenate *Spiderman*.

— Vrei să ți-l iau? îl întrebă ea, zâmbind crispat spre femeia băgăcioasă. Nu era treaba ei să afle cine era Elijah. O parte din ea știa că este doar curioasă, poate chiar prietenoasă, dar cealaltă parte devenise, dintr-odată, pregătită de atac.

— Ce băiat frumos, spuse femeia, uitându-se spre Obi. E o rudă de-a dumitale?

Nikki se așteptase ca lumea să-și pună întrebări. În fond, o femeie albă nu putea să nască așa, dintr-odată, un băiat negru de șapte ani. Totuși, și-ar fi dorit ca oamenii să nu-și bage nasul unde nu le fierbea oala.

Obi zâmbi și achită ziarele cumpărate, dându-i vânzătorului câteva monede. Privind în jos, spre Elijah, spuse:

— Este fiul meu.

— Fiul nostru, spuse și Nikki, care căpătase curaj, simțind mânuța lui Elijah în mâna ei.

— Bineînțeles, spuse femeia, întorcându-se cu spatele la Nikki și uitându-se din nou la Obi. Seamănă leit cu dumneata.

11.

— Piciule! spuse Jasmin, după care scoase limba la el și fugi, cu părul strâns la spate într-o coadă, care îi sălta pe cap în sus și în jos. Elijah nu văzuse niciodată o persoană atât de mititică și atât de aprigă totodată, și cu niște ochi așa de mari.

Erau în grădină, unde Elijah se jucase cu mingea împreună cu Nikki, când se auzise soneria de la intrare. Nikki se dusese să deschidă și apoi ieșise din nou afară, strigând:

— Elijah! Au venit Chanel și Jasmin să te vadă.

Elijah privise în sus, spre cer, simțind cum îi bubuia inima în piept, și subit auzise un murmur: *Tu eşti atât de plin de răutate, lumea e în pericol în preajma ta*. Îl împinse în jos pe vrăjitor, respirând cum îl învățase Chioma să facă, ori de câte ori spaima punea stăpânire pe el. Încleștă pumnii, îi descleștă, mișcă din degetele de la picioare și se bătu pe obraji cu vârful degetelor. Deja respira mai domol. Își recăpătase stăpânirea de sine. Vrăjitorul se cumințise. Privi prin fereastra de la bucătărie, unde îl vedea pe Obi, cu figura lui de nigerian; alături era Nikki, pistruiată toată. S-ar putea să fiu în siguranță aici, se gândi el.

— Vino înapoi aici, Jasmin! Nu-i frumos ce faci.

Mama ei era înaltă și avea niște ochelari de soare uriași, proptiți pe creștetul capului.

— Ia uite ce băiat! Eu sunt Chanel, mătușa ta, spuse ea, scuturându-i mâna atât de tare, încât i s-a zguduit tot corpul. Chanel se lăsă în genunchi ca să-l poată vedea mai de-aproape, iar el la rândul lui reuși să o vadă mai bine. Văzuse o fotografie cu mătușa Chanel stând în picioare lângă Nikki, dar în fotografie purta o jachetă de ploaie și avea

pielea albă, fără niciun pic de fard. În realitate, Chanel arăta ciudat. Avea pielea portocalie și strălucitoare, exact ca o mandarină, dar mirosea a piscină. Pe pleoape avea doi fluturi. Arăta ca un manechin dintr-o revistă de modă în care greșiseră culorile la tipar sau pe care se amestecaseră culorile, de la ploaie. Era foarte machiată, iar fața nu se potrivea deloc cu gâtul.

— Ce băiat chipeș! Superb! Ca un manechin în miniatură.

Chanel întoarse capul spre Nikki și zâmbiră amândouă, după care se uită iarăși la Elijah.

— Ești trăsnet, frate. Jay-Z sadea! Oh, Doamne, arăți exact ca un Jay-Z tânăr!

— Chanel, spuse Nikki, țâțâind din buze și, venind spre ei, îl trase pe Elijah lângă ea. Pe bune!

— Ce-am făcut?! Doar mă minunam și eu de micuțul rapper, cât de mișto cuț este!

Nikki trase aer în piept atât de brusc, încât Elijah auzi șuierătura. Apropiindu-se de urechea mătușii Chanel, Nikki șopti:

— Chanel, ajunge!

Mătușa Chanel își dădu ochii peste cap.

Nikki se uită o vreme la ea, iar apoi se întoarse spre Elijah și zâmbi.

— Ce-ar fi să te duci să te joci cu Jasmin? spuse ea, arătând spre celălalt capăt al grădinii, unde Jasmin se dădea în leagăn, foarte-foarte repede.

Elijah avea o sumedenie de întrebări, ca, de pildă, de ce Chanel purta fluturi pe ochi, și de ce avea pielea portocalie, și de ce îl strigase pe el J. C. (adică așa cum spunea Mama, uneori, când vorba despre *Jesus Christ)*. Dar Nikki îl împinse ușor spre Jasmin, așa că trebui să plece.

Răsucindu-se pe călcâie, o văzu pe Chanel făcând un balon mare din gumă de mestecat; balonul îi plesni în nas și ea râse. Elijah nu mai văzuse niciodată un om mare făcând baloane din gumă de mestecat. Chanel purta niște jeanși care fuseseră tăiați prea scurt, iar cine-i tăiase nu se

pricepuse deloc, fiindcă marginile erau inegale și deșirate, iar buzunarele spânzurau în jos. Elijah nu se pricepea la croitorie, dar precis el s-ar fi descurcat mai bine cu pantalonii aceia. Poate că Jasmin tăiase pantalonii așa, pentru mămica ei.

Mătușa Chanel o luă pe Nikki pe după umeri.

— Băiatul e un miracol, zise ea. E superb, și doarme noaptea! S-ar putea să înfiez și eu unul, data viitoare.

Nikki îi zâmbea lui Elijah.

El păși încet spre leagănul din capătul grădinii, respirând adânc. Vrăjitorul îi dădea târcoale pe dinăuntru. Se uita la Jasmin, cum se legăna până sus spre cer, zburătăcind păsărelele spre nori, în timp ce părul strâns în coadă șfichiuia aerul în sus și în jos. Jasmin își făcea vânt cu picioarele, urcând cu leagănul din ce în ce mai sus. Dar nu-i era frică de înălțime. Elijah nu-și dezlipea ochii de la părul ei castaniu, șfichiuitor, dar zărea și chipul de dedesubt, obrajii ei rotunzi, ochii mari, căprui, și tresărirea discretă a pleoapelor.

— Jasmin, scumpete, joacă-te cu Jay-Z! spuse mătușa Chanel, pufnind în râs. Hai, Jasmin; adu-ți aminte ce-am vorbit noi două.

Elijah simțea că îi ardea fața. Toată lumea vorbea despre el. Jasmin știa probabil că Elijah nu avea voie să mai locuiască la Mama. Brusc, Jasmin încetă să-și mai facă vânt cu picioarele și, de la o înălțime destul de mare, sări jos, drept pe iarbă. Se uită la Elijah, apoi îl prinse de mână și îl trase spre *swingball*, unde îi puse în palmă o rachetă de plastic și împinse mingea sus, după care o lăsă să cadă la loc. Elijah încercă să lovească în minge, dar din burtică vrăjitorul chicotea pe seama lui. Râsetele erau suficient de sonore încât să le audă și Jasmin, presupunea el, deși ea nu spuse nimic. Mingea zbura între ei, proiectată de rachetele din mâinile lor, fără să trebuiască să se miște prea mult. Elijah o auzea pe mătușa Chanel scoțând un

fel de lătrături, apoi râzând în hohote. Mugea ca o vacă, după care striga:

— A văzut careva niște animale în grădină? Eu am auzit niște animale de la fermă, parcă.

Jasmin țâțâi din buze, lovind tare de tot în minge.

— O urăsc, spuse ea, uitându-se la mătușa Chanel.

Lui Elijah i s-a tăiat respirația. Jasmin se încruntase furioasă.

— Nu mă lasă să mă duc să locuiesc în America cu tata. Și mereu vrea să mă îmbrace cu rochii scorțoase, și repetă același lucru de o sută de ori. E atât de jenant.

Jasmin deschise gura, scoase limba spre casă, apoi o băgă la loc în gură și rânji. Îi lipsea un dinte. Observă că Elijah se holba la ea și închise gura repede.

— O fată din clasa mea are paisprezece ponei de plastic. E complet țicnită și și-a vopsit în violet unghiile de la picioare. Nu e prietena mea cea mai bună. I-a spus mamei ei că aveam o gumă de mestecat pe fundul înghețatei și mama ei mi-a luat-o, a zis că eram prea mică pentru *gumă* și a mâncat-o ea! Era prietena mea cea mai bună, dar acum nu mai e.

Jasmin veni mai aproape de Elijah. Puse mâna pe părul lui, frecându-l cu degetul mare pe creștetul capului.

— O să plec curând în America, la tata. America este cel mai grozav loc din lume. Nu trebuie să mergi la școală și toată lumea e normală acolo. Nu există persoane ciudate ca mami. Lady Gaga trăiește acolo, și ea e preferata mea.

Luă mâna de pe capul lui Elijah și apoi îl mângâie pe braț. Elijah avea un semn rotund în partea de sus a brațului, acolo unde Darren îl arsese cu țigara. Un semn de mărimea unui bob de mazăre. Jasmin puse degetul peste semn, astupându-l complet. Elijah își ținea răsuflarea.

— Noi doi suntem veri, spuse ea. Eu n-am mai avut niciodată un văr.

Se uita la fața lui Elijah, fără să clipească deloc.

— Dar nu vreau să fiu prietenă cu tine doar fiindcă așa zice mama. Ești complet țicnit.

În seara aceea, Nikki îl înveli frumos pe Elijah, îi citi câteva pagini din *Micul prinț* și îl sărută pe cap de două ori.

— Pot să te întreb ceva? zise el.

— Sigur că da.

Elijah inspiră adânc. Îi venea foarte greu când trebuia să ceară ceva.

— Poți să-mi dai, te rog, o lanternă?

Nikki râse. Desfăcu un pic draperia și apoi o trase la loc.

— Știu de ce ai nevoie de o lanternă, spuse ea. Cum a fost cu Jasmin? Ți-a plăcut de ea?

— Se dă în leagăn până sus de tot, spuse el.

— Da, am văzut și eu, zise Nikki aranjând plapuma mai bine, pe lângă urechile lui Elijah. Nu îi e frică deloc.

Elijah căscă bine urechile auzindu-i cuvintele.

— Nu se sperie de nimic?

Nikki scutură din cap.

— Nu, de absolut nimic. Bun, atunci, o să-ți aduc o lanternă. Am una în sertar, la parter. Dar trebuie să-mi promiți că nu te joci decât cinci minute, OK? Să nu stai toată noaptea să-ți faci semne cu lanterna, cu Jasmin.

— Promit, spuse Elijah, privind-o drept în ochi, ca să știe că nu o minte.

Când Nikki ieși să aducă lanterna, Elijah încercă să-și imagineze cum era să nu te sperii de nimic. Lui nu i se întâmplase niciodată să nu se sperie de nimic. Niciodată. Și nici nu cunoscuse pe nimeni care să nu se sperie de nimic. Pesemne că Jasmin avea puteri supranaturale. Își dorea și el să aibă acea putere supranaturală, care să-l facă să nu îi fie frică de nimic.

— Uite, am găsit-o, spuse Nikki, intrând în cameră cu lanterna în mână.

Îi arătă cum să o folosească, apoi îl sărută din nou pe cap, înainte de a stinge lumina.

— Poți să mă săruți și tu, de noapte bună, dacă vrei, spuse Nikki.

Elijah se uita la pielea de pe obrajii ei. Era foarte palidă. Se temea că, dacă o săruta, vrăjitorul ar fi putut să-i iasă pe gură. Dar ochii lui Nikki continuau să zâmbească și pistruii erau mai întunecați ca oricând, așa că se aplecă spre ea și se încumetă să îi dea un pupic rapid pe obraz, exact în locul unde se îngrămădeau majoritatea pistruilor. Iar vrăjitorul nu făcu nicio mișcare.

— Noapte bună, Elijah, șopti Nikki și îi zâmbi larg, așa încât Elijah zări undeva, în spate, un dinte de argint.

— De ce ai o comoară în gură? întrebă el, arătând cu degetul spre dinte.

Nikki nu spuse nimic, dar îl sărută pe cap și râse, ieșind din cameră și închizând ușa.

Elijah se furișă jos din pat și trase draperia la o parte. Jasmin era deja la geam, în fața hărții ei de pe perete. O văzu în lumină, dar apoi fata dispăru. Brusc, Jasmin aprinse lanterna și o stinse, de trei ori la rând.

Elijah ținea lanterna în mâini, în fața lui, aprinzând-o și stingând-o de cinci ori. Jasmin se va mira foarte mult, probabil, văzând că avea și el una.

Se uită în jos, la lanterna din mâna lui, deslușindu-i conturul în întuneric. Când ridică privirea din nou, Jasmin aprinsese lumina și se plesnea peste cap. Scoase limba la el și pe urmă trase draperiile.

Elijah avea senzația că Mama zâmbea ori de câte ori el îl vedea pe bunicul. Fața bunicului era mai nigeriană decât a lui Obi, iar bunicul mergea tot timpul la biserică. Ori de câte ori bunicul era pe-aproape, Elijah se simțea învelit și ocrotit, ca și

cum ar fi stat într-o păturică. Îi plăcea când vedea în ușă părul moale al bunicului, și îi plăcea cum se lumina Obi la față, ca o torță, când tatăl lui era prin preajmă. Pielea lui Elijah avea aproape exact aceeași culoare ca pielea lui Obi și a bunicului, dar pielea bunicului era uscată și atârna la coate, ca și cum el trăise în pielea aceea foarte mulți ani. Când bunicul începuse, săptămâna trecută, să-i aducă mortăciuni și chestii nigeriene, Nikki își dăduse ochii peste cap, dar îi lăsase în pace. La început a fost o blăniță de iepure, atât de catifelată, exact de forma unui iepure strivit. Elijah o ținea tot timpul în mână, și dormea noaptea cu ea sub pernă. Petrecuse ore în șir holbându-se la măștile de lemn, cu rânjetele lor largi și fantele unde ar fi trebuit să fie ochii, și râsese când Nikki i-a spus că ea se înfiora văzându-le. A doua zi dimineață, după distracția cu lanternele, bunicul i-a adus o tobă făcută dintr-o piele bine întinsă și foarte moale. Elijah și-a amintit brusc de Mama, când l-a pus să țină mâna într-un castron și a umplut castronul cu apă sfințită. Elijah avea atunci o tăietură urâtă la mână, îl ustura rău, iar apa se umpluse cu clăbuci de sânge, care i se lipeau de vârful degetelor. Mama îi fredonase un cântecel și îi zâmbise din ochi, și ăsta fusese cel mai duios lucru pe care îl simțise vreodată.

Dar în ziua aceea, când bunicul a apărut la ușa din spate, avea pe cap ceva ciudat. Coarne de cerb! Nikki se uită la Obi și mormăi:

— Nici să nu văd așa ceva!

Dar Obi rânji larg și șopti:

— Uau! Oare de unde face rost de toate chestiile astea?

— Salut, Elijah; mă bucur că te-am prins acasă. Ți-am adus ceva pentru colecția ta.

— Colecție?! repetă Nikki, punând mâinile în șold, ca două triunghiuri de avertizare. Este exclus să colecționeze mortăciuni. Chestiile nigeriene nu mă deranjează — chiar și măștile alea sinistre —,

dar alte mortăciuni nu mai accept, să fie clar. Ajunge și-așa blana de iepure, nu mai vrem și alte chestii.

Obi râse, iar bunicul mișcă ușor din coarnele de cerb. Erau foarte frumoase: albe, netede și ascuțite ca niște creste de munți.

— Astea nu sunt lucruri moarte, spuse bunicul. Aceste obiecte din natură sunt vii.

Pe urmă își puse coarnele de cerb pe cap și dansă prin bucătărie, scoțând niște sunete neomenești. Elijah se uită la Nikki, care zâmbea deja.

După dejun, bunicul îl ajută pe Elijah să pună coarnele de cerb pe perete.

— Poți să le folosești în loc de cuier, ca să-ți agăți halatul, zise el. Camera ta începe să arate mult mai bine. Mai potrivită cu preocupările tale.

Elijah privi prin cameră. Dăduse deja jos posterele cu fotbaliști, la fel și orice urmă de dinozaur. Se simțea aproape ca acasă. Avea blănița de iepure, pietrele pe care bunicul începuse să le colecționeze pentru el într-un borcan mare, transparent, și coarnele de cerb, care făceau umbre pe perete. Așa cum arăta camera lui acum, putea spune că era cea mai frumoasă dintre toate camerele în care stătuse vreodată.

— Mami și tati vor să stea de vorbă cu Ricardo, așa că mă gândeam ca noi doi să mergem la o plimbare pe jos, spuse bunicul, lăsându-se în genunchi. Știu că tu crezi în Dumnezeu. Ricardo a zis, înainte de a accepta să ne cunoaștem, că ai vrut să știi dacă și noi credem în Dumnezeu, așa că mă gândeam să îmi duc nepotul la biserică, zâmbi el. Sau, dacă vrei, mergem în parc să vedem veverițele. Alegi tu, cum vrei.

Ceva fojgăi în stomacul lui Elijah, căruia i se pusese un nod în gât. Mama spunea întotdeauna că el trebuie să se roage la Dumnezeu, ca să-l ajute cu vrăjitorul. Mama credea că biserica era locul unde aveai parte de toată ocrotirea posibilă. Poate dacă

se ducea acum la biserică va găsi pe cineva care să-l ajute, sau vrăjitorul se va speria atât de rău, într-un lăcaș sfânt, încât va fugi pur și simplu departe.

Elijah încuviință din cap.

— Mi-ar plăcea să merg la biserică, te rog, zâmbi el și îl luă de mână pe bunicul, care zâmbi.

— Ce băiețel cuminte, zise el.

Dar Elijah simțea cum vrăjitorul îi răscolea stomacul pe dinăuntru și știa că trebuia să se țină strâns de mâna bunicului, ca nu cumva vrăjitorul să-i înhațe trupul cu totul și să zboare departe cu el.

— Haidem, spuse bunicul.

Ieșiră din casă și merseră pe jos cam zece minute. Bunicul vorbea despre o vulpe pe care voia să i-o cumpere lui Elijah — moartă, dar împăiată, astfel încât părea vie.

— O tot urmăresc de cinci zile, dar sunt prea mulți care licitează, spuse el.

Elijah încuviință din cap, dar nu era în stare să vorbească. Se concentra să scape de vrăjitorul care îi răscolea stomacul.

— O luăm pe-acolo, spuse bunicul.

Intrară pe o străduță și vrăjitorul se urcă în ochii lui Elijah și trase zidurile înspre ei, tot mai aproape, și ridică trotuarul. Elijah încerca să respire rar.

Ieșiră din nou pe stradă, unde era prea multă lumină și cântau îngeri.

— Am întârziat! spuse bunicul, trăgându-l pe Elijah vizavi, spre o clădire scundă din cărămidă, cu o turlă înfiptă în acoperișul plat. Sunetele îngerilor se auzeau mai tare. Îngerii erau nespus de fericiți, iar vrăjitorul era nespus de furios, învârtindu-se nervos în trupul lui Elijah.

Nu voia să-l lase să intre acolo. Îi lipise tălpile de pământ. Bunicul se uita înapoi, spre el. Acum precis o să-și dea seama. O să vadă că era atât de plin de vrăjitorul din el, încât nici nu putea să intre

într-o biserică, și le va spune lui Nikki și Obi, care îl vor goni de-acasă.

— Ai pățit ceva, Elijah? spuse bunicul, punând o mână pe fruntea lui.

Elijah încercă să scuture din cap, dar nu putea.

— Poate că astăzi nu este o zi potrivită pentru mersul la biserică, zise bunicul. Au un pastor care a venit în vizită și am auzit că nu e prea bun.

Elijah clipi de câteva ori. Vrăjitorul încetă să-i mai bubuie în urechi și, ridicându-și mădularele, se duse înapoi să-i umble prin burtă. Elijah încuviință din cap.

— Da, cred că astăzi e mai bine să-l căutăm pe Dumnezeu în natura din parc.

Elijah simțea că i se încrețește fruntea. Ce să caute Dumnezeu în parc?

— Elijah, Dumnezeu este pretutindeni. Nu e nevoie să mergi la biserică pentru a vorbi cu el. Dumnezeu este chiar și aici.

Bunicul apropie o mână de pieptul lui Elijah și a fost ca și cum a pus o fărâmă de Dumnezeu în el; vrăjitorul a înghețat și s-a sfrijit complet.

Au plecat, lăsând biserica în urmă.

— Hai să vorbim despre ceva vesel, spuse bunicul.

— OK, zise Elijah.

Văzu un sturz trecând glonț pe sub un gard viu și se opri să se uite la el. Bunicul îl trase ușor de ureche și Elijah ridică privirea spre el.

— Îți mulțumesc pentru coarnele de cerb.

— Cu plăcere! spuse bunicul zâmbind, și porniră mai departe. O să mai caut și alte lucruri pentru colecția ta. Este incredibil câte lucruri poți găsi pe eBay în ziua de azi!

Elijah nu știa ce însemna eBay, dar dădu aprobator din cap, oricum. Intrară într-un parc spațios, cu o colină mare, iar el își imagină că alerga la vale acolo, cu brațele întinse în lături.

— Am auzit că ai cunoscut-o pe Jasmin. E o fetiță cu multă personalitate, spuse bunicul,

mergând repede.

— A scos limba la mine, zise Elijah.

Bunicul râse.

— Da, așa-i Jasmin.

Deși era foarte bătrân, picioarele bunicului se mișcau la fel de repede ca ale unui om tânăr. Afară era rece și Elijah simțea că are și el picioare puternice. Îi plăcea să simtă pe nas aerul rece, îi plăcea cum se vedeau copacii.

— Planetariul de la Greenwich nu e departe de-aici, iar noi avem la dispoziție o oră, spuse bunicul. Hai să intrăm.

O luă înainte. Elijah venea în urma lui, ținând ritmul mersului, ca nu cumva să se piardă. Era un urcuș lung până sus în Greenwich Park și Elijah gâfâia. Încercă să numere treptele, dar erau prea multe. Erau mulți oameni care zâmbeau și își făceau fotografii. Multe familii. Inima îi bătea tare.

În cele din urmă, ajunseră la un dom strălucitor, sclipind sub razele soarelui. Elijah privi în jos spre întregul Greenwich și văzu blocurile turn strălucind în depărtare.

— Canary Wharf, zise el. Poți să vezi aproape toată Londra de sus, de-aici.

Îl luă de mână pe Elijah și intrară împreună pe poartă.

Înăuntru erau fotografii cu rachete spațiale și deodată se făcu întuneric. Parcă ar fi fost într-un vis. Un vis frumos. Îl căută pe vrăjitor, dar nu-l simțea nicăieri. Bunicul a cumpărat niște bilete pentru un scurt spectacol și ochii îi licăreau în lumina difuză. Se așezară jos amândoi, în întuneric.

— Acesta este unul dintre locurile mele preferate, spuse bunicul. Îmi place să vin aici și să văd stelele nigeriene. Londra este atât de murdară și de poluată, încât nici nu poți vedea cerul noaptea. Cerul de-acasă îmi lipsește cel mai mult, șopti el spre urechea lui Elijah, dar cuvintele se revărsau peste tot, iar cineva din spatele lor tuși.

— Mi-e dor de tot ce-a rămas acasă. Așa este când trăiești în exil.

Elijah vedea doar profilul bunicului, părul alb și moale. Se gândi dintr-odată la ghiozdanul lui, pus lângă ușă, așteptând ziua de luni. Se gândi la Nikki, ținându-l strâns de mână. La Ricardo, vorbind cu Nikki și Obi. La Mama.

Se auzi o muzică și o cuvertură de stele căzu peste ei.

— E ca în Nigeria, șopti bunicul.

Ridicară privirea amândoi; cineva le povestea despre stele și planete, iar Elijah se simțea foarte mic, mic de tot, ca o furnică. Se gândea cum ar fi să stea în Nigeria cu bunicul, cât de cald le-ar fi și cât de multe stele ar putea vedea. Stelele cădeau parcă în corpul lui Elijah, unde umpleau locurile pustiite. Vrăjitorul nu mai era nicăieri înăuntrul lui. Elijah era plin de stele nigeriene. Bunicul își puse brațul în jurul umerilor lui și împreună priviră și tot priviră. Pentru câteva clipe, lui Elijah i s-a părut că Mama era foarte aproape, foarte-foarte aproape. Închise strâns ochii și își aminti vocea ei, mirosul ei, dragostea ei — mai mare decât necuprinsul cerului.

— De obicei, Obi face o pauză de doar câteva minute pentru prânz, spuse Nikki, apăsând pe interfonul de la biroul lui. Dar l-am convins să își ia liber o oră întreagă, ca să meargă la masă cu noi.

Erau pe o stradă aglomerată, cu o mulțime de mașini și oameni care se îmbulzeau. La biroul lui Obi, afară, era un ciorchine de femei care purtau niște cearșafuri negre lungi și aveau găuri doar pentru ochi. Elijah a încercat să se uite la ochii lor, dar ele dădeau mereu din cap și vorbeau tare, într-o limbă care suna ca tusea. Se întreba dacă veniseră ca să le ajute Obi. Serviciul lui era să ajute oamenii. El avea grijă de drepturile omului, care erau drepturile oamenilor, așa cum Nikki avea grijă de drepturile câinilor. Oamenii aveau o

sumedenie de drepturi, iar Obi îi povestise despre câteva dintre ele.

Nikki sună din nou și zâmbi în jos, spre Elijah. În fine, se ivi țeasta lui Obi, care deschise larg ușa, îl luă pe Elijah în brațe și îl duse înăuntru, urmați de Nikki care zâmbea la băiat din spatele umerilor lați ai lui Obi. Încăperea nu arăta deloc cum s-ar fi așteptat el. Serialul preferat al lui Fola era *Investigații la locul crimei*, dar el nu-și mai amintea mare lucru, fiindcă trecuse mult timp de când stătuse cu Fola, însă își amintea birourile avocaților, toate scânteietoare și pline de femei blonde cu pielea albă și tocuri înalte. În biroul lui Obi erau multe pioneze pe pereți și doar o singură blondă cu pielea albă, așezată la un birou mic, însă ea nu semăna cu niciuna dintre femeile din *CSI*: purta un tricou cu mânecă scurtă, care avea o pată oranj pe piept.

— Pauline, el e Elijah, zise Obi și îl răsuci pe Elijah prin aer, înainte de a-l așeza jos în fața femeii.

— Numai despre tine vorbește tot timpul, spuse Pauline, strângându-i mâna. Mă bucur să te cunosc.

Elijah dădu mâna cu ea. Avea degetele lipicioase.

Obi se întoarse spre Nikki.

— Mai am de dat doar un telefon, apoi sunt gata să mergem.

O sărută pe obraz, după care se duse în altă cameră și închise ușa în urma lui.

Nikki îl strânse ușor de umăr pe Elijah. Pauline băgă mâna în sertar și scoase un tub cu bomboane.

— „Farfuriile zburătoare“ îmi plac cel mai mult, spuse ea și întinse tubul spre Elijah.

Elijah se uită la Nikki. Ea aprobă din cap.

— O singură bomboană nu face rău.

Elijah îl auzea pe Obi vorbind tare la telefon. Părea supărat.

— De fapt, cred că o să-ți fur și eu una, spuse Nikki, luând o boboană rotundă, violet.

Elijah luă și el una și o băgă în gură. Se auzea vocea lui Obi:

— Va fi deportată. E simplu, asta se va întâmpla. O vom trimite la…

Elijah se întreba ce însemna „deportată".

— Cred că mai bine așteptăm afară, spuse Nikki.

Elijah o luă de mână.

— Mulțumesc pentru bomboană, zise el.

Pauline întinse mâna peste birou și îl ciupi de obraz, cu degetele ei lipicioase.

— Cu plăcere, spuse ea.

Afară era soare și pe stradă tocmai se crease un ambuteiaj, o mulțime de mașini claxonau, iar oamenii stăteau cu brațele spânzurate afară, pe geamurile deschise complet. Lui Elijah i-ar fi plăcut să rămână înăuntru, ca să se uite mai bine prin jur, dar când au ieșit, femeile îmbrăcate cu cearșafuri erau tot acolo, așa că i se părea la fel de interesant și pe stradă. A încercat să se uite la ochii lor, ca să poată ghici ce fel de persoane erau sub cearșafuri. Femeile continuau să vorbească în limba lor ca o tuse, iar una dintre ele gesticula rotund cu mâinile.

Nikki se rezemă de zid și îl trase pe Elijah mai aproape, plimbându-și degetele prin părul lui.

— Nici nu știam că părul cuiva poate crește așa de repede, spuse ea. El închise ochii, ca să se poată concentra la degetele ei, care îl mângâiau duios pe cap.

Ușa de la birou se deschise și ieși Obi. Se uită la Nikki și ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dragii mei, dar nu voi putea veni cu voi, ca să ne distrăm împreună. Se aplecă și îl ciufuli afectuos pe Elijah.

— Iertați-mă că nu pot merge, dar a intervenit ceva foarte important, extrem de important.

O sărută pe Nikki pe obraz și îl mângâie pe Elijah pe cap.

— Pe tine te rog să-mi păstrezi și mie niște prăjitură, OK? O s-o mănânc diseară, când vin acasă.

Nikki oftă.

— Dar ne doream atât de mult să mergem la masă împreună.

— Îmi pare rău, dar nu am timp acum, spuse el, mângâind-o cu degetul pe obraz. Mai ții minte cazul despre care ți-am povestit? Amira și Youssef?

Nikki încuviință.

El își înclină ușor capul. Nikki își mușcă buzele.

— Sigur, spuse ea și îl strânse ușor de braț, fără să-și ascundă tristețea de pe chip.

— Chiar nu pot.

— OK, nu, înțeleg, zise ea. Dar s-ar putea să-ți mâncăm prăjitura, te previn.

Obi râse.

— Elijah, pot să mă bizui pe tine că n-o vei scăpa din ochi pe Nikki? Ai grijă să nu-mi mănânce prăjitura, da?

Elijah își ridică privirea spre Nikki, care clătină din cap și se frecă pe burtă, cu subînțeles.

— Probabil că nu, spuse Elijah. Nikki și Obi râseră, apoi Nikki îl luă de mână pe Elijah și plecară. În timp ce se îndepărtau pe stradă, Elijah întoarse capul și îl văzu pe Obi vorbind cu femeile de-afară, care intrară după el în clădire. Se întreba dacă Pauline avea să le ofere și lor „Farfurii zburătoare“, și dacă da, ele cum le vor mânca oare? Nu aveau nicio gaură în dreptul gurii. De fapt, cum reușeau să vorbească, totuși?

12.

Băiețelul meu drag, iubirea mea, sufletul meu,

Tu te-ai născut la Spitalul Levisham, într-o cameră unde erau prea mulți bărbați și prea puține femei, și instrumente metalice reci cu care te-au tras afară din mine. Elijah, nașterea este o minciună pe care femeile și-o spun unele altora și lor însele. Nu voi minți singura persoană care a fost acolo cu mine, fiindcă, pe cât de rău a fost pentru mine, pe atât de rău a fost și pentru tine.

Nașterea este cel mai groaznic lucru cu putință. Dar la mine a fost mai rău decât la nașterea oricărui alt copil, și nu spun asta așa cum fac femeile când ajung mame prima oară. A fost mai rău. Nu se poate să nu-ți aduci aminte. Te-au smuls dinăuntrul meu, și primele ceasuri le-ai trăit tremurând firav ca o frunză de toamnă pregătindu-se să cadă.

Pârâitul a venit primul. Nu a fost nicio dilatare și nu au fost valuri din ce în ce mai furtunoase, doar pârâituri bruște și rupturi, și despicături. Bineînțeles, am văzut mătuși și verișoare născând copii, acasă, demult, unde femeile se adunau în jur și se țineau una de alta, cântând, plângând, râzând. Ele o ajutau pe femeia în travaliu să se dilate, să tragă și să împingă și să se lărgească tot mai mult, cât să devină o ușă prin care pruncul să intre în această lume. Corpul meu nu s-a dilatat la Spitalul Levisham. În schimb, s-a sfărâmat. Fiecare pârâitură a instrumentelor metalice te-a adus mai aproape și fiecare pârâitură m-a împins pe mine mai departe. Am crezut că nu vom supraviețui, tu și eu. Timp de câteva secunde, după ce ai părăsit corpul meu, am rămas amândoi una și aceeași persoană.

Și asta, Elijah, este esența tuturor lucrurilor.

Și pe urmă ne-au separat. Noi n-am urlat, dar lumea a urlat în jurul nostru.

Akpan cânta și murmura, și se ruga lângă mine — lângă noi — și făcea tot ce putea el, dar nici măcar cel mai bun bărbat din lume nu este femeie în acea situație. Aș fi dat orice să o fi avut acolo pe mama sau pe vreo soră de-a mea, sau pe amândouă.

— Ce frumoasă ești, spunea Akpan, când eu nădușeam, vomitam, căcam și pișam orice ieșea din mine, numai pe tine nu. Dar el era sincer, Elijah. Avea ochii înlăcrimați de fericire tot timpul. Mă masa pe spate și pe picioare și pe stomac și mă ținea de mână, iar eu îi strângeam mâna până auzeam cum îi trosneau oasele, dar el nu s-a plâns nici măcar o dată.

În cele din urmă a fost ca și cum m-aș fi golit. Ceva lipicios și fierbinte. Tremuram — tremurături peste tremurături. Nu mai aveam centru; centrul meu erai tu, iar tu plecaseși din mine.

— Felicitări! O voce a pătruns în creierul meu explodat. Ai un băiat.

Un băiat, mă gândeam eu. Akpan m-a sărutat pe gură și te-a sărutat și pe tine pe gură, și era plin de sânge pe față, dar nici nu-i păsa. N-am văzut niciodată un bărbat atât de fericit.

Tu te-ai uitat drept la mine și te-ai încruntat. Aveai nasul turtit pe față și capul ascuțit în partea de sus, buze moi și trandafirii. Am ridicat o mână tremurândă și te-am mângâiat cu degetul pe obraz. Eu eram degetul și tu erai obrazul. Ai țipat brusc și am țipat și eu cu tine.

Treptat, fața ta a căpătat formă, ochișorii s-au închis, trupul s-a descolăcit, și, când te-am apăsat cu degetul pe obraz, n-am mai simțit decât degetul meu. Erai real și viu, eu te făcusem, eu te creasem. Toate celelalte lucruri din viața mea nu erau nimic. Acele câteva momente când te-am ținut în brațe au

fost cele mai fericite minute din viața mea, și au meritat toată durerea îndurată.

Eram acolo unde femeile sunt regi.

E adevărat, Elijah. Există trei locuri unde femeile sunt regi. Unul este în acel moment de după naștere, când generații întregi de femei se scurg în trupul uneia singure și toată lumea se înfioară, iar natura ne amintește cine este rege. Al doilea loc este Nigeria, unde — ții minte — o femeie, o prostituată chiar, era atât de respectată, încât a fost făcută rege. Și în Rai femeile sunt regi, negreșit, căci în Rai toate relele de pe pământ sunt îndreptate. Nigeria, Nașterea unui copil și Raiul: acestea sunt locurile unde orice este posibil pentru femei.

Akpan s-a aplecat spre mine — spre noi.

— Uite ce copil am făcut noi doi, spuse el. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu adevărat.

În momentele de după nașterea ta, celelalte mame își țineau bebelușii la sân și stăteau lungite pe spate, cu ochii închiși, dar nu și eu. Te-am ridicat în dreptul ochilor ca să văd cum mă privește Nigeria. Tu te-ai născut în Lewisham, Anglia, dar chipul tău aparține Nigeriei. M-am rugat atât de fierbinte în noaptea aceea, Elijah, ca să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul pe care mi-l făcuse prin tine. Țin minte cum, împreună cu Akpan, te-am dus la fereastră și ți-am arătat noaptea plină cu stele nigeriene și o lună plină cum nu mai văzusem vreodată, umflându-se pe cer ca o inimă mustind de dragoste.

— Micuțul meu fiu Elijah, a șoptit Akpan. Uite, vezi, până și luna te iubește.

13.

— Câți câini sunt acolo? întrebă Elijah.

— Sute!

Nikki abia aștepta să vadă reacția lui; uneori îl găsea în camera de zi, uitându-se la fotografii cu ea și cățeii.

— Dar ține minte ce ți-am spus. Nu putem lua niciunul acasă, OK? Poate peste câțiva ani.

Era duminică dimineață și ploua, dar vremea mohorâtă nu avea să-i strice buna dispoziție. Se ducea, în sfârșit, la Battersea, ca „să păstreze legătura“ și să-i arate lui Elijah cum era acolo. De asemenea, intenționa să stea de vorbă cu șeful ei despre reluarea activității. Elijah se descurca atât de bine, încât nu exista efectiv niciun motiv să mai amâne revenirea la serviciu după ce începea el școala. Vacanța de vară era pe sfârșite și septembrie se apropia cu repeziciune. Se îndreptau amândoi spre intrare, pe lângă zidul lung și înalt, ținându-se de mână. Pe lângă ei a trecut un cuplu care discuta aprins despre un câine de la adăpost. Femeia îl luase de braț pe bărbat: „E adorabil“, spuse ea, și se uitară unul la celălalt.

— Și-au luat un cățel? întrebă Elijah, uitându-se la Nikki.

Ea a dat din cap.

— Da, așa cred.

Au ajuns la poarta masivă, unde le-a deschis Pete, un tip solid care era paznic acolo și uneori mai lua la el câte un cățel care nu se adapta imediat la viața din adăpost. Pete se uită la Elijah, arcuind o sprânceană.

— Bună, Pete, spuse Nikki zâmbind. Am venit în vizită. El este celebrul Elijah.

Pete zâmbi, făcându-i cu ochiul lui Nikki.

— Salutare, voinicule, spuse el.

— Putem să vedem câinii? întrebă Elijah, cu vocea aproape piţigăiată de emoţie.

Pete a râs şi le-a deschis larg uşa.

— Intraţi. Distracţie plăcută, spuse el.

Elijah aproape că o luă la fugă. La uşa recepţiei, afară, erau două statui de câini, iar câţiva oameni plimbau căţei prin faţa lor. Nikki îl luă de mână pe băiat şi îl conduse spre recepţie, unde a fost întâmpinată cu îmbrăţişări şi sărutări, fiindcă toţi colegii ei ieşiseră să îl vadă, mângâindu-l pe cap şi foindu-se în jurul lui. Pe el, nu părea să-l deranjeze. Ce mult se schimbase, în doar câteva săptămâni, se gândea Nikki.

— Vrei să mergem să vedem căţeii? întrebă ea.

— Da, te rog! strigă Elijah şi colegii ei izbucniră în râs. Ştiau cât de mult şi-l dorise pe Elijah. Şi prin câte suferinţe trecuse.

Nikki îl luă de mână. Împreună, ieşiră pe uşă şi urcară rampa spre câini.

— Trebuie să fii cuminte şi să nu te zgâieşti prea mult la ei. Câinilor nu le place când lumea se zgâieşte la ei, îi spuse ea.

Primul câine, un husky, veni spre uşiţa cuştii şi ridică o labă.

— Uau! Seamănă cu un lup.

— Ştiu. Ne vin tot mai mulţi câini din rasa asta la Battersea. Nu ne dăm seama de ce, spuse Nikki.

— Dar de ce are o cuşcă atât de mică?

— Păi, nu e o cuşcă, ci mai degrabă un fel de căsuţă temporară. Câinii pot ieşi din căsuţele lor, prin spate. Uite. De asemenea, o oră pe zi sunt scoşi afară şi se bucură mult de plimbare. Uită-te la asta, spuse Nikki, arătând spre un săculeţ de pânză agăţat în afară, pe un perete al cuştii. Înăuntru sunt flori de levănţică şi alte plante, care să-i liniştească pe căţei.

— Dar de ce e nevoie să fie liniştiţi aşa?

Elijah se lipise cu faţa de gratiile cuştii. Se uita drept în ochii câinelui şi începuse să respire foarte

sacadat. Nikki era îngrijorată. Dacă îi trezeau lui Elijah niște amintiri anume? Desigur, existau paralelisme. Unde erau stăpânii lor? Unde era mama lui Elijah? Privi repede spre însemnările de deasupra fiecărei cuști, apoi spre nota din fața lor:

Edith este o cățea frumoasă și cuminte, care se apropie de bătrânețe. Are nevoie de o familie specială, care să fie învățată cu rasa și care să stea acasă aproape tot timpul. Edith poate fi un adorabil animal de companie pentru o familie cu copii mai mari, dar fără alte animale de companie.

Nikki îl trase pe Elijah spre ea.

— Cred că ar trebui să mergem în birou. În fiecare zi, este ales câte un câine să fie cățelul biroului. Sunt sigură că, dacă o să-i rugăm frumos, o să ne dea voie să scoatem la plimbare cățelul biroului.

— Da, te rog!

Au plecat repede de la cuștile cu câini, fără să se uite înapoi. Nikki își puse brațul în jurul umerilor lui Elijah.

În acea după-amiază, Elijah n-a vorbit decât despre căței; a povestit cum cel pe care l-au scos la plimbare avea un trup ca un cârnat și lătra la toate păsărelele din parc. Când băiatul a ieșit din cameră, Nikki i-a spus lui Obi că vizita la adăpost stârnise ceva în Elijah, și a povestit cum se neliniștea băiatul în preajma câinilor care așteptau să fie luați acasă de cineva.

— Vor exista nenumărate situații de acest fel, spuse Obi. Dar uite ce bine te-ai descurcat.

Și, aplecându-se spre ea, o sărută pe gură.

Însă, în noaptea aceea, un urlet sfâșie tăcerea din casă, făcându-i pe amândoi să alerge în dormitorul lui Elijah. Băiatul era lac de transpirație, cu mușchii crispați și încordați, cu fața schimonosită și bătrânicioasă. Plângea și țipa; avea brațele pline de zgârieturi roșii.

— Elijah, ce-i cu tine? Elijah?

Nikki alergă spre el și îi puse mâna pe frunte: ardea cumplit. Se holba stupefiată la zgârieturile pe care și le făcuse.

— Să chemăm salvarea? Se uită la Obi, care rămăsese înlemnit la ușă, cu gura căscată.

Nikki urcă în pat și îl luă în brațe pe Elijah, lipindu-i de ea trupul rigid. Ochii lui aveau o privire rătăcită.

— Șșșș! Îl legănă ușor. Dar Elijah ridică brusc mâna și o zgârie zdravăn sub ochi.

Nikki se trase înapoi.

— Elijah! Elijah! Duse mâna la ochi. Durerea încetă aproape imediat.

Elijah se făcu ghem pe pat. Plângea în hohote.

— Ar trebui să întrebăm la telefon cum să procedăm. Să nu ne băgăm așa în sufletul lui. Și să îndepărtăm toate obiectele cu care ar putea să-și facă rău singur, spuse Obi, luând veioza de pe noptieră.

Nikki se lungi la loc pe pat, lângă Elijah.

— Nu, spuse Obi. Nu trebuie să-l sufocăm așa.

Dar ea și-a mulat trupul după al băiatului.

Obi îngenunche lângă pat.

— Verifică zgârieturile, șopti el. E nevoie de dezinfectant sau de pansamente?

Ridicând capul de lângă Elijah, Nikki spuse:

— Nu sângerează. Sunt doar julituri superficiale.

Apoi se lipi din nou de băiat.

— E OK, Elijah, n-ai pățit nimic.

Hohotele de plâns se mai domoliră, iar în final nu i se mai auzea decât respirația.

— Elijah, vrei să vii să dormi în camera noastră? spuse Obi, așezându-se din nou în genunchi, lângă pat.

— Nu cred că te aude, spuse Nikki. Du-te înapoi în pat, rămân eu aici. Mâine-dimineață te scoli devreme, pentru tribunal.

— Ar trebui să cerem sfatul cuiva, spuse Obi tușind.

— Pe cine vrei să suni la ora asta?! E OK totul, zise Nikki. Crede-mă. A avut un coșmar, atâta tot.

— OK, dacă zici tu.

Obi se uită la Elijah o bună bucată de timp. Băiatul avea ochii închiși și respira regulat. O sărută pe Nikki, stinse lumina și ieși din cameră.

Nikki simțea cum îi bubuia inima în piept, așa cum stătea lipită de spatele lui Elijah. Ricardo îi prevenise în legătură cu aceste accese de furie și le spusese că Elijah putea fi violent, dar din ziua când îi văzuse cicatricele de pe corp, Elijah fusese mereu calm și afectuos. Se pipăi pe față, în locul unde o zgâriase. Ce se întâmplase cu fiul ei? Îl strânse mai tare în brațe.

La un moment dat, Elijah se întoarse cu fața spre ea. Nikki vedea că avea ochii larg deschiși, chiar dacă în cameră era aproape beznă. Părea îngrozit.

— Iartă-mă, șopti el.

— Dacă ne ținem strâns în brațe amândoi, spuse ea, vei putea să visezi visele mele, iar eu n-am niciodată coșmaruri. Eu visez frumos întotdeauna.

Nikki nu avea cum să vadă dacă Elijah zâmbea, dar simțea că așa era.

— Îți mulțumim că ne-ai primit așa, fără să te fi anunțat în prealabil, îi spuse Nikki Chiomei.

A plăcut-o imediat. Avea un chip din acela expresiv și deschis, și lui Nikki i s-a părut că este sinceră. După ce a vorbit cu Ricardo și i-a povestit incidentul, el a liniștit-o, spunându-i că era de așteptat să se întâmple așa și că Elijah nu făcea decât să își exterioriezе anxietățile lăuntrice. Cazurile de coșmar și crizele de nervi erau relativ normale în prima etapă a adopției propriu-zise. Dar îi recomandase să ia imediat legătura cu Chioma, iar Nikki se bucurase că putea face lucrul ăsta. Până atunci o văzuse pe Chioma numai pe geam, când îl aducea pe Elijah la ședințele de terapie. Băiatul nu voia să intre și ea acolo.

— Vă mulțumesc că ați venit toți trei.

Elijah ridică privirea spre Chioma. Judecând după limbajul trupului, se vedea că era relaxat în prezența ei. Trupul i se destinsese și umerii i se lăsaseră un pic. Pe drum, în mașină, Elijah fusese încordat. O rugase pe Nikki să stea cu el pe bancheta din spate, și o ținuse de mână tot drumul. Obi, pe de altă parte, stătea cu umerii ridicați până la urechi. Și se juca încontinuu cu un pix, închis, deschis, închis, deschis.

Se trezise devreme cu o durere de cap și se dusese să caute în baie un calmant.

— Dar crezi că terapia prin joacă este suficientă? întrebase el. Nu știm deocamdată ce probleme are și, cu izbucniri emoționale de acest fel, poate că ar avea nevoie mai degrabă de un consult medical. Obi a coborât tropăind la parter, unde l-a auzit trântind și pocnind ușile de la dulapuri. Când Obi s-a întors în dormitor, Nikki a căscat și s-a ridicat în capul oaselor.

— Poate că e timpul să i se facă un nou examen psihiatric. S-ar putea să aibă nevoie chiar de un tratament medicamentos. Bărbatul a dispărut din nou în baie, unde s-a auzit un zgomot puternic, când suportul pentru periuțe de dinți a căzut în cadă și Obi a tras o înjurătură.

— Nu mai există aspirină în casa asta? Pe bune? Ușa dulăpiorului din baie s-a trântit violent și Obi a reapărut în ușă.

— Aspirină?

Nikki ridică din umeri.

— Eu pot să suport durerea asta de cap, dar tu ce faci?

— Haide, Obi, spuse ea.

— Vorbesc foarte serios. Pe bune? Nu mai avem aspirină?

În afară de riscul avortului spontan, boala lui Nikki presupunea și o predispoziție la tromboză venoasă, de aceea trebuia să ia mereu aspirină.

— Am avut alte griji în ultima vreme, spuse ea, încruntându-se.

Câteva clipe, s-au privit furioși unul pe celălalt. Apoi Obi și-a cerut scuze și i-a povestit lui Nikki despre un nou dosar, care îi dădea de furcă la serviciu: o femeie din Congo și surorile ei fuseseră atacate brutal și violate de niște bărbați, care le mutilaseră apoi cu revolverele lor. Una dintre surori murise din cauza hemoragiei.

— Cealaltă a trecut prin operații de chirurgie reconstructivă, i-a povestit Obi.

Nikki clipea uimită. Vasăzică asta îl frământase pe el. Oftă adânc.

— Doamne, în ce lume trăim. În ce lume trăiești *tu*.

Ororile astea o îngrozeau.

— Cum reușești să rămâi întreg la minte? Cum faci să fii normal când vii acasă?

Obi ridică din umeri.

— Întotdeauna mă străduiesc din răsputeri să rezolv problemele, dar când nu se mai poate face nimic, trec la următorul caz. N-am încotro. Există întotdeauna un alt caz.

Și Nikki se cuibărise lângă el.

— Perfect, hai să începem, spuse Chioma. Nu mai fi așa timorat, tati; Elijah poate să-ți spună că aici nu ai motive să fii timorat.

Chioma zâmbea.

Elijah îi dădu dreptate, dând din cap, iar Obi râse.

— Nu sunt timorat, zise el. Suntem dispuși să facem orice ca să ne ajutăm fiul.

Fiul. Puse pixul jos și zâmbi.

Chioma dădu aprobator din cap.

— OK, atunci. Păi, mă gândeam ca astăzi să începem cu niște muzică. Luați-vă câte o tobă și un stetoscop, spuse ea, arătând spre grămada de tobe și teancul de stetoscoape negre, medicale.

Nikki și Obi se uitară unul la celălalt.

— Ăăă, OK, spuse Nikki, luându-și obiectele indicate.

Elijah sări în sus de bucurie.

— Ce mult îmi place jocul ăsta! spuse el. Astea sunt tobe nigeriene.

Nikki râse. Se așezară toți într-un semicerc, cu Chioma în fața lor.

— OK, acum, Elijah, de câte ori ne-am mai jucat așa înainte, tu ai ascultat bătăile inimii tale, dar de data asta aș vrea să bați toba în ritmul inimii lui mami și a lui tati.

Elijah se uită la Nikki, apoi la Obi.

— Pe cine să aleg? întrebă el.

— Pe cine vrei tu. Apoi, vine la rând celălalt.

Elijah își luă stetoscopul și puse în urechi cele două capete. Întinzându-se, ridică tricoul lui Nikki și strecură stetoscopul dedesubt. Avea degetele calde. Cu o mână ținea stetoscopul fix și cu cealaltă începu să bată în tobă. Sunetul era puternic, constant și sonor. Elijah începu să se legene în ritmul bătăilor tobei. Apoi, Nikki se legănă odată cu el.

Amândoi începură să râdă. Obi își luă stetoscopul și îl puse pe spinarea lui Elijah, apoi începu să bată și el în tobă. Sunetul era mai rapid și mai delicat, dar se potrivea perfect cu cealaltă tobă. Cele două tobe, împreună, se auzeau exact ca o inimă bătând. Nikki închise ochii. Ascultă cum băteau în tobă soțul și fiul ei, în ritmul inimii ei. Când Chioma le spuse să se oprească, Elijah trase stetoscopul de sub tricoul lui Nikki, dar rămase lângă ea. Nikki respiră parfumul pielii lui.

— A fost frumos, Elijah. Faci și cu tati acum? spuse Chioma.

Elijah puse stetoscopul sub cămașa lui Obi. Începu să bată ritmul. Obi i se alătură din nou, bătând atât în toba lui, cât și în toba lui Elijah, după care Chioma luă o tobă și începu să bată și ea. Camera răsuna de sunetul tobelor.

Când au terminat, Obi răsufla greoi. Obosise.

— Să bați la tobă în ritmul inimii, îi spuse Nikki lui Obi.

— Am citit un articol în *Lancet*, despre efectele terapeutice ale muzicii. Era un număr din luna trecută, spuse Obi, privind-o pe Chioma.

— Excelent, spuse Chioma. Este o terapie extraordinară. Și nu numai atât: e și foarte amuzant. Cum vreți să ne jucăm acum? Cred că tu ar trebui să alegi, Elijah.

— De-a mama și tata. Zâmbi radios și o privi pe Nikki. Haideți să ne jucăm de-a mama și tata.

— Bună idee. Acesta este alt joc preferat de-al meu. Cum împărțim rolurile?

— Tu o să fii câinele, spuse Elijah, arătând spre Chioma, care spuse imediat:

— Hau! Hau!

— Și tu o să fii tati — arătând spre Obi, care a zâmbit și i-a făcut cu ochiul — și tu o să fi mami, spuse el, ridicând privirea spre Nikki.

— Și tu cine o să fii, Elijah?

— Pot să fiu eu bebelușul?

Nikki se uită la Chioma.

— Foarte bună ideea, zise ea.

Și au început să se joace. Elijah se prefăcea că plânge, Nikki îl mângâia pe cap. Obi a ieșit din cameră și pe urmă a venit înapoi.

— Am avut o zi groaznică la serviciu, spuse el. Unde-i cina mea? Și râse.

— Hau! Hau! făcu Chioma. Se târa în patru labe și chipurile dădea dintr-o coadă imaginară. Nikki se gândea că o dureau genunchii, probabil, tot târându-se așa pe podea, dar Chioma nu lăsa să se vadă că ar fi deranjat-o cumva.

— Mama, spuse Elijah, ridicând brațele spre Nikki. Nikki îl îmbrățișă strâns și îl mângâie pe cap. Obi veni spre ei și puse mâna peste a lui Nikki. Chioma zâmbea.

La cină, au avut somon copt în folie de aluminiu, cu ulei de susan și sos de soia, asezonat cu ceapă verde, ardei iute, usturoi și ghimbir. Nikki pusese deoparte două porțioare de somon peste care turnase doar miere, apoi le băgase pe

toate la cuptor, dar când Elijah a văzut peștele din farfuria lui Obi, s-a lins pe buze.

— Îmi dai și mie o bucată dintr-ăsta? Se uită la somonul lui cu miere și apoi din nou la somonul din farfuria lui Obi. Se comporta absolut normal, ca și cum incidentul din noaptea trecută nici nu ar fi existat. Dacă n-ar fi fost așa de obosită, Nikki s-ar fi gândit că totul fusese doar un vis. Bucătăria era însuflețită de arome picante și dulci și de zgomotele conversației în familie. Timp de câteva minute, Nikki se uită la ei toți, adunați în jurul mesei de lemn: Elijah, Obi, Chanel, Jasmin și tata. Ai fi zis că fuseseră împreună dintotdeauna. Elijah râdea la glume și șușotea cu Jasmin, tata era în elementul lui, vorbind întruna, și Chanel părea și ea într-o pasă bună. Afară era lumină și soarele strălucea încă, dar Nikki aprinsese niște lumânări, pentru o atmosferă mai intimă și mai caldă. Așezat în cealaltă parte a mesei, Obi îi prinse privirea și zâmbi. Se supărase un pic pe el în seara trecută, fiindcă stătuse deoparte, în loc să îl fi îmbrățișat și el pe Elijah, și apoi fiindcă era mai necăjit din cauza serviciului decât din cauza situației fiului său, dar la Chioma se comportase perfect. Nikki parcă auzea și acum bătăile tobei. Zâmbi, amintindu-și.

— Vreau două bucăți simple, doar cu miere, spuse Jasmin. Somonul e bun pentru dezvoltarea creierului, și pentru că vreau să fiu biolog marin, am nevoie de un creier bun. Se întinse peste masă și trase peștele lui Elijah pe farfuria ei. Și să știi că îmi place cum ai pregătit somonul cu miere. E mult mai bun decât fileurile de pește făcute de mami.

— Hei! strigă Chanel. Îl jignești pe Căpitanul Birdseye[11].

— Bună idee să faci câteva porții în plus, spuse Obi, făcându-i cu ochiul lui Nikki.

— Ce este acela un biolog marin? întrebă Elijah, care înfuleca deja din farfurie și își turnase lângă

pește și o grămadă de cușcuș.

— Biolog marin! râse Chanel. Tu nu vrei nici măcar să-ți faci temele pentru școală, darămite să mai studiezi pentru așa ceva?

Ședea lângă Jasmin, dar se trase într-o parte când fetița încercă să-i dea coate.

— Hei! Știi bine că am dreptate. Mereu încerci să te eschivezi de la lecții.

— Ba nu-i adevărat, spuse Jasmin, care purta un tricou pe care scria *Pop Star*, cu litere roz, sclipitoare. Doamna Pullen spune că sunt cea mai deșteaptă din clasă, iar dacă mi-aș pune mintea, aș putea face orice.

— Exact, spuse Chanel. Pune-ți mintea, atunci. Asta înseamnă să-ți faci temele fără să te vaiți. Pun pariu că Jay-Z o să învețe foarte bine la noua lui școală, nu-i așa, voinicule?

Nikki țâțâi din buze spre Chanel:

— Nu-i mai spune așa!

— Nu mă deranjează, zise Elijah.

E amabil cu toată lumea, chiar și cu Chanel, se gândea Nikki.

— Oricum, să știi că îmi dau silința la școală, zise Jasmin, după care se întoarse spre Elijah. Un biolog marin este o persoană care înoată cu delfinii, zise ea. Ca o sirenă omenească.

Tata își dădu ochii peste cap și pufni pe nas.

— În Nigeria, când eram eu mic, existau doar trei meserii: medicină, drept și inginerie. Copiii primeau o carte și o palmă după ceafă, fiindcă jucau fotbal prea mult. Acum primesc o palmă după ceafă fiindcă citesc cărți și, în schimb, li se dă o minge de fotbal, spuse el, izbucnind în râs. Asta ca să vedeți cum s-au schimbat vremurile!

— Tu ce vrei să fii când te faci mare? întrebă Obi, uitându-se la Elijah. Ai un plan măreț, ca Jasmin?

Elijah privi de jur împrejurul mesei, la chipul fiecăruia, pe rând.

— Nu trebuie să te decizi acum, zise Nikki. Mai ai încă mulți ani de școală.

Elijah râse.

— Știu deja ce vreau să fiu, spuse el.

— Biolog marin, ca mine? întrebă Jasmin. Am putea să ne mutăm împreună în California, fiindcă acolo e locul cel mai bun pentru meseria asta. Sunt milioane de delfini și vedete de cinema de la Hollywood, care trăiesc în vile mari, ca niște palate.

Elijah scutură din cap, zâmbind în continuare. Nikki simțea că o plăcea pe Jasmin. Se lumina tot la față când era în preajma ei. Uitându-se la Nikki, băiatul spuse:

— Vreau să lucrez cu tine. Vreau să fiu îngrijitor de animale la Adăpostul de câini din Battersea.

---

[11] Mascota produselor congelate cunoscute în Europa sub brandul „Iglo“. (*N. red.*)

14.

Lui Elijah nu-i plăcuse niciuna din școlile la care mai fusese, dar unele dintre ele erau mai rele decât altele. Școala Horton School era mai mare decât Școala Appletree și avea iarbă mai multă decât Școala St. John's, mai multe clădiri decât Grove Field și St. Anne's, mai multe mașini în parcare decât Lowry Park School, dar mai puține flori în grădină decât St. Peter's și, categoric, copii mai mari decât Școala Kennedy Court Primary. Cel mai rău a fost până la urmă la St. Peter's, unde Elijah a aflat că florile de afară, de la poartă, nu erau o garanție că înăuntru erau profesori buni la suflet.

— Haide odată, mototolule, îi spuse Jasmin, trăgându-l de mănușile cu un singur deget pe care Nikki i le cususe de mânecile hainei. „Ca nu cumva să le pierzi", îi spusese ea, sau dacă ți se face frig la mâini. Jasmin dăduse ochii peste cap.

— E abia septembrie. N-a venit încă iarna, pufni ea, dar pe Elijah nu-l deranja. Îi plăcea să aibă mâinile calde.

Privi în spate, la Nikki și mătușa Chanel, care vorbeau și râdeau. Nikki purta o haină subțire, ca a lui, și avea o eșarfă cu model înfășurată în jurul gâtului. Mătușa Chanel purta pantaloni cu imprimeu leopard și o vestă roz strălucitoare sub o geacă de piele, și avea tocuri înalte, care păcăneau pe trotuar. Elijah și-ar fi dorit să nu fie nevoie să meargă la școală. Și-ar fi dorit să meargă în parc și la râu, unde Nikki îl ducea uneori, să stea pe o bancă și să se uite la apă.

— E-n regulă, spuse Nikki, observând că Elijah se uita la ea. Poți s-o iei înainte, cu Jasmin.

Doamna Pullen vă așteaptă la poartă, oricum. Dar vino încoace mai întâi.

Elijah își smulse mănușile din strânsoarea degetelor lui Jasmin. Veni la Nikki.

— Așa, îți amintești tot ce ți-am spus? E prima zi de școală, atâta tot. Dacă ți se pare prea greu, spune-i profesoarei, iar ea o să-mi telefoneze ca să vin să te iau imediat. Îi spui doamnei Pullen, da?

Nikki îl sărută pe obraz. Răsuflarea ei mirosea a mentă. Nikki scoase o bucățică de hârtie din buzunarul de la spate și i-o arătă lui Elijah. Era un desen pe care îl făcuse ea — un prinț purtând o coroană și o inimă cu doi pupici pe ea.

— Ține asta în buzunar și gândește-te la mine, spuse ea.

Obi îi dăduse deja un alt bilețel pe care scrisese cuvintele *carpe diem*. I-a zis că înseamnă „trăiește clipa“, dar, chiar și traduse în engleză, pentru Elijah nu prea aveau sens, pentru că Obi îi spusese că „trăiește“ însemna, aici, să exploatezi din plin și fără ezitare, ori nu poți exploata o zi. Dacă el ar putea face acest lucru, ar alege ca pentru totdeauna să poată trăi ziua aceea în care văzuse chipul Mamei pentru ultima oară. Dar nu i-a spus asta lui Obi.

— O să fiu OK, murmură el. Știa că Nikki își făcea griji; seara trecută o auzise vorbind cu Ricardo la telefon: *Prea curând, nu e pregătit, s-ar putea să îi declanșeze din nou acel comportament.* Dar, deși auzea în ureche cuvintele lui Nikki: „Nu te frământa prea mult din cauza școlii — nu-i așa important“, Elijah auzea în inimă cuvintele Mamei: *Băiețelul meu scump, când vei fi sănătos, vei avea norocul să mergi la școală. Școala este ca un bilet de călătorie spre orice loc unde vei vrea să pleci, și dacă înveți foarte bine, vei putea călători la clasa întâi.*

Dar, deși Elijah purta în inimă cuvintele Mamei, oricât de mult s-ar fi căznit el, lui tot nu-i plăcea școala. Lecțiile erau prea grele pentru ochii lui și

vrăjitorul începătoșa totul, ca el să nu mai poată vedea bine, și îi râdea la ureche, încât nu-i mai putea auzi pe profesori, care se supărau pe el. Dacă Elijah nu avea destulă grijă, vrăjitorul putea să-l acapereze complet. Iar atunci profesorii s-ar fi înfuriat rău de tot, certându-l că spunea cuvinte urâte sau lovea din picioare sau spărgea geamul, deși Elijah habar n-avea despre ce vorbeau. Lucrul acesta îi înfuria și mai tare. De câteva zile nu-l mai simțise deloc pe vrăjitor, dar era sigur că el va reapărea în prima zi la noua lui școală. Pe măsură ce trecea timpul și începutul școlii era tot mai aproape, visele rele îi reveneau din ce în ce mai des. Acum câteva nopți, Elijah crezuse că vrăjitorul se întorsese, torturându-l cu vise urâte, așa că țipase și se zgâriase pe corp ca să scape de el, dar până la urmă a fost doar un coșmar. În timp ce Nikki dormea lângă el, Elijah căutase și căutase înăuntrul lui vreun semn al prezenței vrăjitorului, dar nu l-a găsit nicăieri. Însă vrăjitorul se întorcea întotdeauna. Elijah ridică ochii spre cer. I se făcuse frig.

Se aplecă spre Nikki și o îmbrățișă repede, luând hârtiuța și punând-o în buzunar.

— Să nu vii la poartă, îi spuse el. Deși Nikki era o persoană deosebită și bună la suflet, Elijah nu voia să fie văzut cu ea, de teamă că ceilalți copii, zărindu-i împreună, și-ar da seama că nu locuia cu mama lui adevărată. Ce păcat că Obi nu putuse să vină cu ei. Dar pe urmă văzu expresia nedumerită de pe chipul lui Nikki și îi păru rău. Îl ținuse atât de strâns în brațe, în noaptea aceea. Mai strâns decât Ricardo. La fel de strâns ca Mama. Alergă înapoi și o mai îmbrățișă repede o dată.

— O să fie bine, spuse el, iar ea zâmbi și ridică privirea spre mătușa Chanel, care își puse mâna pe inimă și zise: „Ahhh“.

Mergeau spre poartă, iar Jasmin începu să vorbească repede.

— Am vrut să discut cu tine acum câteva seri, dar n-am putut, din cauză că mami și toți ceilalți erau acolo. Trebuie să-ți explic despre codul secret pentru lanterne. Ultima oară ai făcut ceva absolut jenant.

Elijah privi înapoi la Nikki și mătușa Chanel, care stăteau de vorbă, venind încet în spatele lor.

— Există un cod? Pentru felul în care luminezi cu lanterna?

— Bineînțeles că există un cod. Și, dacă vrei să-mi dai un mesaj, codul acesta este foarte important. Trei semnale luminoase și pe urmă unul scurt înseamnă că voi trece dimineață să te iau la școală; trei semnale luminoase rapide înseamnă că voi veni la tine ca să ne jucăm, iar patru semnale luminoase înseamnă că vii tu la mine ca să ne jucăm. Dar tu ai făcut cinci semnale luminoase lente!

— Și ce înseamnă asta?

Elijah atinse bilețelul de la Nikki, pe care îl avea în buzunar. Hârtia i se părea foarte catifelată la pipăit, ca pielea de pe obrazul Mamei.

— Cinci semnale luminoase lente nu trebuie folosite niciodată! Singura dată când aș folosi cinci semnale luminoase lente ar fi dacă Justin Bieber s-ar muta în cartier, dar tu nu semeni deloc cu Justin Bieber și, oricum, noi doi suntem veri, adică suntem ca un frate și o soră, așa că e penibil să faci cinci semnale lente.

Elijah nu avea idee ce tot spunea Jasmin, însă i-a plăcut când a zis că ei doi erau ca un frate și o soră. El nu mai avusese niciodată o verișoară sau un prieten, un frate sau o soră.

Jasmin privea spre școală.

— Este în regulă să folosești codul. De fapt, trebuie să folosim codul, fiindcă mami nu mă lasă să am o stație radio *walkie-talkie*, ceea ce ar fi mult mai practic. Dar niciodată, pricepi, absolut niciodată să nu mai folosești cinci semnale

luminoase. Se aplecă spre urechea lui Elijah, șoptind:

— Cinci semnale luminoase înseamnă „te iubesc“.

O doamnă ieși pe poartă și veni spre ei.

— Bună dimineața, Jasmin, spuse ea. Ce mai faci?

Se opriră pe loc și așteptară să-i ajungă din urmă Nikki și mătușa Chanel.

Jasmin zâmbea.

— Bună ziua, doamnă Pullen. A fost foarte frumos în vacanța de vară. Am mers în America și am văzut Statuia Libertății, și am urcat până sus de tot în Empire State Building.

Elijah chicoti și duse repede mâna la gură.

— Jasmin, spuse maică-sa, scuturând din cap. Nu mai născoci povești. Se întoarse apoi spre doamna Pullen.

— Am fost două zile la prietena mea, care era cu rulota în Great Yarmouth, și ne-a pișat ploaia nonstop.

— Chanel!

— Scuze, spuse mătușa Chanel. Am vrut să spun „torențial“. A plouat torențial.

Jasmin se întoarse spre profesoara ei.

— Vedeți cu cine am de-a face?!

Apoi îl luă de mână pe Elijah și își scutură energic părul strâns în coadă de cal.

— Va trebui să pui o liră în borcanul de înjurături, mami. Haide, Elijah. Să mergem.

— Ești OK, Elijah?

Nikki părea derutată, de parcă s-ar fi rătăcit prin oraș, deși erau la doar două străzi de casa lor.

Elijah încuviință din cap. Doamna Pullen îl luă de cealaltă mână.

— Vino cu mine; eu sunt noua ta profesoară, zise ea.

— O să fie bine, mătușă Nikki. Nu-i așa?! spuse Jasmin, zâmbindu-i lui Elijah, care încuviință din nou.

Porniră toți trei spre școală, intrând pe porțile mari de metal, iar Elijah nu mai privi în urmă, fiindcă știa că Nikki o să plângă și că s-ar putea să plângă și el, văzând-o. Jasmin își scutură iarăși coada.

— În America, nu trebuie să mergi la școală, declară ea.

— Jasmin, nu poate fi întru totul adevărat, nu crezi? spuse doamna Pullen, făcându-i cu ochiul lui Elijah.

Avea un păr roșu, stufos și cearcăne în jurul ochilor.

— Unii copii învață de-acasă, fără să meargă la o școală. Asta înseamnă că se uită la televizor toată ziua. Mi-ar plăcea să trăiesc și eu în America, ca să nu mai fiu nevoită să merg la școală și să mi se spună să mă potolesc, când mă foiesc prin clasă.

— Atunci nu te mai foi! râse doamna Pullen, iar Jasmin zâmbi, ceea ce îl făcu pe Elijah să înțeleagă că erau prietene. Nu poate să stea locului. Nu-i așa, Jasmin?

Jasmin își dădu ochii peste cap. Elijah nu mai întâlnise niciodată o fată ca ea. Nu era ca un băiat, dar nu era nici ca vreunul dintre ceilalți copii pe care îi cunoscuse. O parte din sufletul lui dorea să se împrietenească cu ea, dar se temea de reacția vrăjitorului, care le făcea rău tuturor celor pe care îi îndrăgea. Ar fi mai bine pentru Jasmin dacă ei doi nu s-ar împrieteni, dar când Jasmin era în preajma lui, Elijah se simțea un pic mai bine, ca și cum ea ar fi fost plină de soare, luminând întunericul lui. Era imposibil să nu îți placă. Chiar dacă ea îi spunea că nu voia să-i fie prietenă. Chioma îl învățase cum să respire atât de încet, încât să oprească timpul și să poată gândi în liniște, fiindcă așa vrăjitorul se făcea mic, mic de tot. Asta însemna că el nu mai avea puteri speciale — fără vrăjitor, dispăreau puterile speciale —, dar nu-l deranja. Ar fi dat orice pe lume numai să-l facă pe vrăjitor să plece. Dacă acesta pleca, el era în

siguranță, Mama s-ar putea însănătoși și ar putea vedea că el este un băiat normal.

Când ajunse pe terenul de joacă, Elijah se opri brusc. Rămase nemișcat câteva minute, fiindcă picioarele nu-l mai ascultau. Pe urmă porni spre ușa mare, de unde se auzeau mulți copii țipând. Dădu drumul mâinii lui Jasmin și mâinii doamnei Pullen și își acoperi urechile cu palmele. Copiii treceau ca vântul pe lângă el, iar el nu cunoștea pe nimeni. Lumea întreagă era plină de copii care nu îi erau prieteni. Unii l-au îmbrâncit și Elijah s-a tras la o parte și s-a uitat spre perete, unde era o urmă mare de tencuială cojită.

Doamna Pullen se lăsă în genunchi în fața lui și, cu multă blândețe, îi luă mâinile de pe urechi.

— Vino, hai să ieșim din haosul ăsta. Te conduc eu în clasă. O să vezi — copiii sunt prietenoși și vom face multe lucruri amuzante împreună.

Totul se încețoșă, ca și cum ar fi avut o problemă cu ochii. Poate că vrăjitorul îi încețoșa privirile. Le urmă pe culoar pe doamna Pullen și pe Jasmin, până la o încăpere cu o ușă de sticlă. Elevii erau deja în clasă și înăuntru era liniște. Când au intrat, Elijah a simțit cum toată lumea se uita la el. Se întreba care dintre copii îl va lovi primul sau îi va da o poreclă urâtă, sau va râde de el. Ridică ochii. Jasmin era acolo, lângă el. Și zâmbea cu gura până la urechi.

— OK, Elijah, bun venit în clasa 3F. Poți să te așezi lângă Jasmin. Ea a insistat! Și știu că nu are niciun rost să mă cert cu ea atunci când insistă! spuse doamna Pullen, făcându-i cu ochiul lui Jasmin.

Elijah se așeză pe un scaun, în față; Jasmin se așeză lângă el. În timp ce doamna Pullen striga catalogul, fetița scoase un creion din penar și desenă, pe foaia de hârtie de pe pupitrul lui Elijah, un craniu cu două oase în jurul lui, ca emblema cu un craniu și două oase încrucișate de pe steagul piraților. Apoi, începu să își facă de lucru cu

penarul, scoțând toate lucrurile afară și pe urmă punându-le înapoi la loc. Și fredona destul de tare.

Elijah se uită în jurul lui: sala de clasă era la fel ca toate celelalte în care mai fusese. O tablă mare neagră și o tablă mare albă, sute de desene, sertare nenumărate cu diverse instrumente, cu etichete pe partea din față, dar pe care el nu știa să le citească, un glob pământesc mare pe catedra din față și mulți copii uitându-se la el. În toate locurile unde fusese, urâse școala. Niciodată nu își făcuse niciun prieten, nici măcar unul singur. Dar dintr-odată, așezat lângă Jasmin, simțea că lucrurile s-ar putea schimba. Respira mai ușor, iar vrăjitorul amuțise complet. Se așeză mai drept pe scaun și nimeni nu râse de el. Nici chiar vrăjitorul. Pentru prima oară, Elijah avea un prieten. Mai mult chiar decât un prieten. Avea o verișoară. Știa că este periculos să se împrietenească cu alți oameni, fiindcă vrăjitorul putea să le facă rău. Dar, șezând acum lângă Jasmin, își dădu seama că vrăjitorul nu se trezea niciodată când Jasmin era pe-aproape. Dacă totuși încerca să se trezească, Elijah putea să îl țină sub control, așa cum îl învățase Chioma. Era ca și cum, dacă se afla lângă Jasmin, Elijah devenea mai puternic. Ei nu-i era frică de nimic. Nici chiar de vrăjitor. Elijah decise să riște. Se uită direct la chipul lui Jasmin și zâmbi. Dar Jasmin era atât de ocupată să-și ascută creioanele unul câte unul, încât nici nu băgă de seamă.

Doamna Pullen oftă.

— Jasmin, spuse ea. Potolește-te, te rog.

15.

Nikki întrebă dacă nu era prea târziu să facă un grătar în octombrie, dar Obi îi răspunse că era ridicol să-și pună o asemenea problemă.

— Cred că sunt douăzeci de grade afară. O să ne punem mănuși dacă trebuie. Am cea mai bună rețetă de marinată pentru pui și nu pot aștepta până la primăvară ca s-o testez.

Nikki râse.

— Obi face mereu grătar în curte. Sunt singurele ocazii în care gătește. Ca un rege, doar el are voie lângă grătar. Zice despre mine că fac dezordine când gătesc, dar așteptați să-l vedeți pe el la grătar. Atunci să vedeți ce înseamnă cu adevărat dezordinea.

Elijah nu fusese niciodată la un grătar în curte, dar nu-i spuse lui Nikki. Odată, Mama prăjise banane pe balcon, dar ei îi plăceau aproape arse, fiindcă atunci erau dulci de tot, spunea ea. Uitase să stingă focul pe care îl făcuse din hârtie de împachetat și un scaun vechi. De aceea, fotoliul de pe balcon luase foc cumva și ea fusese nevoită să arunce peste balcon scaunul în flăcări. Se arsese la mâini și plânsese de durere.

Ceva mai târziu, Nikki îl luă pe Elijah cu ea la mătușa Chanel, ca să-l lase pe Obi să pregătească grătarul pe îndelete. Apartamentul mătușii Chanel era plin de postere mari, prinse pe pereți cu plastilină adezivă, înfățișând staruri pop cam despuiate. Jasmin își dădu ochii peste cap când îl văzu pe Elijah uitându-se la ele.

— Mami le-a pus, zise ea. E foarte jenant.

Privi în jur, apoi se aplecă spre Elijah.

— De fapt, se duce la o audiție pentru *X-Factor*, dar tu n-ai de unde să știi ce e asta, fiindcă voi nu

aveți televizor. Este un concurs de cântat, dar nu există pe lume emisiune TV mai grozavă.

Elijah încercă să și-o imagineze pe mătușa Chanel pe scenă, cântând. Și chicoti amuzat.

— Nu-i nostim deloc, șopti Jasmin. Să nu spui nimănui la școală.

— Nu spun, zise el.

O auzea pe mătușa Chanel cântând sub duș, tare de tot.

— Poate o să câștige, zise el.

Jasmin pufni furioasă.

— Nu fi ridicol. E așa de ciudată. Îl luă de mână pe Elijah și se duseră în camera ei. Era straniu să se afle în odaia la care se uitase adesea de peste drum. Îi plăcea că draperiile ei erau mereu trase la o parte. Îi plăceau caii de pe pilotă. Jasmin avea pe birou un glob pământesc și pe perete o hartă uriașă, plină cu repere înfipte din loc în loc.

— Astea toate sunt locurile pe care o să le vizitez când o să fiu mare, spuse ea. Vreau să văd toată lumea. Își plimbă degetele pe hartă și citi cu glas tare denumirile: „Peru, Brazilia, Australia, Rusia, Mongolia, Sudan, Alaska...“

— Ricardo e din Brazilia, spuse Elijah. Zicea că au acolo o pădure imensă.

Jasmin ridică privirea spre hartă.

— Bineînțeles, va trebui să merg și în Nigeria, zâmbi ea. Fiindcă, judecând după laudele pe care i le aduce bunicul Ozo, ai crede că e locul cel mai frumos din lume.

Nigeria, un loc ca o gură de Rai. Elijah auzea vocea înăuntrul lui. Se uita la Nigeria, pe harta lui Jasmin. Rusia era mai mare. Întotdeauna avusese impresia că Nigeria trebuia să fie mare cât bolta cerului, dar de fapt era mică și strivită între alte țări.

Puse degetul mare pe Nigeria și îl mută apoi peste celelalte state. Nigeria nu se simțea altfel pe piele. Se aștepta să fie fierbinte.

— O să călătoresc în toată lumea, spuse Jasmin.

Elijah băgă mâna în buzunar. Scoase de-acolo cartea poștală pe care o văzuse la magazin, unde se rugase de Nikki să i-o cumpere. Era o fotografie cu Empire State Building, în alb și negru, și dedesubt scria *Heart NYC.*

— Uite, ți-am luat asta, spuse el. Și îi dădu lui Jasmin cartea poștală ilustrată.

Zâmbetul ei se arcui larg, cât să cuprindă în el toată camera.

— Mulțumesc, spuse ea, uitându-se atentă la fotografie. Arată mai bine în realitate, adăugă, apoi ridică din umeri.

— Poți veni și tu cu mine dacă vrei.

— Pot, serios?

— Bineînțeles. Dar va trebui să cari bagajele. Trebuie să luăm cu noi tone de dulciuri. Nu găsești dulciuri bune în Rusia, ci doar cartofi.

Elijah dădu repede din cap.

— OK, spuse el. Și, când atinse harta gigantică, simți totuși că i se încălzește degetul.

Jasmin rezemă cartea poștală pe măsuța de lângă pat, apoi veni și ea în fața hărții. Întinzând brațul, puse degetul mare peste al lui Elijah.

— O să mergem în toate locurile pe care punem degetul, OK?

Elijah încuviință din cap. Și-au plimbat degetele, lipite, pe toată suprafața hărții, până când nu mai rămăsese niciun colț din lume unde să nu meargă. În timpul ăsta, degetul lui Elijah se încălzi din ce în ce mai mult, dar nu era fierbinte ca atunci când vrăjitorul pornea incendii folosindu-se de trupul lui. De fapt, vrăjitorul nu îi dădea târcoale pe dinăuntru. Era adevărat că, de fiecare dată când Jasmin era pe-aproape, vrăjitorul se micșora până când nu mai rămânea nimic din el. Poate că îi era frică de puterea supranaturală a lui Jasmin, se temea de faptul că ea nu se speria de nimic pe lumea asta. Poate că pentru a crește, vrăjitorul avea nevoie ca lui Elijah să-i fie frică. Era ca și cum, în sfârșit, îl avea sub control pe vrăjitor, sau ca și

cum acesta începea să dispară. Oricare ar fi fost motivul, Elijah ridică privirea spre Jasmin, își apăsă tare degetul mare peste al ei și șopti:

— Îți mulțumesc.

Jasmin râse.

— E-n regulă, prostuțule. Bineînțeles că vei putea veni cu mine în călătoria în jurul lumii. Apoi ridică din sprâncene.

— Oricum. Tu trebuie să mă păzești tot timpul. În L.A., poliția răpește copii ca să le fure pielea și să o pună pe fața unor oameni bătrâni și zbârciți.

Când ajunseră înapoi, Elijah a simțit miros de ars. Bunicul apăru înfășurat cu totul într-o pătură.

— Îl știu eu pe taică-tău, îi spuse el lui Elijah. O să vrea să mâncăm afară pe gerul ăsta.

Apoi apăru și mătușa Chanel, îmbrăcată doar cu o vestă, fără pulover.

— Hei, Jay-Z, zise ea. Te faci tot mai chipeș de la o zi la alta, nu-i așa, Jas?

Jasmin stătea în spatele ei, îmbrăcată cu o haină mare cu gluga trasă pe cap, dar Elijah văzu că roșise toată.

Simțea că se îmbujorase și el. Se concentră la grădină, la florile lui Nikki și la mica parcelă noroioasă din capăt, unde ea zicea că Elijah putea să cultive legume. Zicea că are și el talent la grădinărit, la fel ca ea.

— Nu vă mai legați de bietul băiat, o să se fâstâcească de tot, spuse Nikki, trecând pe lângă ele cu un castron mare cu salată de varză, pe care o pregătise împreună cu Elijah. Ia, haideți încoace și voi două, să dați o mână de ajutor.

A adus afară castroane cu mâncare: orez, salată, cartofi, sosuri, apoi tacâmuri, șervețele, o carafă cu suc, pahare, o sticlă de vin roșu pentru mătușa Chanel și o cutie de bere pentru bunicul. Obi puse niște muzică și pe urmă se postă lângă grătar, întorcând bucățile de pui. Grădina se umplu de cântece, de sunetul vocilor lor, de mirosul apetisant al fripturii de pui la grătar, marinată de

Obi după o rețetă specială, încât Elijah închise ochii câteva clipe, ca să păstreze toate lucrurile astea înlăuntrul lui. Apoi sună telefonul mobil al lui Obi, iar el îl scoase din buzunar și răspunse, vorbind în șoaptă, apoi fugi spre casă.

— Tu ești responsabil de friptură, murmură el pe tăcute spre Elijah și îi făcu semn cu ochiul, înainte să dispară înăuntru.

— Hai, facem treabă împreună, spuse Nikki, venind repede spre grătar și luând cleștele pentru carne.

— Eu o să trăiesc probabil în California, spuse Jasmin. Acolo locuiesc cei mai cool oameni din lume. O să fac surf la plajă și o să văd o mulțime de celebrități. Va trebui să-mi iau, probabil, vreo două sau trei caiete pentru autografele pe care o să le primesc.

Jasmin vorbea despre America în același fel în care bunicul vorbea despre Nigeria, dar totodată diferit, parcă. Când bunicul vorbea despre Nigeria, Elijah vedea țara în mintea lui, dar când Jasmin vorbea despre America, nu o vedea decât pe ea visând la acele locuri.

Mâncară cu multă poftă, lingându-se pe degete, iar grădina se umplu de plescăiturile lor, fiindcă friptura era delicioasă. Când Obi reveni înapoi în grădină, Elijah mâncase deja trei bucăți de pui. El le făcu semn, fluturând din mână, dar vorbea în continuare la telefon.

— La prima oră totuși, OK?

Mătușa Chanel sorbi din vin și ridică o sprânceană spre Nikki.

— Contez pe tine, spuse Obi.

Apoi vârî telefonul înapoi în buzunar. Veni să se așeze lângă Elijah, iar Nikki, de cealaltă parte, îl prinse de braț, spunând:

— Te-aș ruga să pui deoparte obiectul acela.

— L-am pus! Apoi ridică demonstrativ brațele, ca să arate că nu mai ținea nimic în mână.

Nikki scutură dojenitoare din cap, dar Elijah observă că zâmbea.

— V-a plăcut puiul? întrebă Obi.

Au scos cu toții zgomote pline de încântare, dând aprobator din cap.

— Ești un bucătar desăvârșit, îi spuse mătușa Chanel lui Elijah.

— Are asta în sânge, zise bunicul.

Mătușa Chanel râse și Jasmin se duse să se așeze pe genunchii bunicului, deși el spunea mereu că se făcuse prea mare pentru asta.

— Cred că o să intru în comă alimentară, spuse mătușa Chanel.

Elijah ridică ochii spre cer, unde, în ciuda luminilor portocalii proiectate din orașul de dedesubt, el putea număra multe stele.

16.

Ricardo purta niște șlapi roșii, chiar dacă afară era frig și îți puteai vedea respirația în aer, ca un pufăit de fum. La gât avea mărgele noi, pe care le tot atingea cu degetele. Dacă ar fi mers la școala unde învăța Elijah, doamna Pullen l-ar fi pus să se potolească, să nu se mai foiască atâta. Ședeau într-un restaurant McDonald's, ceea ce era o tratație excepțională pentru Elijah, fiindcă Obi nu-l lăsa niciodată să mănânce acolo. Nikki îl dusese odată la McDonald's și își luaseră amândoi un Happy Meal.

— Hai să nu-i spunem lui Obi, îi zisese Nikki, și râseseră amândoi. Obi spunea că mâncarea fast-food era ca o otravă și că el nu putea să îi dea unei persoane dragi o mâncare atât de proastă. Asta l-a făcut pe Elijah să zâmbească.

— Bun, ia spune, cum merg treburile? Am impresia că te-ai adaptat perfect! Nici nu-mi vine să cred că au trecut deja trei luni de când stai cu Nikki și Obi. Cum a zburat timpul!

Ricardo mușcă dintr-un burger de legume. Era vegetarian și nu mânca deloc carne. Îi spusese lui Elijah că acesta era motivul pentru care nu locuia în Brazilia.

— Acolo nu există vegetarieni, îi explicase el. Este ilegal. Când n-o să mai pot răbda să nu mă întorc în Brazilia, o să mănânc o friptură de bună calitate. Dar, până atunci, rămân la specialitatea asta cumplită de burger vegetarian.

Mai luă o mușcătură și se strâmbă.

— Nikki spune că te-ai acomodat foarte bine.

— Obi mă învață să joc fotbal. La școală e bine. Și Nikki m-a dus la serviciul ei și m-a lăsat să mă

joc cu câinii, spuse Elijah râzând. Sunt așa de nostimi. M-au lins pe față.

— Ziceai că la școală e bine? Fantastic. Da, Nikki mi-a povestit ce bine te descurci cu cățeii, de parcă ai fi făcut asta dintotdeauna, zise Ricardo. Și mi-a zis că te pricepi să-i îngrijești. Dar, ce-i drept, mi-a mai spus și că ți-a fost un pic greu la început, când ai văzut câinii de la adăpost. Și că în noaptea aceea ai fost furios.

Elijah ridică din umeri.

— Păreau foarte triști, spuse el. Ăsta-i motivul pentru care vreau să am grijă de ei, cum face Nikki.

— Sunt sigur că în curând vor căpăta și ei o familie, pentru totdeauna, exact cum ai și tu. Nikki și Obi mi-au spus că furia ta a fost trecătoare și că pe urmă ai redevenit drăguț ca înainte. Deci acum petreci timp și împreună cu ceilalți din familie? Îi știi pe toți?

— Mătușa Chanel este foarte nostimă. E om mare, dar se poartă ca un copil. Iar Jasmin stă lângă mine la școală. Îmi place de Jasmin. În vacanța de Paști vom merge în Țara Galilor, ca să o cunosc pe bunicuța mea și pe celălalt bunic. Am vorbit cu ei pe Skype și m-au făcut să râd. Și, de asemenea, Obi a zis că o să mă ducă în Nigeria la anul, spuse Elijah, zâmbind încântat.

Ricardo râdea.

— Pare un program încărcat! Și cum te pregătești pentru ziua de adopție oficială?

Elijah se opri din mestecat.

— Va trebui să vorbesc?

— Nu. Adopția oficială înseamnă un eveniment special, la tribunal, când Nikki și Obi vor semna actele pentru a deveni pentru totdeauna mama și tatăl tău. Este un motiv de sărbătoare, așa că o să mâncăm tort și, pe urmă, o să mergem la o masă festivă, în oraș. Nu trebuie să vorbești acolo, dar trebuie să arăți bine, precizează Ricardo, râzând. De exemplu, eu o să mă încalț cu pantofi de-

adevăratelea. Nu sandale, nu șlapi. Și o să folosesc cel mai bun aftershave, pe care îl păstrez doar pentru ocazii fabuloase.

Elijah nu și-l putea imagina pe Ricardo încălțat cu pantofi.

— Te simți bine cu familia ta adoptivă?

Elijah se gândi la întrebare. Îi plăcea să stea cu Nikki și Obi, fiindcă la ei era mai bine decât în toate celelalte locuri unde fusese înainte. Nu voia să locuiască în altă parte. Îi era încă foarte dor de Mama, dar Nikki spunea că era OK. Spunea că era normal.

O familie *pentru totdeauna*.

— Când pot să o văd pe Mama?

— Nu se simte deloc bine, Elijah, și așa cum am discutat, s-ar putea să fie mai bine pentru tine să o vizitezi doar de două ori pe an. Dacă am alege să o vezi mai des, s-ar putea să nu îți facă bine.

— Dar este tot bolnavă?

— Da, este bolnavă, spuse Ricardo. Însă mai are și alte probleme, care nu se vor rezolva, probabil. Nu poate să îți poarte de grijă, chiar și dacă s-ar însănătoși, or, tu ai nevoie de îngrijire și ocrotire, așa cum se cuvine. Poți păstra legătura cu ea. Eventual, poți să-i trimiți o scrisoare. Nikki și Obi te vor ajuta să îi scrii.

Elijah lăsă umerii în jos, cu un aer abătut.

— Mama avea grijă de mine.

— Iar acum Nikki și Obi au ei grijă de tine.

Elijah își îndreptă spatele.

— Da, așa cred, zise el, mestecând încet un cartof prăjit. Cred că răutatea s-a dus.

Ricardo puse jos bucata de burger din care mânca.

— N-ai mai spus în ultima vreme că ai fi un băiat rău, Elijah.

Făcu o pauză.

— Crezi că e posibil ca acum, odată ce te-ai acomodat cu Nikki și Obi, să nu mai ai senzația că există în tine ceva rău? Poate ai început să mă

crezi pe mine, când îți tot spun că ești un băiat bun. Poate acum ești pregătit să vorbești despre ceea ce ți s-a întâmplat mai demult?

Elijah băgă în gură un *chicken nugget*. Vrăjitorul nu mai preluase controlul de multă vreme. Ultima oară când simțise prezența lui fusese în prima zi de școală, dar, chiar și atunci, fiind în preajma lui Jasmin, puterile vrăjitorului erau foarte slăbite. De fapt, nu-l mai simțea niciodată dându-i târcoale pe dinăuntru. Elijah era stăpân pe situație. Zâmbi.

— Cred că vrăjitorul a plecat, spuse el. Apoi, sări de pe scaun și îl îmbrățișă pe Ricardo. Se gândea la Mama și la cât de fericită va fi ea.

Elijah observă expresia de pe chipul lui Ricardo, care bulbucase ochii și rămăsese cu mâncarea în gură, fără să mai mestece. Îi povestise lui Ricardo despre vrăjitor; știa că nu o va mai vedea niciodată pe Mama.

— Vrăjitorul? spuse Ricardo, reușind să înghită îmbucătura și ștergându-se apoi la gură.

Elijah stătea nemișcat, dar nu se întâmplă nimic. Dacă vrăjitorul plecase într-adevăr, atunci poate că nici nu mai conta.

— Elijah?

Deschise gura, vrând să vorbească. Efectiv, nu îl mai simțea pe vrăjitor.

— Am scăpat de răul din mine.

Ricardo se aplecă în față.

— Dar ai spus „vrăjitor“.

Da. Spusese „vrăjitor“, dar pământul nu i se clintise de sub picioare, soarele era încă sus pe cer, nimeni nu îl târâse pe Elijah de-acolo și nici nu-i spusese că nu avea voie să o mai vadă pe Mama vreodată. Elijah ridică din umeri.

— Răul din mine a dispărut.

Era adevărat. Mama avea dreptate — pentru a fi în siguranță, tot ce trebuia să facă era să găsească un nigerian care să creadă în Dumnezeu, iar el îi găsise pe Obi și pe bunicul. O găsise și pe Nikki, care nu era nigeriană, dar era plină de sărutările

îngerilor, numite pistrui, și pe Jasmin, căreia nu-i era frică de nimic. Nici chiar de un vrăjitor.

— OK, zise Ricardo, dând aprobator din cap și îmbrățișându-l strâns pe băiat.

Elijah se gândea că ar putea să stea cu Nikki și Obi până se făcea un pic mai mare. Și că, pe urmă, poate îi dădeau voie să locuiască din nou cu Mama? Poate că Mama se va însănătoși acum și va fi în stare să vină să stea și ea cu Nikki și Obi.

După McDonald's, mătușa Chanel l-a dus pe Elijah în oraș, ca să-l lase pe Ricardo să stea de vorbă cu Nikki și Obi.

Mătușa Chanel puse mâna pe creștetul lui Elijah și râse.

— O să umblăm haimanale pe străzi, Jay-Z! Să vezi ce mișto o să fie. Mătușa Chanel avea alți doi fluturași pe pleoape, dar aceștia păreau rupți, ca și cum le-ar fi lipsit jumătate din aripi, iar din cauza asta ochii ei priveau în direcții diferite, unul aproape și celălalt departe. Avea pe cap două acoperitoare pentru urechi, în formă de ursuleți panda. Elijah nu mai văzuse niciodată un adult purtând acoperitoare în formă de animale.

— Trebuie să facem ceva cu părul ăsta al tău, tinere, spuse ea, punând mâna din nou pe capul lui Elijah.

Mătușa Chanel avea patru inele pe degete, și când îl atinse, între mâna ei și umărul lui țâșniră mici scântei, care l-au făcut să sară cât colo.

— Te-ai electrizat, spuse ea.

Elijah merse cu ea la stația de autobuz, unde mătușa Chanel scoase din poșetă un pachet cu gumă de mestecat și îi dădu și lui una. Elijah nu mai mestecase niciodată gumă.

— Să nu-i spui lui mami că ți-am dat gumă, zise ea.

Elijah scutură din cap și începu să mestece repede de tot. Guma avea gust de pastă de dinți. Mătușa Chanel întotdeauna o numea „mami" pe

Nikki, ceea ce pentru Elijah suna ciudat. Nikki era cumva mama lui, dar nu era Mama.

Jasmin ieși în fugă pe poarta școlii.

— Uraaa! Școala s-a terminat! Cum a fost la întâlnire?

— Bine, spuse Elijah.

— Mergem să îl tundem pe Elijah, zise mătușa Chanel. O tunsoare *cool*.

— Grozav! exclamă Jasmin, luându-l de mână pe Elijah.

— Nu cred că am voie să mă tund, spuse Elijah, imginându-și reacția lui Nikki și cum ar certa-o ea pe mătușa Chanel. Lui Nikki îi plăcea că Elijah avea părul cârlionțat și moale, așa îi spusese. Cârlionții îi crescuseră atât de repede, de când se mutase la Nikki și Obi, de parcă până atunci ar fi stat pitiți în capul lui. Nu avusese niciodată atât de mult păr, fiindcă înainte îl tundeau mereu foarte scurt. Își pipăi părul.

— Auzi, voinicule, când ești cu mine, ai voie să faci orice spun eu, OK? Tanti Chanel se apropiase atât de mult de fața lui, încât Elijah simțea mirosul de chimicale despre care Nikki îi spusese că provenea de la bronzul artificial al mătușii, cel care o făcea atât de portocalie. La început, mirosul i s-a părut oribil, dar acum se obișnuise cu el și îi plăcea. Știa că Jasmin nu reușise să-l accepte; strângea din nas și se strâmba urât de fiecare dată când maică-sa se apropia prea mult de ea.

— Haideți, a venit autobuzul.

Mătușa Chanel îl trase pe Elijah spre ea și toți trei traversară strada în fugă. Se urcară în autobuz și se așezară în partea din față. Mătușa Chanel stătea pe scaunul care avea un semn înfățișând o poză cu doi oameni cu bastoane, dar nu s-a ridicat când în autobuz s-a urcat un bătrân; s-a uitat mai departe pe geam, la străzile pe care treceau în goană. Pe scaunul lui Jasmin nu era niciun semn, iar ea privea afară pe fereastră, cu fața lipită de geam. Bătrânul avea picioare strâmbe, care

probabil îl cam dureau. Elijah se ridică, arătând din cap spre scaunul lui. Dar bătrânul nu se așează. Se prefăcea că nici nu-l văzuse. Elijah se întreba dacă nu era cumva invizibil, însă vrăjitorul nu îi mai dădea târcoale pe dinăuntru. Vrăjitorul părea să fi plecat definitiv. Abia când a coborât o doamnă din autobuz, bătrânul s-a dus și s-a așezat pe scaunul ei. Poate că îi plăcea mai mult cum se vedea afară de pe scaunul doamnei. Lui Elijah nu-i păsa. Vrăjitorul dispăruse! Abia aștepta ca Mama să se facă mai bine, ca să-i poată spune și ei.

Rămase în picioare, oricum, până când mătușa Chanel și Jasmin se ridicară de pe scaune, și coborâră toți trei din autobuz pe o stradă aglomerată, plină de oameni. Unii aveau pielea de aceeași culoare ca Elijah și alții aveau pielea albă ca Nikki, dar nimeni nu avea pielea portocalie ca mătasea, așa că Elijah a prins-o de mână. Nu voia ca ea să se simtă singură și părăsită.

Mătușa Chanel se uită repede în jos, spre el.

— Parcă aș fi Beyonce, zise ea.

Jasmin își dădu ochii peste cap atât de tare, încât a dat și capul pe spate.

— În sfârșit, am ajuns! După asta, mergem să te rezolvăm și cu hainele. Mă refer la pantofii sport, în primul rând; nu vreau să mai văd pantofii ăștia oribili cu care te încalță soră-mea. Fata asta nu se pricepe deloc la chestiile astea, tinere. Noroc cu mătușă-ta Chanel!

Jasmin se postase în spatele unui felinar.

— Dar ăsta va fi un început, oricum. Prima ta tunsoare adevărată!

Arătă spre magazinul din fața lor, unde stăteau pe scaune o mulțime de băieți și bărbați. Toți păreau chei. Elijah își atinse părul cu mâna, era cârlionțat, exact cum îi plăcea lui Nikki. Când se apropiară de vitrină, Elijah rămase cu gura căscată și o strânse mai tare de mână pe mătușa Chanel.

— E o frizerie. Aici trebuie să mergem; ai nevoie de un frizer pentru băieței negri, care să îți

aranjeze claia asta de păr!

Un băiat privi afară, prin geamul vitrinei, spre Elijah. Părea exact de vârsta lui și foarte dichisit. Avea pielea de aceeași culoare ca Elijah și ochi căprui-închis. Purta o cămașă, jeanși și niște bocanci mari, cu șireturile desfăcute. Arăta ca un star pop.

Mătușa intră prima în frizerie, urmată de Elijah și Jasmin, care șopti:

— O să arăți așa de *cool*; ce mult mi-ar plăcea să mă tund și eu.

Până acum, mătușa Chanel îl dusese la un parc de distracții și îi dăduse vată de zahăr; îl dusese chiar și la *pub*, unde îi tratase, pe el și pe Jasmin, cu două cola și două pungi cu chipsuri pentru fiecare. Lui îi plăcea peste tot unde fusese cu mătușa Chanel.

Când au intrat, au fost întâmpinați de un bărbat masiv.

— Salutare, istețule, spuse el. Ce te-ar interesa?

Elijah voia să pară dezghețat ca băiatul din vitrină, dar era prea speriat ca să vorbească — omul acesta era mai masiv decât Obi.

Însă mătușa Chanel vorbea de zor:

— Tundeți-l scurt, luat cu mașina, apoi aș vrea un model pe o parte — mă gândeam la simbolul Nike. Ceva *cool*. Înțelegi, ceva care să-i stea bine.

Jasmin, care era mai în spate, scoase un sunet, ca un chițăit de șoricel.

Mătușa vorbea și vorbea, fără să observe că bărbatul ridicase sprâncenele până în tavan. Elijah nu înțelegea de ce. Nu știa ce însemna „simbolul Nike“, dar prefera să tacă. Se gândea la Nikki. Oare se va supăra când îl va vedea tuns? Nikki se supăra uneori pe Obi. Mai ales dacă o certa pentru dezordinea din casă când venea acasă de la serviciu. Nikki se schimba la față și spunea: „Încetează! Te rog!“.

— Haide, vino aici.

Bărbatul îl așeză pe Elijah pe un scaun lângă celălalt băiat și luă aparatul de tuns, pe care începu să îl plimbe pe țeasta lui Elijah.

— O să arate nemaipomenit! spuse mătușa Chanel, după care se aplecă spre urechea lui Elijah: Jasmin e invidioasă!

Ea și Jasmin stăteau în fața oglinzii, una lângă cealaltă, dar fără să se atingă. Mătușa Chanel se privi îndelung în oglindă.

— Trebuie să mă duc și eu la coafor. Au început să mi se vadă rădăcinile. Își trase de pe cap acoperitoarele pentru urechi și, despărțindu-și o cărare prin păr, le arătă o linie închisă la culoare, exact pe mijlocul capului.

Jasmin ridică ochii în tavan. Își lipise pe cravata de școală un abțibild în formă de steluță, cu bandă adezivă. O profesoară îi dăduse abțibildul cu mult timp în urmă, iar Jasmin ținea să-l poarte, chiar dacă lipiciul inițial se dusese.

— Ce vreți să mâncăm azi? râse mătușa Chanel. Ar trebui să vă fac niște pui picant. Am chef să gătesc. Sau poate niște supă de crab pentru suflet.

Elijah nu știa ce însemna supă pentru suflet, dar suna drăguț.

Jasmin își scutură părul prins în coadă de cal.

— Tu nu gătești niciodată nimic, decât fileuri de pește pane, spuse ea.

În noaptea aceea, Obi îl trezi din somn pe Elijah, scuturându-l ușor de braț. Băiatul se ridică brusc în capul oaselor. Obi duse un deget la buze. Dacă voia să-l gonească pe Elijah de-acasă, din cauza tunsorii?

— Mătușa asta a ta! râse Obi. Nu mai fi îngrijorat, îi spuse el. E OK. Plecăm într-o expediție.

Și aprinse o lanternă drept în fața lui Elijah.

— Unde mergem? Elijah se frecă la ochi și se dădu jos din pat. Obi îi pregătise niște haine — jeanși, pulover, haină, fular, șosete și bocanci — și îl ajută să se îmbrace. Elijah nu știa cât era ceasul,

însă pe sub draperia lui nu pătrundea nicio fâșie de lumină. Pesemne că era în toiul nopții.

— Știu că mâine ai școală, așa că expediția noastră va fi scurtă. Voiam neapărat să-ți arăt ceva. Hai să ne grăbim, să nu ratăm momentul.

Se furișară din casă atât de încetișor, încât Elijah își auzea bătăile inimii. Intră în panică. Dacă Obi voia să-l izgonească de la ei? Chiar dacă vrăjitorul plecase, ei poate își doreau totuși să adopte un alt copil. Un bebeluș. Toată lumea își dorea un bebeluș. Pesemne că tunsoarea lui Elijah, cu bifa aceea mare pe o parte a capului, îi făcuse să se răzgândească.

Când veniseră acasă, Nikki le deschisese ușa și icnise. Pe urmă îl ținuse îmbrățișat pe Elijah mult timp, înainte de a-l trimite afară, în grădină. După aceea, se dusese acasă la mătușa Chanel, să stea de vorbă cu ea, ceea ce însemna că aveau un secret. Să fi fost oare faptul că ea voia ca Elijah să locuiască în altă parte? Când s-a întors Nikki, l-a strâns în brațe pe Elijah, dar el tot era îngrijorat. Cârlionții fuseseră preferații ei. Zicea că îi aminteau de părul unui nou-născut. Probabil că Nikki îi spusese lui Obi că ea nu putea să îl mai iubească fără părul acela și îl pusese să îl gonească de-acasă.

Obi îl trase de braț pe Elijah și, împreună, alergaseră spre parc. În aer mirosea a umezeală, deși nu plouase. Sub razele lunii, totul părea albastru ca cerneala, iar tufișurile de la marginea parcului foșneau și se mișcau. Elijah începu să plângă. Nu voia să plece de la ei.

Obi se opri dintr-odată.

— Ce e? Ce-ai pățit?

— Unde mergem? șopti el, smiorcăindu-se. Nu putea suferi când era plângăcios.

— Îmi pare rău că nu mai am cârlionți.

Obi râse.

— Păi, știu că lui Nikki nu-i place că te-ai tuns. Și mai știu că mătușa Chanel are niște idei foarte

fistichii. Dar o să-ți spun un secret, zise el, punând mâna pe umărul lui Elijah. Mie mi se pare că arăți foarte *cool* așa.

— Pe bune?!

Elijah ridică mâna și atinse bifa de pe o parte.

— Bineînțeles! Haide, nu mai fi speriat, zise Obi. Am pornit în expediție ca să căutăm niște vietăți. Am avut o zi grea la serviciu astăzi, și în timp ce veneam spre casă prin parc, am văzut ceva ce ție ți-ar plăcea mult. Asta e tot. Nu trebuie să te neliniștești.

Îl ridică pe Elijah în brațe și îl puse pe umerii lui, ținându-i picioarele cu mâinile lui uriașe. Elijah puse palmele peste mâinile lui Obi, ținându-se strâns de el.

Mergeau prin noaptea rece, iar Elijah urmărea umbrele și pustietatea parcului, liniștea lumii. Luna era ca o felie.

Simțea sub coapse umerii calzi ai lui Obi și îi plăcea la înălțime. Putea vedea totul, chiar și în bezna de-afară. Obi îi dădu o lanternă și îi spuse să lumineze cu ea în jur. Dintr-odată, o formă mică și neagră trecu fulgerător prin dreptul lor. Elijah auzi un fel de scârțâitură, ca un ecou ascuțit într-o cameră mare.

— Uite, acolo!

— Ce este asta?

Vietatea se lăsă în jos din nou, urmată de o alta, și de o alta. Zbura mult mai repede decât o pasăre.

— Un liliac! spuse el. Lilieci! Ai mai văzut vreodată lilieci?

Elijah nu putea să răspundă. Mișca de zor lanterna în toate direcțiile, ca să prindă în lumină câte un liliac ici și colo; aveau aripile aproape străvezii și atât de frumoase, încât băiatul amuțise de-a dreptul.

A doua zi dimineață, Elijah mâncă o porție uriașă la micul dejun: două castroane de cereale, iar apoi două felii de pâine prăjită. Nikki zâmbea și se uita la Obi, dar el citea ziarul. Îl ținea sus, în

dreptul ochilor, ca un zid între el și Nikki. Bunicul se uita la Elijah, care mânca și povestea despre lilieci.

— Îmi place tunsoarea ta! spuse el. În afară de semnul acela de pe partea laterală. Restul arată foarte șmecher. În Nigeria, oamenii merg la frizer mai mult decât cei de-aici. Acolo nu există băieți ciufuliți și netunși. Mătușa Chanel are ea uneori idei ciudate în privința modei, dar de data asta a avut dreptate. Îmi place cum te-ai tuns.

Elijah vorbea și mânca întruna.

— Cred că erau acolo o sută de lilieci, spunea el. Sau poate cinci sute. Și zburau atât de repede. Și foloseau ecoul pentru orientare. I-am auzit cum cârâiau pițigăiat.

Nikki îl tot mângâia pe păr.

— Of, soră-mea asta! spunea ea, dar râzând. Uneori, spuse ea, cu ochii scânteind, uneori copiii pot auzi liliecii, dar adulții nu.

Apoi se îndreptă spre chiuvetă.

Obi puse ziarul jos și se uită la ea.

— Poate mergem cu toții să vedem liliecii, la sfârșitul săptămânii, zise el.

Elijah se duse la Nikki și, brusc, o strânse în brațe.

17.

— Bun, așadar aceasta este a doua întâlnire de evaluare pentru voi, iar acum au trecut cincisprezece săptămâni de la începutul plasamentului familial.

Paula, pe care nu o mai văzuseră până atunci, dar care se prezentase ca făcând parte din echipa de asistenți maternali, bătea ritmic cu pixul în masă și se uita la Nikki.

Nikki aprobă din cap. Privi la toți cei care se așezaseră, destul de înghesuiți, în jurul mesei din bucătărie: Elijah, făcut sandvici între Obi și Ricardo, care arătau de parcă ar fi fost bodyguarzii lui, Chioma, împreună cu o altă asistentă socială, Meena — o femeie minionă, cu un breton inegal, care îi zâmbea liniștitor lui Nikki. Se uită la Ricardo. Expresia lui era întotdeauna caldă, dar de data asta avea o cută între sprâncene, ca și cum s-ar fi încruntat prea mult. Ricardo îi zâmbi și el.

— Suntem cu toții mulțumiți de felul cum evoluează lucrurile, spuse Ricardo. Desigur, suntem încă la început și e de așteptat să mai apară unele hopuri, dar, în ansamblu, plasamentul familial a demarat excelent.

Totul era diferit de ceea ce se așteptase Nikki. Li se spusese de atâtea ori că Elijah era un copil cu nevoi speciale, că suferise traume importante, așa că ei își făcuseră griji, așteptându-se la tot felul de necazuri. Cu toate astea, Elijah era un copil adorabil. Se acomodase acasă, ba se acomodase chiar și la școală. Profesorii spuneau că recuperase mult la învățătură și că purtarea lui era ireproșabilă. Apăruse incidentul provocat de vizita la Battersea, și din cauza asta Nikki nu putuse să își reia serviciul, dar — Obi avea dreptate —

Elijah era un copil sensibil, înțelegător și bun la suflet. La început, păruse mai în largul lui în prezența bărbaților așezându-se pe genunchii lui Obi sau ai bunicului, ori de câte ori avea prilejul. Dar acum era relaxat și în preajma lui Nikki.

Meena zâmbea, iar Paula notă ceva la repezeală într-un caiet mare, după care se uită la Elijah.

— Ce mai faci, Elijah?

— Bine, mulțumesc.

Vorbea aproape în șoaptă. Probabil că era îngrozit. Nikki încerca să nu-și imagineze prin câte întâlniri asemănătoare fusese nevoit să treacă de-a lungul scurtei lui vieți. Îi pusese pe masă o carte de colorat și o cutie plină cu creioane, dar deocamdată Elijah prefera să stea cuminte și să asculte. Se uita mereu la ea și ea încuviința din cap de fiecare dată.

Paula se întoarse spre Nikki.

— Spune-mi, Elijah este înregistrat la un medic de familie? Are vreo problemă de sănătate?

Punea întrebări după întrebări, bifând pe un fel de listă în caietul ei uriaș. Nikki încerca să se concentreze la întrebările Paulei: la ce oră se culcă seara Elijah? La ce oră se trezește dimineața? La ce oră mănâncă cina?

Nikki răspunse la majoritatea întrebărilor. Obi se dusese înapoi la serviciu, la scurt timp după venirea lui Elijah, iar Nikki își petrecea tot timpul cu el. Era un pic tristă, fiindcă Obi pierdea atâtea momente din viața de zi cu zi: Elijah ajutând-o să facă mâncare, încântarea lui când putea să ude grădina, căldura palmei lui când o lua de mână. Aștepta și ea cu nerăbdare să își reia serviciul, dar știa că îi va fi foarte dor de Elijah.

— Cum se înțelege Elijah cu ceilalți membri ai familiei? Tatăl lui Obi, sora ta, Chanel? Nepoata ta? Jasmin, parcă, nu-i așa?

Dintr-odată, Elijah începu să vorbească și tăcură cu toții.

— Jasmin este prietena mea, spuse el. Suntem veri, dar totodată și cei mai buni prieteni.

Nikki se uită la Obi și zâmbi. Paula scria în caietul ei.

— Uită-te la tine, spuse Chioma. Ce te mai mândrești cu prietenii tăi! Este un sentiment minunat, Elijah. Zâmbi cald spre Nikki. Din punctul meu de vedere, terapia familială funcționează foarte bine. Atât Obi, cât și Nikki folosesc la maximum orice prilej pentru a încuraja atașamentul față de persoanele dragi.

Paula scria de zor în caietul ei, în timp ce Chioma vorbea. Ce spunea ea nu era întru totul adevărat. Chiar dacă Obi își făcuse timp să vină la întâlnirile cu Chioma, nu era acasă prea des, ca să se joace cu Elijah. Însă, incontestabil, se străduia. Elijah spusese că niciodată nu făcuse ceva mai frumos, ca atunci când fusese cu Obi să vadă liliecii.

Chioma se întoarse spre băiat.

— Ce jocuri îți plac ție cel mai mult?

— Îmi place să mă joc de-a mama și de-a tata. E foarte frumos. Obi se vaită mereu de serviciu, ca un tată adevărat, și Nikki își dă ochii peste cap, ca o mamă adevărată, și totul e foarte nostim — dar Nikki nu se pricepe la bebeluși. Când un bebeluș plânge, trebuie să-i dai să bea cu biberonul.

Nikki căscase ochii mari. Elijah zâmbea, dar Obi se încruntă.

— Elijah, tu ești un băiat mare, nu mai ai nevoie de biberon! râse el.

— Dar e doar o joacă, spuse Elijah.

Paula se opri din scris.

— Corect. Și, oricum, nu-i o idee prea rea, nu credeți?

Nikki se uită la Obi și Ricardo. Ricardo ridică din umeri.

— Elijah nu a apucat să fie bebeluș cu tine, spuse el. Poate simte nevoia să recupereze timpul pierdut.

— Copiii aleg exact ceea ce le lipsește, spuse Chioma. Dacă Elijah vrea să se joace de-a mama și de-a tata și vrea un biberon, faceți-i pe plac, spuse ea.

Nikki simțea că i se încing obrajii. Își imagina cum ar fi fost să-l țină în brațe pe Elijah ca pe un bebeluș. O durere îi încleștă stomacul, urmată apoi de un gol enorm. Simțea ochii Chiomei îndreptați spre ea.

— Uneori, noi recomandăm aceste lucruri pentru copii mult mai mari chiar, spuse ea, zâmbindu-i apoi lui Elijah. Bun, acum hai să mergem noi doi la o plimbărică, și să-i lăsăm pe mami și pe tati să discute un pic, OK? Chiar am poftă de o înghețată.

Elijah se uită la Nikki.

— Pe frigul ăsta? zise Nikki, râzând. E aproape noiembrie! Dar cred că o înghețată ar fi o idee bună. Elijah știe drumul până la cea mai bună cofetărie.

Ținându-l de mână, Chioma ieși din bucătărie cu Elijah, iar pălăvrăgeala lui se stinse, pe drum spre ieșire.

— Bun, acum, în primul rând vreau să îți mulțumesc că ne-ai spus imediat ce ai văzut prima oară cicatricele lui Elijah. Totodată, este foarte bine să discutăm deschis și cu el despre lucrurile astea. Aș spune că te-ai descurcat foarte bine, înainte ca situația să se agraveze, zise Paula.

— De asemenea, îți mulțumim că ne-ai spus despre citatele din Biblie, interveni Ricardo, îndreptându-se în scaun. Psihiatrul a încercat să o facă pe Deborah să vorbească despre religia ei, dar deocamdată este prea bolnavă ca să poată răspunde coerent. Cel mai mult vorbește despre rudele ei din Nigeria, dar nu am reușit să îi contactăm familia.

Paula se opri din scris și ridică privirea.

— Elijah a mai avut coșmaruri?

Nikki scutură din cap.

— Nu, recent nu. Au fost câteva înainte să înceapă școala, dar de atunci nimic.

— S-a simțit excelent, spuse Obi.

— Sunt de așteptat unele mici probleme pe viitor, dar Elijah s-a acomodat cu voi mai bine decât în orice altă parte, de când îl știu eu, spuse Ricardo, cu un aer încântat. Vă potriviți perfect.

— Îl adoră pe tatăl lui Obi, spuse Nikki. Când vine aici, Elijah nu mai are ochi și urechi decât pentru el.

Obi râse.

— Oricum, e ca și cum ar locui la noi, fiindcă e mai tot timpul aici. I-a făcut o cheie lui Elijah, pentru ca atunci când va mai crește să poată intra oricând acasă la bunicul!

— Ce frumos! spuse Paula. Cred că am încheiat pe ziua de astăzi. A mai rămas doar problema cu vrăjitorul, despre care pomeneai tu, Ricardo, zise ea, bătând cu pixul pe caietul din fața ei. Elijah a mai spus ceva pe această temă?

Nikki se încruntă și ridică privirea spre Ricardo.

— Probabil că nu e nimic, spuse Ricardo. Eu am crezut că sunt Batman până la vârsta de unsprezece ani.

— Nouă nu ne-a spus nimic despre așa ceva. Ce e cu „vrăjitorul“ ăsta?

— Eh, bine, acum ceva vreme Elijah m-a întrebat dacă știu să omor un vrăjitor. N-am dat prea multă atenție atunci, dar pe urmă, la ultima noastră întâlnire, a zis ceva legat de același subiect, anume că „vrăjitorul a plecat“. Este o afirmație îmbucurătoare, chiar dacă nu știm exact la ce se referă, însă, având în vedere spiritul religios exacerbat în care a fost crescut și toate acele citate din Biblie, cred că trebuie să fim atenți pe viitor, poate chiar să-l întrebăm despre asta.

Paula lăsă pixul să cadă pe caietul din fața ei.

— Nu cred că e cazul să ne creăm îngrijorări suplimentare. În această fază, a trage niște concluzii pripite, în special în materie de

universuri culturale specifice, poate fi destul de riscant.

Nikki îi dădu dreptate, dând din cap.

— Te referi la credința în vrăjitorie? Am văzut un documentar pe Channel Four despre copiii etichetați drept vrăjitori, spuse Nikki, cu un aer îngrozit.

Paula ridică din umeri.

— În fine, posibil, dar efectiv nu avem informații suficiente, iar datele pe care le deținem nu ne trimit la...

Ricardo îi tăie vorba:

— Suntem siguri că abuzurile fizice suferite de Elijah au venit de la mama lui naturală, ceea ce este foarte neobișnuit. Și, așa cum spuneam, mama lui naturală este mult mai canalizată asupra casei ei din Nigeria și a familiei de-acolo decât asupra bisericii.

— Așa cum ne-ai spus când am discutat despre asta prima oară, zise Paula, nu este ceva neobișnuit ca niște copilași să rețină expresii pe care le-au auzit, și de aceea cred că nu trebuie să reacționăm în mod exagerat. Să fim vigilenți, da, dar să nu forțăm nota. Atâta vreme cât Elijah continuă să facă progrese, vom putea ajunge în mod firesc la esența lucrurilor, fără să-l tulburăm cu întrebări supărătoare.

— Toți copiii mici cred în magie și supereroi, spuse Obi.

— Exact, confirmă Paula, închizând caietul cu un plesnet sec. Voi faceți o treabă minunată, zise ea, zâmbindu-le lui Nikki și lui Obi. Minunată. Nu ezitați să ne contactați dacă apare vreo problemă. Directorul nostru este în concediu de boală, iar eu voi pleca în concediul anual de odihnă până în data de șase, dar există întotdeauna cineva de serviciu, pentru cazurile urgente.

Nikki zâmbi timid spre Obi, care căscase ochii un pic, insesizabil.

A doua zi dimineață, Ricardo se întoarse la ei. Nikki îl zări prin fereastra de la dormitor. Ținea o servietă în mână și purta un costum elegant, cu pantofi adevărați care păcăneau pe caldarâm. A alergat repede la parter, dar a găsit doar o scrisoare pe prețul de la ușă. A deschis ușa, însă Ricardo se îndepărta deja pe alee.

— Ricardo! Ricardo!

El se întoarse repede în loc și veni înapoi.

— Scuze. Sunt atât de prins astăzi, am vrut doar să las raportul evaluării de ieri, despre situația îngrijirii copilului încredințat spre adopție. Nu pot să stau, trebuie să fiu la tribunal în cincisprezece minute, în plus sunt și de serviciu la birou — trei dintre colegii mei au concediu de boală astăzi, dacă poți să-ți imaginezi un asemenea ghinion.

Dacă Ricardo n-ar fi ținut în brațe un teanc de hârtii, plus o servietă, Nikki își imagina că ar fi gesticulat din mâini la fiecare cuvânt.

— OK, zâmbi ea. Bietul de tine! Dar să știi că voiam să discutăm despre întâlnirea de ieri. Așa că dacă reușești să-ți faci un pic de timp…

— Știu, știu. E ridicol, în ce tensiune trăim, zi de zi. Pare îngrozitor, mai ales când simți că nu îți poți face meseria cum trebuie, fiindcă nu știi cum să te împarți în toate direcțiile. Ridică din umeri. Dar cel puțin voi, dragii mei, familia mea minunată, vă descurcați atât de bine, încât nu trebuie să-mi fac griji în privința voastră. Ținem legătura, strigă el deschizând portiera și urcându-se la volan, sub o ploaie de hârtii care aterizară peste tot în jurul lui.

Nikki privi în urma mașinii. Știa că n-are de ce să fie îngrijorată și că, dacă echipa de asistenți maternali care se ocupaseră de Elijah hotărâseră să lase lucrurile să curgă de la sine, atunci asta trebuia să facă și ea. Dar, uneori, i se părea că Elijah era trist, iar de fiecare dată când îi vedea cicatricele simțea că i se frânge inima. Erau atâtea lucruri pe care nu le știa despre fiul ei.

Raportul evaluării situației copilului încredințat spre adopție.
Decizii și planificare 2:

1. Raportul susține dorința lui Obi și a lui Nikki de a înregistra cererea pentru adopția lui Elijah. Cei doi au adunat documentația și actele necesare, care vor fi trimise săptămâna aceasta.
2. Vizitele asistentului maternal vor deveni lunare. Ricardo îi va vizita la o dată stabilită de comun acord.
3. Chioma va continua activitatea de terapie prin joacă. Aceste ședințe s-au dovedit extrem de benefice petru Elijah.
4. Munca de reconstituire a poveștii de viață nu va începe până ce Elijah nu se va fi acomodat pe deplin, deoarece poate declanșa comportamente nedorite din trecut. Această muncă se va desfășura în combinație cu terapia.
5. Contactul convenit cu mama naturală se va păstra, deși vizitele față în față devin problematice, deoarece de o bună bucată de timp Deborah nu a fost în măsură să aducă la îndeplinire acest program. Scrisorile sunt păstrate de Ricardo. Scrisul/arta lui Deborah, adresându-se lui Elijah, sunt neadecvate pentru el la această vârstă, iar ea refuză să le modifice, pentru a le face acceptabile. Există o înțelegere conform căreia mesajele sunt păstrate de echipa de asistenți sociali.

— Vrei să ne jucăm de-a mama și de-a tata? întrebă Elijah înainte de culcare.

Nikki se uită la ceas. Era deja opt.

— OK, spuse ea.

La lumina veiozei, Nikki se uită în jur la umbrele din dormitorul lui. Cândva, acolo ar fi trebuit să fie odăița unui nou-născut. Luaseră un pătuț, pe care Obi s-a căznit ceasuri întregi ca să-l

asambleze, constatând la sfârșit că îi rămăsese un șurub în plus și că habar n-avea unde ar fi trebuit să-l pună. Înjurase atât de tare, încât ea urcase scara în fugă. Își luaseră perdele în carouri alb cu roz și o masă de înfășat, cu o salteluță de mușama asortată, în carouri alb cu roz.

Dar amintirile se estompau deja, iar aici, în fața ei, era chipul lui Elijah, radiind, real. Acum, era mama unui fiu căruia îi plăceau animalele și îi plăcea să se joace. Și totul era perfect. Pentru prima oară, de atâta timp, prezentul conta mai mult decât trecutul. Elijah se uita la ea cu ochi limpezi.

Se prefăcea că scâncea și închidea ochii și se ghemuia tot, gângurind ca un bebeluș.

— Eu ziceam că abia m-am născut, șopti el. Tu ziceai că erai mama mea.

Nikki îl mângâia pe față.

— Nu e nevoie să „zicem“ asta, șopti ea. Eu sunt mama ta.

18.

Băiețelul meu drag,

Această scrisoare va fi dificilă. Trebuie să-ți povestesc acum niște lucruri groaznice fiindcă, așa cum ți-am spus de multe ori, între o mamă și fiul ei nu trebuie să existe secrete. Dar va fi greu pentru tine să citești aceste rânduri, așa că mă rog la Dumnezeu ca atunci când vei face asta să fii cu o familie care să te iubească mult.

Elijah, câteodată lucrurile se deplasează în univers și se mișcă de-a-ndăratelea, sau se întorc de pe față pe dos. Dumnezeu vrea să ne reamintească din când în când de urgia lui. În Cartea Regilor, tizul tău, Elijah12, a stăpânit focul din cer și a zburat sus, în Rai, într-un vârtej. Dacă tu, micuțul meu fiu, știi să stăpânești focul și să zbori, imaginează-ți atunci ce puteri are Dumnezeu însuși. Și dacă Dumnezeu poate face asemenea lucruri spre cea mai mare slavă a sa, atunci și diavolul poate cu siguranță să fie egal cu el în lucrările lui.

Akpan era plecat mult timp. Studia Administrarea Bunurilor Imobiliare la University of East London și seara lucra la o firmă de pază, ca să ne întrețină, dar întotdeauna venea acasă la timp, întotdeauna. Mă uitam la ceas când se făcea ora cinei, cratița cu tocăniță clocotea pe foc, tu erai în cârca mea în timp ce mă foiam prin casă, făcând ordine și împachetând haine. Simțeam că erai treaz, deși nu-ți vedeam fața, dar erai fericit, răsuflând încetișor și lin, ghemuit sus spre ceafa mea, ca un mic semn de întrebare. Se însera, ceasul ticăia. Tu ai început să plângi, nu fiindcă erai supărat sau înfometat, ci fiindcă simțeai schimbarea din mine — neliniștea. Eram încă

legați unul de celălalt cu acel cordon dintre noi, vizibil sau nu.

— Pe unde o fi oare? am zis eu. Unde e tăicuțul tău?

Am oprit focul la tocăniță, am stins lumina și am stat pe întuneric câteva secunde. Ceva groaznic mă mușca de măruntaie. M-a cuprins panica și am început să plâng. Iar pe urmă am auzit amândoi. Sirena. Am înfășurat o pătură peste noi și am ieșit din apartament alergând, am apăsat de nenumărate ori pe butonul de la lift și am auzit tot mai multe sirene. Alte sirene. Țipete și strigăte. Când am ajuns jos cu liftul și am ieșit afară din clădire, se adunase deja lumea, erau acolo două ambulanțe, o mașină de poliție. Mi-amintesc atât de clar totul: o femeie într-un hanorac albastru, forma ochilor ei, un bărbat de lângă ea vorbind tare la telefonul mobil și alții formând un cerc în jurul a ceva. Tu plângeai și te zbăteai; simțeam cum îți bătea inimioara, repede-repede. Luna era acoperită de o jumătate de nor și nu erau stele deloc, nici măcar una. Am mers încet spre mulțimea aceea. Șoferii de ambulanță se agitau în jur, cu niște rucsacuri uriașe, verzi, și cu jachete galbene luminoase, mai strălucitoare decât semiluna de pe cer. Nu puteam vedea nimic încă, fiindcă mulțimea de oameni se îngrămădea mai aproape, strigând, iar aerul îmi vâjâia prin urechi, plânsul tău. Apoi, luna a ieșit din nori. La lumina jachetelor galbene, am putut vedea un pantof negru. Pantoful tăicuțului tău.

Elijah, tăicuțul tău se grăbea să ajungă acasă la noi, când l-a lovit mașina aceea. A murit pe stradă, în fața apartamentului nostru. A murit pe loc, cu fața întoarsă spre fereastra noastră, gândindu-se la tine și la mine, la mine și la tine, la noi trei împreună. Akpan mă iubea, așa cum niciun bărbat nu a iubit vreodată o femeie. Te iubea pe tine, așa cum niciun tată nu a iubit vreodată un fiu.

După aceea, totul s-a schimbat. Am căzut într-un abis de depresie, de am crezut că n-o să mai ies

niciodată de-acolo. Dar a trebuit s-o fac. Trebuia să mă ocup de înmormântare. Suferința mea era atât de mare, încât nu mă simțeam în stare să vorbesc cu rudele lui Akpan, nici cu familia mea, așa că am făcut o îngropăciune fără cântece, doar cu o mână de oameni, iar eu n-am vărsat nici măcar o lacrimă. Episcopul m-a luat de umeri și mi-a spus că Akpan era un om bun și că toți oamenii buni merg în Rai. Mi-a spus că Raiul era un loc mai bun. Dar eu nu voiam ca Akpan să fie în Rai. Eu îl voiam acolo, cu mine și cu tine, voiam să avem un viitor împreună toți trei. Stăteam în fața tăicutului tău, cu măruntaiele sloi de gheață. Atunci mi-am dat seama că se rupsese ceva în mine. Și nu am spus nimănui din Nigeria că Akpan murise. Știam că îi protejam. Voiam ca ei să creadă în continuare că el era fericit și trăia prosper la Londra, cu familia lui. Voiam să cred asta eu însămi. Aveam un plan, totuși. Voiam să las tristețea să mă copleșească o lună, dar apoi, imediat ce făceam rost de bani și mă întremam pentru călătorie, voiam să ne suim în avion și să plecăm acasă definitiv. Dar planul acela nu s-a întâmplat niciodată.

Luna aceea a venit și a trecut, eu am încetat să mai mănânc, am încetat să mă mai spăl sau să mă mai pieptăn. Te auzeam cum plângeai mereu, dar nu puteam să fac nimic ca să te ajut. Nu mai sugeai pe săturate și a trebuit să-ți dau lapte din biberon, dar efortul de a pregăti sticluțele era uneori prea mare. Și ce lucru simplu, să pregătești un biberon. Tu plângeai și plângeai, iar eu nu făceam nimic altceva decât să mă simt ametită și deconectată parcă de trupul meu. În unele zile, pur și simplu, îmi doream să mor și să mai văd o dată chipul lui Akpan, să mai aud vocea lui spunându-mi că mă iubea. Dar, în fiecare zi, soarele reușea iar să răsară. Cumva. Singurul lucru care mă oprea erai tu, în brațele mele. Am făcut ce-am putut, Elijah, și probabil că nu a fost destul, dar am făcut ce-am

putut. Tu mă priveai cu niște ochi atât de triști. Eu mă rugam, mă rugam. Dar cu fiecare nouă zi mă simțeam și mai pierdută, rătăcindu-mă parcă tot mai adânc într-un loc întunecos, de unde nu mai găseam drumul înapoi.

Eram atât de singură, Elijah, încât aproape că am sărit cât colo când am recunoscut pe cineva. S-a întâmplat în drum spre casă. Fusesem să cumpăr niște scutece, când el a trecut pe lângă mine.

— Bună, am zis eu, fără să-mi dau măcar seama că vorbisem.

El s-a întors, ridicând o sprânceană.

— Nu ai fost la biserică.

Când s-a întors, am observat că purta jeanși până la jumătatea piciorului. I-am privit chipul. Era oare un om de la biserică? Cunoșteam într-adevăr pe cineva de la biserică, prietenos, care îl cunoscuse bine pe Akpan. Dar unde îi era vesta? Mintea îmi era confuză, îmi rătăcea înainte și înapoi, învârtindu-se în cerc. Totul fusese atât de clar când mă rugam, dar acum, pe stradă, pe trotuarul unui drum atât de circulat, în ploaie și ceață, nu mai știam parcă cine eram, Elijah, nu mai știam dintr-odată nimic, ceea ce este un lucru înspăimântător când ești o femeie cu picioarele pe pământ, ca mine. Unde eram? Cine era el?

— Hei, spuse el. Biserică?

El era, precis. Avea aceeași geacă. Același zâmbet.

— Unde ai fost? am spus eu. Tu erai? Adică — iartă-mă. Nu mai știu… Akpan, adică…

Eram pierdută. Anihilată. Aveam picioarele grele. Am făcut un pas și m-am împiedicat de propriul meu picior, de parcă ar fi aparținut altei persoane. El era oare? Prietenul lui Akpan? Știa oare că Akpan murise? Fusesem atât de sigură. Dar nu avea nicio vestă în dungi înfășurată peste piept. Purta un tricou cu ceva scris pe piept, dar nu reușeam să citesc, fiindcă totul mi se încețoșase în

fața ochilor. Își suflecase mânecile și i se vedea desenul de pe piele.

Zâmbea.

— Am întârziat la biserică, spuse el. Întotdeauna întârzii la biserică! Și a râs. S-a uitat undeva, în spatele meu.

— Biserica aceea, a zis. Eu ajung întotdeauna târziu. Apoi a tras aer în piept, atât de șuierător, încât a sunat ca un șarpe cu clopoței.

— Auzi, surioară, văd că ți-e frig. Vrei să te conduc acasă?

Mi-era frig. Dârdâiam și tremuram din tot corpul. M-am uitat dincolo de el, la grupul din spatele lui, bărbați adunați ciorchine ca niște mormoloci. Am auzit râsete și scuipături. Un fluierat. Unul dintre ei striga. Unde eram oare? Ajunsesem deja acasă? M-am uitat la clădirile de lângă mine, dar arătau altfel. Cum aveam să ajung acasă? Mă rătăcisem? Cerul cenușiu și betonul clădirilor erau exact de aceeași culoare, ca și cum lucrurile se prelingeau unele în altele sau ca și cum lumea se închidea în ea însăși. Câteva păsărele au zburat și au aterizat la picioarele noastre, ciugulind zadarnic de pe pământul uscat și gol. Nu mai știam cine eram. Pe urmă am văzut-o: mașina roșie care mă urmărea pretutindeni, chiar și în vise. Se mișca lent în lungul drumului, odată cu noi, iar geamurile erau atât de întunecate, încât nu puteam vedea nimic înăuntru. Dar, chiar și așa, inima îmi bubuia în piept. Tu erai sus, la etaj, singur în apartament, în pătuțul tău. Ieșisem doar un minut din casă, dar mașina aia mă pândea. Lipsisem oare prea mult? L-am înșfăcat de braț pe omul acela.

El m-a prins de braț cu cealaltă mână.

— Nu pățești nimic, spunea el. Nu pățești nimic. Lasă-mă să te conduc acasă. Și vocea lui era blândă, iar el era de la biserică.

Și l-am lăsat să mă conducă spre trepte, dincolo de mormoloci, iar ei râdeau. Am ajuns la apartament. El a intrat, l-am privit din nou și mi-

am dat seama că nu semăna cu el, cu bărbatul din rândul al treilea, care era prieten cu Akpan. Am observat ochii lui de străin, acolo, în apartament, iar el vorbea moale, împingându-mă să mă întind pe pat; și avea dinți ascuțiți, iar eu nu spuneam nimic — nici măcar „nu“ —, dar el vorbea și vorbea și pe urmă se împingea cu totul în mine și zicea: „Sunt eu, de la biserică; nu pățești nimic; nu pățești nimic“, dar pe urmă vocea lui se schimba, și răsuflarea lui se schimba și am știut că nu era de la biserică. Și tu erai acolo, Elijah, în pătuțul tău de lângă pat, uitându-te la mine cu ochi mai triști decât luna, și nu plângeai, dar nici nu întorceai privirea, nici măcar o clipă.

Elijah, nu mai pot să scriu. Nici chiar în engleză.

---

[12] Referire la Prorocul Ilie. (*N.t.*)

19.

Alte câteva luni au zburat ca vântul, iar cu învățătura lucrurile mergeau foarte bine. Elijah a început să-și dorească să meargă la școală, să se joace cu Jasmin și să facă lungi plimbări pe jos cu bunicul. Avea senzația că locuise dintotdeauna cu Nikki și Obi. Se mai ducea încă la Chioma, iar Ricardo venea o dată pe lună. A venit apoi Crăciunul, cu multe cadouri și mâncare, iar Nikki și Obi au cântat (cam fals) colinde. La masa de Crăciun au venit Jasmin, Chanel și bunicul, au mâncat friptură de vită și de curcan, și au desfăcut pocnitori cu surprize. Fiecare îi pregătise un cadou și Elijah a primit cel mai frumos dar din lume: un aparat special pentru copii, care făcea fotografii și filme. A pozat grădina, copacii, cerul, o pasăre. Pe urmă, i-a împrumutat camera video lui Jasmin, și ea l-a filmat pe bunicul, care ațipise după dejun; l-au înregistrat în timp ce sforăia și i-au pus filmul când s-a trezit.

— Eu nu fac așa, a zis el, râzând. Ați adăugat voi efecte sonore.

Pe 18 ianuarie, a venit în sfârșit momentul ca Nikki și Obi să semneze actele de adopție pentru Elijah. Din acea zi, le spusese Ricardo, însemna că toți trei erau uniți pentru totdeauna. Elijah se încumetase să îi iubească pe Nikki și Obi un pic de tot, și ei nu pățiseră nimic rău, așa că în fiecare zi se încumeta să-i iubească un pic mai mult. Îi plăcea cum Nikki își peria părul de o sută de ori înainte de culcare, fiindcă spunea că așa făcuse și bunica ei. Și îi plăcea că Obi avea un glob pământesc cu toate țările din lume și îl lăsa pe Elijah să îl învârtească, ținând ochii închiși, și să pună degetul pe o țară, la întâmplare. Indiferent

care ar fi fost aceea, Obi întâlnise cândva pe cineva care era de-acolo. Dar Elijah tot se gândea la Mama când se trezea din somn dimineața.

Tribunalul era o clădire mare și rece, făcută din cărămidă, cu anunțuri pe toți pereții. Elijah le-a citit. Citea destul de bine acum, pentru că învățase la școală, iar Nikki îl lăsa să citească povești în fiecare seară. Erau la *Comoara din insulă* și, chiar dacă era foarte greu, Nikki îl ajuta să citească zilnic câteva pagini. Cuvintele din tribunal erau mult mai ușoare decât cele din cartea *Comoara din insulă,* dar mult mai puțin interesante, fiindcă nu exista nimic despre pirați:

Interzis cu telefoane mobile
Interzis cu mâncare
Păstrați liniștea

Elijah purta costum și cravată, iar în picioare niște pantofi cu care alunecase pe gheața și zăpada de-afară. Niciodată nu mai fusese îmbrăcat cu haine de om mare, iar tălpile pantofilor păcăneau pe pardoseală. Nikki i-a spus că toată familia urma să fie prezentă la acel eveniment special. Jasmin purta o rochie mov și avea părul strâns cu o agrafă roșie, care să-i lase fața liberă. Îi mai căzuse un dinte, așa că singurii dinți pe care îi avea erau cei doi mari, din față, iar când își trăgea buza sub ei semăna cu un iepure. Elijah râdea, iar mătușa Chanel — îmbrăcată cu pantaloni de piele și o cămașă roșie strălucitoare, cu un cordon auriu în talie — țâțâia din buze, cu un aer dojenitor.

Nikki și Obi s-au ținut de mână toată ziua și arătau atât de fericiți și eleganți — Nikki într-o rochie bleu, la fel ca ochii ei, iar Obi într-un costum șic, cum purta și Elijah. Bunicul era îmbrăcat cu o tunică dintr-o țesătură imprimată și cu pantaloni în culori asortate, verde și albastru, iar pe cap avea o pălărioară. Tunica era țesută cu fire aurii pe piept, ca niște vârtejuri.

— Ce zi memorabilă! spuse Ricardo, care intră în încăpere alături de un bărbat care purta o perucă albă, uriașă.

— Bună ziua, zise acesta. Tu ești Elijah, așa-i? Vrei să vii în sala mea specială de judecată? Astăzi este o zi deosebită!

Îl urmară pe judecător în sală, o încăpere foarte mare, care avea multe șiruri de scaune și bănci din lemn, iar în fața lor se afla un fel de catedră mai înaltă și un fotoliu. Jasmin și Elijah se așezară pe diferite scaune, încercându-le pe rând, pe fiecare, în timp ce judecătorul vorbea cu Nikki și Obi.

— Elijah, vrei să vii să stăm un pic de vorbă amândoi? îl întrebă judecătorul. Am aici un formular care trebuie completat, iar acest formular stabilește că tu vei fi înfiat de Nikki și Obi, care vor fi mama și tatăl tău. Am citit multe despre tine și cred că lucrul cel mai bun ar fi ca ei să te înfieze și să fie părinții tăi pentru totdeauna. Ce părere ai despre asta?

Elijah se așeză pe un scaun cu spătar înalt.

— Sunt fericit, spuse el. Dar vreau să o mai văd și pe Mama mea.

— Mă bucur să aud asta. Mama și tatăl tău mi-au spus că tu îi scrii lui Deborah, mama care te-a născut, și că ei te vor susține dacă vei vrea să păstrezi legătura cu ea pe viitor.

Elijah se uită la Nikki și Obi. Îl vor lăsa să o vadă pe Mama. Știa asta. Însă Mama nu se simțea niciodată suficient de bine, încât să o poată vizita. Era sigur, totuși, că se va face bine fiindcă vrăjitorul plecase.

Judecătorul ștampilă o foaie de hârtie și apoi se semnă pe ea cu un stilou argintiu, care părea foarte scump. Ridică hârtia, arătându-i-o lui Elijah.

— Este certificatul tău de adopție, spuse el. Este un act oficial. Ești înfiat, în mod oficial.

Toată lumea bătu din palme, iar Nikki îl îmbrățișă pe Elijah. Respira cu greutate. Bunicul

chiui de bucurie și îl ridică pe Elijah în aer, sus de tot.

— Nepotul meu! strigă el. Apoi, toți, pe rând, urmară exemplul lui Nikki și îl îmbrățișară pe Elijah.

După aceea s-au dus la Pizza Express. S-au așezat la o masă lungă, iar Nikki și mătușa Chanel au băut mult vin roșu. Toți râdeau și erau fericiți. Vrăjitorul nu era pe nicăieri și Elijah știa că Mama va fi încântată. Se va însănătoși și atunci vor putea să se întâlnească din nou.

20.

Înainte ca Elijah să intre în viața lor, Nikki avusese adesea un vis, mereu același: se făcea că era într-o cameră închisă, unde auzea cumva zgomotul mării și un bebeluș plângând în depărtare. Dar, acum, în visele ei apărea Elijah, râzând, iar bebelușul era și el acolo — fetița Rosy-Ify, în brațele ei —, și râdeau toți trei. În cameră era cald și luminos, de la flăcările focului din cămin. Obi nu era prezent fizic, ca persoană, dar îi auzea bătăile inimii.

Nikki voia să rămână în camera aceea, însă, când visul a început să se risipească, s-a dat jos din pat, punând picioarele pe covor. Rosy-Ify era în jurul ei și în ea încă; pe Nikki o dureau sânii și îi bolborosea stomacul. Pieptul i se mărise și o durea, și Nikki s-a trezit din somn; visul îi lăsase un gust dulce, însă detaliile se estompau deja, până când tot ce își mai amintea erau bătăile puternice ale inimii lui Obi și sânii ei dureroși. *Mă dor sânii*.

Nikki vârî mâna sub bluza de la pijama, pipăindu-și pieptul, iar somnul îi fugi pe loc. Brusc, se ridică în capul oaselor. Sânii ei. Nu, nu se putea. Imposibil; absolut imposibil. Dar când îi venise ciclul ultima oară? Începu să socotească înapoi: acum opt săptămâni. Opt săptămâni! O mulțime de gânduri îi veniră în minte, însă încercă să-și păstreze calmul. Ei nu puteau avea copii. Încercaseră, încercaseră de atâtea ori, dar de fiecare dată Nikki pierduse sarcina, iar după ultima nenorocire, când fusese oribil, doctorii îi spuseseră că existau foarte puține șanse să mai rămână vreodată însărcinată. Trebuiseră să o opereze; avusese o hemoragie puternică, o chiuretaseră atât de mult pe dinăuntru. Atâția doctori îi spuseseră.

Aproape. Imposibil. Camera se învârtea cu ea și a trebuit să se lungească iar în pat. Era imposibil să fi rămas gravidă. A rostit cuvintele cu voce tare: „Imposibil. *Aproape* imposibil“. Aproape! Își amintea diverse conversații, alte opinii, cuvinte dureroase: prea multe traume, țesuturi vătămate irecuperabil, suferință.

Ținea minte că-și luase cu sfințenie contraceptivele, până când i s-au terminat, dar n-a avut timp atunci să meargă să reînnoiască rețeta. De când venise Elijah, preocupările ei se concentraseră în jurul lui; uitase să-și mai ia vitaminele, pastilele contraceptive, aspirina pentru boala de care suferea.

Aproape imposibil. Dintr-odată, se simțea foarte vinovată. Îi spusese lui Ricardo că lua anticoncepționale. Dar fusese neglijentă — uitase să înghită pastila într-o dimineață, se dusese repede să își ia cutia, însă în momentul acela și-a dat seama că nu își ridicase rețeta. Nu se neliniștise prea mult, fiindcă *Nikki nu putea să rămână însărcinată.* Oh, Doamne; nici lui Obi nu-i spusese măcar. Nu se putea să fi rămas gravidă. Dar o dureau sânii, erau sensibili la atingere, iar organismul ei știa ce însemnau aceste simptome, și le amintea din trecut. Dinainte de Elijah. Elijah! Și de câte ori nu le spusese Ricardo cât de important era ca Elijah să fie singurul lor copil. Și că, dacă țineau totuși să mai încerce, să aștepte cât mai mult timp cu putință — până când Elijah mai creștea.

Dar Elijah era la ei doar de șase luni, iar Nikki rămăsese deja însărcinată. Va avea senzația că îl înlocuiau. Ricardo le spusese că, din cauza traumelor suferite, Elijah avea nevoie de stabilitate, fără schimbări majore în viața lui. Le spusese că atașamentul lui depindea de acest lucru. Auzea parcă aievea vocea lui Ricardo: *Într-o situație de acest fel, e posibil ca Elijah să nu poată face față, sau e posibil ca voi să nu puteți face față comportamentului lui, și ultimul lucru pe care ni-l*

dorim este ca el să revină în sistemul de îngrijire maternală. Riscau să își piardă fiul.

Când se dădu jos din pat mai târziu, în acea dimineață, Nikki nu reuși să scape de gustul acela pe care îl avea în gură. La fiecare mișcare o dureau sânii, îi simțea tari și umflați. Coborî la parter ca de obicei, îi sărută pe Elijah și pe Obi, discută cu ei despre cât de minunată fusese ziua anterioară, când semnaseră actele pentru adopție. Pentru prima oară de ani de zile, și-ar fi dorit să fie cu maică-sa. Și-o imagina cum stătea cu tata în fața televizorului, cu picioarele ridicate pe un scăunel. Îi promisese că îl va aduce pe Elijah în vizită la ei, în Țara Galilor, în vacanța de Paști. Își imagina vocea mamei, felul cum împărțea cu tata același pliculeț de ceai, cum îi spunea lui Nikki că așa era într-o căsnicie, la bătrânețe: împărțeai un pliculeț de ceai între două căni vechi.

— Vom înrăma fotografiile, spuse Obi, foarte mândru. Au fost atâtea fotografii frumoase, va trebui să facem o selecție. Precis o să vrea și tata una.

Nikki închise ochii o clipă. Tata. Ce va spune el? Cum va reacționa? Nu, era o prostie. Era exclus să fi rămas însărcinată.

— Noi mergem să înotăm în dimineața asta, spuse Obi. Am decis înainte să cobori tu. Au o mașină de făcut valuri la piscină, care funcționează sâmbăta. Jasmin a zis că vine și ea. Ți-ar plăcea să mergi cu noi?

Nikki se încruntă.

— Pe zăpadă?! Nici gând. Dar parcă spuneai că trebuie să te duci la serviciu.

Chipul lui Obi se încordă.

— Nu mai e nevoie. Am depus cererea de recurs. Nu mai rămâne decât să așteptăm acum, adăugă el, destinzându-se. Așa că vreau să mă distrez până atunci — indiferent că ninge afară sau nu. Vii cu noi?

— Nu, cred că rămân acasă să mă odihnesc. Simt nevoia de liniște un pic.

— Cum vrei tu. Voinicule, du-te și ia-ți slipul de baie, îi spuse el lui Elijah.

Elijah se uită la Nikki, cu ochii mari.

— Ești OK? întrebă el, punând o mână pe brațul ei, iar Nikki îl cuprinse strâns în brațe, sperând parcă să scape de durerea pe care o simțea în sâni.

— Da, sunt OK, șopti ea, cu buzele lipite de părul lui, care crescuse la loc, acoperind semnul Nike. Sunt doar obosită, după ziua de ieri, spuse ea, îndepărtându-l ușor pe Elijah. Cred că mătușa Chanel mi-a dat să beau prea mult vin.

Obi râse, iar Elijah se hlizi cu gura până la urechi. Nu, nu putea să fie însărcinată. Nu putea să treacă din nou prin grozăvia de a pierde un copil. Și nu putea risca să-l tulbure pe Elijah. Lucrurile se aranjaseră atât de bine.

După ce Elijah și Obi au plecat, Nikki a rămas câteva clipe nemișcată, lăsându-se învăluită de tăcerea din jurul ei, iar apoi și-a pus cizmele și paltonul și a ieșit să dea o fugă până la farmacie. De câteva ori a alunecat pe poleiul de pe stradă. La farmacie și-a luat la repezeală un test de sarcină, pe urmă încă unul. Știa toate tipurile de teste, deși tot apăruseră unele noi de când folosise ea ultima oară așa ceva. Când a plătit inima îi bătea de emoție. Se simțea ca o adolescentă. Vino-ți în fire, își spuse ea. Ești o femeie în toată firea, ești mamă. Și, oricum, testul nu va ieși pozitiv. Nu are cum să iasă pozitiv.

Intră în casă și urcă scara în fugă, desfăcând ambalajul testului și trăgându-și hainele de pe ea, apoi făcu pipi pe bețigaș, așa cum mai făcuse de sute de ori înainte.

Își trase la loc chiloții, pantalonii, se spălă pe mâini, după care se foi încolo și încoace prin baie, numărând cu voce tare. „O sută șapte, o sută opt.“ Numără până la cinci sute, nu fiindcă așa trebuia, ci fiindcă nu avea curajul să se uite la rezultat.

Într-un final se opri, trase aer adânc în piept și se uită la testul de pe marginea chiuvetei:

Sarcină 8-9.

Opt până la nouă săptămâni de sarcină! Era oare posibil? Se uită în oglindă. Părea îngrijorată, *îngrozită*. Dar în mintea ei, în ciuda tuturor îndoielilor, era o imagine cu ea, ținând la piept un prunc.

Pe parcursul lunii următoare, Obi a venit acasă din ce în ce mai târziu, de fiecare dată; era tras la față, cu fălcile încleștate. Se destindea când stătea cu Elijah, dar când rămâneau doar el și Nikki, ofta și îi povestea despre cele trei surori, care aveau să fie deportate. Cele trei femei locuiau în Marea Britanie de șase ani. Nikki decisese să nu-i spună deocamdată lui Obi. În afară de Ify, pierduse toate sarcinile la unsprezece săptămâni, și exista riscul să o piardă și pe aceasta. Detesta ideea de a avea secrete față de el, însă acum i se părea că este îndreptățită. Era vina ei că ajunsese în această situație și de aceea nu voia ca Obi să sufere. Trăia, oricum, sub un stres prea mare la serviciu.

Fără să vrea, Nikki a început să se documenteze pe internet despre sindromul de care suferea, despre posibilitățile de tratament pentru păstrarea sarcinii, despre rezultatele posibile. S-a dus la doctor, apoi la medicul de specialitate, și a început să ia aspirină în fiecare zi, în loc de contraceptive. Probabil că era prea târziu, își spunea ea, dar trebuia să încerce. Doctorii îi spuseseră că ar fi trebuit să ia aspirină cu regularitate, dar că aveau motive să fie foarte optimiști. Nu îi venea să le dea crezare. Doctorii greșeau adesea. O programaseră pentru un alt control, când ziceau că își vor da seama cu certitudine ce șanse avea să ducă sarcina până la termen.

Încerca să se comporte în continuare ca de obicei și să nu se gândească la asta, alungând gândul că ar fi însărcinată de fiecare dată când îi venea în minte. Dar faptul că avea un secret față de

Obi o făcea să se trezească adesea în toiul nopții, transpirată leoarcă și cu palpitații. Nu reușea să se liniștească decât după un timp, uitându-se la Obi cum dormea respirând regulat, privind cum pieptul lui puternic se ridica și cobora ritmic, cu fiecare răsuflare. Apoi, când ațipea iar, simțea în suflet licărirea speranței că de data asta totul va fi bine. În timpul zilei, îl înconjura pe Elijah cu dragostea ei. Asta venea de la sine.

Prima oară când a spus-o erau în parc, într-o zi însorită de februarie, prima zi senină după patru zile de ploaie. Elijah alerga repede de tot, apoi se opri brusc și veni în fugă înapoi.

— Uitați-vă la mine!

Ea și Obi mergeau pe o alee noroioasă, încălțați cu cizme de cauciuc, iar Elijah, în pantofi de sport, era plin de nămol. Lui Nikki i se părea nostim să-l vadă așa, năpădit de glod.

— Lasă-l să se murdărească, spuse Nikki, amuzată de îngrijorarea de pe fața lui Obi. Așa trebuie să fie băieții.

— Mda, dar nici în halul ăsta, totuși, spuse el, uitându-se la Elijah care venea alergând spre ei. Parcă ai fi împăratul noroaielor. Un monstru din nămol, ieșind din smârcurile mlăștinoase ale pământului, din adâncuri unde pământul este făcut numai din glod, un glod gros…

Obi alergă spre Elijah, pleoscăind cu cizmele prin noroi.

Elijah chiui pițigăiat, fugind mai încolo, dar Obi îl prinse din urmă și, luându-l în brațe, îl legănă prin aer. Râdeau cu poftă amândoi.

Privindu-i pe amândoi — soțul ei, fiul ei —, Nikki simți o emoție în piept: sentimentul că orice era posibil.

Trebuia să-i spună și lui, își propuse ea în gând; îi va spune lui Obi în următorul weekend, după controlul la doctor. Îi va explica pe îndelete că era posibil ca de data asta să reușească, să poată duce sarcina până la termen. Trebuia să fie tari amândoi,

ca să-l ajute pe Elijah să se adapteze noii situații. Nikki știa că împreună puteau face asta.

Elijah se întoarse din nou.

— Uită-te la mine! Uită-te la mine, mami!

Mami!

Un val de fericire o cuprinse pe Nikki. Se uită la Obi și zâmbi; chipul lui strălucea parcă, totul deveni foarte limpede și luminos, de parcă soarele și-ar fi trimis razele direct prin trupul lui. Totul va merge bine. O familie. Mami. Mamă a doi copii. Se lăsă furată de extazul acestei dorințe.

21.

Nikki se ruja, uitându-se la imaginea ei în oglindă. A venit momentul, Nik, își spuse ea în gând, privindu-și ochii. A venit momentul și trebuie să-i spui. Își finisă machiajul, se parfumă în spatele urechilor și se întoarse spre Chanel.

— Gata; ai numerele noastre de telefon, iar pe frigider am lipit numărul de la restaurant, numărul medicului de familie și numărul lui tata.

— Hei, calmează-te, da? spuse Chanel, care traversase strada în pijama și halat de casă. N-am avut niciun chef să mă îmbrac astăzi, spuse ea.

— Ce jenant, mormăi Jasmin, dând ochii peste cap.

Elijah chicoti amuzat.

— Arăți foarte bine, îi spuse Chanel lui Nikki.

Se îmbrăcase cu o rochie neagră, își pusese tocuri înalte și își răsucise părul sus, într-un coc. Chanel se uita la talia ei. Nikki își coborî brațele în față. Începuse să i se îngroașe talia, doar un pic de tot, însă sora ei remarca întotdeauna orice variație de greutate. Chanel se încruntă.

— Ești…, făcu o pauză, uitându-se în ochii ei, strălucitoare.

Nikki întoarse repede privirea, încercând să nu roșească. Se uită în oglindă, aranjându-și chipurile pieptănătura, dar o simțea pe Chanel holbându-se la ea în continuare.

— Uauu! exclamă Obi, intrând în dormitor. Bună, Chanel. Mulțumesc că ai venit să stai aici cu copiii.

— E-n regulă. N-o să am nicio treabă cu ei toată seara. Sunt foarte prinși amândoi să inventeze un cod secret, în camera lui Elijah.

Obi râse.

— Ești gata?

— Oh, da, e gata, spuse Chanel. Petrecere frumoasă, adăugă ea, zâmbindu-i lui Nikki. Sunt sigură că va fi interesant.

— OK, atunci, spuse Obi. Mă duc doar să-i spun la revedere lui Elijah.

Ieși din cameră, lăsându-le pe cele două surori față în față.

— Ce mama dracului mai e și asta? șuieră Chanel. Când aveai de gând să-mi spui și mie?

— Ce tot îndrugi acolo? zise Nikki, încercând să păstreze un ton calm, deși vocea șovăitoare îi trăda emoția.

— Hai, termină. Sunt sora ta și te cunosc mai bine decât oricine. Știu ce secret ascunzi. De ce vrei să treci din nou prin așa ceva? Am crezut că ăsta era sensul adopției!

Nikki trecu pe lângă Chanel, împingând-o la o parte din drum.

— Să nu te prind că spui ceva, șopti ea. Te rog, adăugă ea, uitându-se în ochii surorii ei.

Chanel oftă.

— Sunt doar îngrijorată, atâta tot. Nu vreau să mai pierzi o sarcină; gândește-te prin câte ai trecut. Și te-ai gândit ce ar simți Elijah? Abia a început să se acomodeze.

— Ești gata? strigă Obi, din hol.

— Da, vin într-o secundă.

O îmbrățișă pe Chanel.

— Te rog. Te rog să nu spui nimic. Nimănui. O să-i spun eu lui Obi în seara asta, dar nu vreau ca Elijah să știe. Nu încă.

Chanel o sărută și ea pe Nikki. Apoi puse mâna pe pântecul ei.

— N-o să spun nimic, zise ea.

Obi alesese restaurantul, așa că era cu specific franțuzesc, elegant, cu mese mici și lumânări peste tot, cu un meniu scris doar în franceză și cu ospătari afișând un aer plictisit. Nikki își dorise să meargă la noul restaurant mexican, care arăta

foarte nostim și unde serveau coctailuri în boluri-acvariu, dar din moment ce ea oricum nu bea, îl lăsase pe Obi să aleagă. Cât de diferiți erau unul de celălalt! Oricum, măcar se îmbrăcase și ea elegant. Nici urmă de cizme de cauciuc prin local. Obi a ales o sticlă de vin roșu și a comandat. Nikki l-a lăsat să-i toarne vin, dar a sorbit doar un pic din pahar, sperând că Obi nu va remarca acest lucru, înainte ca ea să-i spună. Desigur, un singur pahar nici nu conta de fapt, dar avea în continuare în gură același gust metalic și, oricum, nu avea chef să bea nimic, în afară de apă. Obi nu remarcase că Nikki nu mai bea ceai sau cafea, dar de fapt el era la serviciu până seara târziu. Nikki nu se întorsese încă la job. Iar acum, când exista șansa de a face un copil, posibilitatea de a-și relua slujba părea tot mai îndepărtată. Dar nu o deranja. Avea straniul sentiment că totul va ieși bine până la urmă. Își amintea cât de mult se frământase înainte de a-l înfia pe Elijah, și cum totul se rezolvase minunat. Așa va fi și acum.

Li s-au adus antreurile, apoi li s-au luat farfuriile. Obi vorbea mult și, uneori, îi lua mâna lui Nikki și i-o săruta.

— Ce bine e să avem puțin timp doar pentru noi. Acum, când Elijah s-a acomodat bine de tot, ar trebui să ieșim mai des în oraș.

Ce chipeș arăta Obi în lumina lumânărilor; avea trăsături puternic conturate și pielea atât de catifelată.

— Îți mulțumesc, spuse el. Îți mulțumesc că ești o mamă extraordinară. Am știut că Elijah era hărăzit să fie al nostru.

— Ai avut dreptate, spuse Nikki. Ai fost atât de sigur, spuse ea zâmbind, dar îi tremura mâna. Am să îți spun ceva; despre alt lucru.

Obi ridică privirea.

— La ce te referi?

Nikki tăcu preț de câteva clipe, ca să își adune curajul.

— Sunt însărcinată, șopti ea.

Obi tăcea, iar Nikki crezu, pentru o secundă sau două, că încearcă să înțeleagă, așa cum i se întâmplase și ei. Dar pe urmă expresia de pe chipul lui se schimbă subit.

— Ce vrei să spui? Cum adică?

— Știu, zise ea. Știu… am avut și eu aceeași reacție… nici mie nu mi-a venit să cred. Ținând seama de tot ce ni s-a spus…

O tresărire ciudată pe fața lui Obi o făcu să se oprească.

— Știu că e un șoc, Obi, dar n-am vrut să se întâmple așa, nici măcar nu m-am gândit că ar fi posibil.

— Ești însărcinată? Ce vrei să spui? Cum adică însărcinată? spuse el, pe un ton tot mai aspru. Și vrei să… Trebuie să discutăm despre asta.

Privirea îi fugi de la fața ei spre pântece.

— Te-ai gândit cât de riscant este? Cât de afectat va fi Elijah?

Nikki închise ochii. Cum va reacționa Elijah când va afla că ar putea să aibă un frate sau o soră? Sau, mai rău chiar, cum ar reacționa Elijah dacă i-ar muri un frate sau o soră? Nikki se îmbărbătase tot timpul, spunându-și că ei doi erau suficient de puternici încât să-l ajute pe Elijah să treacă peste asta, dar, dintr-odată, în fața ochilor ei nu mai era decât chipul lui Elijah. Brusc, deschise ochii. Își aminti cuvintele lui Ricardo, când le spusese că pentru Elijah orice nouă pierdere ar fi extrem de dificilă și că, în cazul cel mai bun, nașterea unui alt copil în familie i-ar putea afecta sentimentul de apartenență, iar în cazul cel mai rău ar putea face din el un copil periculos, chiar violent față de un copil mai mic.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat, spuse Obi, dar vocea i se frânse.

— Este adevărat, șopti Nikki. Sunt deja în trei luni.

Chelnerul veni spre ei, cu un carnețel în mână.

— Vreți să vă recomand un desert? întrebă el.

Obi ridică privirea.

— Nu, spuse el, după care se uită înapoi drept la Nikki. Chelnerul se retrase mergând cu spatele, apoi se întoarse și dispăru.

— Ai fost grosolan.

Obi oftă.

— OK, zise el. Trebuie să discutăm despre asta; să ne gândim bine cum să procedăm.

— Nu am aflat cu certitudine decât acum o lună. Dar va fi bine, spuse ea. Simt eu. De data asta, nu voi pierde copilul, spuse ea, podidind-o lacrimile. Îmi iau medicamentele și doctorul mi-a confirmat că voi putea duce sarcina până la termen. Ții minte cum ziceau: o șansă de optzeci la sută, cu medicamentația potrivită.

— Dar parcă luai anticoncepționale!

— Da, Obi, dar am avut atâtea pe cap în ultima vreme. Probabil că am uitat să iau pastila de câteva ori. Nu m-am gândit că avea prea multă importanță — de fapt, luam pastile doar ca să-mi regleze ciclul. Nu am crezut că era posibil așa ceva. Când Elijah a început să se acomodeze, am uitat să iau pastila de vreo două ori. Dar, Obi, mi-au spus că era aproape imposibil…

— Oh, Nikki, zise Obi, începând să respire mai calm. Cum rămâne cu Elijah? Cum rămâne cu fiul nostru, băiatul nostru care vorbește, trăiește, respiră, care are nevoie de noi, pe care noi avem datoria să îl ocrotim? Adu-ți aminte ce ne-a zis Ricardo. Cel mai bine pentru Elijah este să fie singur la părinți; ne-a spus că, dacă ne gândim să facem un copil, e bine să mai așteptăm, să lăsăm să treacă suficient timp. Să treacă ani, Nikki. Ani, nu luni. Nu ne-au spus degeaba toate aceste lucruri, Nik. Și, oricum, există riscul să pierdem acest copil. Un risc de douăzeci la sută, nu uita. Cum crezi tu că va reacționa Elijah aflând acest lucru? De ce nu mi-ai spus și mie că ai uitat să-ți iei

pastilele? De ce nu mi-ai spus și mie imediat ce ai aflat?

Obi închise ochii. Nikki și-ar fi dorit să îi ia mâna iarăși și să i-o sărute, cum făcuse mai devreme. Dar Obi încrucișase brațele în dreptul pieptului.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Dar eu vreau acest copil, zise Nikki, cu glasul frânt. Nu ți-am spus, fiindcă presupuneam că voi pierde sarcina. Și, oricum, ce aș fi putut să fac? Să fac un avort? După ce am pierdut atâtea sarcini până acum? Vreau acest copil, Obi, spuse ea, uitându-se în ochii lui.

Dar Obi preferă să se uite în altă parte. Apoi, întoarse brusc capul spre ea.

— Nu-mi vine să cred că ai putut să faci așa ceva. Să mă minți. Nu-mi vine să cred că ai putut să îi faci așa ceva fiului nostru. Doctorii nu au spus că era imposibil. Au spus că ar fi foarte greu, aproape imposibil, ceea ce este complet diferit, Nik. Cum ai putut uita să-ți iei pastila? De ce te-ai gândit că nu avea importanță?

Nikki coborî pleoapele. Nu voia să vadă schimbarea apărută pe fața lui Obi.

— Stabilitatea emoțională a lui Elijah este în mâinile noastre, iar tu consideri că nu merită să-mi spui că ai uitat să îți iei pastila contraceptivă, și nici măcar nu te-ai gândit să recurgi la precauții suplimentare? Ce-o să spună Ricardo? El, care crede că este imposibil să se întâmple așa ceva.

— Erai acolo când am vorbit cu Ricardo. Amândoi am discutat cu el...

— Da, eram acolo. „Aproape imposibil“ și contraceptivele fac să fie chiar imposibil, pur și simplu. Dar tu m-ai mințit.

Nikki ridică pleoapele. Îi venea să se bage sub masă și să își astupe urechile. În schimb, întinse brațul și încercă să acopere cu palma mâna lui Obi, dar el își trase brusc mâna, mișcând masa atât de tare, încât paharele se clătinară zornăind.

Când au ajuns acasă, Elijah și Jasmin dormeau, iar Chanel citea o revistă.

— Cum a fost la restaurant? întrebă ea, mijind ochii.

— Splendid, spuse Nikki.

Obi se duse direct în bucătărie.

Chanel clipi repede.

— OK, bine, mă duc s-o iau pe Jasmin. Am auzit-o vorbind mult timp după ce Elijah tăcuse. Sunt sigură că fata asta vorbește și-n somn, spuse ea râzând.

Chanel urcă la etaj și Nikki veni după ea. Uitându-se prin ușa deschisă a dormitorului, o văzu pe Jasmin cuibărită lângă Elijah, cu brațul arcuit protector peste umerii lui.

— Cum a fost? șopti Chanel.

— Oribil.

Chanel o mângâie ușor pe obraz.

— Discutăm mâine.

O trezi pe Jasmin și, cumva, o târî în jos pe scări. Nikki coborî și ea.

Chanel o sărută pe Nikki pe obraz și îi zâmbi lui Obi.

— Ne vedem mâine.

— Mulțumesc, spuse Obi.

Nikki o conduse pe Chanel și apoi închise ușa.

Când ajunse înapoi în bucătărie, Obi era în picioare.

— Mă duc să mă culc, spuse el.

A doua zi, el a părut și mai distant. Cât a făcut Elijah baie, Obi a venit și a rămas lângă ea, în bucătărie.

— Trebuie să vorbești cu Ricardo, spuse el. Dar senzația mea este că nu e bine să-i spunem lui Elijah deocamdată. Cel puțin câteva săptămâni de-acum încolo. Trebuie întâi să ne limpezim noi la cap și să ne lămurim cum să procedăm mai bine. Dacă îi spunem, iar apoi pierzi sarcina, asta ar însemna o nouă traumă pentru el, zise Obi, luându-și capul între mâini.

— Of, Doamne. Va trebui să-i spunem și lui tata. Apoi, ridicând privirea:

— Chanel știe?

— Și-a dat seama aseară, spuse Nikki.

— Asigură-te, te rog, că nu îi spune lui Jasmin. OK?

Nikki încuviință din cap.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus. Am avut mari mustrări de conștiință că am ținut totul secret față de tine — faptul că am fost la mai mulți doctori, panica inițială, apoi speranța, dar am avut motive *întemeiate*. Nu voiam să suferi din nou, la fel cum spuneai și tu că nu vrei să mă mai vezi suferind. Dar toți doctorii au spus același lucru, mai ales acum, când am trecut de momentul critic al primelor douăsprezece săptămâni. Au spus că este întru totul posibil să țin sarcina până la capăt. Îmi pare rău de momentul nepotrivit în care s-a întâmplat totul și de toate grijile pe care ni le facem acum, neștiind cum va reacționa Elijah, dar cel mai mult regret că ți-am ascuns adevărul. Însă oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

— Eu nu aș fi ținut secret niciodată așa ceva față de tine. Absolut niciodată, spuse Obi, după care se ridică în picioare și ieși din cameră, fără să o sărute nici măcar pe obraz.

Ricardo amuți câteva momente la capătul firului, când Nikki îi povesti la telefon.

— Și ați discutat despre asta? Ați luat vreo decizie concretă?

Nikki își ținu respirația și închise ochii.

— Ricardo, nu pot să fac un avort. Îmi doresc acest copil din tot sufletul. Voi păstra sarcina. Doctorii spun că nu există niciun motiv să nu o pot duce până la termen.

Ricardo oftă.

— Dar nu există nicio garanție.

— Niciodată nu există vreo garanție, zise Nikki.

— Păi, atunci, felicitările mele, spuse el, dar oftă din nou. Voi discuta cu colegii, însă știu că

această chestiune trebuie tratată cu multă delicatețe. Sfatul meu este să nu îi spuneți încă lui Elijah — cel puțin, până nu începe să se vadă că ești însărcinată. Dar apoi va trebui să îl cooptați în absolut tot ce faceți; să-l luați cu voi când faci ecografii și așa mai departe. Dacă va simți că face parte din toate aceste lucruri, cresc șansele să facă față mai bine venirii pe lume a unui nou copil. Nu vreau să vă sperii inutil, dar, din experiența noastră, copiii care au suferit în trecut traume ca Elijah pot fi grav afectați de o asemenea situație în familie. Va fi nevoie să comunicați sincer și deschis cu el. Să îi spui că suferi de o anumită boală, că există un risc, fie el cât de mic, ca bebelușul să nu trăiască.

Făcu o pauză.

— Trebuie să îl pregătiți pentru eventualitatea unei asemenea pierderi. Nikki, important este ca Elijah să fie pregătit și să știe la ce să se poată aștepta. Desigur, sper că medicii nu se înșală, că vei naște acest copilaș, însă, indiferent de rezultatul final, pentru Elijah va fi greu.

Elijah se dusese acasă la Jasmin, iar tata ședea la masa lor din bucătărie, când Obi i-a spus vestea. Nikki a închis ochii. Nu mai suporta încă o reacție negativă.

S-a așternut tăcerea o bună bucată de timp, după care tata s-a ridicat încet de la masă și, dând un ocol, a venit și a îmbrățișat-o pe Nikki din spate.

— Un bebeluș! strigă el. Felicitări!

Obi tuși nervos.

— Tată, cred că nu ai înțeles bine.

Tata se desprinse de lângă Nikki, se duse înapoi la locul lui, se așeză jos și arcui sprâncenele:

— Nu am înțeles bine?!

— Am pierdut atâția copilași, șopti Obi. Ce s-a întâmplat înainte se poate întâmpla din nou. În plus, toți spun că Elijah va fi afectat foarte grav. E un dezastru, zise Obi scuturând din cap.

Tata râse.

Nikki și Obi se uitară unul la celălalt.

— Un dezastru?! repetă el, gesticulând sugestiv. Un copilaș nu este niciodată, în vecii vecilor, un dezastru, oricât de grea ar fi situația. Un copilaș, spuse el, cu ochii strălucind, este un dar de la Dumnezeu.

22.

Elijah nu reușea să adoarmă. Mami și tati nu se mai pupau ca înainte și nu se mai țineau de mână. Și acum spuneau că vor amâna pentru la vară excursia în Țara Galilor, la bunicii lui. Își dădea seama că se întâmpla ceva. Îi urmărise foarte atent, dar păreau foarte înstrăinați unul de celălalt, de parcă acum n-ar mai fi fost cei mai buni prieteni. Rămase treaz ore în șir, i se păru lui, cu ochii deschiși pe întuneric, uitându-se la umbre. Vedea coarnele de cerb, draperiile, ușa. Se gândea la mami și la tati, cum tati părea un pic departe, chiar și când era în aceeași cameră, și cum mami avea mai puțini pistrui pe față. Mai puține săruturi de la îngeri. Nu știa de ce, dar ocrotirea îngerilor se ștersese un pic de pe fața ei. Închise strâns ochii, dar mami și tati i se iviră sub pleoape, cu spatele unul la celălalt. Apoi, Elijah simți ceva în burtică. Ceva târându-se. Gura i se umplu de vomă. Înghiți repede și alungă departe vietatea târâtoare. Vrăjitorul plecase. Nu trebuia să-l lase să vină înapoi. Nu trebuia.

Dar pe măsură ce orele înaintau în noapte, capul lui Elijah se umplu de griji și burtica i se umplu de târâtoare.

Obi și Nikki ședeau la masă unul în fața celuilalt, ținându-se de mână. Elijah nu reușise să adoarmă deloc toată noaptea; avea ochii roșii și îl dureau. Ce se întâmplase? Se țineau de mână din nou, ceea ce însemna că reveniseră la normal, dar Ricardo nu mai venise în vizită de mult timp și, chiar dacă Obi îi spusese că nu era nimic rău în asta și că nu avea motive de îngrijorare, Elijah simțea că i se uscase gura complet. Oare se întâmplase ceva cu Mama?

Ricardo era ras în cap pe părțile laterale. Ciuful rămas în mijloc era zbârlit în sus. Părea îngrijorat, chiar dacă era pieptănat așa caraghios. Și din cauza asta Elijah se simțea îngrijorat și el. Să fii îngrijorat este ca și cum ai fi un soare și ai un nor în față, iar norul nu te mai lăsa să vezi oamenii și nici măcar să strălucești. Elijah se uită la chipul lui Ricardo, încercând să vadă ce spunea expresia lui. Ricardo observă că îi analiza tunsoarea caraghioasă și atunci își puse o pălărie pe care scria: *De vrei să slăbești un pic, cheamă-l repede pe Rick.*

— Încerc să îmi schimb profesia, spuse el, când îl văzu pe Elijah holbându-se la pălăria lui. Știi că îmi place să mă ocup de fete și de băieți, dar slujba mea se schimbă și n-am avut timp să fac asta cum trebuie, spuse el, uitându-se la tati. E imposibil acum — atât de nesigur —, nimeni nu mai are timp să-și facă meseria cum ar vrea și, bineînțeles, asistentul maternal este întotdeauna țapul ispășitor, imediat ce apare vreo problemă.

Îl strânse pe Elijah de braț.

— Mă bucur nespus, Elijah, că tu ai acum familia ta, care te iubește și are grijă de tine. Asta a fost o mare reușită în viața mea profesională, iar dacă fiecare copil și familie de care mă ocup ar fi ca tine, munca mea ar fi foarte ușoară, spuse el râzând, după care bătu cu palma în pălăria de pe cap. Am niște pastile de slăbit din Brazilia — sunt pe bază de plante, absolut organice și inofensive — și am pornit o mică afacere, le vând unor clienți privați. Îi măsură pe Obi și Nikki din cap până-n picioare.

— Dar voi, frumoasa mea familie, nu aveți nevoie de așa ceva. Așa sănătoși și în formă.

Privirea lui mami fugi iute spre tati.

— Fac bine la orice boală?

Ricardo râse.

— Nu prea cred, Elijah. Dacă ar fi așa, aș fi foarte bogat.

Se auzi soneria, urmată de un ciocănit în ușa de la intrare.

— Bun, spuse Ricardo. Eu trebuie să vorbesc cu mami și tati, așa că Jasmin a venit aici ca să vă jucați împreună.

— Da? spuse Elijah, uitându-se la mami, care avea fața umflată și cu pete roșii.

— Da, zise ea.

Apoi se ridică în picioare și se duse la ușă. Jasmin dădu buzna înăuntru.

— Bună! Pa! strigă Jasmin, fugind în sus pe scări și fluturând din mână, în spate.

Elijah porni după ea. Nu se uită înapoi ca să vadă despre ce vorbea Ricardo cu mami și tati, dar el credea că nu putea fi decât ceva rău. Aerul părea mai încărcat decât de obicei și erau umbre prin colțuri.

— Ești cea mai bună elevă din clasă, Jasmin, îi spuse Jasmin lui Elijah. Niciodată n-am avut o elevă mai bună la învățătură decât tine. Sunt sigură că vei ajunge astronaut sau chiar președintele Statelor Unite ale Americii. De fapt, Jasmin, tu ești cea mai disciplinată elevă pe care am avut-o vreodată.

Jasmin era profesoara și Elijah era o fată pe nume Jasmin. Avea o tablă neagră în spatele ei, pe care desena cu cretă albă.

— Jasmin, spuse ea. Vino aici. Tu vei fi șefa clasei și vei avea misiunea să suni din clopoțel pentru recreația mare.

Elijah veni spre Jasmin și imită clinchetul unui clopoțel.

— Bun. Tu ești șefa clasei astăzi…

Jasmin tăcu în momentul în care auzi de jos voci vorbind pe un ton ridicat. Elijah auzi glasul lui Nikki, apoi glasul lui Obi. Nu auzea glasul lui Ricardo.

— Oho, vorbesc cam tare pentru o întâlnire obișnuită.

Elijah se apropie de Jasmin. Îi tremura brațul.

— Mami și tati vorbeau mult mai tare decât ce auzi tu acum. De fapt, mami și tati țipau tot timpul, se certau în fiecare zi, înainte ca tati să se mute în America, spuse Jasmin, uitându-se la fața lui Elijah, care începuse să plângă. Dar mămica și tăticul tău nu sunt ca mămica și tăticul meu. Toți adulții vorbesc uneori pe un ton mai ridicat.

Apoi își puse brațul în jurul umerilor lui.

— Vino, hai să ne jucăm mai departe de-a școala. Fii tu profesorul acum, dacă vrei.

După aceea, Jasmin plecase, dar Ricardo era încă acolo, la masa din bucătărie, cu o cană de cafea goală în față.

Elijah se aplecă spre mami.

— Eh bine, Elijah, am venit astăzi aici ca să-i ajut pe mami și tati să îți dea o veste extraordinară. Ne-am gândit toți trei, eu, mami și tati, că ar fi mai bine dacă ți-am spune vestea aceasta toți trei împreună. Vrem să îți spunem o mulțime de lucruri, așa că, te rog, pune întrebări, având în vedere că vestea este impresionantă, chiar și pentru noi.

Atunci mami a zâmbit, dar zâmbetul ei nu era vesel deloc, iar Ricardo a renunțat să mai bată cu mâna în pălărie. Elijah îi auzise pe mami și pe tati vorbind despre Ricardo. Uneori râdeau de el și de faptul că odată își vopsise părul în albastru. Elijah se gândea că îl plăceau mult pe Ricardo, probabil, chiar dacă li se părea că era cam fistichiu. Și lui Elijah îi plăcea de el. Mai demult, fusese prietenul lui cel mai bun, dar acum Jasmin îi luase locul.

— Bun, spuse Ricardo, apoi scoase un carnețel și îl așeză pe masă, în fața lui. Sunt foarte mulțumit de felul cum merg lucrurile, zise el, zâmbindu-i lui Elijah, dar și surâsul lui părea supărat, ca al lui mami. Ce-ai mai făcut, Elijah, ia spune-mi? A trecut o lună de când nu ne-am mai văzut.

— Sunt bine, mulțumesc.

Elijah avea senzația că vocea lui venea parcă din exterior, deși știa că venea dinăuntrul lui, ca și cum ar fi vrut să zboare în altă cameră.

— Am fost la acvariu, unde am atins cu mâna o pisică de mare, pe spinare. Și am văzut un film la bunicul, se numea *Planeta înghețată*, cu o omidă care moare în fiecare an când se face foarte frig afară și, pe urmă, învie din nou. Bunicul mă ajută să colecționez lucruri din natură.

Ricardo mută hârtiile de pe masă, din fața lui.

— Uau, spuse el. Una peste alta pare că te-ai distrat minunat. Felul în care râdea făcea ca pălăria să-i sară în sus și în jos pe cap. Mami și tati mi-au spus că te descurci foarte bine și că te-ai adaptat perfect. Ceea ce este extraordinar.

Ricardo râse din nou, dar Elijah nu râdea. Fără să vrea, se gândi la toți băieții care erau ca el și la toate mamele care erau ca Mama, toate complet singure. Ricardo îl făcuse pe Elijah să se simtă foarte fericit, dar apoi, foarte repede, un pic trist. Elijah își mușcă obrazul pe dinăuntru.

Ochii lui mami nu-i căutau ochii deși de obicei o făceau.

— În primul rând, începu Ricardo, foarte serios dintr-odată, vreau să știi că vestea aceasta poate fi un lucru foarte bun, dar că nu va fi nicio problemă dacă pe tine te va deranja, poate. S-ar putea să te simți tulburat, sau chiar furios, însă noi suntem cu toții aici ca să te ajutăm să înțelegi ce se întâmplă. E bine să ai reacții sincere. De fapt, vom aranja să mergi din nou la Chioma, ca să te mai joci cu ea. Ea este foarte pricepută când vine vorba să ajute pe cineva să depășească un moment mai dificil.

Elijah se uită în jur, la toți trei. Poate că nu-l mai puteau iubi din cauză că era atât de afurisit.

— N-am nevoie să mă joc cu Chioma, spuse Elijah.

Mama pățise ceva rău. Știa el asta. Începu să plângă, lacrimile i se rostogoleau pe obraji, picând pe masă una câte una. Mami își desprinse mâna

din mâna lui tati, iar mâna lui tati căzu ca lacrimile lui Elijah, apoi mami își împinse scaunul și mai aproape de el.

— Elijah, nu mai plânge, spuse ea, trăgându-l spre ea. Totul va fi bine.

Însă Elijah știa că se întâmplase ceva rău, fiindcă mami mirosea altfel.

— Nu există niciun motiv să te sperii, spuse ea. De fapt, cred că e o veste foarte bună și eu cred că vei fi fericit, spuse mami, iar apoi, mușcând parcă din aer cu dinții, anunță: Vei deveni frate. Un frate mai mare.

Și Eliajah se gândi la Mama și la un bebeluș, care nu era el, crescând în burtica ei: un bebeluș normal, fără un vrăjitor în el. Și Mama va putea să aibă grijă de el și se va însănătoși și va putea să se vadă cu el din nou. Lacrimile se opriră imediat.

Dar, pe urmă, văzu expresia de pe fața lui mami. Simți mirosul ei, când îl trase din nou spre ea.

— Mă bucur așa de mult că ești fericit. Va fi nemaipomenit de frumos, spuse ea, iar el își dădu seama, dintr-odată. Simțea căldura din adâncul ființei ei. Un bebeluș adevărat în corpul lui mami. Bebelușul ei și al lui tati.

Nu exista niciun bebeluș în burtica Mamei. Mama era complet singură.

Mami își dorea un nou-născut la fel de mult cum Elijah își dorea să fie cu Mama. Dar el nu putea să stea cu Mama. Nu va mai putea niciodată să stea cu Mama.

Ricardo se aplecă în față.

— S-ar putea să devii un frate mai mare, spuse el. O privi îndelung pe mami. Dar partea tristă a acestei vești este că mami are o boală în organism, care nu o face să fie bolnavă, însă face ca bebelușilor să le fie greu să crească în burtica ei. Îi face să iasă de-acolo prea repede și din cauza asta nu pot trăi în lumea de-afară. Noi nu credem că se va întâmpla așa cu acest bebeluș, fiindcă mami ia

doctorii speciale care îl ajută să crească, însă este posibilă și această situație.

Tati întinse brațul și puse mâna pe umărul lui Elijah.

— Ce pățește bebelușul dacă iese afară prea devreme? întrebă Elijah, uitându-se la mami.

Ea scutură din cap.

— Noi sperăm să nu fie așa, dar este important să discutăm totul, spuse Ricardo, uitându-se la Elijah. Un bebeluș care iese afară prea repede va fi prea mic pentru a putea trăi după ce a ieșit din burtica ei. Bebelușul ar muri, iar lucrul acesta ar fi foarte trist, însă bebelușul nu ar suferi.

Pământul se mișcă dintr-odată și totul începu să se învârtă în capul lui Elijah. De ce era mami bolnavă? Întotdeauna fusese sănătoasă, până acum. Boala. Moartea. Se țineau după el pretutindeni. Asta era lucrarea vrăjitorului. Dacă bebelușul moare, va fi din vina lui. A vrăjitorului. Și dacă vrăjitorul dădea greș, atunci bebelușul putea crește în corpul lui mami, acolo unde Elijah nu fusese niciodată. Un bebeluș pe care ei îl vor iubi și îl vor îngriji. Un bebeluș care îi va lua lui camera, iar el va trebui să se ducă înapoi la casa lui Nargis, și Darren îl va arde cu țigările, și totul va fi FOC, și el va topi lumea întreagă, și brusc Elijah țipa și țipa și țipa și, chiar dacă țipa, l-a văzut pe tati cum și-a împins scaunul în spate și cum a ridicat sus mâinile și a văzut cum Nikki și-a acoperit gura cu mâinile. A văzut privirea pe care și-au aruncat-o unul celuilalt din cauza lui, o privire plină de foc și ură și flăcările iadului, și el a urlat și a urlat fără vreun cuvânt. Acesta era vrăjitorul. Precis, vrăjitorul era. Totul se rotea amețitor. Simțea gust de sânge, îi țiuiau urechile și simțea că îl împingea ceva sus de tot în tavan, și privea acum în jos spre capul lui, apoi cădea, cădea repede, încât stomacul i se răsuci și zbură în sus înăuntrul lui. Scaunul lui se azvârli singur de perete, cu o trosnitură puternică, și toți întinseră mâinile spre el, dar

vrăjitorul era mai iute decât ei, și Elijah a văzut atunci cum un teanc de farfurii de lângă chiuvetă s-a făcut țăndări pe pardoseală, milioane de cioburi, ascuțite și ucigașe, vrând să-l zgârie, și s-a uitat în jos la mâinile lui, pline de cioburi ascuțite, tăindu-l pe piele și apoi zburând prin toată camera.

Simțea brațele lui Ricardo în jurul lui, în timp ce el se zvârcolea și mușca și urla și dădea pumni, iar în final a început să plângă, plângea în hohote, și Ricardo l-a cărat pe scări, sus la etaj, ținându-l strâns de tot.

— Șșșș. E în regulă, șopti Ricardo. Va fi bine, Elijah.

Dar de undeva, din spate, Elijah a auzit cum vocea lui tati spunea cu răutate către mami:

— Asta e din vina ta, și atunci Elijah a știut că nimic nu va mai fi bine din nou.

După plecarea lui Ricardo, Elijah a simțit din nou cum vrăjitorul îi dădea târcoale pe dinăuntru, ca și cum se chircise dinadins și încerca să scape. O senzație de răceală s-a întins peste tot. A încercat să-l blocheze pe vrăjitor acolo, astupându-și nările și punând mâinile peste urechi, însă în noaptea aceea coșmarurile au reapărut. A visat despre Babilonul-cel-mare, mama desfrânatelor și-a urâciunilor pământului[13], și s-a trezit din somn urlând și zgâriindu-se, iar mami și tati au venit în camera lui și au încercat să-l liniștească, l-au mângâiat pe păr până a adormit din nou și murmurele din urechile lui au dispărut, înlocuite de urlete:

FIARĂ STACOJIE, PLINĂ DE NUME BLASFEMIATOARE, AVÂND ȘAPTE CAPETE ȘI ZECE COARNE[14].

---

[13] „Apocalipsa sfântului Ioan Teologul“, cap. 17:3, în Noul Testament, pag. 460, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1995, București. (*N.t.*)

[14] „Apocalipsa sfântului Ioan Teologul“, cap. 17:3, în Noul Testament, pag. 460, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1995, București. (*N.t.*)

23.

Obi se foia de colo-colo prin cameră, în timp ce Nikki ședea pe canapea, cu picioarele ghemuite sub ea. Nu era în stare să gândească rațional. Vocea lui răsuna atât de tare, încât îi umplea tot corpul.

— Am citit asta de nenumărate ori: atunci când părinții fac un copil, după adopție, riscul unui eșec este extrem de mare. Se poate produce un dezastru. Știi ce înseamnă asta? Cred că am mai discutat despre aspectul ăsta. Cred că ți-am explicat, la scurt timp după ce tu m-ai dus la o cină frumoasă la restaurant și mi-ai servit cu brutalitate o sarcină în douăsprezece săptămâni. Îți amintești ce înseamnă o adopție care a dat greș? Îți amintești cursurile de pregătire pentru adopție, pe care le-am făcut mai demult, unde ni s-a spus că douăzeci la sută din copiii înfiați ajung să se întoarcă în centrele de plasament?

Obi continua să se învârtă de colo-colo prin cameră.

— O viață în centre de plasament. Un lucru evitabil în totalitate. O copilărie distrusă de egoismul părinților.

— Egoismul meu, spuse ea, încetișor.

— Da! exclamă Obi, răsucindu-se spre ea și privind-o drept în ochi. Elijah se acomoda perfect, Nikki. Aveam o familie. Aveam un fiu.

Nikki își trase picioarele de sub ea.

— Avem un fiu, spuse ea cu o voce mică.

Dar Obi continuă, fără să-i dea atenție:

— Și s-ar putea nici măcar să nu existe un bebeluș! Chiar și cu anticoagulante, cum crezi că ar putea supraviețui cu șanse de doar optzeci la sută? Emoțiile și grijile, goana la spital în toiul

nopții, toate analizele și toată așteptarea, toate lacrimile tale, ai uitat cum a fost? Cum se poate el simți în siguranță, când tu ești distrusă de supărare? Ce se va întâmpla când bebelușul va muri? Elijah este plin de cicatrice din cap până-n picioare. Și-a pierdut mama. Vrei să piardă și un bebeluș? Să te piardă pe tine?

— Te rog! strigă Nikki, bătând cu mâinile în canapea. Am mai discutat toate astea. Ce rost mai are să reluăm totul acum? Oricum, nu se mai schimbă nimic.

Vocea ei suna înfundat, ca și cum ar fi vorbit printr-un geam.

— Vasăzică, odată ce am vorbit, nu se mai poate face nimic? Putem să ne vedem de viață mai departe, așa zici tu? Dar realitatea rămâne, să știi. Elijah se confruntă cu un risc de douăzeci la sută de a pierde un frățior sau o surioară. Se confruntă cu un risc de douăzeci la sută de a ajunge înapoi într-un centru de plasament. Dar riscul acesta a crescut acum, când tu ai fost atât de proastă.

Nikki rămase cu gura căscată; respirația ei era ca un șuierat.

— Și eu ce să fac? Și eu ce să fac?

— Elijah nu trebuie să treacă prin așa ceva.

— Dar asta este situația. Nu știu ce aștepți acum de la mine. Este și copilașul tău. Vrei să fac o întrerupere de sarcină? Asta vrei? Vrei să ucid copilașul nostru?

Obi se răsuci în loc, apropiindu-și fața de a ei:

— Am spus eu așa ceva? Crezi că aș putea spune asta?! Se trase înapoi. Știai foarte bine că, lăsând sarcina să ajungă la douăsprezece săptămâni, mă pui în fața unui fapt împlinit.

Nikki simțea că arde toată pe dinăuntru. Își strânse brațele peste stomac și se uită atentă la Obi.

— Se mai poate încă, spuse ea rar, fără să clipească.

Obi strânse din buze și scutură din cap.

— Știai. Știai. Douăsprezece săptămâni! Când tu ai aflat la opt săptămâni! Bineînțeles că se mai poate încă.

— Și?

— Cunoști opinia mea despre asta! Știai! Iar acum ne-am trezit iarăși în situația asta, cu un făt care poate supraviețui sau nu, dar care, în ambele variante, va strica totul, oricum.

— Spune cuvintele, spune-le. Oricum, știu că vrei să fac un avort, zise ea, încleștând pumnii. Dar nu voi face o întrerupere de sarcină, Obi; nu voi face așa ceva copilașului nostru. Însă putem oricum să ne lămurim, așa că spune măcar ce gândești.

— Nu asta am spus.

— Atunci, ce? Ce vrei să spui, de fapt? urlă ea.

— Totul mergea bine. L-ai auzit pe Ricardo? Ai văzut cât de îngrijorat a fost, imediat ce i-am povestit? Îl cunoaște pe Elijah. Știe că nu va putea să se adapteze unei asemenea situații.

— Nu mai spune asta, ajunge!

— Criza aceea de nervi? Toate zgârieturile acelea de pe brațele lui Elijah?

— Ce? *Ce?*

Obi nu se mai uita la ea. Continua să zbiere fără oprire, reluând mereu aceleași idei: cât de bine fusese totul, ce promiseseră ei echipei de asistenți maternali, cercetările, felul cum Nikki îl dezamăgise pe Elijah, abandonându-l. Era blocat. Obi nu reușea să depășească situația.

Nikki se șterse la ochi și se trase mai în față, pe marginea canapelei. Apoi, începu să spună, pe un ton blând:

— Obi, eu sunt însărcinată cu bebelușul tău, iar noi doi îl avem pe Elijah. Aceasta este situația. Mi-am asumat toată vina. Acum, trebuie să începem împreună să ne ocupăm de noile noastre probleme.

— Oh, tu crezi că e atât de simplu, da? Eu consider că tu nu ai înțeles gravitatea situației, Nikki. Efectiv, eu așa am impresia.

— Te rog, am înțeles perfect totul, dar acum trebuie să acționăm uniți.

— Să acționăm uniți?! repetă Obi, râzând.

— Exact cum spunea Ricardo. Trebuie să îl cooptăm pe Elijah în tot ce facem. Ricardo a zis că este firesc ca Elijah să simtă că este înlocuit, ca și cum noi nu l-am mai iubi.

Obi se holba la ea, scuturând din cap.

— Nu trebuia să se întâmple așa ceva, spuse el.

Nikki închise ochii.

— Te rog, Obi, trebuie să încercăm. Mai mult decât oricând, nu e bine să ne certăm acum. Lucrul ăsta îl va tulbura și mai mult pe Elijah.

— Cred că este prea târziu deja, ce zici, Nikki?

Nikki se încruntă, încrețindu-și sprâncenele. Ce voia să audă de la ea?

— Elijah nu merita să i se întâmple așa ceva.

Nikki încuviință din cap.

— Știu, spuse ea.

— Nu trebuia să se fi întâmplat așa ceva.

Nikki închise ochii din nou și oftă.

— Am căzut de acord în această privință, Obi. Crede-mă, îți dau dreptate.

Lacrimi uriașe i se rostogoleau de sub pleoape, iar hohote de plâns îi zgâlțâiau tot trupul.

În cele din urmă, Obi se așeză la masă și își trase hârtiile spre el. Deschise un dosar și își scoase stiloul.

Când Elijah veni la parter mai târziu, Nikki încercă să îl țină de mână, dar el se smulse de lângă ea. Mâncară cina aproape în tăcere, iar Nikki nu reuși să înghită aproape nimic. Nici Obi, nici Elijah nu voiau să se uite în ochii ei.

În timp ce Nikki spăla vasele, Elijah dispăru în grădină, cu lanterna în mână, ca să caute lilieci, iar Obi se apucă din nou de lucru. După un timp, Obi se ridică în picioare.

— Mă duc să fac o plimbare.

Nikki se rezemă de bufet, căznindu-se să nu plângă. Împături șervetul de vase și șterse plita.

Afară se întunecase deja. Se uită atentă în bezna de-afară, după care deschise ușa.

— Elijah? strigă ea, mijind ochii.

Elijah stătea ghemuit pe vine lângă bazinul din curte. Era frig afară, iar Nikki se înfășură strâns în jacheta de lână, traversând repede peluza.

— Elijah?

Se lăsă jos lângă el, dar băiatul nu voia să se uite la ea. Punând amândouă brațele în jurul lui, îl trase spre ea.

— Îmi pare rău că eu și tati ne-am certat, Elijah. Tati era supărat pe mine. Dar acum a trecut. E OK totul.

Simțea pe gât lacrimile lui fierbinți.

— Sărăcuțul de tine, șopti ea. Noi te iubim, Elijah. Nimic nu va putea schimba acest lucru.

Elijah se ghemui lângă ea. Era atât de micuț. Îl luă în brațe cu totul și îl duse așa înapoi, în casă. Când îl înveli la culcare, se agăță de mâna ei, așa că se așeză pe pat lângă el. O trase de braț, iar Nikki se lungi lângă el. Elijah se cuibări alături, cât de aproape putea, iar ea îl sărută de multe ori pe păr. Încetul cu încetul, băiatul reuși să adoarmă. Trupul i se destinse, iar Nikki rămase lângă el, mângâindu-l pe păr și așteptând să audă pașii lui Obi, când avea să ajungă acasă.

24.

Când s-a trezit din somn, Elijah a avut senzația că era gol pe dinăuntru, ca și cum nu mai avea absolut nimic în corp. În următoarele zile, mami se uitase la el ca la televizor, iar tati a început să vină de la serviciu mai devreme, ca să aibă timp să se joace împreună, însă Elijah nu se putea abține să nu-și astupe nările, ca să-l împiedice pe vrăjitor să iasă afară. Simțea cum se împingea în el pe dinăuntru, dând la o parte tot ce-i stătea în cale. Pesemne că vrăjitorul se pregătea să-l oblige pe Elijah să facă un lucru foarte rău. La școală reușea să nu se gândească la el, ci să se concentreze la lecții. Profesorii îi spuneau că învăța bine, iar vrăjitorul stătea cuminte. Dar acasă, Elijah nu se gândea decât la vrăjitor. Uneori, o urmărea din priviri pe mami, iar vrăjitorul îi șoptea la ureche: *Nu e a ta*. Și, chiar și atunci când îi spunea să se potolească, vrăjitorul tot nu se astâmpăra. *Nu e mămica ta. Ai furat-o.*

Seara, a simțit că se întâmpla ceva foarte rău. Când a intrat el, tati ședea în camera de zi, în fața lui mami. Amândoi au ridicat privirea din cărțile pe care le citeau și au zâmbit. Mami citea o carte despre grădinărit, cu o floare frumoasă pe copertă, cu petalele larg deschise și galbene. Tati citea o carte care nu avea nicio poză pe copertă, ci doar cuvinte lungi. Cartea lui tati nu era prea bună, pesemne, fiindcă dintr-odată a azvârlit-o pe canapea.

În săptămânile care urmaseră veștii despre noul bebeluș, deși uneori lucrurile erau aproape normale, în casă era prea liniște și tati stătea cu ochii pe Elijah tot timpul, ca și cum ar fi știut că avea ceva rău în el.

— Ești OK, fiule? îl întrebă tati, mijind ochii.

— Da, sunt bine, spuse Elijah, dar totul era schimbat, de fapt. Vrăjitorul îi dădea târcoale pe dinăuntru tot timpul. Și, deși spusese că se simțea bine, în realitate nu era adevărat.

— Du-te sus la culcare, Elijah, spuse mami. Vin și eu într-un minut, da?

Se uită la tati, dar ochii lui tati nu se mai uitau la el. Se uitau la burtica lui mami, care creștea.

Elijah urcă scara și se băgă în pat, unde era gol și pustiu. Un pat parcă prea mare. Aceeași pustietate o simțea și el în adâncul pieptului. Mami veni în cameră și privi afară pe fereastra întunecată. Apoi trase draperiile.

— În seara asta nu citim, Elijah, spuse mami, aplecându-se spre obrazul lui. Sunt prea obosită. Când ești însărcinată, te simți mereu obosită…

Se uită în jos, spre burta ei, și zâmbi. De la ultima vizită a lui Ricardo, fața ei se schimbase tot mai mult. Uneori părea speriată, iar alteori părea mai fericită decât o văzuse el vreodată.

— Bine, zise el. Dar era prima seară când ea nu-i citea o poveste. Se uită la chipul lui mami. Apoi se uită mai atent. Elijah nu mai găsi decât cinci pistrui pe fața ei. Încleștă pumnii; știa că îngerii pierdeau teren. Dumnezeu pierdea teren. Aerul deveni periculos. Elijah se uită la burtica ei, la locul unde ceva creștea în ea.

— Noapte bună, șopti mami.

În cameră era mai întuneric decât oricând, iar el simțea ceva în burtică, de parcă i-ar fi fost foame, dar, oricât ar fi mâncat, tot nu s-ar fi săturat. Îl auzea pe episcop înăuntrul lui: *Cât despre cei fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și VRĂJITORI și'nchinători la idoli și TOȚI CEI MINCINOȘI, partea lor este'n iezerul care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea cea de-a doua*15.

Elijah urmări umbrele o vreme, apoi simți ce se întâmpla. Glasul episcopului nu se oprea.

Vrăjitorul se împingea să iasă afară din el. Elijah simțea asta. Vrăjitorul se făcuse mic și împingea, împingea, se strecura prin el, până când totul a tăcut și s-a făcut întuneric, iar Elijah nu a mai putut să se miște deloc. Nu era în stare decât să asculte vocea vrăjitorului, care îi repeta mereu: *Pistruii ei au dispărut aproape complet. Eu îi voi mânca bebelușul și pe urmă o voi mânca pe Nikki. Ea nu este mama ta. Nimeni nu te va mai iubi vreodată. Răul din tine l-a ucis pe tatăl tău și a vătămat-o pe mama ta.*

---

[15] „Apocalipsa sfântului Ioan Teologul“, cap. 21:8, în Noul Testament, pag. 460, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1995, București. (*N.t.*)

25.

Au plecat la spital cu mașina lui Nikki. Pe drum până acolo, au tăcut cu toții, privind afară pe geam, la copacii care se înălțau parcă până la cer, la străzile aproape necirculate. De câte ori oprea la semafor, Nikki se uita spre Obi și Elijah, dar amândoi priveau afară, fiecare pe geamul din dreptul lui. Nikki se surprinse că își mușca buza. Trebuia să fie totul OK. Trebuia, nu se putea altfel.

Intrând în spital, au străbătut un labirint de coridoare pe care Nikki le cunoștea, din păcate, prea bine. Au fost chemați imediat în cabinet, deși în sala de așteptare erau și alte femei, unele cu copilași deja, altele cu burta mare. Nikki se uită în jos la pântecul ei, protejându-l cu mâinile. Se urcă pe masa de consultații.

— Trage-ți pantalonii mai jos, te rog, și ridică-ți bluza, îi spuse o femeie pe care nu o mai văzuse până atunci. Se foia prin cabinet, luând diverse instrumente și tuburi, apoi un teanc de șervețele din hârtie.

În încăpere era liniște și întuneric, dar se simțea ceva mai profund decât simpla absență a zgomotului; singura lumină venea de la un monitor; exista o senzație de apăsare, plutind parcă în aer. Nikki și-i imagina pe cei care mai fuseseră acolo: copilașii, mamele care priviseră spre ecranul din fața lor, așteptând bătaia inimii, cum făceau și ei acum, așteptând momentul special când totul se schimbă, când viața se bifurcă.

Se uitau la ecran împreună, dar Elijah nu putea să înțeleagă rostul acestui lucru, pur și simplu nu putea, deși Nikki știa că Elijah avea capacitatea instinctivă de a sesiza indicii imperceptibile, poate chiar mai bine decât ea. Nikki ar fi vrut să-l tragă

mai aproape de ea, dar era așezat prea departe. Se uită la Obi. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

Nikki renunță să mai încerce să ghicească la ce se gândea el și se concentră la ecran, la imaginea ecografiei, pâlpâind confuz, greu de deslușit. Apoi, dintr-odată, ceva căpătă contur. Da, era acolo. *Ea* era acolo, și-a dat seama Nikki, fulgerător.

— Doamna marchează niște puncte pe ecran, ca să-i poată măsura circumferința capului, spuse Obi, iar Elijah căscă ochii mari. Iar osul acela lung este foarte important pentru rezultatul ecografiei. Se numește femur. Dacă acele două oase, femururile, au dimensiuni normale, putem afla vârsta exactă a oaselor bebelușului.

Nikki încerca să ignore vocea aspră a lui Obi și să privească drept spre ecran.

O pâlpâire. O inimioară bătând. O viață.

Și toată neliniștea și durerea din ea se risipiră brusc. Ea. Fetița. Inimioara bătând. Nikki zâmbi, simțind cum și ei îi bătea inima în piept, emoționată. Îl prinse pe Obi de mână, întinse mâna și spre Elijah — care trebui să-și tragă scaunul mai în față —, și apoi, ținându-i de mână pe amândoi, priviră toți trei imaginea de pe ecran.

— Acolo sunt bătăile inimii, spuse femeia care făcea ecografia, mișcând apoi scanerul peste pântecul lui Nikki. Da, repetă asistenta, inima bate sănătos. Totul pare normal. Toate măsurătorile sunt bune. Un făt sănătos. Și estimez că ești în șaisprezece săptămâni plus patru zile, deja. Doctorul Seaton va analiza ecografia chiar acum, așa cum s-a stabilit, iar dumneata vei reveni pentru o ecografie de rutină, în vederea depistării unor eventuale anomalii, peste câteva săptămâni. Dacă vreți să așteptați, doctorul vă poate primi chiar în dimineața asta.

— Șaisprezece săptămâni, spuse Nikki. Da, vă rog, așteptăm să ne primească doctorul Seaton.

Cu excepția lui Ify, pierduse toate sarcinile mult mai devreme, la zece sau unsprezece săptămâni.

— Șaisprezece săptămâni, repetă ea, uitându-se la Obi. Un făt sănătos.

— Sunteți sigură? întrebă Obi. Șaisprezece săptămâni?

Obi studia imaginea din toate unghiurile, citind cifrele care apăreau pe ecran, întrebând-o pe asistentă despre măsurătorile circumferinței capului, despre femur, despre nivelul lichidului amniotic. Pe măsură ce asimila toate informațiile, fruntea începu să i se descrețească și un început de zâmbet i se ivi pe chip. Se uită de la ecran la pântecele lui Nikki, apoi înapoi la ecran.

— Este real, șopti el.

Nikki închise ochii. Nu vor pierde acest copilaș. De data asta, va putea să păstreze sarcina.

— Ești OK, Elijah? îl tot întreba ea.

Deși tăcut, băiatul încuviința mereu din cap. Părea uimit. Au făcut fotografii și i-au dat una dintre ele și lui Elijah. A împăturit-o de multe ori, făcând-o mică de tot, aproape cât un timbru poștal, și a ținut-o strâns în pumn, înainte de-a o pune în buzunar. Tot drumul spre casă, s-a pipăit încontinuu pe buzunar, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă poza era încă acolo. Nikki interpretă atitudinea lui drept o dovadă că era fericit.

Doctorul Seaton era un bărbat înalt, teribil de slab, care mirosea a terebentină și avea o porțiune laterală din păr pieptănată invers, peste creștetul capului.

— În această fază, totul este perfect. Vom continua să monitorizăm hemograma și numărul trombocitelor, iar dumneata trebuie să iei în continuare medicamentația prescrisă, dar fătul se dezvoltă foarte bine și, în momentul de față, ținând seama de tratamentul pe care îl urmezi, nu prevăd niciun fel de probleme pe viitor.

Lui Nikki îi venea să dea la o parte bucata aceea de păr de pe capul lui plesuv și să-l pupe pe frunte.

— Vă mulțumim, domnule doctor, spuse Obi.

Se uita mereu spre ușă. Elijah rămăsese afară, jucând un Nintendo. Voise să intre cu ei în cabinet, dar un băiat din sala de așteptare scosese o consolă de joc și începuseră să se joace împreună. Era plăcut să-l vadă că începea să-și facă prieteni.

— Vreau să începem un tratament cu injecții cu heparină, până la finalul sarcinii. Este o injecție subcutanată, pe care o poți face singură, acasă, o dată pe zi. Mulți pacienți își fac injecția în burtă. Nu doare și este un tratament suplimentar, ca să fim siguri că sângele nu se va mai îngroșa, explică el, scriind deja rețeta. Dați asta asistentei și o să vă dea injecțiile.

Nikki luă rețeta. Tot ce trebuia era o simplă injecție care să-i subțieze sângele. Se gândea la toate analizele pe care le făcuse înainte, de fiecare dată când i se spusese că avortul spontan era des întâlnit și că nu trebuia să-și facă probleme. Iar apoi, după Ify, o trimiseseră în sfârșit la doctorul Seaton. Fusese prea târziu pentru ca fiica lor să mai poată fi salvată — Nikki puse mâinile peste pântec —, dar nu prea târziu și pentru această fetiță.

Obi îi luă mâna și i-o sărută. Se uită la el. Obi nu și-a cerut iertare, dar nici nu era nevoie. Nikki își alungă din minte toate vorbele lui de dinainte. Acum, când o văzuse pe fetița lor și auzise el însuși ce spusese doctorul, nu mai avea de ce să fie supărat. Nu le rămânea decât să se concentreze amândoi în efortul de a-l face pe Elijah să se simtă ocrotit și iubit.

În drum spre casă, Obi se întoarse spre Elijah, care stătea pe bancheta din spate.

— Ce frate minunat o să fii tu, spuse el.

Nikki îi urmări toată ziua din priviri pe Obi și Elijah, savurând căldura aerului care umplea spațiul dintre ei. Simțea un fel de bolboroseală în ea, copilașul începea să miște. Nikki zâmbea, lăsându-și inima să se bucure. Copilașul acesta va trăi. Iar ei vor fi părinți cu doi copii. O familie.

Stăteau toți trei cuibăriți împreună pe canapea, ascultând muzica aleasă de Obi: o formație cubaneză pe care Nikki nu o mai auzise până atunci. Elijah bătea din picior în ritmul tobelor. Acum părea mult mai liniștit. După prima reacție, când aflase că era gravidă, Nikki se temuse că Elijah nu se va putea adapta noii situații. Dar văzându-l cât de calm era acum, după ce fuseseră la ecografie, văzând felul în care împăturise poza, își dădu seama că redevenise bun și afectuos ca înainte, deși trecuseră doar două săptămâni de când îi dăduseră vestea.

— Într-adevăr, a avut o reacție extremă, spusese Ricardo. Dar asta nu înseamnă că nu se va acomoda. Vestea a declanșat ceva în el: o furie teribilă. Dar se va domoli cu timpul, pe măsură ce îl veți coopta în tot ce faceți.

Și Ricardo avusese dreptate. După ce îl luaseră cu ei la spital, Elijah devenise mai calm și nu se mai smucise de lângă ea când voia să îl mângâie.

— Cum e să fii un frate mai mare? întrebă el.

Obi zâmbi cu gura până la urechi. Uitase complet de supărarea lui pe Nikki.

— E ca și cum ai avea o prietenă cu care să te poți juca toată ziua.

— Ca Jasmin?

— Da, cam așa, zise Obi. Doar că fetița va fi mult mai mică, așa că tu o vei putea învăța o sumedenie de lucruri.

— Dar doar dacă ție nu ți se face sângele mai gros, spuse Elijah.

Nikki încuviință din cap.

— Exact. Dar, așa cum ți-am spus mai devreme, acum am un medicament special pentru asta. Medicamentul va face ca sângele meu să nu se mai îngroașe.

Obi îl luă de braț pe Elijah, ca și cum tocmai decisese ceva important.

— Totul va fi bine, zise el.

Nikki se aplecă spre Obi și îl sărută pe gură, pe deasupra capului lui Elijah.

— Jasmin ar zice că e naşpa, spuse Elijah.

— Dar tu, tu cum ai zice, Elijah? Spune, tu cum ai zice? Ție ți se pare că e naşpa? făcu Nikki, gâdilându-l, iar el zâmbi, zvârcolindu-se ca să scape.

În seara aceea, Obi o trase spre el. Îi puse mâna pe pântec. Ea respiră adânc, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea zile în șir.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că sunt însărcinată, zise ea. Mi s-a părut oribil să nu-ți spun. Dar, efectiv, așa am crezut atunci că este mai bine. Iartă-mă, șopti ea, lipindu-și obrazul de gâtul lui.

Au adormit așa, unul lângă celălalt, iar când s-a trezit, el își ținea în continuare mâna pe pântecul ei. Se uită peste umărul lui, la cărțile de pe noptieră, o combinație de informații despre adopție — *Cum să creşti un copil dificil; Când traumele influențează comportamentul; Probleme de sănătate secundare cauzate de ataşamente negative* — și cărți despre sarcină: *O sarcină normală şi sănătoasă; Ataşamentul începe de dinainte să ne naştem*.

26.

Elijah scoase din buzunarul de la pantaloni poza împăturită bine și o netezi frumos. Se uita la liniile curbe și la unghiuri, la formele și umbrele care formau bebelușul. Imaginea nu semăna deloc cu un copil, ci mai degrabă cu un extraterestru. Mami, tati și Ricardo îi tot spuneau diverse lucruri pe care el nu voia să le audă. Îi spuneau că bebelușul pe care mami îl avea în burtică ar putea să nu crească suficient de mare pentru a se naște, și că ar putea să moară. Iar Elijah nu știa ce să spună. Nu îi venea în minte niciun cuvânt.

Studia fotografia. Vedea nasul bebelușului. „Trebuie să crești mare-mare“, spuse el. Și știa că pozele nu puteau auzi și că era posibil ca bebelușul să nici nu aibă încă urechi, dar el oricum repeta acel îndemn.

— Trebuie să crești mare-mare și să nu mori.

Apoi s-a făcut ghem pe pat, imaginându-și cum creștea în burtica Mamei. Auzea foșnetele dinăuntru și simțea căldura. După aceea însă, auzi altceva și se ridică în capul oaselor.

Medicamentul nu își va face efectul. Când tu dormi, eu o să mă furișez în corpul lui mami, ca să o îmbolnăvesc și să îi rănesc copilașul. Medicamentul nu poate opri un vrăjitor.

Elijah lipi poza de piept și încercă să respire mai rar.

Tati era ascuns în spatele celui mai mare buchet de flori pe care Elijah îl văzuse vreodată. Nikki alergă la ușă, la tati și la flori. Elijah era în bucătărie, desenând ceva și încercând să își scoată din minte gândul că vrăjitorul ar putea să mănânce bebelușul lui mami.

— Sunt superbe!

Tati scoase capul pe deasupra florilor.

— Bună, Elijah. Mami și cu mine trebuie să stăm un pic de vorbă, OK? Pe urmă vin să jucăm un fotbal, înainte de cină. Am rezervat o masă la restaurantul Chimichanga, pentru ora șapte; Jasmin, Chanel și bunicul vin să mănânce cu noi.

Elijah nu răspunse, dar tata nu băgă de seamă. Îi auzea vorbind în cealaltă cameră, chiar dacă ușa era închisă:

— Băiatul e bine. A fost bine toată ziua.

— Știu. Eram așa de speriat cum o să reacționeze. Eram așa de speriat. Dar nu s-a mai întâmplat nimic de atunci. Nicio criză; nicio manifestare de furie.

— Și doctorul Seaton a fost așa de optimist.

— Sunt atât de încrezător, Nik, simt că va fi minunat. Îmi pare atât de rău că înainte am fost…

— Eu o să iau o margarita, vă rog, spuse bunicul, care studiase îndelung meniul înainte de a se decide.

— Ești sigur, tată? E cu tequila…

— Vreau și eu una, spuse mătușa Chanel, fără să se uite la meniu. Și întotdeauna îmi iau fajitas cu pui, precizează ea.

— O să iau și eu o margarita, vă rog, spuse Jasmin, care își făcuse două codițe ca niște pămătufuri și își pusese cinci agrafe pe mijlocul capului.

— Nu puteți să luați margarita, domnișoară, spuse chelnerul plictisit. Conține alcool.

Jasmin se întoarse spre mătușa Chanel.

— Cât de nedrept. Toții copiii din Mexic beau tequila. Li se pune în biberon, ca să doarmă bine, fiindcă în Mexic este o gălăgie îngrozitoare, din cauza oamenilor care cântă toată ziua la naiurile alea enervante, spuse ea și, îngustând privirea, i se adresă chelnerului: Măcar dumneata ești din Mexic?

— Jasmin, făcu mătușa Chanel, ridicându-se. Vino un pic, te rog.

Jasmin plecă după ea, țâțâind din buze.

Bunicul scutură din cap, chicotind.

— Ei să-i aduceți o limonadă, vă rog, spuse el.

Ca de obicei, când Jasmin era pe-aproape, Elijah nu-și făcea prea multe griji în privința vrăjitorului. Se uită la bunicul. Încă cerceta preocupat meniul și citea cu glas tare toate cuvintele, rugându-l pe chelner să îi recomande un fel.

— Vin înapoi cu băuturile, domnule, spuse chelnerul, iar până atunci aveți timp să vă decideți.

Obi râse. Își ținea palma peste mâna lui Nikki.

— Întotdeauna îi trebuie o veșnicie ca să se decidă. Îi place să cumpănească bine totul.

— Oamenii înțelepți cumpănesc bine totul, spuse bunicul.

Elijah întoarse capul spre ochii bunicului. Da, era înțelept. Și deștept. Știa totul despre Nigeria și o mulțime de lucruri despre stele. Iar atunci își dădu seama de ceva important:

Precis, bunicul se pricepea la vrăjitori.

— Putem să mergem în parc astăzi? întrebă Elijah.

Privea pe fereastră. Era o zi frumoasă de primăvară, cum îi plăcea lui. Cum îi plăcea Mamei.

Tati se uită la Elijah. De când făcuseră ecografia bebelușului, tati începuse iar să o țină de mână pe mami și să o pupe mereu, chiar și când Elijah se uita la ei. Tati punea mâna pe burtica ei și zâmbeau amândoi, își zâmbeau unul celuilalt, ca și cum Elijah nu ar fi fost în cameră. Ca și cum Elijah nu ar fi fost nicăieri. Pe bunicul nu-l mai văzuse de când fuseseră la restaurant și nu mai avusese ocazia să fie singur cu el. Dar, chiar și dacă ar fi singur cu bunicul, nu știa dacă avea curajul să-i spună despre vrăjitor. Bineînțeles, era posibil ca el să știe ce trebuia făcut și să-l poată ajuta. Bunicul ar crede-o pe Mama și l-ar crede pe Elijah. Dar se puteau întâmpla lucruri rele dacă îi povestea despre vrăjitor.

— Din păcate, trebuie să mă duc la serviciu și să rezolv niște treburi. Dar când vin acasă, ce-ar fi să jucăm ceva?

Elijah ridică din umeri.

— OK.

— Va trebui să lucrez foarte mult, mult de tot, de-acum înainte, ca să-mi pot lua liber când vine frățiorul tău. Sau surioara ta, spuse el zâmbind și se uită la mami.

Aerul dintre ei părea un câmp de forță care îi izola de ceilalți, așa că Elijah nu putea înțelege semnificația acelei priviri.

— Sunt atât de mândru de tine, Elijah, te-ai adaptat așa de bine. Este o schimbare importantă când urmează să devii frate mai mare, spuse Obi.

Mami se uită la Elijah și zâmbi.

— Suntem foarte mândri de tine, zise ea.

Burta lui mami era din ce în ce mai rotundă, de parcă ar fi crescut cu o viteză supraomenească. Ea se aplecă și îl îmbrățișă pe Elijah. Încercă să o îmbrățișeze și el, încercă tare de tot. Dar îl încurca burta ei.

Elijah așteptase ore în șir ca tati să vină să-l învelească și să-i spună noapte bună. L-a auzit când a ajuns acasă; și-a ținut respirația, dar tati nu s-a năpustit sus pe scări ca de obicei, și în cele din urmă Elijah a trebuit să tragă aer în piept. Îi auzea pe mami și pe tati, și pe bebelușul din corpul lui mami, cum râdeau la parter.

— Îmi pare rău, spuse tati, învelindu-l cu plapuma până la gât.

Se uita spre ușa dormitorului de parcă abia aștepta să se ducă înapoi la ei.

— Putem citi o poveste, dacă vrei, da? Una foarte scurtă?

Elijah scutură din cap.

— E OK.

— Îmi pare rău. Poate mâine. Doar că am enorm de lucru în următoarele luni, până… Se întrerupse, adulmecând.

— Simți și tu mirosul?

Brusc, se auzi un țiuit ascuțit. Tati sări de pe patul lui Elijah și alergă spre ușă. Băiatul alergă după el. Când ajunseră în bucătărie, încăperea era plină de fum gros și mami stătea în picioare pe un scaun, făcând vânt cu o revistă în fața detectorului de fum.

— Scuze! strigă ea. Am ars mâncarea.

Elijah tușea. Tati alergă spre ușa din dos și o deschise larg.

— Afară! strigă el. Hai, afară, până iese fumul.

Dar Elijah nu voia să fie trimis afară. Simți un pocnet în cap și apoi o fojgăială în burtică. Știa că nimic nu se întâmpla fără un motiv; auzea glasuri spunându-i: *Din cauza ta a murit tăicuțul tău. Tu provoci boală și suferință și moarte. Tu provoci incendii.*

Elijah se uita la burtica lui mami. Încerca să folosească lasere ca să vadă ce era înăuntru. Mami îl mângâie pe păr.

— Haide, te rog eu, nu plânge, spuse ea. Nu e un foc rău. Doar un accident. Hai, vino să așteptăm afară, până aerisește tati aici. Focul e stins acum. Nu plânge, Elijah.

Dar el nu plângea. Acum nu mai plângea. Se uita la chipul ei, în lumina lămpii; mirosul de fum i se lipise de măruntaie. Pe față nu mai avea niciun pistrui. Nici măcar unul singur. Niciunul! Îngerii care o ocrotiseră cu săruturile lor plecaseră departe. Se uita la mami cu ochi umezi și speriați. Inima îi bubuia în piept. Îngerii nu o mai ocroteau. Auzea vocea din el, mai puternică decât alarma detectorului de fum:

Din cauza ta, îngerii s-au speriat și au fugit departe. Nimic nu mă mai poate opri acum. Voi ucide bebelușul din burta ei. O voi ucide și pe ea. La fel cum l-am ucis și pe tăicuțul tău.

27.

Elijah,

Niciodată nu simțisem o dragoste așa de mare ca iubirea mea pentru tine, Elijah, și presimțeam că cineva voia să-ți facă rău. De fiecare dată când mă duceam la fereastră, zăream mașina roșie parcată acolo, afară, urmărindu-ne. Ceva cumplit se schimbase înăuntrul meu. Tot timpul auzeam oameni șoptind. Strigând. Uneori, cruzimea vieții este în însăși continuarea ei, Elijah. Lumea mergea înainte. Doar eu mă schimbasem. Am început să fiu îngrozită și să aud voci, nu numai de la Dumnezeu, ci și de la diavolul însuși.

Pe tine te țineam departe de fereastră; aș fi făcut orice ca să te ocrotesc. Orice. Mă uitam la tine, cum stăteai ghemuit, un copilaș mic, dulce și nevinovat. Nu erai conștient de primejdie, visai frumos și priveai cu ochi mari în jurul tău. Eram nespus de îngrijorată de răul pe care oamenii aceia ți l-ar fi putut face, băiețelul meu superb și perfect, plin de bunătate și speranță. Elijah, îmi putrezeau măruntaiele pe dinăuntru.

Mă mișcam de colo-colo prin apartament, cu tine în brațe, privindu-mă cu ochi mari de tot. Ți-era atât de foame, Elijah, și eu te hrăneam cât puteam de mult, ca orice femeie care își hrănește pruncul. Dar era atât de greu, Elijah. Să pregătesc biberoanele. Un lucru atât de simplu, totuși. Iar tu plângeai, plângeai mereu. Știam că aveam nevoie de ajutor. Frica îmi mistuia măruntaiele și mă amețea îngrozitor. Mi-era dor cu disperare de tăicuțul și de măicuța, de surorile mele, cel mai mult mi-era dor de Rebekah, dar era peste putință să plec acasă, fără un soț și cu un bebeluș de care nu aveam grijă cum trebuie, un bebeluș pe care îl

iubeam atât de mult, dar pe care nu eram capabilă să-l ocrotesc, să-l îngrijesc și să-i dau lapte pe săturate. Te-am înfășurat într-un pulover — un pulover de-al tăicuțului tău — și am fugit afară cu tine, trecând pe lângă ușa cu oamenii aceia groaznici și cu mirosurile acelea groaznice, și am alergat în jos pe scara plină de urină, de cuvinte scrise pe pereți și de cotloane întunecoase. Am alergat așa tot drumul, până pe strada mare — și fugind m-am simțit altfel, disperată, de parcă fugeam de necuratul, ca să scăpăm cu viață. Intestinele se răsuceau în mine la fiecare pas, inima îmi bătea în ritmul pașilor mei pe caldarâm. Tot drumul m-am rugat să fiu iertată, fără să știu prea bine pentru ce. Am alergat spre singurul loc unde știam că puteam primi ajutor. Singurul loc unde femeile cu măruntaie putrede puteau fi ajutate.

Când am năvălit pe ușă, Biserica Izbăvirii era pustie, însă lumânările din față erau aprinse și pâlpâiau lin. Te duceam în brațe, înfășurat în puloverul tăicuțului tău; erai tot ce mai rămăsese din el, carne din carnea lui. Episcopul stătea în față, citind revista *Time*, răsfoind repede paginile.

— Bun venit, spuse el, de parcă m-ar fi așteptat — pe mine, pe noi doi. Ce mai faci, Deborah? M-am rugat pentru tine. Nu te-am mai văzut de la înmormântare, dar m-am rugat pentru tine.

Am dat din cap și te-am strâns mai tare la piept. Încercam să mă comport cât mai normal cu putință, deși eram ciufulită, cu ochi străini și cu un bebeluș înfășurat într-un pulover.

Și-a întins mâinile spre mine și le-am atins, dar m-am tras repede înapoi, fără să mai aștept să văd dacă și-a dat seama ce degete murdare aveam și ce murdară eram eu, cu totul. Aveam senzația că putea privi până în adâncul inimii mele păcătoase; mi se părea că își dăduse seama imediat ce fel de femeie eram. Simțeam păcatul curgând prin mine, Elijah, drept în suflet.

Acest episcop era aproape de Dumnezeu și Dumnezeu îi șoptise probabil secrete, direct la ureche. Putea să vadă cât de îngrozită eram, cât de prost te țineam în brațe, în loc să te fi purtat sus, pe spinare, cum se cuvenea.

De aproape, chiar și în halul de disperare în care eram, am observat cât de ferchеș era episcopul. Barba lui era tunsă frumos și ordonat în jurul gurii, avea buze roz, roz de tot, ca tăicuțul tău după ce cânta multe ore la saxofon. O femeie cu mutră acră stătea în picioare, în spatele lui. Am observat-o abia când a tușit. Ținea o tavă pe care era un pahar cu apă. Avea fruntea înaltă și fața turtită. Nu zâmbea deloc și mă întrebam dacă ea, ca femeie, putea să-și dea seama cât de distrusă eram.

— Ah, ea.

Episcopul îi făcu semn cu mâna și ea îi aduse tava. El luă paharul și sorbi un pic din el, apoi îl puse la loc. Femeia dispăru înapoi, în umbrele din spatele lui.

— Mă refer la ea. E asistenta mea. Nu una dintre cele douăzeci și șapte de neveste ale mele — eu nu sunt Fela! Eu sunt însurat cu munca mea. Cu Iisus însuși.

Apoi, episcopul veni mai aproape de mine, atât de aproape, încât vedeam până și firimitura de biscuit de pe buza lui de jos.

— Bun, ce pot face pentru tine, surioară?

Cuvintele se revărsară din gura mea.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule. E vorba despre pruncul meu. Nu știu cum să-i fiu mamă și mi-e teamă pentru el. Nu mi-e bine singură în Anglia, fără familia mea din Nigeria. Ceva nu este în regulă cu mine — cu sănătatea mea. Îmi doresc atât de mult să fiu bună, dar am nevoie de ajutor — am spus eu și am inspirat adânc — ...cu copilul. Nu sunt o mamă bună. Mi-am plecat ochii.

— După ce soțul meu, după ce soțul meu a murit…

Voiam să-i povestesc totul, Elijah, despre mașina roșie care mă urmărea pretutindeni și despre alte lucruri pe care niciodată nu le-aș putea scrie pe hârtie, lucruri între mine și Dumnezeu și tine, fiindcă doar noi am fost acolo; dar nu am îndrăznit să vorbesc despre asta. Eram convinsă că un om religios nu ar vrea să ajute o asemenea femeie.

Episcopul aproape că zâmbea, amabil. A pocnit din degete și femeia din spatele lui a apărut din nou. La început, am crezut că nu mă auzise. Dar pe urmă s-a uitat la tine, cum erai înfășurat în pulover, și a dat din cap.

— Du-o pe femeia asta amărâtă să stea jos în biroul meu confortabil. Nu vezi cât o preocupă să-i fie bine copilului? Câtă suferință ai îndurat, doamnă. Lasă-ne să te ajutăm. Are nevoie de ajutorul nostru, aici, la Biserica Izbăvirii. M-a privit.

— Ai auzit de serviciile noastre. Noi putem ajuta pe oricine. Nu te mai frământa, surioară; ai venit în locul potrivit. Eu sunt un doctor al sufletelor, un medic pentru spirit. Un farmacist pentru slăbiciunea omenească.

Glasul lui era blând și pur. Te-am tras spre mine, înfășurat cum erai în pulover, și ți-am simțit răsuflarea pe față. Alinarea este o forță incredibilă, am simțit un sentiment de ușurare până în adâncul ființei mele păcătoase. Totul avea să fie bine. Puteam să te feresc de rele. Puteam să fiu o mamă bună, episcopul mă va ajuta în suferința și păcătoșenia mea, mă va ajuta să redevin eu însămi, din nou.

28.

Un zgomot nedesluşit o trezi pe Nikki dintr-un somn fără vise. Un clinchet; un clopoţel. Dar nu era decât Obi care sforăia în întunericul din odaie şi senzaţia unei vieţi mişcându-se în ea; mici lovituri, care deveneau pe zi ce trecea tot mai puternice. Îl atinse pe Obi pe spate, avea pielea caldă, de la somn; voia să-l trezească şi să-i spună să pună mâna pe pântecul ei, să o liniştească, şoptindu-i că totul va fi bine.

— De ce n-am încercat oare mai repede? şoptise Nikki.

Şi Obi a zâmbit.

— Eram atât de obosiţi, spuse el. Pur şi simplu extenuaţi.

Nikki îi ridică mâna şi îi aşeză vârfurile degetelor pe obrazul ei.

— Eu nu mă mai simt obosită, zise ea. Se gândea la Elijah, la copilaşul din ea şi şi-i imagina pe amândoi, împreună.

Elijah fusese bine, mai liniştit decât de obicei, fără alte crize de nervi, cum prezisese Ricardo şi cum se temuse Nikki. Îl subestimase. Poate, când va veni copilaşul, Elijah va reacţiona foarte bine. Parcă îl vedea deja: un frate mai mare, ocrotitor, iubitor. Îşi petrecuseră după-amiaza în bucătărie, mâncând şi vorbind; în timp ce Elijah desena cuminte, Nikki şi Obi vorbiseră despre copilaş, cum va fi el, cum îl va iubi toată lumea.

— Şi tu, ca frate mai mare, vei fi extraordinar, spuse Obi, iar Elijah se uitase atent la Nikki şi făcuse un desen cu o familie: Nikki şi Obi, şi el, toţi ţinându-se de mână. O stea uriaşă deasupra lor şi cerul albastru-închis. Desenase zeci de pistrui pe faţa lui Nikki.

— Unde-i bebelușul? întrebase Nikki. Elijah ridicase privirea spre ea.

— Bebelușul nu este încă aici, spuse el.

Întunericul se făcu mai negru, iar lui Nikki inima începu să-i bată mai iute. Un zgomot ciudat: ceva metalic, ceva strălucitor. Zâmbetul lui Elijah umplu întunericul, dar era ceva straniu la el. Nikki atinse spatele lui Obi, însă pielea lui nu mai era caldă ca înainte, ci rece, lipicioasă, cleioasă, ca și cum un veșmânt de griji ieșea din măruntaiele lui.

Se întâmpla ceva rău. Nikki avea senzația că lângă ea se afla cineva și, brusc, se ridică în capul oaselor. Obi gemu și se întoarse. O siluetă se contură în întuneric.

— Elijah? Tu ești?

El se apropie și Nikki îi recunoscu silueta. Inima începu să îi bată mai normal. Aproape normal.

— Elijah, m-ai speriat îngrozitor. Dumnezeule, am crezut că e un hoț în casă!

Obi se ridică în capul oaselor.

— Ce se întâmplă? Ești OK?

Patul se mișcă sub greutatea lui Obi. Elijah veni mai aproape. Ochii lui Nikki începuseră să se obișnuiască deja cu întunericul, așa că a putut să vadă că Elijah avea ceva în mână.

— Elijah, ești OK? Părea supărat, dar ce ținea în mână? Un obiect strălucitor și metalic, cum era gustul din gura ei. Nikki auzi un plânset de bebeluș, de undeva de departe. Scâncete. Din altă parte. Toată ființa ei vuia de plânsete și scâncete.

Întinse mâna spre brațul lui Obi, dar ochii lui nu vedeau ce era în fața lui, în fața lor.

— Eu nu sunt Elijah, spuse el, și păși spre ei.

Ținea cuțitul îndreptat spre pântecele lui Nikki. Și ea înțelese atunci, în acele secunde, cât de mult se înșelaseră, cât de puțin înțeleseseră din ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Elijah nu era în toate mințile. Ochii lui arătau altfel, și în spatele lor se ascundea ceva: o umbră cumplită.

— Eu nu sunt Elijah, spuse el din nou.

Fără să-și dea seama, Nikki a început să țipe, iar vocea ei suna îndepărtată, ca într-un vis, încercând să scape. Obi striga și el, iar apoi se aprinse o lumină. Se întâmplă brusc și totul se calmă. Inima lui Nikki bătea liniștit, trăgând totul spre sine. Obi se întinse spre ea, iar Elijah înaintă. Ochii lui Elijah străluceau ca metalul cuțitului, și în ei, adânc, se citea ceva înfricoșător, mai teribil decât toate fricile pe care le avusese vreodată. Nikki se îndoi de mijloc, puse mâinile în fața burții, iar Obi se aruncă peste ei, dar era prea târziu, cuțitul se implântă și o străpunse până în adâncul trupului.

29.

Elijah,

În timp ce stăteam în biroul episcopului, m-a învăluit un sentiment de speranță, cum întinzi gemul pe o felie de pâine. Elijah, aveam sentimentul că ne putea ajuta pe amândoi. Aveam să fiu o mamă atât de bună pentru tine. Ce mult te iubeam, Elijah. Trebuia să fi venit imediat aici, mă gândeam eu, de când au început amețelile, de când tăicuțul tău plecase. Trebuia să fi venit la episcop după ce s-a întâmplat totul. Biserica își ajută întotdeauna credincioșii. Ne purifică. Ne spală de păcate, spală păcatele altora. Eram și eu unul dintre copiii lui Dumnezeu, iar biserica era familia mea. Episcopul era fratele meu.

— Bun, spune-mi mai exact, cu ce te pot ajuta eu?

Episcopul se uita foarte atent la hainele mele și la geantă, de parcă le-ar fi pus o întrebare.

Îți simțeam gura lângă pieptul meu, răsuflarea ta fierbinte, suavă și dragă.

— Am avut un mare ghinion, un ghinion mare, iar acum simt că nu mai sunt bună pentru el, pentru copilașul meu.

Mă uitam la episcop, iar expresia lui era blândă și caldă, ca răsuflarea ta.

— M-a tot urmărit o mașină plină de bărbați. De când a murit Akpan, n-am mai știut de mine. Era pe stradă, în drum, am spus eu, înghițind greu, fiindcă mi se pusese un nod în gât. Mașina aceea roșie l-a lovit pe el. Ceea ce era în ea…

Ochii mi s-au umplut de lacrimi atât de mari, încât, când s-au rostogolit direct pe fața ta, te-ai speriat și ai început să plângi.

— Te rog, copilă, a spus episcopul, cu vocea lui blândă și sufletul lui milostiv.

Am început să plâng atât de tare, încât chipul episcopului s-a înceţoşat în faţa mea, schimbându-se în chipul altcuiva — arăta aproape la fel ca unchiul Pastor.

— Mă străduiesc, dar nu pot să-l hrănesc cum trebuie, și copilul nu e în siguranță.

Episcopul ridică mâna în aer.

— E OK; te rog, nu mai plânge, surioară. Eu văd cât de mult îți dai silința ca mamă cu un copil atât de mic. Maternitatea nu este un lucru ușor și, din câte îmi povestești tu, ai trecut prin mari necazuri. Ce soartă cumplită. Dar eu pentru asta sunt aici. Hai, arată-mi și mie copilașul acesta drăgălaș.

Am desfăcut puloverul tăicuțului tău. Erai ghemuit tot acolo. Am simțit o imensă ușurare, povara fricii dispăruse de pe umerii mei, și exact acolo, în biserică, am simțit, pentru prima oară de când veniseși pe lume, că puteam fi o mamă vrednică de un copilaș ca tine, că vei fi al meu pentru totdeauna.

Episcopul s-a aplecat în față și s-a uitat la tine. Apoi, s-a încruntat.

— E un lucru cumplit să-ți moară soțul. Surioară, nu trebuie să te necăjești. Te voi ajuta. Destinul tău se va schimba, negreșit, spuse episcopul, punând mâna peste mâna mea. Ia spune-mi, acum, ai mai dus copilul ăsta să-l vadă cineva? Un medic, poate? Sau vreun asistent social?

Am scuturat din cap.

— Copilul nu are nimic, eu sunt cea care nu face față, am șoptit eu, dar episcopul nu-și lua ochii de la tine.

— Dar familia ta? Rudele tale știu că ai venit la mine? Prietenii? Sunt sigur că prietenii ți-au recomandat să vii la mine!

— Familia mea este în Nigeria. Vreau să mă duc acasă la ei — de îndată ce o să mă simt mai bine, de îndată ce o să încep să mă descurc mai bine. Când lucrurile o să meargă mai bine. Din păcate, trebuie să recunosc că nu le-am spus deocamdată nimic despre moartea soțului meu…

Episcopul aproape că zâmbea. Avea o față atât de blândă.

— Ai ajuns în locul potrivit. Eu te pot ajuta, cu siguranță. În orice problemă de natură spirituală. În lipsa tatălui tău, voi deveni tatăl tău. În lipsa soțului tău, voi avea grijă de tine ca și cum ai fi nevasta mea. Nu trebuie să-ți mai faci griji. Voi trata acest copil ca și cum ar fi trup din trupul meu. Îl voi ajuta și te voi ajuta pe tine.

Ce ușurare am simțit, micuțul meu Elijah.

Tu ai deschis ochii și ai clipit.

Expresia episcopului nu s-a schimbat. Continua să se uite la tine, dar nu cum ar face cineva care admiră un nou-născut. Te măsura din priviri, de sus până jos, îți mișca fiecare braț, îți întindea fiecare picioruș, apoi le lăsa să se îndoaie la loc. Ți-a deschis ochii mai larg, între degetul lui mare și cel arătător. Ochi mari privind spre lume. Episcopul se uită așa la tine câteva secunde, după care păru să-și fi amintit ceva important. Brusc icni, de parcă i se tăiase respirația. Apoi se uită, cu sprâncenele posomorâte, la femeia aflată în spatele lui, în umbră, care icni și ea.

— Tu ce crezi că are copilul? Eu, unul, îmi dau seama perfect, dar eu sunt expert. Am văzut așa ceva de nenumărate ori în statul Akwa Ibom, când am realizat pentru prima oară că sunt binecuvântat cu harul de a tămădui. M-am ocupat de această chestiune timp de peste douăzeci de ani și știu care este problema, iar vindecarea pe care o pot face eu este garantată sută la sută. Dar trebuie să aflu ce părere ai tu. Ce crezi că are copilul? Există ceva anume care te îngrijorează la el?

— Copilul nu are nimic, problema e la mine, domnule episcop. Eu nu pot face față situației. Mă simt atât de singură. De când am avut ghinionul ăsta…

Episcopul zâmbi și puse mâna pe umărul meu.

— Tu trebuie să înțelegi un lucru.

Și-a tras mâna și am simțit că mi se înfierbântase umărul.

— Problema nu este la tine. Cu toate lucrurile astea rele care s-au întâmplat, mie îmi este foarte clar — de fapt, e foarte clar pentru oricine — de ce s-au întâmplat toate. Problema nu este la tine, surioară. Chestiunea este clară pentru mine. Sunt specialist în asemenea chestiuni. Copilul nu este bine. Nu este în apele lui.

M-am uitat în jos, la tine. Respirai atât de repede și aveai fața încă udă de la lacrimile mele, deși putea să fi fost și transpirație. Într-adevăr, aveai pielea lipicioasă. Erai oare bolnav? Eram eu o mamă atât de rea, încât nici nu băgasem de seamă acest lucru?

— L-ai dus la vreun medic specialist? Ești sigură că nu ai fost la vreunul dintre doctorii aceștia albi? Fiindcă, dă-mi voie să-ți spun, unii dintre ei sunt niște șarlatani. Sunt în stare să-ți ia banii pe rețete și să-ți dea în schimb niște surogate; ai auzit de placebo? Sunt niște tablete care nu conțin decât aer! Iar medicii aceia nu au habar că vindecarea nu vine doar din celule, din corp, din organe și din sistemul imunitar; vindecarea vine în primul rând de la Dumnezeu, prin harul și înțelepciunea lui. A trata corpul fără a trata totodată și sufletul este ca și cum ai găti pilaf fără să pui sare: nu are niciun rost. Dar tu ai avut noroc, ai auzit glasul din tine care ți-a spus să-l aduci pe copil aici, la mine, la doctorul de suflete. Lucrul acesta este foarte important: ai mai spus și altcuiva ce voiai să faci?

Am scuturat din cap.

— Nu m-am gândit că el are ceva — am crezut că eu sunt cea care nu se simte bine. Un sentiment de ușurare mi s-a revărsat în suflet, în timp ce te priveam. Dacă tu erai bolnav însemna că puteai să te faci bine repede, iar asta însemna că eram totuși o mamă bună. Un copilaș bolnav poate fi vindecat mai ușor decât o mamă păcătoasă, nu? Omul acesta religios, omul lui Dumnezeu, putea să ne ajute. Puteam avea încredere în el. El îmi va lua durerea pe care o simțeam de atâta vreme. O voce îmi șoptea la ureche. Vindecă-mă; vindecă-ne, mă rugam eu. Elijah, îmi imaginam că mă voi însănătoși și că voi merge înapoi la familia mea, acolo unde Rebekah râdea mereu, iar părinții mei vor avea grijă de noi amândoi.

— Ai procedat foarte bine. Văd că ești o femeie înțeleaptă, din moment ce l-ai adus întâi la mine. Nu spun că va fi ușor, dar cred cu tărie că îl pot ajuta pe acest copilaș să se facă bine. Bineînțeles, știi că e plin de vrăjitor?

Am tras peste tine puloverul tăicuțului tău și te-am strâns la piept.

— Vă înșelați, domnule; eu sunt cea bolnavă. Eu aud voci și văd lucruri tulburi…

Episcopul s-a rezemat de spătarul fotoliului. Avea ochii plini de milă.

— Doamnă, haide să privim faptele: copilul acesta se află deja în corpul tău, când încep să se întâmple diverse lucruri rele. Soțul tău moare pe stradă. Așa de tânăr, să-l calce mașina? Aceste lucruri nu se întâmplă fără un motiv, iar dumneata, ca nigeriană, înțelegi asta, desigur. Și această mașină roșie te urmărește și începi să te simți foarte rău. Și mai apar și alte lucruri rele — sau și mai rele.

Am închis ochii strâns, Elijah, dar bărbații erau în spatele meu, așteptând. I-am deschis brusc.

— Doamnă, trebuie să știi că o soartă nefastă ca aceasta provine dintr-o forță mai puternică decât putem noi conștientiza, decât putem noi înțelege.

Ai uitat rostul dumitale pe lume — de unde vii și în ce crezi?

Te țineam atât de strâns, Elijah. Văzusem în Nigeria cazuri în care copilul fusese înfierat drept vrăjitor. Văzusem filmul *Sfârșitul afurisiților*. Cine nu-l văzuse? Văzusem vrăjitoare adevărate în Nigeria și felul cum puneau stăpânire pe trupul unui copil, până când cineva reușea să le exorcizeze. Știam că pastorii care se ocupau de vrăjitorie aveau cei mai mulți adepți și cele mai pline biserici. Văzusem asta. Și nu uitasem, dar acum nu-mi venea să cred așa ceva.

— Copilul are nevoie de ajutorul și ocrotirea noastră. Acest copil trebuie să fie mântuit de răul care sălășluiește în el! Ca mamă, ai această datorie, iar eu, în calitate de episcop, am aceeași datorie. De fapt, ca episcop cu o experiență atât de îndelungată în slujba lui Dumnezeu, pot afirma cu sinceritate că nu cred să mai fi văzut un asemenea grad de afurisenie cum există în bietul tău fiu…

Am început să plâng în hohote. În mod sigur, episcopul avea dreptate! Parcă totul se lămurea, totul avea un rost, fiindcă altminteri ce sens mai avea lumea asta? Erai în primejdie, Elijah! Erai plin de omul rău. Dumnezeu, în urgia lui, își întorsese privirea de la noi, lăsase diavolul să intre și te umpluse de vrăjitor, eram sigură de asta. Precis, asta se întâmplase, căci doar diavolul ar fi putut să mă facă să sufăr așa. Scumpul meu, micuțul meu, te iubeam mai mult decât pe mine însămi. Viața ta era în pericol.

Elijah, lucrurile acestea ți se par probabil stranii — faptul că noi, nigerienii, credem cu atâta tărie că nelegiuirile se întâmplă ca o consecință a atacării spiritului. Crescând aici, în Anglia, lucrurile acestea par străine și cumva lipsite de înțeles. Dar trebuie să știi că eu eram foarte înfricoșată. Eram îngrozită să nu ți se întâmple o nenorocire. Cât de mult te iubeam și cum doream să te pot ocroti!

— Nu te mai frământa, surioară. Mă pricep la izbăvirea copiilor de răul cel mare. În statul Akwa Ibom, unde am fost episcop, am vindecat peste o sută de vrăjitoare și vrăjitori, i-am alungat din trupurile lor. Haide, nu mai plânge: situația asta este mai simplă în Anglia. Avem acces la cea mai bună aparatură și medicamentație. Vrăjitorul rău este plantat în creierul copilașului tău, dar eu pot să ajung la el, prin puterea lui Dumnezeu. Nu pot promite că va fi ușor, dar calea spre străluminare nu este niciodată ușoară. Iar Iisus ne va mântui de toate relele. Eu voi salva acest copil și îl voi alunga pe vrăjitorul din el. Cu mine, copilul va fi în siguranță. Lucrul cel mai important este ca tu să nu spui nimănui. Englezii ăștia nu îl înțeleg pe Dumnezeu așa cum îl înțelegem noi. Ei nu cred în diavol. Și, mai rău, am auzit că ei iau copii — africani — și fac experimente pe ei, sau îi dau unor cupluri de albi sterpi, sau Madonnei. Da, eu te voi ajuta. Îți voi salva copilul.

Doamne, cât am plâns. Aveam senzația că cineva îmi implântase un cuțit în stomac și îl răsucea încet, încet în mine. Dar, după durere, episcopul era tot acolo, cu bunătatea din ochii lui. Și dintr-odată am simțit că exista, poate, speranță. Dacă erai bolnav, atunci el te putea ajuta. Îmi puneam viața în mâinile lui, Elijah, ba chiar și pe-a ta. Mă gândeam la toate lucrurile rele care ni se întâmplau, la vocile din capul meu. Aș fi dat orice să pot fi o mamă bună pentru tine. Orice.

— Ne poți ajuta?

— Bineînțeles. Nici măcar nu îți voi cere tariful obișnuit, surioară. Îți voi lua doar prețul minim pentru exorcizare. Nu se cade să iau bani de la o soră. În cazul tău, nu voi cere mai mult de o sută. Nici chiar dacă va trebui să-mi rup de la gură luna asta. Acoperișul bisericii, cu voia lui Dumnezeu, nu va cădea și corul nu se va supăra dacă va avea mai puține mese pe zi. Copilașii aceia pe care îi întrețin în bisericile de acasă nu se vor supăra dacă

vor avea mai puțină mâncare. Nu. Tu, surioară — tu o să plătești prețul de acasă, din țară.

M-am ridicat brusc în picioare.

— Dar nu am o sută de lire. Este imposibil.

— Aha! exclamă episcopul, sărind de pe scaun. Este imposibil să ții în funcțiune o biserică în Deptford. Este imposibil ca aici să atrag la fel de mulți enoriași și adepți care să asculte cuvintele Domnului. Este imposibil pentru mine, un flăcău din statul Delta, să țin predici și să dau porunci miilor de adepți din biserica mea? Adepți din lumea întreagă? Este imposibil pentru o simplă ființă umană să aibă puterea lui Dumnezeu în mâinile sale, dar eu am puterea Lui. Exact aici! Toate aceste lucruri sunt imposibile. Oh, sunt sigur că o femeie ca tine se descurcă foarte bine cu problemele financiare. Dacă nu te poți descurca deloc cu un lucru simplu cum sunt banii, cum să pot eu — cum să poată Dumnezeu — să îți încredințeze un copilaș de care să ai grijă? Dumnezeu trebuie să găsească motive să creadă în capacitățile tale de mamă, altminteri nu va interveni și îl va lăsa pe diavol să pună stăpânire pe tine. Acesta este motivul pentru care un vrăjitor ți-a luat copilul. Sunt sigur că o femeie ca tine este gata să-și dea viața pentru copilul ei. Dacă ai cunoaște răul din el, diavolul care sălășluiește în trupul lui micuț, știu că nu ai spune asemenea lucruri. Și, după cum știi, bunul renume al bisericii este motivul principal pentru care vreau să te ajut. Un episcop care poate să ajute în asemenea probleme are cel mai mare număr de adepți. Desigur, faima episcopului îi atrage pe enoriași, și de aceea renumele lui reprezintă cel mai important factor, dar el tot trebuie să perceapă o sumă cât de mică, altminteri ar ajunge de râsul lumii și și-ar pierde credincioșii, la fel de repede cum și-ar pierde păstorul turma, dacă ar uita poarta deschisă, iar câinele ciobănesc ar dormi buștean! Această taxă este simbolică pentru tine, care ești sora mea,

însă trebuie să insist asupra ei, este o necesitate. Imaginează-ți situația în ansamblu! Salvându-l pe Elijah, ferindu-ți unicul copil de răul cel mare, eu voi atrage mai mulți adepți și, propovăduind astfel adevărul lui Dumnezeu, voi putea să mântuiesc și sufletele lor. Știu că eu pot ajuta acest copil…

— Îmi cer iertare, domnule, nu am vrut să...

— Ca să știi, eu nu ofer acest tarif pentru exorcism în piață sau pe stradă; biserica s-ar nărui imediat. Dacă vrei leacul pentru a-l vindeca pe fiul tău, costă o sută de lire. Și acum, ieși afară de-aici. Sunt un om foarte ocupat și trebuie să mă lupt cu o mulțime de alți vrăjitori. Tu n-ai decât să te descurci singură cu acest vrăjitor afurisit. Sper să ai somn noaptea, surioară.

M-am rugat, Elijah; cât de mult m-am rugat! Nu îți pot descrie ce efect au avut cuvintele episcopului asupra mea, însă cred că m-a impresionat atât de mult fiindcă mi-era dor de unchiul Pastor. Cu toții suntem un produs al trecutului nostru, Elijah; tu știi asta mai bine decât oricine. Cu cât mă rugam mai fierbinte, cu atât mai tare se auzeau vocile, și tu plângeai așa de rău! Nu se putea să fie adevărat. Nu se putea să fii plin de vrăjitor. Te mângâiam pe cârlionți și mă uitam la trupul tău, și vedeam în ochii tăi cât de dureros era totul. Mi se frângea inima cu fiecare suspin și scâncet de-al tău. Îmi spuneam că trebuie să merg înainte și să te consider un copil normal, fiindcă așa poate că vrăjitorul ne va lăsa în pace și va găsi un alt bebeluș, cu o mamă care nu se pricepuse să-l crească și nu se rugase destul. Eu știam să am grijă de bebeluși. Ei simt nevoia să fie purtați în brațe pretutindeni și mereu. Nu le place să fie desfășați sau să le fie frig, fiindcă se sperie. Le place să doarmă cu mămica lor și să îi simtă mirosul, să sugă lapte de la sânul ei ori de câte ori vor ei. Ce mult îmi doream să te alăptez, Elijah! Și totuși, cumva mi-era frică: o frică mai mare decât orice,

inima zbătându-se în pieptul meu, până când urlam, până când urlai și tu.

— Încetează! strigam eu. Încetează! Încetează!

Mi-o imaginam pe Bukky, care probabil că născuse deja un bebeluș dolofan și fericit pe care îl ducea în cârcă, îmi imaginam gurița bebelușului ei sugând lapte de la sân. Ce dor mi-era de unchiul Pastor. De tăicuțul meu. De familia mea. Cât de speriată eram de ceea ce trăia înăuntrul tău. Cât de îngrozită eram pentru soarta ta. Cât de îngrozită eram că o altă persoană dragă mie putea să moară, că oamenii răi aveau să vină înapoi. Frica este mai puternică decât orice, Elijah; crește mai repede decât focul și ucide toate celelalte sentimente, până când rămâne doar ea singură, frică pură și primejdioasă. Îmi imaginasem întotdeauna că dragostea era cel mai puternic sentiment. Însă frica întrece dragostea, până la urmă, și asta este ceea ce ne face atât de umani.

Elijah, dragostea mea, universul meu.

Îmi amintesc cum te țineam la fereastră și îți arătam stelele. Îți cântam, te legănam cu cântecele, iar tu te uitai la mine cu ochi mari. Și am văzut, în adâncul trupului tău, că tu erai acolo. Puteam să te ajut. Îți zâmbeam și îți dădeam doctorii și tu zâmbeai, cu gingiile tale golașe, și mă făceai să râd în hohote. Te lăsam să bei tot biberonul, apoi ne lungeam împreună pe patul meu și mă uitam la tine cum încercai să prinzi în pumnișor câte o rază de lună. Dădeai din picioruțe și suflai clăbucei din buze, iar eu te gâdilam pe burtică, și râdeai, râdeai, până adormeai.

30.

Nikki simțea că lumea se agita în jurul ei, luminile se aprindeau, se auzeau țipete și era atât de mult sânge, dar în ea totul se calmase parcă și se afla din nou în trecut, iar Rosy-Ify aluneca din îmbrățișarea vieții. Obi apăsa pe ea cu o mână, iar în cealaltă ținea telefonul și striga, iar Elijah stătea acolo cu un cuțit și părea atât de departe. Apoi se legăna într-un colț al camerei, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

— Ce-ai făcut? i-a spus ea lui Elijah, și ei înseși, și lui Obi, și aerului tăios din jurul lor, lumii întregi.

— Ce-ai făcut? Simțea încă prezența lui Elijah în fața ei, o siluetă mică, înspăimântată, tremurând, cu ochi mari, îngroziți, ochi care văzuseră deja prea multe, lucruri care nu mai pot fi niciodată șterse de pe retină: un băiețel singur de tot. Apoi, Nikki a închis ochii pentru o fracțiune de secundă și și-a amintit un vis frumos. Își ținea copilașul în brațe, iar el avea sclipiri aurii în ochișori, pielea moale, curată, copilașul ei viu, respirând, zâmbind. Viu.

Când s-a trezit erau deja la spital, unde o femeie îi desena ceva pe burtă. Ea se uita în tavan. Culoarea. Lumina. A privit într-o parte, apoi de jur împrejur: plin de paturi goale și draperii pe jumătate trase în jurul fiecăruia, o chiuvetă lângă perete, o găleată galbenă. Ochii lui Obi erau lipiți de ecran. Nikki nu putea să se uite. Și-ar fi dorit să o țină de mână, dar nu avea putere să îi facă semn. Se concentra, în schimb, la oribilul pansament alb pe care îl avea pe o parte a abdomenului, lipit cu bandă adezivă. Încerca să se lase cuprinsă de durere, dar nu simțea decât o amorțeală. Nimic.

— Totul arată perfect, spuse femeia care făcea ecografia. Inima bate puternic și totul e bine. Ai fost foarte norocoasă.

Obi răsuflă adânc și se uită la ea, fără lacrimi în ochi.

Dar ea nu răsuflă ușurată. Nimic nu era bine. Nimic nu va mai fi bine vreodată.

— Unde e Elijah? spuse ea, ridicându-se în capul oaselor.

Obi nu răspunse pe moment, mulțumindu-se să clipească.

— E cu Ricardo, spuse el, scuturând din cap. Pur și simplu, nu îmi vine să cred. Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite de altcineva; Obi părea sigur pe el, ca de obicei.

Asistenta o șterse pe burtă cu un șervețel aspru și îi trase tricoul peste bandaj.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nikki.

— Ai leșinat, dar probabil a fost din cauza spaimei. Elijah a suferit un fel de disociere psihică. A vrut… A vrut…

Vocea lui Obi s-a pierdut.

— A vrut să te rănească, Nikki. A încercat să te rănească, pe tine și pe bebeluș. Ceva i-a declanșat o criză emoțională. Parcă nu era în toate mințile. Nu știu ce s-a întâmplat. Am încercat să-l opresc, spuse Obi, ținându-și respirația. S-a întâmplat atât de repede.

Nikki se pipăi peste rană, unde o durea.

— Nu pare prea grav.

Obi nu-și găsea locul, foindu-se pe scaun, bătând din picior.

— Am acceptat acest risc când am decis să îl înfiem pe Elijah. Știam că avusese mulți îngrijitori maternali, că se mutase din loc în loc, dintr-o casă în alta, și știam că suferise abuzuri fizice și emoționale, știam că fusese un copil neglijat. Și, dintre toate traumele, neglijarea și abandonul sunt cele mai periculoase pentru dezvoltarea creierului,

însă cu timpul se pot forma noi căi nervoase, noi circuite.

Obi tăcu și se ridică în picioare. Patrula de colo-colo prin salon, cu ochii pironiți în podea. În cele din urmă, se uită la Nikki și se așeză lângă ea.

— La serviciu am de-a face cu tot felul de scenarii...

Apoi tăcu din nou. Avea ochii roșii și buzele uscate. Părea foarte singur, deși ședea acolo, lângă Nikki. Ar fi vrut să-l mângâie, dar mâna ei nu voia să se miște. Obi se scărpina în cap, se sucea, se frământa, dar nu mai putea să scoată niciun cuvânt.

Nikki plângea încetișor lângă el.

Obi o văzu uitându-se în jos, spre pântec, și se întoarse cu spatele. Fiecare respirație de-a lui era un oftat. Arăta ca un om care își terminase răspunsurile. Lumea lui se schimbase complet.

31.

Elijah,

Când aveai un an și jumătate, eu trecusem de la faza în care nu voiam să cred că în tine există un vrăjitor, la faza în care doream, cu toată ființa mea, să scot vrăjitorul dinăuntrul tău și să te salvez, micuțul meu Elijah. Pătuțul tău era ca o barcă în furtună. Eu mă simțeam atât de bolnavă, Elijah, auzeam tot timpul voci, nu dormeam, nu puteam să mănânc, și știam că totul era din cauza vrăjitorului din tine, care ne distrugea pe amândoi. În mine se târau insecte.

— Vrăjitorul e atât de puternic în copilul ăsta. Când eram în statul Akwa Ibom, am găsit un vrăjitor la fel de puternic ca el! Vai! Vrăjitorul acela a rezistat atât de crâncen. A trebuit să încerc o sumedenie de doctorii și știi bine cât de greu e să procuri așa ceva acolo. Dar partea bună a fost că am putut să folosim *muti*16, *fiindcă muti* este un leac miraculos din plante, cu care poți izgoni vrăjitorii. Vrăjitorilor le este foarte frică de *muti*. Când mă gândesc la Akwa Ibom, inima mea se face rotundă ca luna. Sunt sigur că știi ce înseamnă să îți fie dor de casă, surioară. Haide să tămăduim acest copil, astfel încât familia lui să fie mândră să îl primească în vizită în Nigeria. Ți-a atras atenția vreun vis urât? Sunt sigur că vei avea mari ghinioane și boli rele, cu acest vrăjitor lângă tine.

Am încuviințat din cap. Da, visele mele începeau să se transforme în coșmaruri cumplite, pe care le trăiam necontenit. Aveam ochii roșii și împâcliți, obrazul îmi zvâcnea tot timpul, mâinile îmi tremurau încontinuu.

— E plin de nemernicie. Ia spune, ți s-a terminat doctoria? Este teribil cât de încrâncenat e ticălosul

ăsta, care nu vrea să iasă din copilaș. Se simte ca acasă în fiul tău. Va fi nevoie de un leac foarte puternic ca să-l izgonim pe vrăjitor. Nu te mai frământa, surioară; te ajut eu să scapi de nemernicul ăsta. Ține-mă de mână și hai să ne rugăm.

Biserica era goală noaptea, în afară de o femeie care stătea mereu în umbră și se ocupa de socoteli. Episcopul îmi spunea să vin întotdeauna noaptea, iar duminica, la predică, povestea cum îl ajuta el pe cel mai vulnerabil membru al parohiei și cum exorciza răul și diavolul împielițat din el. Tu, Elijah, băiatul meu. Și așa se întâmpla, noi eram niște umbre alergând din apartament la biserică și înapoi la apartament. La început mi-a dat o doctorie și mi-a zis că te vei vindeca. Și ți-am dat doctoria aceea în fiecare zi, deși îți făcea rău și îți irita intestinele. Mă rugam atât de intens, Elijah, tot timpul. Dar vocile erau mai puternice ca oricând. Îmi venea să mă zgârii pe față, să urlu. Vedeam cât de bolnav erai, cum te îmbolnăvea spiritul rău din tine. Erai bolnav tot timpul, micuțul meu fiu. Atât de bolnav, încât nici măcar nu mai plângeai.

— În numele mântuitorului nostru Iisus, acest copilaș va fi vindecat! Avem nevoie de un miracol, Doamne Dumnezeule, în seara asta. Te strig pe tine, eu, credinciosul tău slujitor, omul care și-a închinat viața învățăturilor tale, care și-a închinat viața propovăduirii cuvintelor tale: te rog, Părinte ceresc, mântuiește-l pe acest băiețel din bezna neagră. Adu-l înapoi pe Elijah, fiul nostru, din ghearele diavolului. Alungă acest demon, care a ales să sălășluiască în trupul lui. Pune puterea ta în mâinile mele!

Mâna i s-a ridicat de pe capul tău, iar în mine se limpezea totul, încetul cu încetul. Totul părea mai clar când episcopul era pe-aproape. Mi-i imaginam pe unchiul Pastor, pe măicuța și pe tăicuțul, acasă, și știam că, dacă reușeam să te fac bine, să te

salvez, vom putea să ne întoarcem în Nigeria, iar totul va fi în regulă.

— Trebuie să îi dau o doctorie mai puternică. Dar, bineînțeles, asta înseamnă un preț mai mare.

— Nu pot să plătesc; nu mai am nimic. Te rog, ajută-mă, părinte episcop. Te rog, te implor. Ajută-l pe fiul meu.

— Nu pot garanta că vei fi în siguranță în preajma acestui copil. Vrăjitorii ajung, cu timpul, la crime tot mai mari. La început, da, sănătatea ta se deteriorează, nu mai ai bani, visezi urât, dar cine știe ce poate urma în continuare? Vrăjitorul din fiul tău poate provoca încă o moarte. L-a ucis pe soțul tău; cine va fi următorul?

A făcut o scurtă pauză.

— S-ar putea chiar să zboare în Nigeria, unde locuiește familia ta, și să provoace moarte printre ai tăi.

Mă țineam de marginea mesei și mă uitam la tine, dar în fața ochilor nu-i vedeam decât pe ai mei — mami, tati, surorile și frații mei, unchiul Pastor, toți cei de acasă.

— Va costa cinci sute de lire sterline. Bagă de seamă, asta este cu reducere, pentru serviciile mele de expert. Nu va fi ușor, surioară. Nu e un lucru simplu, iar tu va trebui să te ții tare. Vrăjitorul va încerca să te păcălească, să te facă să crezi că a plecat și că îi faci rău copilașului tău, în loc să-l ajuți să se facă bine. Dar, dacă vrei cu adevărat să salvezi acest copil — și, desigur, să-ți salvezi familia din Nigeria —, trebuie să rămâi o femeie puternică. Ai încredere în mine, doctorul vostru, singurul care te poate ajuta. Forțele lui Lucifer nu pot învinge. Diavolul nu va înfrânge niciodată un adversar ca mine.

— Dar nu am bani, am repetat. Nu am bani.

Elijah, m-am rugat de el. M-am rugat în genunchi de episcop să mă lase să achit tariful mai târziu, dar el nici nu a vrut să audă.

— Dacă Dumnezeu nu se poate încrede în tine nici în privința banilor, atunci cum să îți ofere el darul unui copil sănătos? Vino înapoi la mine când vei avea cinci sute de lire, iar atunci voi vedea dacă ești o creștină cu adevărat credincioasă.

M-a privit în felul acela aparte, de parcă putea vedea înăuntrul trupului meu.

— Bineînțeles, când copilul va fi vindecat, destinul tău se va schimba complet, iar atunci presupun că vei vrea să te duci cu el înapoi, în Nigeria.

Și asta a fost, Elijah. Am încercat să nu mănânc, să nu mai folosesc curentul electric, și am economisit fiecare bănuț ca să i-l dau episcopului. Ne-am străduit din răsputeri să îl înfrângem și să îl înfometăm pe vrăjitor, ca să plece. Tu plângeai și plângeai, iar episcopul lovea mai tare, fiindcă spiritul malefic încerca să ne împiedice, nu tu.

— Căci urâciune este un vrăjitor înaintea Domnului! *striga episcopul.* Mâna martorilor va fi cea dintâi asupră-i ca să-l ucidă, și numai după aceea mâna'ntregului popor; și astfel voi înșivă veți azvârli răul din voi.17

Mă căzneam din toate puterile ființei mele, micuțul meu fiu. Dar, oricât de multă otravă te puneam să bei și oricât de tare îți loveam trupul, ca să-l scoatem pe vrăjitor — orice am fi încercat noi —, vrăjitorul rămânea. Inima mi se rupea în două când mă uitam în ochii tăi, micuțul meu fiu. Vedeam cât de departe erai de mine. Voiam atât de mult să te aduc înapoi, încât eram în stare să fac orice.

— Chestia asta va avea efect, a spus episcopul. Mi-a dat o sticluță cu un lichid. Este pentru baie, nu pentru lapte.

— Pentru baie?

— Da, un leac puternic, care îl va goni afară pe vrăjitor. În Akwa Ibom, noi îl folosim în stare pură și scăldăm vrăjitoarele direct în el, însă este greu

de procurat, așa că tu toarnă-l în apa din cadă. Și ai grijă să clătești bine cada după aceea.

Mi-a dat și niște mănuși de cauciuc.

— Să nu atingi leacul cu mâna. Este foarte puternic.

Mai târziu, în seara aceea, când te-ai trezit din somn, eu îți pregătisem deja băița și pusesem în apă leacul pe care mi-l dăduse episcopul. Mă uitam la cartea lui de vizită, prinsă cu plastilină deasupra patului nostru, și o mângâiam ca să simt acolo amprentele lăsate de degetele lui Akpan. Akpan credea în episcop. Știam că el s-ar fi priceput să ne ajute. Te-am luat din pătuț și te-am dezbrăcat de salopetă. Doctoria pe care o înghițeai începea să lucreze și de la brâu în jos erai plin de diaree puturoasă: un semn, spusese episcopul, că tratamentul era eficient. Din cauza leacului, îmi lăcrimau ochii și aveam senzația că totul mirosea foarte curat. Te-am ridicat și am mers cu tine în brațe la căditță. Aveai pielea rece, simțeam asta chiar și prin mănușile de cauciuc pe care le purtam, și erai foarte slab. Îți simțeam oasele cu vârful degetelor, de parcă ar fi fost clapele de la saxofonul tăticului tău. Te-am ridicat deasupra căzii și ți-am înmuiat picioarele în apă, încet de tot.

Urletele tale mi-au năpădit inima și au frânt-o. Ți-ai tras piciorușele afară, și dintr-odată totul a început să sfârâie, și erau numai urlete, urlete, iar pielea de pe picioarele tale își schimba culoarea, făcându-se roz sub ochii mei. Arzând.

Te-am tras afară și m-am uitat la fața ta. Chipul îți era un urlet uriaș, ca și cum lumea întreagă nu cunoscuse vreodată o durere mai mare. Te-am înfășurat într-un prosop, pe urmă încă într-un prosop, dar mirosul trecea prin ele. Știam că îți arsese pielea.

Baia era plină de leac.

Leacul era acid.

[16] Derivat, în dialectele africane, de la cuvântul „copac“. (*N. red.*)

[17] „Deuteronomul“, cap. 17:7, în Pentateuhul, pag. 345, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997, București. (*N.t.*)

32.

Prima noapte era întotdeauna cea mai rea.

Elijah avea senzația că visa, fiindcă nu își mai amintea ce se întâmplase. Știa, totuși, că vrăjitorul se întorsese, fiindcă el avea sânge pe mâini, iar Ricardo plângea și se spăla pe mâini în același timp. Erau într-un loc necunoscut, cu doi adulți care nu semănau a părinți, ci mai degrabă a doctori. Ricardo zicea că erau specialiști în comportamente extreme. Elijah stătea în baia lor, așezat pe marginea căzii de culoarea fructului de avocado, rodul acela moale pe care mami îl punea în salată. Odată i-a zis că îi dă o liră sterlină dacă mănâncă o felie, iar el i-a zis că voia douăzeci de lire ca să mănânce o felie, și mami râsese toată după-amiaza.

— Vin mami și tati să mă ia, mai târziu? șopti el. Unde sunt mami și tati?

Ricardo continua să se spele pe mâini, deși acum păreau foarte curate.

— Nu știu, Elijah. Ce știu sigur este că în seara asta vei rămâne aici.

— Vreau să merg acasă.

Vocea îi suna ciudat. Nimic nu părea real. Elijah se așeză jos.

— Știu că vrei. Dar s-a întâmplat ceva foarte rău și, pentru ca toată lumea să fie în siguranță, trebuie să te ținem aici în seara asta. Iar mâine-dimineață ne vom așeza cu toții să stăm de vorbă, ca să putem decide ce trebuie făcut.

— Dar eu vreau să merg acasă acum.

Elijah începu să plângă. Nu voia să se poarte așa, fiindcă vedea cât de supărat era Ricardo, de parcă era gata să plângă și el din nou, iar Elijah nu

putea suferi să îi întristeze pe oameni. Era cel mai groaznic lucru cu putință.

— Vrăjitorul s-a întors, șopti el. Nu-i așa?

Ricardo se lăsă în genunchi în fața lui.

— Ce vrăjitor, Elijah? Ce vrăjitor? La ce te referi?

Elijah smiorcăi din nas și încercă să întoarcă privirea. Nu putea să vorbească despre vrăjitor. Dacă vorbea, nu o va mai vedea niciodată pe Mama. Dar cum să-l oprească el pe vrăjitor de unul singur? Elijah se uită în ochii lui Ricardo și trase adânc aer în piept, cum nu mai făcuse niciodată, întărindu-și stomacul ca o piatră.

— În mine este un vrăjitor, sunt plin de el. Un vrăjitor adevărat, șopti el, apoi închise ochii și suflă aerul afară. Un vrăjitor afurisit. Vrăjitorii au milioane de ani. Bântuiau pe pământ la începutul lumii. Ei au fost aici înainte de oameni. Înainte de dinozauri chiar, spuse Elijah, liniștindu-se brusc. Vrăjitorii aduc boli și ghinioane, și moarte, zise el, deschizând din nou ochii. Și, noaptea, vrăjitorul se târăște afară de sub pielea mea și zboară prin aer, înainte de a-și alege victima.

— Vrei să spui că tu crezi că un vrăjitor trăiește înăuntrul tău? spuse Ricardo, aruncând priviri în toate părțile și cercetând chipul lui Elijah. Sau vrei să spui că eu vorbesc de fapt cu un vrăjitor. Fiindcă să știi că mie mi se pare că tu semeni leit cu un băiețel pe care îl cheamă Elijah. Nu există vrăjitori, Elijah. Nu sunt reali, spuse Ricardo, fără să se miște. Apoi scutură încet din cap. Cine ți-a spus ție asta, Elijah? Mama ți-a spus? Episcopul?

Ricardo nu-l credea. Elijah începu să plângă iarăși.

— Eu sunt un vrăjitor. Există un vrăjitor înăuntrul meu. Uneori face lucruri rele.

— Of, Elijah, știi că mie poți să îmi spui orice?! Îți va fi de ajutor. Îți va fi de ajutor ție, va fi de ajutor și pentru mine, la fel și pentru restul echipei, va fi de ajutor chiar și pentru Deborah, mama ta.

Elijah ridică privirea, însă vedea în ochii lui Ricardo că nu îl credea. Dacă Ricardo nu credea în existența vrăjitorului, cum putea să spună că ar putea ajuta pe cineva? Elijah era singur cu vrăjitorul. El va fi întotdeauna singur cu vrăjitorul.

Ricardo îl strânse în brațe.

— Tu nu ești un vrăjitor, Elijah. Nu ești, spuse el, dar glasul i se frânse iarăși. Nu vreau să te mai gândești la asta acum. Tot ce ne interesează în momentul de față este ca toată lumea să fie bine și tu să fii în siguranță. Mami e bine.

— Mami? spuse Elijah, ridicându-se în picioare în fața lui Ricardo.

Ricardo stătea în genunchi, ochii lor erau exact la același nivel și se uitau direct unul la celălalt.

— Mami a pățit ceva?

Ricardo întoarse privirea, iar Elijah înțelese atunci că se întâmplase ceva cumplit. Știa că vrăjitorul o rănise, probabil. Începu să plângă de-a binelea, plângea în hohote. Ricardo vru să-l îmbrățișeze, însă Elijah nu voia să-l atingă nimeni. Făcea rău oricui se apropia de el. Probabil că vrăjitorul era încă acolo și putea să-l rănească pe Ricardo. El rănea pe oricine. *Meriți să putrezești în iad. Du-te înapoi la Satana, unde este locul tău.*

— Elijah, ești în siguranță acum. Situația se va îmbunătăți mâine, crede-mă. Tot ce trebuie să faci este să rămâi aici în seara asta și să dormi bine toată noaptea, iar mâine vom rezolva totul, ai să vezi.

— Nu vreau să rămân aici. Vreau să merg acasă.

— Știu, Elijah. Știu. Haide, vino.

Ricardo deschise ușa de la baie și așteptă ca Elijah să vină după el în dormitor. Cei doi adulți erau afară și au spus noapte bună când au trecut pe-acolo. El nu le-a spus nimic. Nici măcar nu s-a uitat la ei. Vrăjitorul ar fi încercat să-i mănânce dacă le-ar fi recunoscut chipurile.

— Vreau să merg acasă, șopti el din nou.

Dar Ricardo îl puse într-un pătuț, împreună cu un ursuleț de pluș, și îl înveli bine de tot, până la gât.

— Încearcă să dormi, micuțul meu Elijah. Mâine va fi mai bine.

Lăsă ușa un pic întredeschisă, iar Elijah încercă să vadă ce era în jurul lui. Nu era o cameră de copil. Nu existau jucării, iar pe perete era un panou de lemn cu milioane de găurele vechi, de la ace cu gămălie. Probabil că era un birou. Încercă să închidă ochii, dar era prea înspăimântat. Ce pățise mami? Ce îi făcuse vrăjitorul? Bebelușul era OK?

Căuta prin aer niște praf magic, dar aerul era gol. Fără raze de lună, fără peștișori săgetând iute pe fundul oceanului, doar un univers pustiu și părăsit.

Elijah simțea cum îi clănțăneau dinții în gură, și plângea, plângea, dar pe urmă a auzit niște bubuituri. Apoi, niște strigăte.

— Lăsați-l să vină cu mine; e ridicol ce faceți! Altfel o să avem probleme mai grave decât până acum! Chemați poliția — ce-o să-mi facă? Să mă aresteze? Nu mă interesează, eu îl iau acasă.

Bunicul! Elijah se ridică în capul oaselor, deschise ochii și ascultă. Inima îi bătea nebunește. Bunicul urca scările, înjurând și țipând. Cei doi adulți vorbeau cu el.

— Poate e mai bine să așteptați până mâine și să îndepliniți toate formalitățile…

Bunicul dădu buzna în cameră și îndepărtă jumătate din întuneric. Părul lui alb era ca o aureolă în jurul capului, iar Elijah a știut imediat că bunicul era un înger trimis de Dumnezeu ca să îl ocrotească, exact cum îi spusese Mama.

— Elijah. Nepoțelul meu.

Veni repede spre pat și îl ridică pe Elijah în aer, sărutându-l pe obrajii uzi de lacrimi. Mirosea a nuci de cocos.

— Sunt plin de răutate.

— Nu vorbi acum despre asta. Trebuie să vii acasă. Ia-ți puloverul.

Bunicul se întoarse să discute cu cei doi adulți, în timp ce Elijah își punea puloverul și jeanșii peste pijama.

— Nu mă interesează ce spune Ricardo. Acest băiat este fiul nostru și eu îl duc acasă. Nu vă faceți griji; îmi asum toată răspunderea.

— Dar este complet contra regulamentului — va trebui să sunăm la poliție.

Elijah se uita la bunicul prin lumina difuză din cameră; cu părul lui alb și moale, părea cel mai important dintre toți îngerii. Bunicului nu-i păsa de regulamente. Îl trase pe Elijah de braț și împreună coborâră scara, ieșind afară, în noapte. Mergeau pe jos, repede, prin aerul rece. Bunicul îl ținea strâns de mână. Au așteptat să vină autobuzul numărul treizeci și șase, iar bunicul a folosit permisul lui de călătorie. Când au urcat la etaj, în autobuz, Elijah s-a uitat pe geam, în noaptea de-afară, spre lumea plină de umbre. Își imagina vocea lui mami citindu-i basme, râsetele din burtica lui tati, și sânge peste tot. Atât de mult sânge.

— Vrăjitorul a venit înapoi, îi spuse el lui bunicul.

Nu se putea să nu-l creadă. Bunicul era nigerian, mergea la biserică și uneori mirosea exact ca Mama. Dar bunicul se uită foarte atent la Elijah, drept în ochii lui.

— Deschide gura, spuse el. Mare de tot.

Elijah a căscat mare gura, cât putea el de mult, până a simțit că îl dor colțurile buzelor.

— Exact cum bănuiam, spuse bunicul, dând din cap. Nu există niciun vrăjitor în tine. Absolut niciunul.

33.

Nikki se trezi înainte de răsăritul soarelui. Nu o durea rana de la abdomen, dar se uita mereu la pătratul de tifon alb cu care o pansaseră asistentele. Îl sunase pe tata de șase ori deja. Elijah dormea. Băiatul era foarte zdruncinat, dar era puternic. Tata voia să discute cu ea, față în față, cât mai repede cu putință. Ricardo telefonase la opt și jumătate, înainte de a ajunge la birou. Nikki patrula prin bucătărie, oprindu-se din când în când ca să își rotească gleznele umflate.

— Astăzi vor veni toți, ca să stăm de vorbă. Crezi că vor să-l ia pe Elijah înapoi în centrul de plasament?

Și-ar fi dorit ca Obi să vină lângă ea, să o țină în brațe și să o mângâie pe păr, dar el nu se mișca din loc. Arăta ca un om distrus, frânt în două, parcă micșorat la trup. Privea fix în podea, cu ochi stinși.

— Vreau să vină Elijah acasă, șopti ea. Sunt speriată, dar vreau să vină acasă. Mi-e teamă să nu ni-l ia. Crezi că ar putea? spuse ea, cu glasul gâtuit. Și dacă o s-o facă din nou? Își imagina ochii lui Elijah căutând-o. Glăsciorul lui.

— Spune ceva, zise ea.

Obi nu răspunse. Nikki privi în jos, spre hainele boțite de pe ea, adunate la repezeală de pe podeaua din dormitor. Obi făcuse duș și se îmbrăcase ca de obicei. Avea fața netedă, se bărbierise frumos. Îl auzise chiar răspunzând la telefon.

Nikki făcu un pas în spate.

— Te rog, zise ea, dar nu știa ce voia de fapt.

Obi se uită la ea în fugă, cu ochii împăienjeniți.

— Dar dacă vine acasă, s-ar putea să fie riscant, spuse Nikki. Dacă va face iarăși la fel?

Se ținea cu mâinile de pântec. Bebelușul o lovea tare în burtă, ca și cum ar fi fost supărat pe ea. Ca și cum ea nu ar fi fost o mamă bună pentru copil, chiar dacă se afla încă înăuntrul ei. Încerca să ignore usturimea rănii.

— Elijah este cel pentru care trebuie să ne facem griji. Nu pentru noi. Ce se va întâmpla cu el dacă nu va veni acasă? Riscă să își petreacă restul vieții în grija unor asistenți maternali, spuse Obi, ridicându-se în picioare. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Noi suntem cei care l-am abandonat pe Elijah.

Glasul îi părea distant, iar trupul lui refuza să se întoarcă spre ea.

Nikki începu din nou să plângă.

— Te rog, Obi. Te rog, nu mai fi supărat pe mine. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe mama lui naturală, spuse ea, simțind cum o cuprindea furia. Ce i-au făcut lui Elijah, de a ajuns în situația asta?

Nikki veni și se postă în fața lui. Văzu că ochii i se umeziseră un pic și nu voia să se uite la ea. Sau poate doar i se părea ei.

— Tot ce știu cu certitudine, spuse, este că nu a fost vina lui Elijah. Noi trebuia să ne fi comportat cum scrie la carte.

Nikki clipi nedumerită.

— Tot ce știu eu, zise ea, este ce simt. Viața nu se trăiește după cum scrie la carte. Viața este un haos.

Întinse mâna spre Obi.

— Dar tu ai dreptate, trebuie să încercăm să ținem cont de sfaturi. Trebuie să aflăm cât mai multe lucruri despre Elijah, despre alți copii ca el, spuse ea, scuturând din cap. Noi nu știm nimic, de fapt. Nu ne-au spus nimic clar despre el.

Obi se uită lung la ea, ca și cum încerca să ia o hotărâre. Părea un pic încruntat.

— Elijah trebuie să vină acasă. Noi trebuie să lămurim aceste probleme, spuse el.

Nikki se încruntă.

— Cum să lămurim aceste probleme dacă nici măcar nu știm ce a pățit fiul nostru?

Obi scutură din cap și ridică brațul, vrând parcă să se apropie de Nikki, dar apoi lăsă brațul în jos, ca și cum gestul l-ar fi vlăguit de tot.

Când au sosit toți asistenții sociali, Obi vorbi din nou, dar prea tare; cât de mult voiau ca Elijah să vină înapoi! Elijah, fiul lor, pe care ea îl iubea cum nu credea că ar fi putut iubi vreodată pe cineva. Dar în ea exista o voce lăuntrică, despre care nu putea vorbi cu echipa de asistenți maternali. Dacă Elijah o va ataca din nou? Sau pe Obi? Sau pe Jasmin? Sau pe bebeluș? Dacă data viitoare nu va mai fi la fel de norocoasă? Stătea între Ricardo și Obi. În fața lor, la masă, erau o asistentă socială pe care o vedeau pentru prima oară; și un specialist în îngrijirea copilului în familii de plasament, Mike. La el îl trimiseseră pe Elijah atunci când bunicul venise valvârtej să îl ia acasă. Venise acum și noua directoare a echipei, o femeie cu mutră acră, cu firicele de vene sparte pe pomeți. Era cu ei și Chioma, singura persoană zâmbitoare dintre toți.

— Ați avut un șoc cumplit, spuse Chioma. Ne-am adunat cu toții aici ca să descoperim ce anume a putut declanșa această atitudine și cum să procedăm în continuare. Am venit aici ca să vă ajutăm.

— Nu vrem să discutăm despre acest incident, spuse Nikki, punându-și brațele în jurul pântecului.

Obi îi dădu dreptate, clătinând din cap.

— Avem nevoie de un plan care să ne permită să fim siguri că Elijah este bine și că noi putem avea grijă de el în condiții normale. Va avea nevoie de un consult psihiatric și vrem un plan de sprijin postadopție.

Nikki încuviință din cap și continuă:

— Dar, totodată, suntem îngrijorați de ceea ce ar putea face Elijah mai departe. Am vrea să aflăm

exact ce nu apare în rapoartele de evaluare. De fapt, vrem toate acele rapoarte. Trebuie să știm ce a pățit fiul nostru. Ne-ați spus câte ceva, dar niciodată nu ne-am fi așteptat la asta.

Directoarea cu mutră acră se aplecă în față și puse o mână rece peste mâna lui Nikki.

— Este cumplit ce s-a întâmplat, zise ea. Noi nu v-am ascuns nimic, vă asigur.

Ricardo îi dădu dreptate:

— Am discutat despre incendiu și despre suspiciunea că a fost provocat de Elijah. În ceea ce privește rapoartele, puteți avea acces la toate documentele despre Elijah. Dar, din păcate, nu puteți vedea toate rapoartele despre Deborah decât dacă se referă la Elijah, deoarece este vorba despre informații personale care o privesc pe mamă. Și să nu uitați că noi nu știm decât ceea ce ni s-a spus.

Obi nu spuse nimic; se uita undeva, departe.

Nikki privi în jur, la toți cei de față, și brusc simți că nu avea încredere în niciunul dintre ei.

— Eu vreau tot.

Directoarea își retrase mâna.

Noua asistentă socială scria de zor; era încruntată, cu o cută adâncă întinzându-se de la baza nasului până sus, pe frunte.

Ricardo se întoarse spre Nikki.

— V-am arătat tot ce am considerat că era relevant. Întreg dosarul lui Elijah. L-ați cunoscut pe medicul care s-a ocupat de caz; am discutat, de asemenea, despre traumele lui majore și modul în care l-ar putea afecta pe viitor, spuse el, după care își drese glasul. Aseară însă, Elijah mi-a spus un lucru care m-a îngrijorat. Și se pare că au ieșit la iveală și alte informații, de la ultima evaluare psihiatrică a mamei lui naturale.

Nikki urmărea pixul mișcându-se rapid pe hârtie. Obi respira sacadat. Ea se gândea la Elijah, singur într-o cameră necunoscută, în casa bunicului, la doar două străzi distanță de ei, și

simți că i se pune o gheară în stomac. Se gândea la bebelușul ei.

Directoarea se trase mai în față.

— Înainte ca Ricardo să continue, aș vrea doar să spun că asta nu schimbă, de fapt, nimic. În ceea ce ne privește, nimic nu ar fi fost abordat altfel. V-am fi dat aceleași sfaturi și recomandări. Ca organizație, ne mândrim cu modul transparent în care...

— Ce alte informații au ieșit la iveală? Ce înseamnă acest lucru? Ce a zis Elijah?

Nikki se gândea la chipul lui Elijah și plesni cu palma în masă. Asistenții sociali se opriră din scris. Toți ridicară privirea spre ea.

După câteva minute, Ricardo spuse:

— Elijah crede că el este un vrăjitor sau că este posedat de un vrăjitor, adăugă el, mușcându-și buza. Asta a tot încercat să ne spună, adăugă el, îndurerat. Crede că aduce ghinion tuturor celor din jurul lui.

Nikki se holba stupefiată. Obi încremenise.

— Țipa niște cuvinte când s-a întâmplat, zise Nikki. Din Biblie. A mai făcut asta și altă dată.

Ricardo continuă:

— Lucrurile acestea se potrivesc cu ceea ce am aflat despre Deborah. Din păcate, este ceea ce am bănuit noi mai demult, când Elijah a pomenit prima oară de vrăjitor. Nu am vrut să ne grăbim cu concluziile. Se pare că legătura lui Deborah cu biserica a fost mult mai profundă decât am crezut noi inițial și, cu certitudine, s-au produs niște abuzuri ritualice. Liderul bisericii unde mergea Deborah a fost arestat, dar a fugit în Nigeria, însă este căutat în continuare.

— Abuzuri ritualice? Ce vrei să spui? Ce i-au făcut lui Elijah?

— Ei bine, noi v-am dat toate informațiile așa cum le aveam, dar s-ar părea că mama lui naturală și liderii bisericii încercau să exorcizeze un demon din trupul lui Elijah. Credeau că băiatul era

posedat de un spirit malefic. Metodele pe care le-au folosit pentru exorcizare au fost abuzive. Credem că, pe lângă neglijarea copilului și abuzurile fizice despre care știți deja, Elijah a fost otrăvit și scăldat în baie de acid. Știam că cicatricele de pe trupul lui proveneau de la maltratări fizice, dar n-aveam idee de natura lor, spuse Ricardo, cu vocea gâtuită. Dintr-odată părea foarte tânăr.

— Elijah a fost torturat.

Lumea părea să-și fi încetinit mersul și aerul se făcuse lipicios, greu de respirat.

— Și voi știați asta?! spuse Obi, punând mâna pe brațul lui Nikki. Acid? Otravă? Voi știați asta și nu ne-ați spus nimic?!

— Nu, nu știam amploarea abuzurilor la care a fost supus, zise Ricardo. Poate nu vom ști asta niciodată. Știm doar ce ne-a spus mama lui naturală, fiindcă multe dintre maltratări s-au întâmplat, probabil, înainte ca Elijah să fi ajuns la vârsta la care știa să vorbească.

Nikki simțea că i se învârtea capul. Îi venea să o omoare pe mama naturală a fiului ei și pe toți cei care îl chinuiseră. Își imagina cum arăta Elijah ca bebeluș, cât de înspăimântat fusese, probabil. Se gândea la chipul lui. Simți că îi venea să vomite. Totul se încețoșă în fața ochilor ei. Era îngrozită de chinurile pe care le îndurase Elijah, de felul cum acestea se puteau reflecta ulterior, în comportamentul lui. Și era mai ales îngrozită la gândul că l-ar putea pierde.

— Fiul nostru, spuse Obi.

Nikki se uita la el. Obi, care era atât de sigur de sine, care nu șovăia în nicio situație, el, care era certitudinea întruchipată, acum era îngrozit. Nikki și-a dat seama.

— Este fiul nostru, repetă Obi. Este la tatăl meu, iar mai târziu va veni acasă. Fiul nostru nu se va întoarce în centrul de plasament.

Noua asistentă maternală se îndreptă în scaun. Se juca neîncetat cu o șuviță de păr, o învârtea pe deget și apoi îi dădea drumul.

— Nimeni nu vrea să-l trimită pe Elijah înapoi într-un centru de plasament. Ca să se întâmple așa ceva, ar trebui ca voi să decideți asta.

Ricardo îi dădu dreptate:

— Din câte vedem noi, amândoi doriți ca Elijah să vină acasă cât mai repede cu putință, indiferent cât de problematice par lucrurile pe viitor, spuse el, zâmbindu-i lui Nikki.

Dar Nikki se concentra asupra lui Obi. Pe chipul lui nu se citea nimic. A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc. Nikki simțea cum bătăile inimii îi pulsau în gât.

Apoi a vorbit Chioma:

— Perfect. E bine așa. Sunteți supărați, triști și un pic speriați: dar este o reacție absolut normală. Eu, una, sunt de acord cu voi: este nevoie să aflați toate informațiile, pentru ca lucrurile să intre pe un făgaș firesc.

În timp ce Chioma vorbea, asistenții sociali ascultau atenți și aproape s-au oprit din scris, de parcă și pixurile din mâinile lor ar fi fost sub puterea vocii ei hipnotizatoare.

— Am ajuns să-l cunosc foarte bine pe Elijah, în timpul ședințelor noastre de terapie, și am luat legătura, de asemenea, cu doctorul Peters, de la C.A.M.H.S., care vă transmite scuzele lui că nu a putut participa la această întâlnire.

— C.A.M.H.S.? făcu Nikki, îndreptându-și spatele.

— Child and Adolescent Mental Health Service18, spuse Mike, care vorbea pentru prima oară.

Era un bărbat uscățiv, cu cicatrice de acnee și cu ochi cenușii, istoviți.

— Echipa l-a evaluat pe Elijah la scurt timp după ce a venit la noi. Desigur, a mai avut și înainte evaluări psihiatrice, dar ținând seama de

ceea ce s-a întâmplat, am vrut să fie din nou evaluat, pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoie de internare.

— Internare?!

— Doctorul Peters l-a examinat, spuse Chioma, iar glasul ei blând o liniști un pic pe Nikki. Iar el a spus că procedăm absolut corect, precizează ea, mângâind-o pe mână. Voi procedați absolut corect. Însă Elijah are nevoie de un sprijin mai susținut, iar doctorul Peters vrea să îl consulte într-o clinică de specialitate, pentru a putea evalua opțiunile de tratament, care pot include o medicamentație adecvată, deși Elijah este încă foarte mic.

— Voi ce părere aveți? spuse Nikki, trăgându-și mâna de sub a Chiomei.

Oamenii o mângâiau mereu pe mână, de parcă asta ar ajuta cu ceva.

— Noi, ca echipă, am discutat problema și credem — eu cred — că e dificil de luat o decizie. E posibil ca Elijah să aibă probleme de sănătate mintală, însă pe de altă parte e posibil ca totul să se rezolve prin afecțiune și căldură sufletească, în familie. Iar tratamentul cel mai bun este terapia prin joacă — canalizarea îngrijirilor dintr-o singură direcție, așa cum am făcut cu voi. Voi trebuie să fiți singurii care să îl alinați pe Elijah dacă pățește ceva; dacă se lovește, voi să îl faceți bine; să vă jucați tot timpul cu el. Simte nevoia să fie în siguranță și să știe că va sta cu voi pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla.

Obi ridică privirea și spuse:

— Cum rămâne cu halucinațiile și delirul? Băiatul se crede un vrăjitor, pentru numele lui Dumnezeu! Este vorba de o problemă legată de sănătatea lui mintală?

— Elijah este foarte mic și i s-a spus că este un vrăjitor, credem noi, de către persoane în care are încredere. Dar, în același timp, el se comportă potrivit experiențelor traumatice trăite. Băiatul suferă teribil și reacționează exact cum a făcut cu

incendiul, mai demult. Începe să se simtă ocrotit și s-a atașat de voi, dar vrea să verifice că nu îl veți goni de-acasă, spuse Chioma uitându-se la Nikki, iar apoi din nou la Obi. Toate persoanele din viața lui l-au izgonit.

Obi se așeză mai drept, trăgând umerii spre spate.

— Noi nu îl vom izgoni niciodată.

— Atunci, va trebui să-l faceți să creadă acest lucru, spuse cealaltă asistentă socială, oprindu-se din scris. Pentru ca această adopție să funcționeze normal, vom avea nevoie de evaluări periodice și de implicarea C.A.M.H.S., dar și de ajutorul tău, Chioma. Vă putem oferi un program de sprijin, bine structurat, care să vă ajute atât din punct de vedere practic, cât și financiar, dacă este nevoie.

Chioma se uită la Obi:

— Și este important să înțelegeți că, și în ciuda celei mai mari bune-credințe din lume, uneori adopțiile eșuează. Și nu e vina nimănui. Unii copii sunt pur și simplu prea traumatizați ca să se mai poată adapta vreodată la o viață de familie.

Ricardo se grăbi să intervină:

— Dar nu vrem ca acest lucru să se întâmple și acum. În opinia mea, nici nu se pune o asemenea problemă. Desigur, Elijah a reacționat rău la aflarea veștii că Nikki e însărcinată — de fapt, chiar mai rău decât ne gândeam noi —, dar putem să vă ajutăm să treceți peste asta. Aș sugera că a venit momentul să îi prezentăm lui Elijah povestea lui de viață și să începem să discutăm cu el despre trecutul lui: să-i arătăm fotografii, să-i povestim lucruri despre familia lui biologică. Până acum, a fost foarte refractar la această idee, însă acum cred că trebuie să-l forțăm să accepte să vorbim despre ce s-a întâmplat în viața lui. S-ar putea să îl ajute sau nu, dar datoria noastră este să încercăm. Eu pot oferi un sprijin pentru asta, spuse el, frecându-se pe față. Încă am două joburi, fiindcă țin locul celuilalt director, care este în concediu medical —

zâmbi el —, însă, ori de câte ori voi putea, voi veni aici să îi prezentăm împreună lui Elijah povestea vieții lui, spuse el, dând din cap. Nu v-am ținut ascuns nimic, credeți-mă. Voi încerca, oricum, să obțin accesul vostru măcar la fișa medicală a mamei biologice. În plus, sunt de acord cu Chioma: fiți deschiși și sinceri cu Elijah în absolut orice privință. Are nevoie să înțeleagă că Deborah îl iubește, dar că este bolnavă mintal. Că ea i-a băgat o idee în cap, dar că a fost o idee proastă, greșită, iar tot ce trebuie el să facă pentru a-l goni pe vrăjitor este să nu mai creadă în el.

Nikki se uita la toți cei așezați în jurul mesei și se ținea cu brațele de mijloc. Acum respira mai calm. Se gândea la pruncul din ea, la felul cum îi va povesti și îi va explica acelui copilaș, mai târziu, ce era să se întâmple. A simțit o lovitură. Copilul era puternic. Un prunc puternic: Nikki știa asta, era sigură de asta. Dar Elijah nu era deloc puternic. Își dorea să-l aibă lângă ea, în poala ei, în brațele ei. Își dorea să-i murmure la ureche că îl iubea și că totul va fi OK. Își dorea să înlăture din amintirea lui durerea pe care o îndurase, maltratările.

— Noi vrem doar ca Elijah să vină acasă.

Se gândea la câinii de la adăpost, la cei care nu mai puteau fi salvați, care fuseseră atât de maltratați, încât nu aveau nicio șansă de a supraviețui. La cei care erau aduși de la canisele unde fuseseră plasați, și, în cele din urmă, eutanasiați.

Obi îi sărută mâna. Palma lui era puternică și fermă, și sărutul hotărât. Nikki ridică încet capul. Schimbară o privire pe care ea și-o va aminti mereu: ochii lui Obi uitându-se în ochii ei pentru a vedea ce trebuia făcut. Și-a dat seama, pentru prima oară, că de data asta ea trebuie să fie cea mai puternică. Că puterea ei îl făcea și pe Obi mai puternic.

[18] Centrul de Sănătate Mintală pentru Copii și Adolescenți. (*N. red*.)

34.

Bunicul nu a mai așteptat ca mami și tati să vină împreună cu Ricardo ca să-l ia pe Elijah și să-l aducă acasă.

— N-ai pățit nimic la picioare, așa-i? întrebă bunicul.

Elijah scutură din cap.

— Atunci, hai să mergem.

Îl îmbrăcă pe Elijah cu haina, aranjându-i-o la umeri, după care ieșiră pe stradă. Bunicul vedea că Elijah se ținea cu mâna de nas, astupându-și nările.

— De ce te ții mereu de nas, Elijah? zâmbi bunicul, prinzându-i nasul între două degete. Vrăjitorul a plecat. Am verificat eu — ții minte?

Mami deschise ușa și se năpusti afară, trăgându-l pe Elijah spre ea, ridicându-l în aer.

— Elijah! exclamă ea, sărutându-l pe obraz și strângându-l la piept. Elijah îi simțea burta tare și umflată.

— A venit și Ricardo, îi spuse ea bunicului, întinzând mâna prin golul dintre brațul și trupul lui Elijah.

— Trebuia să ne fi așteptat, să venim să-l luăm.

— Păi, acum am venit noi, zise bunicul. Oricum, eu mă duc acasă. Sunați-mă mai târziu.

Îl strânse de umăr pe Elijah și se întoarse să plece, dar mami alergă după el, îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz. Apoi se întoarse în vestibul și îl luă de mână pe Elijah. Cu cealaltă mână, băiatul se ținea de nas. Ținea și buzele strânse. Nu voia să-l lase pe vrăjitor să scape afară.

La masa din bucătărie ședeau tati și Ricardo. Perdelele erau pe jumătate trase și de aceea camera arăta parcă altfel. Aerul era galben și Elijah vedea firicele de praf dansând prin fața lui. Tati sări în

picioare, îl îmbrățișă pe Elijah și îl trase pe genunchii lui. Elijah încerca să nu plângă; nu scotea niciun zgomot, doar lacrimi uriașe i se rostogoleau pe obraji, până pe cămașa lui Obi.

— Vrei un suc, Elijah? Un biscuit?

Mami îl tot mângâia și îl întreba dacă nu voia ba una, ba alta. El scutura din cap.

— Cred că trebuie să începem discuția imediat, zise Ricardo. Elijah, tu ce crezi că s-a întâmplat?

Elijah închise gura atât de strâns, încât își mușcă limba. Se uita fix la teancul de hârtii pe care Obi le lăsase pe masă, lângă laptopul lui argintiu.

— Eu cred că tu te-ai gândit că vrăjitorul a înjunghiat-o pe mami. Eu cred că asta se învârte în capul tău. Dar eu vreau să-ți spun acum foarte clar că nu există niciun vrăjitor. Vrăjitorii nu sunt reali.

Elijah se boți ca o cârpă. Își astupă nările complet. Mami se repezi la el și îi trase mâna de pe față.

— Este OK, Elijah. Este OK. O să trecem împreună peste asta. Eu și tati te iubim enorm, te iubim atât de mult și nimic nu va schimba vreodată acest lucru. Nimic. Acum ești acasă. Ești ocrotit. Poți face ca vrăjitorul să dispară complet, dacă nu crezi în existența lui. Vrăjitorul nu există dacă tu nu crezi în el.

Vrăjitorii sunt reali, îi venea lui Elijah să strige.

Marți, Ricardo a venit din nou pe la ei. Elijah nu era la școală, deoarece doctorul a spus că trebuia să aibă două săptămâni de repaus. Ricardo purta niște jeanși rupți în genunchi.

— Îmi pare rău că programarea ta la doctorul Peters a fost anulată săptămâna trecută. Înțeleg că te duci la el luni? Oricum, îmi pare rău că nu ai fost deja la consultație la el, fiindcă azi va fi o zi dificilă, din păcate, spuse el. Urmează să ne uităm la o carte foarte specială, iar înainte de asta e nevoie să îți spun o poveste. Este o poveste foarte specială, fiindcă este povestea ta, Elijah, povestea vieții tale. Știu că, mai demult, ai mai discutat

despre povestea vieții tale, dar de data asta vrem să ne ocupăm mai mult de ea. Știu că ai avut o carte specială despre viața ta, când stăteai la Nargis, și că nu ai vrut să citești din ea atunci, dar nu contează. Acum, totuși, noi considerăm că este foarte important să începi să citești din cartea vieții tale, împreună cu mami și tati. Este foarte important.

Mâna lui tati era spătar pentru Elijah și ședeau toți pe canapeaua comodă. Mami stătea lângă el, în cealaltă parte, cu brațul în jurul lui, peste mâna lui tati. Avea mâna rece ca gheața. Chiar dacă ea era acolo, lipită de el, Elijah se simțea singur.

— Nu vreau.

Mami ridică mâna și îl mângâie pe păr.

— E OK, șopti ea.

— Știu că nu vrei, Elijah. Nargis mi-a spus cât de dificil era pentru tine să-ți afli povestea vieții. Cei mai mulți copii descoperă că le folosește cu adevărat să afle mai multe despre trecutul lor. Noi vom citi un pic. Doar un pic. Poate că, după aceea, nu vei mai fi speriat.

— Este despre Mama?

— O parte, da. Dar cel mai mult este despre tine. Și de cele mai multe ori mami și tati vor citi împreună cu tine, dar m-am gândit că ar fi drăguț ca atunci când vom citi un pic prima oară să fiu și eu aici. Astăzi, vom citi doar un mic capitol din carte și apoi eu îți voi explica toate cuvintele mai grele, după care ne vom opri. OK?

Elijah nu acceptă, dar nici nu refuză. Ricardo scoase cartea din servieta lui mare. Pe dinafară avea coperte albastre de plastic și multe stele. Pe prima pagină era poza lui Elijah, o poză în care zâmbea, dar el ținea minte ziua aceea. Darren îl țintuise jos pe pământ și îl împinsese cu fața în noroi, iar cu cealaltă mână îl arsese cu o țigară în spatele urechii. Nargis făcuse zeci de poze. Spusese că unele dintre ele erau pentru povestea vieții lui.

Elijah se uita la cartea despre viața lui. Întoarse prima pagină. La început era o fotografie a Mamei. Avea o burtică rotundă și el era înăuntru. Îi ardeau ochii. Îi venea să se cațăre în poza aceea, direct înapoi în burtica Mamei. În poză, ea nu zâmbea; avea brațele cu mușchi tari și încordați, dar picioarele erau un pic crăcănate. Arăta de parcă ar fi vrut să o ia la fugă.

> Elijah. Te-ai născut la Spitalul Levisham și ai avut o greutate de trei kilograme și șaizeci și opt de grame. Erai un băiețel sănătos și fericit. Aceasta este mama care te-a născut, Deborah. Tu ai crescut în burtica ei.

Ricardo întoarse altă pagină. Acolo era o fotografie cu un bărbat, purtând haine cum purta bunicul, doar că bărbatul din poză era în culori șterse, pe când bunicul era întotdeauna strălucitor.

> Aceasta este o mică fotografie cu tatăl tău natural, Akpan, care a murit când tu erai foarte mic. Akpan era înalt și avea pielea catifelată, exact ca tine. Deborah spune că îi plăcea jazzul și că obișnuia să cânte la saxofon.

Elijah ridică privirea spre tati. Nu-i venea să plângă, dar era ceva foarte trist acolo, în poza cu saxofon, pe care Ricardo o decupase de undeva și o lipise pe pagină, sub fotografia cu Akpan. Tatăl lui natural nu semăna deloc cu tati.

— Citești foarte bine, dar unele cuvinte sunt foarte, foarte grele, așa că îți voi citi eu fragmentul acesta, zise Ricardo.

Se uită la Elijah și zâmbi, dar băiatul nu era în stare să zâmbească. Îl înjunghia inima.

> Când erai bebeluș, doctorii și asistentele medicale și-au făcut griji pentru mama ta biologică, Deborah. Îi era dificil să se ocupe de tine, fiindcă avea mintea confuză. Tu erai un bebeluș adorabil și ea te iubea foarte mult, dar deși te iubea, i se părea mult prea greu să

se ocupe de tine ca să fii curat, ocrotit și să nu-ți fie frig, așa cum meritai, și așa cum merită să fie îngrijiți toți copiii. Mama ta, Deborah, are o boală în creier, și asta înseamnă că totul s-a învălmășit în mintea ei, încât nu își mai putea da seama ce era real și ce nu. Era greu pentru ea și era greu și pentru tine. Îți lipseau lucrurile de care au nevoie copiii mici, fiindcă Deborah nu putea să ți le ofere. Nu-ți dădea suficient lapte, nu te ținea curat și nu te alinta, ca să-ți arate cât de mult te iubește. Și boala din creierul lui Deborah s-a înrăutățit tot mai mult, până când a început să audă voci în capul ei, care de fapt nu existau în realitate, și care îi spuneau să îți facă ție rău. Tu erai un bebeluș bun, exact cum EȘTI acum un băiat bun. Îți plăcea să zâmbești, să te joci, să fii alintat, dar nu aveai parte de ceea ce ți se cuvenea și, de aceea, ai devenit tulburat și trist. Nu este vina ta că Deborah nu a putut să aibă grijă de tine. Tu meriți DRAGOSTE și OCROTIRE, meriți să trăiești pentru totdeauna într-o FAMILIE.

Elijah se legăna în spate și în față. Îi venea să își astupe urechile, fiindcă el știa că Mama putea să îl ocrotească și știa că Mama îl iubea. Mama știa că bebelușii au nevoie de lapte, de mângâieri și de scutece curate. Oamenii aceștia înțeleseseră greșit totul. Mama nu i-ar face niciodată rău unui bebeluș.

Tati se ridică în picioare și se duse la fereastră, privind afară.

— Șșșș! făcu mami.

Îl mângâia pe cap, iar el a închis ochii, legănându-se în continuare, legănându-se, până când a auzit cum Ricardo a închis cartea.

Mergeau la Chioma de două ori pe săptămână, iar lui Elijah i se părea că se vedea cu ea tot timpul. Se jucau în nisip, dar odată, când au vrut să

netezească la loc nisipul când au terminat joaca, Chioma i-a oprit.

— Elijah, te rog, poți să lași nisipul așa cum e?

Elijah s-a uitat la ea.

— Eu știu să citesc în nisip, spuse ea. Exact la fel cum alți oameni știu să citească în frunzulițele de ceai, așa și eu pot să citesc în nisip — aflu astfel cum ești tu, în adâncul ființei tale.

Elijah se uita la nisip. Nu vedea nimic deosebit. Construiseră din el castele și alte forme. Dar ceva îl făcu să întindă mâna și să strice totul, turtindu-le repede.

— Elijah! strigă tati. Nu-i frumos ce faci.

Dar Chioma nu țipă la el. În schimb, spuse:

— Știi, mă pricep foarte bine să înțeleg și de ce fac copiii diverse lucruri, a zâmbit ea. Vai, Elijah, tu chiar nu vrei să mă lași să văd ce este în trupul tău?! Simți, poate, că e ceva foarte rău înăuntrul tău. Ricardo mi-a povestit cum spui tu mereu că există un vrăjitor în tine.

Chioma se uita la Elijah. Dar el nu voia să discute cu ea despre vrăjitor.

Fără să mai aștepte să-i răspundă, Chioma deschise ușa și spuse:

— Ați lucrat excelent astăzi. Ne vedem săptămâna viitoare. Mami se uită la tati și amândoi ridicară din sprâncene.

În seara aceea, stăteau toți trei, împreună, iar Elijah încerca să nu se gândească la Mama, dar ea îi răsărea mereu în minte ca o stea uriașă. Se gândea la cartea pe care o avea Ricardo — o carte plină de motive pentru care el nu putea să stea cu Mama. Îi era foarte greu, dar era în stare de orice ca să o facă pe mami să zâmbească.

— O să mă uit la ea, dacă așa vrei tu, spuse el.

Ce n-ar fi dat să îl poată face pe vrăjitor să plece de tot. Dacă mami și tati îl goneau de-acasă, Mama nu va mai putea niciodată să îl găsească. Și dacă el trebuia să locuiască într-o casă de copii, ea nu va mai putea niciodată să stea cu el. Doar copiii

puteau să locuiască în casele de copii. Voia ca mami și tati să îl iubească din nou. Voia să fie un frate mai mare iubitor. Și, mai presus de orice, el avea nevoie de Mama. Doar Mama putea să îi salveze pe ei toți din ghearele vrăjitorului. Își amintea cum Ricardo îi povestise că el, Elijah, încercase să o rănească pe mami, dar el știa că vrăjitorul fusese cel care încercase să le facă rău lui mami și frățiorului sau surioarei lui. Îl ura pe vrăjitor mai mult decât oricând. Elijah puse urechea pe burta rotundă a lui mami și simți că ea zâmbește.

— Știam eu că îi poate face bine, spuse ea, strângându-l de spate.

Tati încuviință din cap.

— În fiecare săptămână vom mai citi câte un pic și asta te va ajuta să înțelegi.

Elijah ridică privirea.

— Ce e?

Elijah își încordă burtica.

— Pot să merg cu bunicul la biserică? Cred că o să vrea să mă ia cu el. Știa că la biserica bunicului este în siguranță. Se va ruga și se va ruga acolo, încercând să se lupte singur cu vrăjitorul. Poate va găsi un episcop care îl va ajuta să îl taie pe vrăjitorul din el și să îl scoată afară.

Mami și tati se uitară brusc unul la celălalt.

— Ai mai încercat odată să mergi cu bunicul la biserică, dar te-ai speriat foarte tare…

Apoi, mami se uită în ochii lui Elijah.

— OK, dacă crezi că îți face bine, spuse ea.

Au ascultat o emisiune la radio despre tigri, care erau cele mai mari și mai puternice pisici din lume. O mamă tigroaică simțea primejdia și îl căra în gură pe puiul ei, până când acesta era în siguranță.

— Cred că tigrii își iubesc mult puii, spuse el. Și mami îl trase mai aproape, iar când făcea așa, vrăjitorul se potolea. Nici măcar nu mai putea să râdă.

35.

Chanel, Jasmin și tata au venit la ei, la masa de prânz. O vreme nu mai veniseră în vizită și, în afară de faptul că vorbise cu ea la telefon, Nikki nu se mai văzuse cu Chanel de câteva zile. S-au îmbrățișat de parcă trecuse un an.

— Ești OK? șopti Chanel la urechea lui Nikki. Nikki dădu afirmativ din cap. Era în regulă. Începeau să depășească criza. Elijah nu mai avusese nicio ieșire nervoasă după noaptea aceea cumplită. Era încă foarte retras, dar nu mai părea la fel de tulburat, iar dragostea ei pentru el nu se schimbase deloc. De fapt, parcă îl iubea mai mult acum, de parcă, știind prin ce trecuse, simțea nevoia să îl ocrotească mai mult.

Chanel puse mâna pe pântecul lui Nikki și zâmbi. Apoi se întoarse spre Elijah:

— Tu ce mai faci, voinicule? Îi dădu o sacoșă. Apoi se întoarse spre Nikki:

— Un trening pe care l-am văzut la JD Sports.

Nikki ridică sprâncenele.

— Mulțumesc, mătușă Chanel, zise băiatul.

Vorbea cu glasul stins, dar la față nu mai părea așa de trist. Încet, dar sigur, își recăpăta siguranța de sine. Pielea lui începea să strălucească din nou.

— Putem să mergem să ne jucăm? spuse Jasmin și, luându-l de mână pe Elijah, porniră deja pe scări în sus, până ca Nikki să apuce să deschidă gura.

Tata râse:

— He-hei, așa-s copiii.

— Vrei să jucăm un șah? întrebă Obi, iar tata încuviință din cap, uitându-se la Nikki. Bună idee.

Se așezară la măsuța de cafea, față în față, iar Obi pregăti tabla și piesele de șah. Nikki și Chanel

dispărură în bucătărie și Nikki puse ibricul să fiarbă, ca să mai facă niște ceai de plante. Renunțase la cafea, așa cum recomandau toate cărțile, dar ce n-ar fi dat să bea acum un espresso!

— Cum îți e? întrebă Chanel.

— Sunt chiar bine, spuse Nikki. Serios.

Dar apoi izbucni în plâns, iar Chanel veni imediat lângă ea și o îmbrățișă strâns.

— Gata, liniștește-te. Nikki se desprinse din îmbrățișare.

— Mă port prostește. A fost, probabil, o întâmplare sinistră, care nu se va mai repeta niciodată; adică, vina a fost a noastră și o să avem grijă să nu se mai întâmple niciodată, dar m-am speriat cumplit, Chanel. Și tot ce ne-au povestit, chinurile prin care a trecut…

Nikki îi povesti totul lui Chanel: cât de mult s-a bucurat că rămăsese însărcinată și că va naște un copil; cum Obi considerase inițial că era numai vina ei; cum, la început, nu voise să o țină de mână la spital și cum avea nevoie de el acum, mai mult decât oricând. Și cât de îngrijorată era din cauza lui Elijah. I-a povestit ce spuseseră asistenții sociali, despre cât de mult suferise și îndurase el.

— Acid?! repetă Chanel, care rămăsese cu gura căscată. Păi, nu-i de mirare că e așa de tulburat, sărăcuțul de el. De fapt, mă mir că face față atât de bine după ce a pătimit în halul ăsta. Bietul băiețel, dragul de el!

Nikki dădu din cap.

— Da, știu. O urăsc pe femeia aia, zise ea. Pe mama lui naturală. Pe urmă, a început să-mi fie milă de ea. Totul pare așa de amestecat. Mi-aș dori să văd în oameni numai latura lor bună. Obi încearcă tot timpul să explice logic de ce a făcut-o...

— Și tu de ce crezi că a făcut așa ceva?

— În mod evident, are niște probleme grave de sănătate mintală, dar lucrurile sunt ceva mai complicate. Nu mai contează acum atât de mult de

ce a făcut ce-a făcut, ci important este să ne dăm seama cum putem rezolva problema, cum să procedăm de acum înainte. Am citit toate cărțile alea plictisitoare pe care și le-a luat Obi și urmăm sfaturile asistenților sociali și ale Chiomei, dar toate contrazic ceea ce crede tatăl lui Obi.

— Are concepții bizare despre viață. Nu cred că trebuie să ții seama de părerile țicnite ale unui bătrân, ci să urmați sfaturile specialiștilor.

— Știu, dar mie mi se pare logic ce spune el. Zice că nu are niciun rost să-i spunem lui Elijah că nu există vrăjitori, fiindcă există...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, făcu Chanel, dându-și ochii peste cap.

— Știu că pare o nebunie, dar el crede cu adevărat în genul acesta de lucruri. Spune că a respinge din principiu un sistem de credințe spirituale, doar fiindcă este străin de noi, înseamnă a nega identitatea, or, Elijah nu se va integra niciodată decât dacă identitatea lui este acceptată.

— Mda. Și Chioma ce spune?

— Chioma spune că e o absurditate — nu trebuie să acceptăm în vreun fel această credință a lui, fiindcă asta nu ar face decât să îi accentueze sentimentul de neapartenență și să îi provoace noi traume.

— Asta are mai mult sens...

Nikki oftă.

— Chioma mai crede că unii copii sunt prea traumatizați ca să se mai poată adapta vreodată la o viață de familie. Ceea ce este de-a dreptul oribil, când te gândești.

Chanel zâmbi.

— Dar tu poți să preiei ambele sfaturi, nu crezi? Decizi singură ce ai de făcut. Iei sfatul profesionist al Chiomei, despre cum să abordezi lucrurile în continuare, dar iei și optimismul tatălui lui Obi. Sunt sigură că, pe lângă convingerile lui țicnite, taică-său crede că orice copil poate fi ajutat, indiferent de moment — un lucru cu care sunt și

eu de acord. E atât de idealist. Pe el îl moștenește Obi.

Nikki râse.

— Obi *este* identic. Amândoi sunt atât de buni. Și Chioma la fel, chiar dacă aș vrea să nu-mi mai spună că viața de familie nu este soluția potrivită pentru orice copil.

— Într-adevăr, tu vezi în oameni latura lor bună, spuse Chanel. Așa ai fost întotdeauna.

Din cealaltă cameră se auzeau hohote de râs. Se duseră amândouă în camera de zi, unde tata dănțuia și striga:

— Șah mat! Șah mat! Oi fi tu mai tânăr, dar eu sunt mult mai inteligent. Neuronii mei sunt destul de iuți.

Elijah și Jasmin coborâră și ei în fugă, de la etaj. Jasmin se hlizea în gura mare și dansa în jurul tatei, strigând „șah mat!“, iar apoi către Obi:

— Sâc, că ai pierdut! Sâc, că ai pierdut!

— Jasmin! exclamă Chanel. Nu mai fi prost crescută!

Elijah tăcea. Se așezase lângă Obi, dar Nikki vedea parcă începutul unui zâmbet încolțindu-i pe buze.

Situația începea să devină un pic mai simplă pentru Nikki. Nu mai era așa de speriată. Ascunsese toate obiectele care puteau fi periculoase. Cuțitele de bucătărie erau în bufetul de sus, pe ultimul raft, încuiate cu cheia. Deși nu prea mai reușea să doarmă, din cauza burții enorme, pe care pielea stătea să-i plesnească, iar spatele o chinuia groaznic, lucrurile astea erau parte dintr-o sarcină sănătoasă și, când se trezea dimineața, primul ei gând era la Elijah. În acea dimineață, băiatul se furișă în patul lor, cuibărindu-se lângă ea și pântecul ei tot mai rotund, iar Nikki zâmbea fericită. Obi se întoarse spre ei și îi îmbrățișă pe amândoi în același timp, iar bebelușul lovi atât de tare, încât mâna lui Obi alunecă și el râse, strângându-i apoi și mai aproape.

— Astăzi ne întâlnim cu Ricardo, spuse Nikki. Eu chiar cred că e folositor ce facem. Tu ce crezi?

Elijah încuviință din cap. Se trase mai aproape de ea. Pielea lui era atât de catifelată și caldă.

Nikki îl sărută pe cap. Se simțea atât de obosită. Ar fi vrut să călătorească înapoi în timp și să-l aibă și pe Elijah în pântecul ei, să-l nască ea și să aibă grijă ca nimeni, niciodată, să nu-i mai facă rău fiului ei.

— Mă bucur, spuse ea. Mă bucur mult. Crezi că acum ai putea să vorbești despre vrăjitor?

Elijah ridică privirea spre ea.

— Niciodată n-o să-ți mai fac rău, mami, spuse el. Tu o să mă mai iubești când o să vină bebelușul?

— O să te iubim mereu, răspunse ea.

Se uita la obrăjorii lui, la brațele lui piele și os, la coșul pieptului care i se adâncea un pic în mijloc. Arăta ca un copil care înghițise toată bunătatea lumii, nu ca un băiețel plin de orori.

În timp ce făcea duș, Nikki a simțit că pruncul se mișca tare și, uitându-se mai bine, a deslușit sub coaste conturul unui picioruș.

36.

Sufletelul meu,

Au fost ani la mijloc de care abia îmi mai amintesc și despre care îmi vine greu să scriu, chiar și pentru tine, Elijah. Întotdeauna am spus că nu trebuie să existe secrete între noi, dar acum știu că viața este plină de taine pe care nu ni le spunem nici nouă înșine. Cuvintele de pe foaia asta nu au niciun sens pentru mine acum.

Anii au trecut, Elijah, ani în care eu strângeam cu greu banii pentru episcop. Întâi, au fost toți banii pe care îi pusesem deoparte pentru călătoria noastră spre acasă, în Nigeria. Împreună cu Akpan, economisiserăm cât am putut noi de mult, dar episcopul a luat toți banii. Pe urmă am ajuns să mă împrumut de la vecini, să cer ajutoare sociale, chiar să cerșesc, astfel încât el să continue să facă tot posibilul pentru a-l scoate pe vrăjitorul ăla încăpățânat din trupul tău. Nu mai exista nicio șansă să ne întoarcem în Nigeria. După baia în acid, am crezut că vrăjitorul plecase. Ai stat agățat de mine tot timpul, până când pielea de pe picioruțe a început să-ți crească la loc. Dar, de îndată ce trupul tău s-a vindecat, visele mele au revenit. Amețelile. Insectele. Episcopul spunea că vrăjitorul te ucidea, iar eu mă rugam noapte de noapte să fii cruțat, mă rugam ca vrăjitorul să plece din trupul tău și să redevii pentru mine același băiețel scump, fiul meu, iubirea mea.

Episcopul predica în fiecare duminică, numărul enoriașilor lui crescând de la o săptămână la alta, la fel și renumele lui de mântuitor al sufletelor. Veneau oameni acasă la noi — persoane oficiale. Întâi moașe, apoi asistenți medicali, apoi asistenți sociali, asistenți pentru sănătatea mintală. Dar

niciunul nu avea putere să lupte cu un vrăjitor care trăia într-un băiețel. Aceasta era o problemă nigeriană, și doar o soluție nigeriană putea avea efect. Oricine știe că dacă un păianjen te mușcă în pădure, singurul loc în care vei găsi un antidot este exact pădurea aceea. Dar, chiar și cu ajutorul episcopului, lucrurile s-au înrăutățit tot mai mult, și nu exista niciun semn că vrăjitorul ar putea să ne lase în pace. Aveai cinci ani când situația a devenit mai gravă decât oricând. Începuseși să vorbești la trei ani, imitând cuvintele pe care ți le spuneam eu, dar pe urmă ai devenit un băiețel tăcut, neobișnuit de tăcut. Uneori cântai, dar nu erau cântecele de leagăn pe care să le pot recunoaște, ci un fel de vaiet grav și straniu, jelind parcă toată tristețea lumii. Eu știam că tu erai acolo înăuntru, Elijah; băiețelul meu trist, vrând să iasă afară. Știam că în adâncul ființei tale tu erai încă acolo.

— Mama, ai spus într-o bună zi. Mama, pot să merg și eu la școală?

Văzuseși pe fereastră copii mergând pe alee, cu părul aranjat frumos și cu ghiozdanul legănându-li-se pe spate. Doream cu disperare să poți merge la școală, Elijah, dar erai prea bolnav ca să ieși din casă. Prea plin de vrăjitor. Și mașina roșie era acolo, urmărindu-ne sau stând parcată în fața blocului. Asistenții medicali și sociali veneau din ce în ce mai des. Eu mă prefăceam că nu sunt acasă. Dar, pe urmă, la un moment dat, m-au găsit în apartament. Era o doamnă care avea o față ca de cal și nu o puteam auzi prea bine, dar zicea că o să țină o ședință pentru protecția copilului, fiindcă avea motive de îngrijorare, și că discutaseră cu vecinii mei, care aveau și ei motive de îngrijorare. Nu era adevărat! Ți-a zâmbit și te-a întrebat dacă ești bine și ce lucruri îți place să faci. Tu te-ai uitat la mine cu ochi triști, Elijah, și pe urmă te-ai uitat la femeia aceea.

— Mie îmi place să fiu cu Mama, ai zis tu.

După ce a plecat, am alergat tot drumul până la biserică, unde am căzut în genunchi în fața episcopului. Dar, în loc să mă ajute să mă ridic, sau să ne ajute pe amândoi, a privit în jur și s-a tras îndărăt.

— Cred că trebuie să mergi la altcineva, a spus el. La o altă biserică. Eu nu te pot ajuta.

M-am ridicat și m-am uitat la episcop, cu fața scăldată în lacrimi. Dumnezeu vorbea prin el. Dumnezeu nu ne putea ajuta. Diavolul câștiga. Când ne-am întors acasă, Elijah, te-am ținut cu brațele lipite de corp și m-am uitat drept la tine.

— Tu ești un vrăjitor, nu-i așa? Tu ești plin de vrăjitor.

Te-ai uitat lung la mine și pe urmă ai spus, cu vocea ta blândă și clară:

— Voi fi un vrăjitor dacă așa vrei tu, Mama.

Vedeam în ochii tăi tertipurile pe care le foloseai, pe care vrăjitorul le folosea ca să te ucidă și ca să ne ucidă. Știam că vrăjitorul câștiga deja.

Momentul în care mă trezeam dimineața, când totul era liniștit, chiar și inima mea, era preferatul meu din zi. Îmi lăsam mintea să călătorească spre Nigeria mea cea fierbinte, spre surorile mele zâmbitoare, spre curtea unde măicuța gătea și freca oalele, până când străluceau frumos. Dar ceva mă readucea întotdeauna brusc înapoi — înapoi în apartamentul rece, fără bani pentru caloriferul electric. Vedeam că ești palid și că slăbești tot mai mult. Te uitai la mine cu ochi știutori. Vedeam toată răutatea din ei. Diavolul însuși. Mașina roșie parca sub balcon în fiecare seară și știam că te vor lua pentru totdeauna. Felul cum gura ta se arcuia un pic pe margini, ca pentru un secret pe jumătate rostit… Creșteai ca o buruiană… Abia dacă îngăimai câteva cuvinte… În unele zile, ședeai pur și simplu pe patul tău și te legănai înainte și-napoi, până se făcea ora de culcare. Încercam să nu mă uit la tine. Mă concentram la rugăciuni, mă rugam mereu, iar când te simțeai mai bine veneai să te

rogi cu mine, amândoi ne rugam mereu. Dar nu se schimba nimic. Visele cumplite continuau.

Trebuia să fac ceva. Elijah, deprimarea pusese stăpânire pe mine de atâta vreme, încât abia mă mai țineam pe picioare; dar, cu puterea pe care mi-o dădeai tu, mi-am făcut curaj cumva. Îmi imaginam o altă existență pentru noi, și imaginea ne arăta pe noi în Nigeria, acolo unde ne era scris să fim, dar visul acela trecea în viața reală și îmi juca feste. Nu mai aveam nevoie de episcop. Nu mai aveam nevoie nici măcar să merg la biserică. Dumnezeu vorbea direct cu mine, oricum, spunându-mi că eram îngerul lui special și că mă putea ajuta să te scap de diavolul dinăuntru. Văzusem tratamentul care li se aplica vrăjitoarelor și vrăjitorilor. Știam că unii pastori de acasă băteau trupul păcătos până scoteau vrăjitorul din el, sau îl ardeau, sau îl otrăveau. Încercasem leacul special cu tine, dar nu avusese efect. Vrăjitorul te ucidea. Curând, nu avea să mai rămână nimic din fiul meu. Trebuia să acționez. Dintr-odată, am știut ce trebuia să fac. Tu mi-ai spus. Vocile mi-au spus. Glasul lui Dumnezeu. Auzeam glasul lui Dumnezeu peste toate celelalte:

Vrăjitorul îl ucide. Doar tu poți să îi salvezi viața.

Mă uitam la trupul tău atât de micuț. Fiul meu, sufletelul meu. Eram în stare să-mi iau singură viața dacă aș fi știut că așa puteam să-ți salvez ție viața. Știam cu atâta limpezime ce m-ar fi pus episcopul să fac, ce trebuia să fac. Eu eram mama ta. Te cunoșteam mai bine decât cunoșteam viața însăși. Eram o creștină credincioasă, știam să spun rugăciuni și să acționez. Akpan își lăsase șurubelnița în sertar. Îi plăcea să mestereasca tot timpul — doar mici fleacuri. Îmi aminteam cu atâta drag de Akpan, tăicuțul tău, deși era mort de mulți ani deja. M-am uitat la tine, te-am luat în brațe. Te-ai uitat și tu înapoi la mine, clipind încet.

— Ești acolo, înăuntru, Elijah? Mama vine să te salveze.

Trebuia să-i dau drumul vrăjitorului din tine.

Șurubelnița era chiar micuță, serios. Pentru lucruri delicate. Lucruri mici.

Tu ai lăsat capul spre spate și nu ai mai deschis ochii.

— Elijah! am strigat eu. Elijah! Ai început să tremuri. Tremurai din toate mădularele, ca o femeie care tocmai a născut. Pe urmă, te-ai oprit brusc și ai rămas prea încremenit.

— Elijah! Elijah!

Nu exista niciun semn de păcătoșenie, nicio dovadă că vrăjitorul sau diavolul s-ar fi aflat acolo. În cameră era atât de liniște, încât aș fi putut auzi un ac de gămălie căzând. Pielea ta era cenușie precum cerul de afară. Ca un porumbel.

La început am crezut că ai murit, că te ucisese vrăjitorul, și mă pregăteam să mă omor. O cutie cu tablete mi-a străfulgerat prin minte; le auzeam strigându-mă. Voiam să le înghit pe toate. Dar pe urmă ai gemut, ca un câine bătut cu picioarele, și am știut că Dumnezeu era cu mine. Dumnezeu nu mă părăsise. Aveai șanse să trăiești.

Am înșfăcat cearșaful de pe pat și te-am înfășurat strâns, ținându-te îndeajuns de aproape încât să simt dacă mai respiri. Îmi dădeam seama că ai nevoie de un doctor. Dar amețelile și vocile, bărbații și câinii… Cum să te duc eu tot drumul până la spital? Era departe — cel mai aproape în Levisham, și până acolo trebuia să mergem cu autobuzul. Eu nu aveam bani de autobuz. Simțeam cum sugi aerul dinspre mine spre tine.

— Taci! am urlat la vocea din urechea mea. *Vrăjitorul l-a ucis. Vrăjitorul l-a ucis pe fiul tău. Tu l-ai ucis pe fiul tău. Tu.*

— Taci!

Doamne Dumnezeule, du-mă la spital și la un doctor care să-l ajute pe fiul meu, mă rugam eu. E aproape mort din cauza vrăjitorului și are nevoie

de ajutorul Tău. Te rog, Iisuse, lasă-mă să-l duc unde va fi ocrotit. M-am rugat așa ore în șir, cred. Când le-am despreunat din rugă, mâinile îmi erau amorțite.

M-am rugat tot timpul cât am coborât scara, care se mișca dintr-o parte în cealaltă. M-am rugat tot timpul când am trecut pe lângă bărbații aceia care te-au văzut și s-au oprit din fluierat, dar pe urmă au râs tare. M-am rugat tot timpul până am ajuns pe strada mare, unde am oprit un bărbat alb într-o mașină roșie și am urlat, i l-am arătat pe Elijah al meu, pământiu la față. Mașina roșie.

Omul acela m-a dus cu mașina până la spitalul Levisham, la urgențe, și eu m-am rugat tot drumul, în timp ce el înjura.

— Fir-ar să fie de treabă! Băga-mi-aș picioarele în el de trafic, dați-vă la o parte! Am un copilaș bolnav în mașină! Mama dracului, cucoană, trebuia să fi sunat la Salvare! Dumnezeule, dacă moare copilul în mașina mea… Băga-mi-aș!

Personalul medical a ieșit afară imediat, când omul s-a dat jos din mașină, țipând.

— Ajutor! Avem nevoie de ajutor! E o urgență! Asistente în uniforme albastre, doctori în cămăși, cu stetoscoapele la gât, alergând cu toții ca să te smulgă din brațele mele, ca să fugă cu tine înăuntru.

Am alergat și am strigat spre Dumnezeu.

— Te rog, Iisuse, fă ca băiețelul meu să trăiască! Fă-l să trăiască, oh, Iisuse! Doamne, fă-l să trăiască pe acest copilaș!

Oamenii aceia au alergat într-o cameră plină de aparate și au tras cearșaful de pe tine, până ai rămas în pielea goală.

— O să-i fie frig! Îi e frig! Iisuse! Cerule! Dați-i o pătură! Vă rog, dați-i o pătură! Nimeni nu vrea să-i dea o pătură, vedeți, și din cauza asta e aproape mort. Îi este atât de frig. Atât de frig.

Cum m-am rugat de mult atunci, Elijah. Mai târziu, le-am auzit vorbind în biroul de alături.

Aveau o ședință, o mulțime de femei care arătau la fel: albe, fețe de cal, mărgele colorate la gât, pantofi urâți. Le-am văzut când au intrat în încăpere, una după alta, cu câte o cană aburindă în mână. Am recunoscut-o pe una dintre ele.

— Mă îngrijorează arsura veche de pe capul lui, a zis una. Alte răni mai vechi. Trebuie să facem o radiografie a tuturor oaselor. Peretele era foarte subțire și ușa întredeschisă lăsa să se audă totul pe hol, deși cineva scrisese pe o hârtie albă *Ședință confidențială*, și o lipise pe ușă. În salon nu erau alți părinți, în afară de mine. Era liniște, ca și cum copiii trăiau în alt timp. Erau toți atât de bolnavi, încât tot timpul era liniște. Prea multă liniște. Auzeam doar țiuitul aparatelor și vocile conspirative ale femeilor.

— Oare e un caz de tămăduire spirituală? Am auzit în ultima vreme despre tot mai multe situații de acest fel. E groaznic. Poate că nu e și cazul de față, dar, oricum.

— Da, de acord cu tine. E problematic însă, fiind vorba despre practici normale în anumite culturi. Trebuie să fim foarte atenți în cazul de față. Nu se știe exact cu ce avem de-a face. Cred că a fost un fel de tratament cu ventuze.

— Ventuzele nu sunt o metodă chinezească?

— M-am întâlnit cu astfel de cazuri. Adică, uitați-vă la Climbié. A mai fost bustul fără cap, aruncat în Tamisa. Acolo a fost un fel de magie neagră — abuzuri ritualice, nu?

— Asta a fost la familia de plasament. Iar aici este vorba de mama naturală. De asemenea, situația este foarte diferită, ținând seama de starea psihică a mamei biologice. Nu e neapărat ceva legat de biserică și de credințele specifice unei culturi etnice, ci mai degrabă sunt niște chestiuni de sănătate mintală.

— Ceea ce face ca mama naturală să fie mai vulnerabilă…

— Mda, trebuie să avem mare grijă cum vom prezenta situația și să ținem seama de toate normele culturale specifice.

— Abuzul asupra copilului rămâne abuz asupra copilului, indiferent de conjunctură.

— De acord: dar nu putem separa o familie de cultura din care provine. Trebuie să fim prudenți. Apropo, ați văzut-o pe Margaret săptămâna trecută? Știți că s-a mutat la Tunbridge Wells. Exact lângă casa mea, foarte aproape cu mașina. Fiica ei a dat examenul pentru gimnaziu și a intrat la Tonbridge Grammar School. E așa de încântată. Toate taxele școlare și meditațiile au dat roade până la urmă!

Au continuat să vorbească, în timp ce eu ți-am luat mânuța și am sărutat-o tare, ca să ții minte.

— Ai grijă de tine, am șoptit eu. Vrăjitorul nu te va mai găsi acum.

M-au condus într-o cameră care avea lipit pe fereastră anunțul: *Nu deranjați — ședință în curs*. Înăuntru, pe niște scaune aranjate în semicerc, erau patru femei pe care nu le mai văzusem niciodată și o polițistă, care își scosese de pe cap chipiul negru și și-l pusese în poală, bătând cu degetele în el, ca într-o tobă. Doctorul era și el acolo, stând în picioare lângă fereastra care se deschidea doar câțiva centimetri, ca nu cumva oamenii să sară pe geam — dar dacă era un incendiu? Pe unde puteau să scape?

— Deborah, spuse una dintre femei. Trebuie să discutăm cu tine despre niște lucruri foarte grave.

— Eu sunt Mama Elijah, am zis. Așa ne luăm noi numele în țara mea. Luăm numele primului nostru născut.

Era atât de liniște în cameră, încât prin fereastra întredeschisă se auzea un avion zburând departe, deasupra noastră. Amețeala se oprise, dar aveam senzația că trupul meu avea să se oprească brusc și el. Niciodată nu m-am simțit mai obosită.

Altă femeie s-a tras mai în față. Avea dinți proeminenți și sprâncene stufoase.

— Deborah, trebuie să discutăm cu tine despre ceea ce urmează să se întâmple.

Mă uitam la aerul din crăpătura ferestrei. Nu era suficient. Simțeam în ceafă un început de amețeală. La început, vocile din capul meu au fost tăcute. Simțeam șurubelnița trecând prin păcătoșenia din Elijah. Simțeam cum intra în el și în mine. Și totul era nemișcat și liniștit, iar lumea nu conținea altceva decât pe mine și pe fiul meu, cum fusese cândva. Dar apoi — oh, a fost atât de mult sânge. Atât de mult sânge de la ceva atât de mic.

Am închis contactul cu exteriorul și m-am rugat necontenit: Doamne Iisuse Hristoase, Doamne Dumnezeule, auzi-mă pe mine acum. Te rog, Doamne…

Dar era zadarnic. Amețeala s-a intensificat.

— Deborah, spuse polițista. Va trebui să te ducem la secția de poliție și să îți luăm o declarație, dar întâi vrem să înțelegi că Elijah, când va părăsi acest spital, nu va reveni în îngrijirea ta. Pe perioada cât vor fi investigate vătămările lui corporale, va fi încredințat unui îngrijitor maternal.

Am lăsat camera să înceapă să se miște — la început podeaua s-a ridicat încet ca să atingă tavanul. Apoi, tavanul a venit în jos, spre podea. Știam că se va întâmpla asta. Că te vor lua de la mine. Te vor lua, iar vrăjitorul se va cocoța înapoi în corpul tău.

M-am uitat prin cameră și am încercat să mă concentrez la obiecte: o măsuță cu trei căni de cafea, goale și pătate pe dinăuntru; anunțul pe care se vedeau două mâini spălându-se; fâșia de lumină și alarma de fum de pe tavan.

— Deborah, vrem să fim siguri că înțelegi. Deborah?

Camera s-a oprit brusc, nu se mai învârtea, totul apăruse din nou, dar într-o ordine greșită.

— Numele meu este Mama Elijah.

Polițista își puse chipiul pe cap și se aplecă în față.

— Acum o să vii cu noi. Putem chema pe cineva să stea cu Elijah? De asemenea, trebuie să vorbim cu soțul tău. Poți să îl chemi, te rog?

— Nu pot să îl chem pe Akpan. E mort.

Femeile s-au uitat unele la altele, apoi iar la mine.

— OK, vino cu noi, te rog.

Una dintre ele s-a ridicat și a așteptat să mă ridic și eu, dar eu am rămas pe scaun.

— Nu pot să îl părăsesc pe Elijah. Este în pericol. Nu pot să îl părăsesc.

Polițista s-a așezat la loc și și-a scos chipiul.

— Poți să suni la psihiatrie? i-a spus ea celeilalte femei, care a ieșit din cameră. Uite ce e, Deborah. Vreau să-mi răspunzi la o întrebare importantă. La ce te referi când spui că Elijah este în pericol?

M-am uitat la ea. Deși era de la poliție, și toată lumea știe că polițiștii sunt niște hoți, care nu fac decât să-i trateze pe oameni ca pe niște animale, femeia purta o cruciuliță la gât și am știut că era creștină. Putea să mă ajute.

— Elijah este bolnav.

Polițista a încuviințat din cap.

— Deborah, știm că este bolnav. Doctorii și asistentele fac tot ce se poate ca să îl ajute.

Camera se învârtea atât de rău, încât abia mai puteam ține ochii deschiși. Am șoptit:

— Are nevoie să fie mântuit.

Mă uitam la femeie și la cruciulița ei. Mă gândeam la chipul tău, la pielea ta, ca pământul de acasă, și la lună, umflându-se ca o inimă plină de iubire.

37.

Doctorul Peters se aplecă în față, pe marginea scaunului, și puse un picior peste celălalt, lăsând să se vadă o șosetă în dungi.

— Asistentul social mi-a spus că ai auzit voci care îți spuneau ce să faci.

Elijah se uită la mami. Ea încuviință din cap.

— Doar o singură voce îmi spune ce să fac, zise el.

Doctorul Peters amestecă niște hârtii pe biroul lui.

— Mda, cred că nu vom începe niciun tratament medicamentos deocamdată, spuse el, uitându-se la tati. Am văzut asemenea cazuri când am lucrat la Devon — un fel de gânduri delirante și halucinații, chiar în cazul unor persoane tinere —, dar nu vreau să prescriu medicamente unui copil atât de mic, preciză el, uitându-se la Elijah. De fapt, este vârsta la care credem în basme și prieteni imaginari. A auzi sau chiar a vedea alte ființe la vârsta ta nu indică neapărat existența unei boli.

Elijah nu avea habar despre ce tot vorbea el acolo. Se concentra la șoseta în dungi a doctorului Peters și la pielea albă și palidă de deasupra ei.

— Tu ai fost la Devon? întrebă doctorul Peters.

Elijah scutură din cap.

— Ar trebui să-i pui pe mami și pe tati să te ducă acolo, zâmbi el. Eu zic că foarte puține lucruri nu își găsesc vindecarea la aer curat și cu multă înghețată.

Mami se freca pe burtică în scaunul de lângă el și lui Elijah i se păru că aude un sunet în gâtlejul ei. Tati tușea.

— Ei, eu atâta am avut pentru astăzi, spuse doctorul Peters.

— Asta a fost tot? făcu mami, renunțând să se mai frece pe burtică.

— Da — ne vedem în aceeași formulă peste două săptămâni. Sfatul meu este să continuați cu terapia prin joacă și să luați legătura cu mine, dacă apar probleme majore. Și, de asemenea, multă înghețată, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Elijah.

— Elijah, vrei să aștepți un pic afară, te rog? întrebă mami. Vrem să discutăm ceva cu doctorul.

Elijah ridică din umeri, spuse „la revedere“ și ieși din cameră. Lipi urechea de ușă, dar auzea doar că mami și tati puneau întrebări pe bandă, iar într-un final s-a auzit și doctorul Peters:

— Bun, haideți să ne calmăm. Faceți prea mult caz de povestea asta cu vrăjitorul. În mod evident, copilul este doar tulburat, atâta tot.

Elijah cunoștea așa de bine codurile, încât atunci când, cu o noapte înainte, Jasmin i-a făcut semne cu lanterna de trei ori la rând, iar apoi încă o dată, aprinzând-o și stingând-o mai lent, el a înțeles că a doua zi dimineața avea să treacă pe la ei, ca să-l ia la școală. Dar nu s-a așteptat să facă una ca asta după ce au intrat pe poarta școlii și i-au spus la revedere lui mami: Jasmin l-a luat de braț și l-a condus spre micul gard din spatele curții, pe care l-au sărit amândoi, în partea cealaltă.

— Unde mergem?

— E secret.

Elijah a urmat-o pe Jasmin în pădure. Aerul mirosea a miere.

Îi urmărea pașii, încercând să pună piciorul exact acolo unde călcase și ea înaintea lui. Au tot mers așa, fără să scoată o vorbă, dar Elijah urmărea fiecare pas de-al lui Jasmin. Se gândea la mami și la ce vor spune profesorii la școală, când vor descoperi că Jasmin și Elijah nu erau acolo. Dar ea nu părea deloc îngrijorată. Ea nu părea niciodată îngrijorată de ceva.

— Oprește-te aici, spuse Jasmin. Își răsucea capul în toate părțile, spre lumina care se strecura

printre crengi.

— Perfect, zise ea, așezându-se pe o buturugă.

— De ce nu vrei să mergi la școală?

— Câteodată n-am chef, zise Jasmin. Oricum, nu vreau să lipsesc decât un pic, explică ea, întorcându-se apoi cu fața spre Elijah. Tot timpul ești tăcut, de la o vreme. Te gândești la ea? întrebă ea. La mămica ta adevărată?

— Nikki este adevărată, spuse Elijah, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu vorbesc despre cealaltă mămică adevărată a ta. Mama în burta căreia ai crescut. Din cauza asta nu vrei să te joci după școală? Din cauza asta ești mereu așa trist?

Se uita la Jasmin și la pădurea din jurul lor. Ea era prietena lui cea mai bună. Niciodată nu avusese o prietenă ca Jasmin, nici măcar pe Ricardo. Încercă să verifice dacă vrăjitorul era pe undeva în el, dar nu-l găsi nicăieri. Pustiu totul.

— Vreau să-ți spun un secret, zise el.

Nu-i venea să creadă că urma să-i spună lui Jasmin. Dacă nu mai voia să fie prietenă cu el, după ce afla? Cine să vrea să fie prieten cu un vrăjitor? Dar poate că ea știa deja. Se uita la chipul ei, la ochii ei strălucitori, la copacii din jurul lor. Își încordă stomacul, până îl simți ca pe o piatră.

— Eu sunt un vrăjitor. Am puteri supranaturale, pot să zbor și pot face să se întâmple lucruri rele. Pot să înghețe creierul oamenilor, pot să pornesc incendii cu laserele din ochii mei. Și pot să zbor. E adevărat; chiar pot să zbor.

Își ținu respirația, așteptând. Jasmin se uită la el și îi suflă în față. Nu spuse nimic câteva secunde; apoi, se uită în spate, spre școală.

— Hai mai bine să mergem înapoi, zise ea.

— Nu mă crezi, așa-i? spuse el.

— Bineînțeles că te cred.

Elijah rămase cu gura căscată.

— Zău?! El avea dreptate, precis avea dreptate, și Mama avusese dreptate despre toate lucrurile,

mereu. Iar Jasmin îl credea.

— De-asta și ai o cicatrice ca Harry Potter. El e un vrăjitor și are o cicatrice pe cap, exact ca a ta, spuse ea, întinzând mâna și atingându-l pe frunte.

Elijah închise ochii și își umplu tot trupul de aerul parfumat cu miere, de atingerea duioasă a degetelor lui Jasmin și de sentimentul că era crezut.

— Oricum, șopti Jasmin, când Elijah deschise ochii. Eu sunt, de fapt, o sirenă. Și pot să respir în apă.

Mami a împrumutat pentru o după-amiază, de la adăpostul Battersea, un cățeluș cenușiu, pe nume Bertie, ca să îl poată scoate la plimbare împreună. Bertie lătra și alerga, învârtindu-se în jurul cozii, iar Elijah se prăpădea de râs. Tati îl ținea de o mână și mami de cealaltă, iar bunicul era un pic mai în față, fiindcă el mergea întotdeauna foarte repede.

Parcul era plin de copii care alergau, se jucau cu mingea și mergeau pe bicicletă. Era o zi însorită, fără vânt, dar un băiețel încerca să ridice un zmeu în aer și tatăl lui alerga împreună cu el, azvârlind zmeul sus, în cer. Elijah nu simțea vrăjitorul dând târcoale pe-acolo. S-au plimbat prin parc și s-au oprit la o cafenea, de unde tati a cumpărat patru limonade, după care s-au așezat pe o bancă lângă un copac mare.

— Îmi place copacul acesta, spuse mami.

Puse brațul în jurul umerilor lui Elijah și așează paharul cu limonadă pe burtă. Văzând-o, Elijah zâmbi.

— Și mie îmi place, zise tati, uitându-se la mami peste capul lui Elijah. Care este copacul tău preferat, Elijah?

— Mie îmi plac toți copacii, spuse el, sorbind din limonadă.

Mami, tati și bunicul se uitară spre locul unde priveau ochii lui Elijah. Bertie ridicase un picior și folosea copacul drept toaletă. Bunicul chicoti

amuzat. Se uitau la Bertie, care alerga de colo-colo, încercând să prindă o veveriță, apoi culoarea cerului se schimbă, făcându-se cenușie ca blana cățelului.

— Cred că ar trebui să pornim spre casă, până nu ne prinde ploaia, spuse mami.

— Mai ales la cât de încet te miști tu în ultima vreme, spuse bunicul.

Mami întinse mâna spre tati, așteptând să o ajute să se ridice de pe bancă, dar în momentul acela lui tati îi sună telefonul și el îl scoase din buzunar.

— Hei! strigă mami, dar tati pornise deja înainte, vorbind la telefon.

Mami lăsă mâna jos și rămase nemișcată.

Bunicul luă lesa din mâna ei.

— O să-l mai lăsăm un pic să vâneze veverița aceea.

Mami se ridică anevoios, de una singură, și porni după tati, dar el era deja departe, în față. Mami începea să calce altfel: legănat, de pe un picior pe altul, și nu direct înainte. Bebelușul creștea tot mai mare.

— Ia, spune, cum a fost la doctor? zise bunicul, punând lesa în poală. Mami și tati mi-au zis că ai fost la un doctor nou.

— Nu crede în vrăjitori, zise Elijah. Unde e Devon?

— De acolo e doctorul?

Elijah încuviință din cap.

— Păi, nu mă mai mir. Oamenii din Devon nu cred în nimic, în afară de prăjiturile cu cremă. Oricum, nu contează. Eu ți-am spus deja că nu există niciun vrăjitor în tine.

— Doar tu și Jasmin credeți în vrăjitori. Toți ceilalți spun că nu există, că dacă nu o să mai cred că există, vrăjitorul va pleca departe, cum a făcut Clopoțica. Dar eu nu știu cum să nu mai cred într-un lucru care este adevărat.

Bunicul sucea și răsucea lesa în poală și se uita cum Bertie alerga înainte și înapoi.

— Lumea este un loc straniu. Este OK să credem în lucruri diferite. Nenumărați oameni din lumea largă au credințe diferite, și asta e foarte bine. Tu simți că există un vrăjitor în tine tot timpul?

Elijah scutură din cap.

— Vine uneori, dar stă mereu la pândă.

— Eu nu văd niciun vrăjitor în tine.

Elijah ridică din umeri.

— Întotdeauna se întoarce.

— Eu nu cred că va mai veni, Elijah. Eu cred că vrăjitorul a plecat.

Elijah se uita la Bertie. Începuse să plouă; stropi uriași cădeau peste ei.

— Nu, scutură el din cap. Și va trebui să le arăt lui mami și lui tati, altminteri nu vor fi în siguranță și nu vor putea să mă ajute. Va trebui să le demonstrez că vrăjitorul există.

Bunicul îl trase mai aproape, sărutându-l pe creștet.

— Nu trebuie să demonstrezi nimic. Este OK ca oamenii să creadă lucruri diferite.

— O să le demonstrez, spuse Elijah, încetișor.

— Te iubesc, zise bunicul. Nepoțelul meu. Dumnezeu te iubește și el.

Mergeau la Chioma în fiecare săptămână. Uneori se jucau, alteori vorbeau. Cu Ricardo se vedeau acasă. Mami și tati îi citeau lui Elijah din povestea vieții lui și îi spuneau despre Mama lucruri pe care Elijah nu voia să le audă. Uneori era foarte furios. Nu-i venea să creadă că nu sălășluia în el niciun vrăjitor. Știa că există, fiindcă nu se putea ca Mama să se fi înșelat. Și el nu ar fi putut să o rănească pe mami, fără vrăjitorul din el. Dar toți îi spuneau că Mama era bolnavă și că ea era cea care îl rănise, chiar dacă nu o făcuse intenționat. Dar lui Elijah nu-i venea să creadă. Vrăjitorul nu era doar o idee pe care i-o băgase Mama în cap. Și nu se putea ca ea să-l fi băgat pe vrăjitor în capul lui, fiindcă tot ce-și dorea Mama,

chiar mai mult decât Elijah, era să-l scoată afară pe vrăjitorul din el.

Într-una din săptămâni, mami și tati au zis că era mai bine să se ducă toți la Ricardo, la serviciu, fiindcă trebuiau să-i citească ceva foarte brutal și voiau să facă asta în cel mai sigur loc cu putință. Ricardo a deschis un dosar pe masă.

— Acesta este raportul scris de medicii specialiști care se ocupă de adulții cu afecțiuni la creier. Mama ta este foarte bolnavă, Elijah. Și crede tot felul de lucruri, din cauză că nu este sănătoasă.

Elijah se uita la raport.

— Dacă Mama este bolnavă, înseamnă că toți oamenii din Nigeria sunt bolnavi, probabil. În Nigeria, toată lumea știe că există vrăjitori.

Ricardo zâmbi.

— Păi, da, Elijah, într-un fel ai dreptate. În Nigeria, o sumedenie de oameni cred în vrăjitori. Dar marea majoritate a poporului din Nigeria, ca și în restul lumii, nu s-ar gândi nici în vis să rănească un copil. Nimeni pe lume, nici mama ta și nici biserica ta, nu trebuie să rănească un copil. Tu ești doar un copil, Elijah, un băiat minunat. Nu există niciun vrăjitor în tine. Tati, bunicul, Chioma, ei toți sunt din Nigeria, exact din locul de unde este și mama ta. Dar ei niciodată nu te-ar răni ca să scoată un vrăjitor afară. Mama este bolnavă și aude voci rele spunându-i să facă lucruri rele, dar vocile acelea nu sunt reale, ci doar mintea ei îi joacă feste.

Elijah închise ochii. Glasul vrăjitorului era real. El îl auzea tot timpul.

— Mami și tati trebuie să-ți citească un text foarte dificil astăzi. S-ar putea ca la început să nu înțelegi sensul, dar vom discuta după aceea.

Ricardo dădu din cap spre mami și tati, care veniră spre canapeaua unde ședea Elijah și se așezară de o parte și de cealaltă a lui. Mami se lăsă jos cu multă precauție, ținând spatele drept și

îndoind picioarele din genunchi. Puseră fiecare câte o mână pe mâinile lui Elijah, iar Ricardo începu să citească.

> Deborah declară: „Există un vrăjitor care trăiește în fiul meu și eu trebuie să-l gonesc afară“. Deborah suferă, de asemenea, de halucinații auditive și vizuale, precum și de paranoia că o „mașină roșie mă urmărește permanent și oamenii din ea vor să-mi fure fiul și să folosească bucăți din corpul lui pentru magie“.
>
> Elijah a fost luat din îngrijirea ei după un presupus accident, care a făcut ca Elijah să fie internat la secția de urgență a Spitalului Levisham, cu o rană la cap, pentru ca ulterior să fie transferat la Spitalul King's College, în vederea unei intervenții neurochirurgicale de urgență. Mecanismul producerii rănii nu a fost explicat niciodată pe de-a-ntregul, dar la radiografia sistemului osos al lui Elijah s-a descoperit că avea fracturi vechi și că fusese supus unei grave malnutriții. Elijah a fost încadrat în registrul pentru protecția copilului, la categoriile neglijarea copilului și abuzare emoțională și fizică, iar Deborah a fost transferată la Bethlem Psychiatric Hospital, pentru evaluarea stării ei de sănătate și pentru tratament.

Camera a început să se învârtă cu el. Elijah a început să își aducă aminte unele lucruri. Erau în apartament și era frig. Razele lunii decupau un petic pe covorul ros de pe podea. Mama scotea ceva din sertar. A văzut-o venind și i-a auzit vocea. Fața ei era deasupra lui, dar arăta altfel: aspră și dură.

— Ieși afară din fiul meu! răcnea ea. Ieși afară din fiul meu! Vocea îi era atât de diferită de vocea pe care i-o auzea înăuntrul lui.

Mama îl apăsa pe cap cu ceva foarte ascuțit și tare, încât el aproape că nici nu mai putea vorbi.

Dar cumva a reușit să îngaime:

— Sunt eu, Mama. Sunt Elijah. Nu sunt un vrăjitor, a zis el. Eu nu sunt un vrăjitor.

Dintr-odată, momentul s-a schimbat: Mama se plimba în sus și în jos lângă el, ca un leopard de la grădina zoologică. Purta o haină dintr-o țesătură apretată, care pârâia când se mișca. Nu era pieptănată și ținea în mână o sticlă goală de coca-cola, pe care o tot ducea la gură, ca și cum uitase că era goală. Spitalul era ca o navă spațială: peste tot erau aparate albe care țiuiau și bâzâiau, și oameni cu măști. Pe un ecran de televizor se vedeau valuri în diferite culori, un model, numere. El era deasupra patului, privind în jos la trupul lui de șase ani. Ace mari ca niște râme îi erau înfipte în mijloc, în gât.

— Pune albumina prin tubul intraosos. Introdu-o rapid cu seringa.

— Adu șervetul de răcire și pune-i gheață în jurul capului.

— Pupilele i s-au dilatat enorm. Bagă-i niște manitol și furosemid.

— Aduceți neurochirurgul aici, repede.

— Să vorbească cineva cu maică-sa.

El vedea tot. În patul de alături, un bebeluș dormea cu un tub în nas, cum avea și Elijah. Pe aparatul lui se vedeau vălurele, de fiecare dată de aceeași mărime. Numerele lui rămâneau exact aceleași. Mama lui era acolo, ținându-l de mână, urmărind vălurelele și undele. Bebelușul nu plutea deloc în aer, deasupra patului lui.

Mama a răsturnat tava cu doctorii de lângă ea și, când sticluțele s-au spart pe jos, a călcat pe ele, strivindu-le sub tălpi, de parcă ar fi fost zăpadă proaspătă. O asistentă medicală și-a dat jos masca, a luat-o pe Mama de braț și a tras-o spre ușă; a scos-o afară, pe coridor, și i-a spus că doctorii făceau tot ce puteau și că erau o echipă de buni

specialiști, dar era important ca ea să-și păstreze calmul — să nu-i încurce și să se liniștească. Asistenta medicală nu a întrebat-o ce se întâmplase, cum de ajunseseră acolo. Abia mai târziu, după ce făcuseră radiografiile și Elijah fusese examinat peste tot, au început toți să se uite lung la Mama. El putea vedea totul de deasupra, de pe tavan, prin cortinele larg deschise din capul lui.

Îi vedea pe doctori operând și pe surorile medicale trăgând medicamente în seringi, legând tuburi de plastic și lipind pe piele tuburi de perfuzii. Îl durea peste tot și durerea era mai mare decât universul.

— Ce problemă are flăcăul ăsta?

Doctorii păreau mai interesați de felul cum arăta el pe dinăuntru, decât pe dinafară, și au stat multă vreme să se uite la ecografii care arătau ceea ce ei numeau fluxul sanguin și centrii nervoși, până când au dat-o pe Mama afară din cameră. Ținea minte că s-a umplut de o urticarie pe tot corpul, roșie ca soarele la asfințit, și toți doctorii au dat buzna înapoi, punându-i alte perfuzii, sârme și tuburi, dându-i medicamente care îl făceau să plutească în valuri pe acele ecrane micuțe.

— Am vrea să te uiți în oglindă, ca să poți vedea rana, Elijah. Dar dacă simți că nu ești pregătit, e în regulă, amânăm.

Pe asistenta aceea o chema Florence. Pe ecuson avea desenată o față zâmbitoare și respirația îi mirosea a cafea. El a încuviințat din cap. I-a dat o oglinjoară de plastic și el a ridicat-o. Încet, încet de tot, Florence i-a desfăcut bandajul de la cap. Dedesubt era o linie roșie, care semăna cu fermoarul de la pantalonii lui buni, cu care se îmbrăca duminica. Pe marginile fermoarului, se vedeau bucățele din Elijah roz și lucioase. A mișcat oglinda de jur împrejur, până când a putut să vadă afară din cameră, pe coridor, unde doctorii treceau prin dreptul ușii, și a văzut și un aspirator.

S-a uitat așa o veșnicie. Dar, de-acum, Mama nu mai era acolo. Mama dispăruse complet.

Elijah deschise ochii. Auzea țipete, undeva departe.

— Elijah! Elijah, băiatul meu, ești bine?

— E doar un leșin, nimic îngrijorător, dar e bine să chemăm un doctor, pentru orice eventualitate. Avem un punct de prim ajutor în birou, Nikki; vrei să te duci tu?

Elijah auzi tare vocea lui mami.

— Nu. Nu, nu plec de-aici. Chemați o ambulanță. Elijah, mă auzi? Elijah! Doamne Sfinte, ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu fiul meu?

Și apoi cel mai teribil urlet cu putință a sfâșiat aerul, străpungând glasurile tuturor, întrebările lui mami, agitația lui Ricardo și calmul lui tati. Era vocea lui.

Elijah a urlat… a urlat… a urlat, a azvârlit din picioare, a lovit cu pumnii, până când genunchii și încheieturile degetelor i s-au umplut de sânge și n-a mai avut niciun pic de vlagă în el, încât tot ce a putut face a fost să cadă lat și să respire repede, sacadat, ca un șoarece prins într-o cursă.

Mami și tati l-au ținut strâns de tot, parcă ore în șir, cu burta tare a lui mami lipită de el, dar pe urmă urletele lui s-au oprit și Elijah a deschis ochii. S-a uitat la mami și la tati.

— Mama mi-a făcut rău, nu-i așa? Mama mă iubește?

În seara aceea, tati a venit în camera lui ca să-i spună noapte bună. Zâmbea, dar Elijah nu. Nu putea.

— Haide, lasă, spuse tati, ciufulindu-l afectuos cu mâna pe creștet. O să treacă și asta.

Elijah deschise ochii larg de tot, cât a putut el.

— Tu nu crezi în vrăjitori, șopti el.

— Nu, Elijah, nu cred în vrăjitori. Nu există vrăjitori. Vrăjitorii nu sunt reali și nici nu vreau să

mai aud de subiectul ăsta.

Fața lui tati se schimbase, devenind mai aspră.

Elijah își încolăci brațele în jurul genunchilor, adunându-i spre piept.

— Ascultă ce îți spun eu, zise tati, aplecându-se până ajunseră ochi în ochi. Ești în perfectă siguranță. Nu există vrăjitori, înțelege asta. Este o realitate. Mama ta naturală era bolnavă mintal. Una dintre obsesiile ei permanente era că tu ești posedat de diavol, și de aceea a încercat, prin maltratări fizice, să scoată vrăjitorul din tine, cu o brutalitate de neiertat. Dar vrăjitorii sunt un mit.

Se lipi cu fața de obrazul lui Elijah, apoi îl sărută, dar Elijah încercă să se ferească, trăgându-se de lângă el.

— Vrăjitorii sunt adevărați, spuse el. Eu pot dovedi asta.

Tati se ridică în șezut pe pat și trase pătura, învelindu-l bine pe Elijah.

— Vrăjitorii nu sunt reali și tu nu trebuie să dovedești nimic. Haide acum, Elijah, am avut o zi grea. Ești în siguranță, teafăr și sănătos, și vreau să dormi liniștit și să visezi frumos. Noapte bună. Mâine jucăm un fotbal.

Tati zâmbi din nou, înainte de a ieși din cameră. Elijah stătea lungit pe întuneric, cu ochii deschiși. A visat-o pe Mama și a auzit vocea ei în inima lui. *Noi am inventat sensul iubirii, tu şi eu, băieţelul meu.*

Era de-adevăratelea. Era adevărat.

În noaptea aceea, Elijah a visat. Mama era undeva sus, uitându-se la el, și fața ei nu spunea nimic. Îi simțea mirosul: banane prăjite. Pleoapele îi căzuseră și pielea obrajilor îi atârna de pe oase.

— Dă-mi copilașul înapoi, șoptea ea.

Elijah întinse mâinile și spuse:

— Eu sunt! Eu sunt!, dar ea nu auzea.

— Micuțul meu nigerian, șopti ea. Când vei veni înapoi la mine, te voi duce acasă. O să strângem bani și o să plecăm din locul acesta. O

călătorie cu avionul: cât ai bate din palme, o să fim înapoi la familia noastră, care ne va ajuta și ne va salva. Unchiul Pastor o să te ocrotească și o să te ferească de alți vrăjitori care ar vrea să intre în tine. Te vom întrema cu mâncare gătită de măicuța și, în doi timp și trei mișcări, o să te faci dolofan și zglobiu, cu picioare drepte și cu spinarea dreaptă, iar eu o să-mi vin în fire. Mă voi însănătoși și amețelile vor înceta. Nu vor mai exista insecte care să se târască prin capul meu. Vor fi alte vremuri — mai bune. Cât de mult te iubesc, băiețelul meu scump și drag.

Șoaptele ei încetară și Mama se aplecă spre el. Cuvintele ei sunau atât de clar. Când l-a atins pe Elijah pe spate, mâna ei era atât de moale. Se uita la ea, ședea lângă el. Celălalt braț îl ținea ascuns. Mama îl freca pe spate, iar el simțea prin tricou fiecare mișcare. Și-ar fi dorit ca Mama să se lungească lângă el, să închidă ochii, amândoi, să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată. Să-l lase pe vrăjitor să facă după cum voia el. Vrăjitorul era împins tot mai jos înăuntrul lui Elijah, acum, când Mama era aproape. Dragostea ei era atât de puternică, încât putea fi de ajuns. Elijah o lăsă să-l mângâie pe spate și se uită la chipul ei. Ea privi drept în ochii lui. Băiatul simți cum i se arcuiesc colțurile gurii într-un zâmbet.

— Mama, șopti el. Sunt eu. Elijah.

Brusc, ea se aplecă în față și pe chipul ei apăru o anume asprime. Mama credea că vrăjitorul vorbise.

— Ieși afară din fiul meu! spuse ea și scoase de la spate celălalt braț. Avea în mână o șurubelniță, cea pe care și-o plimba uneori în sus și în jos pe picior, apăsând-o așa de tare în carne, încât durerea din exterior era mai puternică decât durerea din interior. Elijah se întreba dacă și acum voia să își înfigă șurubelnița în carne. Mama se uită la ochii lui și se apropie mai mult de el. Mai aproape decât înainte.

— Mama, șopti el. Sunt eu. Elijah. Glasul îi suna ciudat, ca un suflu stins. Avea gâtlejul uscat, de la arsurile din urmă cu câteva săptămâni. Poate că gâtlejul lui va rămâne uscat pentru totdeauna.

— Ieși afară din fiul meu.

Mâna ei îi împingea trupul, jos, în covor.

— Ieși afară din fiul meu! răcnea ea, iar el nu mai putea să-i vadă chipul. Tot ce mai vedea era șurubelnița, deasupra ochilor lui. Vârful ei se apropie încet și i se înfipse în carne. Durerea provocată de șurubelniță era tot mai puternică, usturătoare. Chinul dureros umplea fiecare părticică din el. Și el dorea acel chin. Elijah dorea ca acel chin să continue, pentru ca el și Mama și chinul să împingă suferința afară, acolo, pe covor. Doar ei doi. Mama și-a așezat trupul deasupra șurubelniței și s-a proptit în ea. Se ruga. Elijah se gândea să plângă, dar cu Mama acolo, lângă el, nu avea niciun motiv. Orice s-ar fi întâmplat, Mama era acolo.

38.

Micuțul meu,

Există în lumea asta locuri mai stranii decât visele. La început, când am ajuns, mi-am amintit de Centrul pentru bolnavi mintali din Lagos, unde auzeai din capătul drumului cum urlau pacienții. M-a cuprins o asemenea panică, încât aveam senzația că fața mea aparținea altei persoane. Spitalul psihiatric pentru femei, din Greenfield, era o clădire cu un lung șir de camere; fiecare încăpere era plină de femei cu ochi sălbatici, care aveau povești de spus, dar pe care nu voiau niciodată să le spună. Eu stăteam într-o cameră cu trei dintre ele. Prima, Nicola, o depresivă, avea pe buze un zâmbet ce părea lipit acolo. Chiar și când dormea (tiptil, m-am dat jos din pat într-o noapte și m-am uitat la fața ei), zâmbetul rămânea, ca și cum ea nu era reală, ci doar zâmbetul era real. A doua femeie avea numele surorii mele, Miriam, și era din neamul yoruba, dar nu fusese niciodată în țara ei. Poți să-ți imaginezi așa ceva! Îi plăcea să mă descoasă toată ziua cu întrebări și să mă pună să o învăț cuvinte din limba noastră.

— E'karbo, a zis ea când am intrat în cameră. Mă enerva să o aud rostind pocit, cu accentul ei englezesc, cuvintele învățate de la mine. S-a așezat pe patul meu. În ziua aceea nu aveam chef de vorbă. Reduseseră pastilele pe care mi le dădeau de două ori pe zi: o căniță de plastic plină cu pilule, care mă făceau să nu mă mai gândesc atât de mult că tu erai plin de un vrăjitor, și să îmi imaginez că erai sănătos și alergai după o minge de fotbal. Înghițeam pastilele alea ca pe bomboane. Ziceau că deveneam dependentă de ele. Dar pastilele erau singurul leac care îmi amorțea

stomacul, până când cuțitul înceta să se mai răsucească și imaginea chipului tău plin de sânge se estompa.

— Când o să ies eu de-aici, a zis cântat Miriam, cu vocea ei ca un palton gros englezesc, o să mă droghez ca dracu'. Prietenul meu o să rezolve totul. Trebuie să vii și tu cu mine; știi, acolo unde locuiesc eu găsim niște chestii excelente. Cea mai bună doctorie din lume!, spunea ea, apropiindu-și fața de urechea mea. Tot ce dorești. Cocaină, zăpadă19, material bun, crede-mă.

Am închis ochii. Miriam mi-a povestit de unde își lua drogurile, dar eu știam deja locul: dintr-o cameră aflată la câteva uși mai încolo de noi pe culoar, unde era un du-te-vino permanent și unde mirosea dulceag, a ars. Încercam să nu mă gândesc că tu creșteai într-o țară unde copiii nigerieni ajungeau să fie ca Miriam, niște drogați care înjurau la tot pasul. Nu, fiul meu nu trebuia să fie așa. Nigeria nu produce asemenea caricaturi. Nici măcar pentru bogătașii *oyinbos*20. Slavă Domnului că femeia asta nu a ajuns niciodată în Nigeria — ar fi snopit-o în bătaie dacă o prindeau vorbind așa. Precupețele ar fi târât-o de păr, să se învețe minte. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi fost în Nigeria, nu ar fi ajuns niciodată într-un asemenea hal, Elijah. Sunt sigură de asta.

A treia femeie nu era de fapt o femeie în toată firea, ci o tânără care stătea liniștită și ai cărei ochi se mișcau prea violent. Era atât de slabă, încât parcă vedeam prin ea, și avea pe față un fel de puf, ca al unui nou-născut. În fiecare seară, asistentele veneau și o țineau jos cu forța, ca să-i bage un tub în nas, iar ea se zvârcolea și se smucea, încercând să scape din strânsoarea lor.

— Haide, drăguță, fii cuminte, ziceau ele. Jody, dragă, trebuie să-ți băgăm tubul ăsta, și cu cât stai mai cuminte, cu atât terminăm mai repede. Dacă nu ți-ai fi smuls mereu tuburile nazogastrice, nu am fi ajuns acum în situația asta.

După ce se zbătea și se zvârcolea cel puțin o jumătate de ceas, trupul ei ceda, de obicei, și rămânea întins pe pat, de parcă ar fi fost din carton. Îi băgau tubul pe nas și apoi atârnau deasupra ei o sticlă cu un lapte mirosind a acru, cu care trebuia să stea așa toată noaptea. În loc să dorm, mă uitam cum picura lichidul din sticlă și mă gândeam la tine.

Pe doctorul Phillips nu îl speria nimic. Vedeam în ochii lui, care mă fixau, că nu îi era frică de mine, spre deosebire de infirmiera care ținea tot timpul un braț la spate, și de celălalt infirmier, care se uita spre ușă ori de câte ori intra în vreo cameră unde mă aflam și eu. E cumplit ca oamenii să fie speriați de tine, Elijah. Totul devine parcă înfricoșător.

— Cum merge treaba, Deborah?

Stătea picior peste picior și mi-am dat seama că nu era însurat, văzând că purta șosete diferite și că avea pantofi scâlciați. Sau poate avea o nevastă leneșă. Mă gândeam la Akpan, cum avea mereu șoșetele pereche. Ce lucruri ciudate îți poți aminti uneori.

Am zâmbit, cât mai normal cu putință. Cum să-i fi spus că mie îmi venea să mor? Că te luaseră de lângă mine?

— Bine, am zis eu. Sunt mult mai bine, mulțumesc. Acum pot să îmi văd fiul, pe Elijah, vă rog?

Îmi țineam respirația, dar chipul doctorului spunea totul. Și-a schimbat poziția și s-a tras spre marginea scaunului. Pe o măsuță, lângă el, se găsea un teanc de însemnări: notițe despre mine. Mi-am recunoscut numele, chiar dacă aveam ochii încețoșați de la pastile și capul parcă îmi era plin de câlți. Însemnările erau prea voluminoase, nu mai încăpeau în dosar.

— Deborah, bolile mintale nu trebuie privite altfel decât afecțiunile fizice. Încearcă să îți imaginezi că ai avea o fractură gravă la un braț. Ar

fi nevoie de intervenția doctorilor, de medicamente și, poate, de mult timp până să se vindece, dar în final brațul tău va funcționa ca înainte. Cu timpul, sperăm că vei putea face toate lucrurile pe care le făceai înainte. Dar trebuie să îți spun, Deborah…

S-a aplecat în față și a pus brațul peste brațul meu. Era oare brațul cu fractură? Mie nu mi se părea că era rupt. Mi se părea în regulă. L-am mișcat brusc, am desfăcut și am închis pumnul. Mâna mi se părea mai mare, aproape uriașă, ca mâna unei alte persoane. Lucrul ăsta m-a făcut să zâmbesc subit, apoi să mă întreb de ce zâmbeam.

În Nigeria, nu conta dacă înnebuneai de tristețe sau din cauza spiritelor rele, ori din cauza drogurilor cu marijuana. Nebunia era nebunie. Aș fi ajuns în Centrul pentru bolnavi mintal, asta dacă aveam noroc. Sau, dacă nu, m-aș fi trezit umblând pe străzi, cu urina curgându-mi pe picioare, încălțată doar cu un pantof.

— Tu înțelegi ce îți spun eu, Deborah? Suferi de o afecțiune gravă, dar nu netratabilă.

— Sunt bolnavă?

Am ridicat și am coborât brațul. Parcă plutea, desprins de mine.

— Da, Deborah. Ești foarte bolnavă. Noi credem că suferi de o afecțiune gravă, care te face să auzi voci. Te face să crezi în lucruri care nu sunt reale.

M-a cuprins panica, Elijah, văzând că acest străin putea gândi gândurile mele. Știa oare de mașina roșie? Despre ce era în ea?

— Vocile sunt reale, am zis eu. Le aud foarte clar. Nu sunt o țicnită. Am un har spiritual. Soțul meu mi-a spus asta acum mult timp.

Ceața s-a ridicat suficient încât să văd fața ta, Elijah, plină de sânge, un dormitor plin de bărbați și pantoful negru al lui Akpan. Am început să plâng.

— Noi nu folosim niciodată acel cuvânt „țicnit“. Statistic vorbind, una din trei persoane suferă de o

boală mintală, la un moment dat în viață. Și știu că în Nigeria lucrurile sunt foarte diferite. Dar aici, în Marea Britanie, vei avea acces la un tratament adecvat în acest spital și, când starea sănătății tale se va îmbunătăți, vei putea beneficia de îngrijiri la domiciliu. Ești bolnavă de mult timp, Deborah, iar acum, când am aflat care este cauza, te vom ajuta să te însănătoșești. Medicamentele pe care le folosim sunt atât de eficiente, încât sperăm să te stabilizăm în foarte scurt timp.

M-am uitat în jur. Dacă aș fi fost acasă, în Nigeria, nu mi s-ar fi dat niciun fel de diagnostic oficial. Aș fi fost dusă la Centrul pentru bolnavi mintali, unde surorile mele ar fi venit în fiecare zi să mă spele și să mă pieptene. Acolo, în locul acela, singurele persoane care vorbeau cu mine erau fata care nu voia să mănânce și Miriam, care luase atât de multe droguri, încât ochii ei nu se mai uitau în aceeași direcție. Doctorul ridicase din sprâncene, în așteptarea unui răspuns.

— Mulțumesc, domnule doctor, am zis eu. Dar nu-l credeam câtuși de puțin. Nu boala mintală mă făcea să aud voci. Eu aveam un har spiritual. Era vocea diavolului, iar uneori a lui Dumnezeu. Îmi spusese mie Akpan. Aveam un har pe care ei încercau să-l distrugă. Eram atacată pe plan spiritual.

Mă gândeam la unchiul Pastor și la toate lucrurile în care credeam noi. Doctorul acesta era dement. Dar mă pricepeam să joc teatru, Elijah. Eram o femeie deșteaptă, chiar și cu dezechilibrul de acum. Și știam că, pentru a te aduce înapoi lângă mine, eram în stare de orice.

Dar, dintr-odată, mi-a venit o idee. Dacă îmi dădeau medicamente ca să oprească vocile, cum puteam eu să te ocrotesc? Cum puteam eu să-mi păzesc fiul, dacă nu mai auzeam când vrăjitorul ăla afurisit vorbea cu mine? Vrăjitorul voia să te omoare, să mi te ia pentru totdeauna. Dar reușisem oare? Îl gonisem oare pe vrăjitor cu șurubelnița?

Nu puteam afla niciodată, dacă nu mai auzeam vocile acelea. Voci șoptite, murmurând. Vocea lui Dumnezeu. Brusc, am știut ce aveam de făcut.

Trebuia să fiu foarte precaută. Trebuia să fac tot ce mi se spunea în închisoarea aceea. Să înghit pastilele. Să vorbesc. Să-i povestesc lui Miriam despre țara ei. Să o ignor pe fata cu puf de pasăre, pe care o striveau în patul ei. Trebuia să fac orice ca să te pot salva pe tine. Absolut orice.

Noaptea, o auzeam pe fata-pasăre, plată ca un carton, așteptând să plece asistentele care o țintuiseră de pat. Apoi își smulgea tubul, tușind și picurând laptele acru pe podea, sub pat. După aceea, își băga degetele pe gât și vomita în fața de pernă. Nu știa să vomite. Femeile de la biserică ar fi putut să vomite doar gândindu-se la asta — nu aveau nevoie să-și bage degetele pe gât. Ar fi avut ce să învețe de la ele. Rebekah s-ar fi tăvălit pe jos de râs, văzând-o.

— Dormi?

Miriam era lângă patul meu. Simțeam cum îi miroseau subsuorile a transpirație. Am strâns ochii și m-am prefăcut că dorm. Mă prefăceam tot mai bine. Mă gândeam la tine în fiecare secundă.

— Psst! Psst! Surioară, dormi?

Brusc, s-a urcat în pat și s-a lipit de mine. M-am ridicat în capul oaselor și m-am tras la o parte.

— Dă-te jos! am șoptit. Ce te-a apucat?

Dar pe urmă am văzut că avea fața plină de lacrimi.

— Iartă-mă, a șoptit ea. Dar nu pot să dorm. Nu pot. Am nevoie să-mi iau doctoria. Pe stradă, vreau să zic; doctoria îmi face bine. Mizeria asta de-aici nu are niciun efect. Ăștia mă omoară cu zile.

M-am uitat spre ușă. Mă gândeam să strig un infirmier, dar expresia de pe chipul lui Miriam m-a făcut să renunț. Am remarcat pentru prima oară cât de tânără era. Și cât de distrusă.

— Ce-ai pățit? Cum vrei să te ajut? Du-te înapoi în pat și nu mai fi prostuță. Hai, du-te.

A scuturat din cap, repede de tot.

— Nu pot. Ăștia mă omoară cu zile. Lasă-mă să dorm cu tine. Te rog. Simt că o să mor dacă mai stau singură. Am nevoie de doctoria mea.

Se scărpina atât de tare, încât cearceafurile albe se umpluseră de sânge de la zgârieturile ei adânci.

— Am și-așa destule probleme, am zis eu. Treci înapoi în pat.

Nu i-am povestit despre tine. N-am vorbit despre asta cu niciuna dintre femeile de-acolo. Nu voiam ca numele tău să fie pe buzele lor.

Dar ceva m-a oprit să o dau jos din pat pe Miriam. Poate faptul că era atât de înspăimântată. Sau poate faptul că eu eram atât de înspăimântată. Oricum, a dormit cu mine în pat în noaptea aceea și în fiecare noapte care a urmat. După ce asistentele ne verificau ultima oară, la douăsprezece noaptea, Miriam se furișa prin cameră și se urca în patul meu, iar eu îi făceam loc, acceptând mirosul de transpirație și respirația ei puturoasă. Peste câteva nopți, fata-pasăre a venit și ea în pat cu noi, întinzându-se lângă mine, atât de firavă și fragilă, încât nici nu îndrăzneam să mă mișc, de teamă să n-o strivesc. Ne răsuceam și ne întorceam toate trei deodată. Nu eram noi unite ca niște surori, dar oricum, pentru o scurtă perioadă de timp, nu ne-am mai simțit atât de singure.

---

[19] În original „crystal meth“ (metamfetamină pulbere). (*N. red*.)

[20] Om alb (în graiul yoruba). (*N.t*.)

39.

Deși situația se îmbunătățea, nu putea să nu-l urmărească atent pe Elijah, să nu-i studieze comportamentul și să nu analizeze excesiv totul. Nikki trebuia să-și impună să se uite în altă parte, să-și îndrepte privirea spre ceas sau spre fereastră, de exemplu.

Iar Elijah se uita în jur, cu ochi triști și blânzi. Când veneau la ei tata, Jasmin și Chanel, era mai bine și lucrurile păreau aproape normale, la fel ca înainte, dar când erau doar ei trei, parcă era prea liniște. Obi făcea cu adevărat eforturi, dar în vreo două nopți Nikki se trezise din somn și văzuse locul gol lângă ea, în pat, iar pe Obi îl găsise la bucătărie, frunzărind hărțile lui de la serviciu. Odată, se prefăcuse chiar că nu o auzise, când îi spusese să vină înapoi în pat. Iar Elijah se schimbase prea mult. Nikki începea să intre în panică. Își stăpânise emoțiile până la un moment dat, dar acum simțea că îi scăpau de sub control.

— Mă duc până la Chanel, nu stau mult. Vreți să jucăm ceva mai târziu? le spuse ea amândurora, tată și fiu așezați unul lângă celălalt, dar nu prea aproape. Ce-ar fi să jucăm „Ghici, cine?“?

— Da, te rog, șopti Elijah, cu un glăscior stins.

Se uita la burtica lui mami și pe urmă la ochii ei. Lui Nikki îi venea să-l ia în brațe și să-i murmure la ureche că îl iubea, dar i se părea atât de departe. O speria cât era de liniștit.

Nikki plecă; Chanel o aștepta.

— Unde e Jasmin?

— S-a dus la un prieten, să se joace. Haide, vino.

Chanel purta o pijama cu o cireașă pe piept, sub care scria: Mușcă-mă. Nikki zâmbi, fără să vrea.

Urcă după Chanel în apartament, unde se așezară una lângă cealaltă pe canapea.

— Cum mai e?

Nikki deschise gura să vorbească, dar izbucni în plâns. Chanel o luă repede în brațe, încercând să o aline. Nikki plângea și nu se putea opri. Chanel mirosea a țigări.

— Ce-i, iubire? Acum ce mai este?

— Am chef să fumez, spuse Nikki, desprinzându-se din îmbrățișarea ei.

— Poftim?! Tu, cumințenia pământului, vrei să fumezi?! Dar tu n-ai pus o țigară în gură în viața ta! râse ea. Și nu cred că acum e momentul să te apuci de fumat… Chanel arăta spre burtica lui Nikki.

— Nu mai contează, oricum, spuse Nikki, printre suspine de plâns. Probabil, tot voi pierde sarcina, cum le-am pierdut pe toate celelalte.

Chanel o strângea atât de tare în brațe, încât Nikki abia mai putea respira.

— Gata, haide, liniștește-te. Spune tot ce ai pe suflet.

Nikki se rezemă de spătar.

— Nimic nu mai e la fel. Dar nimic. Obi este îngrijorat tot timpul, el, care avea atâta siguranță de sine, orice s-ar fi întâmplat. Iar dacă Obi e ezitant și temător, eu simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Nici măcar nu mai citește din cărțile alea ale lui. Iar Elijah pare atât de trist, atât de îngrijorat și tăcut.

Chanel dădu din cap, înțelegătoare.

— Prin câte a trecut el, Chanel, s-ar putea să nu-și mai revină niciodată complet. E posibil să nu-l putem face vreodată fericit. Simt că am greșit atât de mult — față de Obi, față de copilaș, față de Elijah. Cum să mă mai numesc eu o mamă bună?

Chanel pufni pe nas și duse mâna la gură.

Nikki se opri din plâns.

— Auzi, tu… Tu râzi de mine? Serios? Râzi de mine? Fiindcă, dacă tu crezi că e amuzant…

Chanel se opri din râs.

— Veșnic, „biata Nikki“. Biata Nikki în sus, biata Nikki în jos. Mie, una, mi s-a acrit.

Nikki se ridică în capul oaselor, cu gândul să plece:

— Atunci să te las, nu?

Chanel o împinse la loc pe canapea.

— Stai jos acolo. Și ascultă bine, măcar acum.

Nikki se așeză și se uită la Chanel.

— Ești cea mai bună mamă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Chanel. Jasmin ar da orice să aibă o mamă ca tine. Ești cea mai bună. Orice copil ar fi norocos să aibă o mamă cum ești tu, dar Elijah nu a fost doar norocos. El avea nevoie de tine. Bun, știi că eu nu cred în Dumnezeu și în toate aiurelile alea, dar îți spun că singura mamă care l-ar putea iubi atât de mult ca tine ești tu. Și îmi dau seama cât de mult îl iubești, doar auzindu-te cum îi rostești numele. Doar văzând cum te uiți la el… Mi-aș dori, mi-aș dori ca măcar o secundă să mă pot uita și eu așa la Jas. Și ea își dorește asta. Iar acest copilaș se va naște și va fi bine. Știu eu asta. Așa că vino-ți în fire. Nu-ți mai plânge de milă. Ai tot ce ți-ai dorit vreodată, și ce dacă a apărut un impas? Ești o ticăloasă plină de noroc.

Nikki rămase cu gura căscată. Nu găsea cuvinte ca să-i răspundă lui Chanel. Nici măcar unul. Câteva minute rămase nemișcată.

Chanel se apropie de ea și o luă în brațe. O mângâie pe păr.

— Cât despre Obi, el e un luptător, dar de data asta e pe un teritoriu necunoscut, la fel cum suntem și noi. E ceva nou pentru toți. Dar vă iubiți unii pe ceilalți și vă doriți acest copilaș. Va fi bine până la urmă, ai să vezi.

Nikki închise ochii și se lăsă ținută în brațe.

Soră-sa îi șopti la ureche:

— Nu vei pierde această sarcină. Ești deja în șapte luni. Nu vei pierde acest copil. Crede-mă,

spuse ea, trăgând adânc aer în piept. De data asta, doctorii știu ce să facă.

— Chiar crezi? întrebă Nikki.

— Sigur, știu sigur; da, sunt multe lucruri în joc, dar nu cred că nu vei putea să faci față. Uite cât de bine ai depășit criza prin care ați trecut. Mulți oameni, probabil, s-ar fi dat bătuți, nu însă tu și Obi. Și nu Elijah. Elijah e puternic și el, știai, nu? Mai ții minte când eram mici și tu ai căzut de pe spalierul acela pe care ne cățăram?

Nikki încuviință din cap. Îi sorbea cuvintele de pe buze.

— Ce sperietură au tras bucătăresele de la cantină, murmură ea.

— Dumnezeule, și ce sus era bara aia. Iar tu, efectiv, ai aterizat drept în cap. Țin minte de parcă ieri ar fi fost. Te-ai ridicat frumos în picioare, fără să plângi, fără să scâncești, te-ai răsucit pe călcâie, ai săltat nasul în aer și te-ai cățărat înapoi.

Nikki își amintea perfect. Fusese o zi friguroasă și îi înghețaseră mâinile pe barele reci.

— Stăteam exact lângă bucătăreasa care a văzut când ai căzut și cum te-ai ridicat, pe urmă. S-a uitat la tine și apoi le-a spus celorlalte: „Fata asta e tare de tot. Nu se dă bătută, orice-ar fi“, spuse Chanel, sărutând-o pe obraz. Hai, Nikki, du-te acasă, șopti ea. Fii mămică. Fii fericită.

În următoarele zile, Nikki auzea ca aievea cuvintele lui Chanel, oriunde se ducea. Le-a și visat. Chanel avea dreptate, desigur. Sora ei se înșela adesea, dar în lucrurile importante avea dreptate, mai ales când spunea că Nikki îl iubea enorm pe Elijah. Începu să se considere din nou norocoasă, că era mama lui, că erau o familie. Se simțea mai încrezătoare.

— Elijah, nu te mai ține de nas, șopti Nikki. O să te doară rău.

Începuse din nou să facă asta. Era foarte tăcut și închidea mereu ochii, ca și cum se dusese foarte departe cu gândul.

— OK, mami.

Îl sărută pe cap.

— Ți-e tare dor de mama ta, nu? îl întrebă ea.

Elijah o privi drept în ochi. Nu i se clinti niciun mușchi, dar ochii i se umplură de lacrimi. Părea uimit.

— E OK să vorbim despre ea, să știi. Înainte, vorbeai despre ea uneori. Poți să vorbești despre orice cu mine sau cu tati, fiindcă noi suntem părinții tăi pentru totdeauna. Și misiunea noastră este să te ocrotim mereu.

Elijah zâmbi. Își strecură mânuța în mâna ei. Erau în camera de zi, împreună cu Obi, după-amiază târziu. Ricardo telefonase și stabilise o întâlnire pentru a doua zi. Elijah se tot ținuse de nas, dar lucrurile parcă mergeau un pic mai bine, deși era prea cuminte, aproape tot timpul.

— Vrei să începem o carte nouă diseară? întrebă Nikki, pe un ton vesel. Am terminat *Comoara din insulă*.

— Ar fi frumos. Mulțumesc.

— *Comoara din insulă* este unul dintre singurele romane pe care le-am citit până la capăt, spuse Obi. Eu prefer cărțile de specialitate. Când o să te faci un pic mai mare, o să încep să-ți citesc din revistele mele de drept, râse el. Nu mai ai nevoie de pirați, când dai de *New Law Journal*21.

Nikki observă că Elijah nu a râs la gluma lui Obi.

În seara aceea, când se duse să-i spună noapte bună lui Elijah și să-l învelească, îl sărută pe obraji și își vârî mâinile sub spatele lui:

— Acum suntem legați împreună, zise ea.

Elijah zâmbi.

— Poți să te cuibărești în patul meu, dacă vrei.

Nikki se vârî în pat lângă el.

— Sigur că da! Avea trupul atât de cald. Îl strânse lângă ea și îi fredonă un cântecel de leagăn. Dar Elijah nu închise ochii.

— Nu ți-e somn? întrebă ea.

— În seara asta, nu, răspunse băiatul.

Se întoarse cu fața spre ea și puse mânuțele pe burta ei.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, șopti el. Îmi pare foarte rău.

— Va fi bine totul, spuse Nikki, sărutându-l pe mânuțe, apoi pe cap. Va fi bine pentru noi toți, repetă ea, mângâindu-se pe burtă.

Elijah îi trase în sus tricoul. La lumina lămpii, pielea lui Nikki era de un alb fantomatic, întinsă și schimbându-se în tot felul de forme. Elijah își frecă palmele una de cealaltă și suflă în ele. Apoi, binișor, le așeză pe stomacul lui Nikki și își lăsă obrazul deasupra lor. Închise ochii și Nikki, respirând, vedea cum chipul fiului ei se ridica și cobora odată cu pântecul ei. Nu-și dădea seama la ce se gândea Elijah. Ochii lui erau altfel decât înainte. Triști, dar nu mai păreau speriați. Gândurile stranii care îi intraseră atunci în cap, amintirile care îl împinseseră poate să o atace dispăruseră acum din ochii lui. Pesemne că depășise traumele trecutului. Tot ceea ce suferise el în viață izbucnise într-o explozie de moment, iar acum aveau liniștea pe care puteau clădi viața lor împreună.

— Iartă-mă, șopti el, lipit de pielea lui Nikki. Fetița din burtica ta e bine acum, nu-i așa?

— Da, e bine, șopti Nikki, cu sclipiri în ochi.

Pe urmă, Elijah se uită foarte atent la Nikki.

— Ce faci?

— Mă uit la pistruii tăi. Ai mulți pistrui, iar asta înseamnă că ești norocoasă.

Nikki râse. Închise ochii și încercă să păstreze acel moment în adâncul sufletului, pentru totdeauna.

---

[21] Revistă de specialitate pentru avocați. (*N. red.*)

40.

Elijah,

Timpul trecea și eu câștigam. Zâmbeam, zâmbeam mereu. Plănuiam să ies de-acolo cât mai repede cu putință și să îți dau de urmă, să te găsesc și să te salvez. Voiam să fiu sigură că vrăjitorul plecase din corpul tău și că nu se va mai întoarce niciodată. Voiam să-i transmit un mesaj episcopului, dar nu aveam cum să trimit scrisori, fără ca infirmierii să nu verifice toate detaliile și, ca să le fac jocul, m-am prefăcut că mă supun cerințelor lor. Când m-au îmbrăcat cu o cămașă specială și m-au pus să semnez un formular, nu prea am auzit ce-au spus: „Afectează memoria pe termen scurt…“ Am încuviințat doar din cap și am zâmbit. M-au dus într-o cămăruță și mi-au pus niște plasturi pe partea laterală a capului. Nu prea înțelegeam ce se întâmplă.

Primul l-au pus într-o parte, iar pe cel de-al doilea chiar în față. Plasturii erau mici și miroseau un pic a șervețele umede Flash. Îi legaseră la un mic aparat, pe care o asistentă îl acoperise cu un prosop. În încăpere erau doi doctori care vorbeau peste mine, ca și cum nu m-ar fi văzut întinsă acolo.

Mi-au băgat un ac în braț și doctorii au încetat să mai vorbească. Mi-au pus o mască la gură, prin care venea un aer rece și urât mirositor. O asistentă m-a strâns de mână.

— Întâi te vor adormi și apoi îți vor da un medicament, ca să nu te mai miști deloc. Apoi îți vor face tratamentul. O să te trezim cam peste zece minute. OK?

Am închis ochii, eram gata. Nu-mi păsa ce-mi făceau, Elijah. Am închis ochii și mi-am imaginat

un somn adânc, fără vise. Mi-am imaginat chipul tău frumos, cu ochi căprui, și am simți ceva rece pe braț în sus, după care n-a mai fost nimic.

Când m-am trezit, eram prea lipsită de vlagă. Am mișcat încet degetele și am deschis ochii. Camera părea la fel, dar ceva nu era în regulă. Doctorii încă vorbeau și asistenta încă mă ținea de mână, dar eu simțeam ceva rău în inimă, înghețându-mi sângele. Am închis din nou ochii ca să caut chipul tău, dar brusc mi-am dat seama că dispăruseși. Elijah! Am scotocit prin mine, cu mintea mea răscolind amintiri ca pe niște pietre fierbinți, dar nu era nimic. Locul din capul meu unde țineam imaginile cu tine era gol! Dispăruseși! Mi-am scormonit mintea și gândurile, și capul, dar tu nu erai acolo.

— Elijah, am șoptit eu. Elijah! Dar tu plecaseși din mine. Pentru prima oară de când te-ai născut, am simțit o pustietate în adâncul meu, mai mare decât tot cerul. Era mai mare decât orice. Mă înghițea cu totul. Am strigat. Am plâns și am tot plâns. Mi te luaseră din nou. Elijah, băiatul meu, micuțul meu nigerian. Nimic nu va mai fi la fel. Eram ruptă în bucăți și tu nu mai erai. Dragostea mea, sufletul meu, universul meu. Elijah, Anglia mi te-a luat, micuțul meu Elijah. Micuțul meu nigerian.

41.

Elijah deschise ochii și nu clipi. În dormitorul lui, vedea cum coarnele de cerb înșurubate de bunicul în perete făceau niște umbre în întuneric, ca o sută de cuțitașe tăind odaia în bucăți, tăind lumea în bucați. Era târziu. Îl auzea pe tati sforăind încetișor și pe mami gemând mereu în somn, cum făcea doar de atunci, de când se întâmplase.

De când vrăjitorul a încercat să-i rănească bebelușul.

Pe surioara lui.

Îi spuneau că vrăjitorul era o plăsmuire din visele Mamei și, fiindcă era bolnavă la cap, ea nu putea să facă diferența. Dar cum să poată visul Mamei să intre în capul lui Elijah? Iar acum îi spuneau că Mama îl rănise rău de tot. De fiecare dată când închidea ochii, Elijah își amintea și îi venea să râcâie amintirea și să o alunge, dar nu putea. Îl pândea tot timpul, ca un lup sub un copac. Trebuia să înțeleagă care era adevărul.

— Există un vrăjitor, spuse el cu voce tare. Nu se poate să nu existe.

Dar nu simțea absolut nimic. Precis exista un vrăjitor. Dacă n-ar fi existat, însemna că el o rănise pe mami. El o rănise pe surioara lui. Doar că el nu le-ar face niciodată rău lui mami sau surioarei. Vrăjitorul trebuie să fi fost. Mama: vrăjitorul era real fiindcă Mama îl iubea pe Elijah. Iar dacă nu exista niciun vrăjitor, atunci Mama îl rănise pe el fără niciun motiv.

Dacă nu exista niciun vrăjitor, însemna că Mama nu-l iubea deloc pe Elijah.

Elijah era sigur numai de două lucruri:

Vrăjitorii erau reali.

Și Mama îl iubea.

Simți o durere atât de ascuțită în umăr, încât țipă tare, dar nu veni nimeni: sforăiturile continuară. Vedea cum în aer se aduna praful magic. Știa ce avea de făcut.

Elijah întinse întâi un picior, apoi și pe celălalt. Trase plapuma la o parte și păși în întuneric. Se duse la fereastră și o deschise, lăsând aerul rece să-i răcorească fața. Era o noapte perfectă. Stelele erau suficient de strălucitoare, încât Elijah să poată găsi foarte repede cea mai frumoasă stea, la care Mama privea cu siguranță acum. Ochii lor în același loc. Se gândea la Mama. Și la mami, și tati care dormeau, și la copilașul dintre ei.

Vizavi, lumina unei lanterne îi atrase privirea și și-a dat seama că Jasmin nu dormea, ci se uita și ea pe fereastră, fluturând lanterna, aprinzând-o și stingând-o. El nu i-a răspuns, însă se bucură că Jasmin avea să vadă totul. O martoră a dovezii că Mama avea dreptate. A dovezii că Mama îl iubise tot timpul. Nu se gândea prea mult la ceea ce avea să urmeze după aceea, la ceea ce se putea întâmpla. Însă un tremur de emoție în adâncul sufletului îl făcea să se întrebe dacă putea fi posibil, dacă putea fi posibil totuși ca el să stea din nou cu Mama, după ce toți aflau adevărul. El și Mama ar putea să locuiască în apropiere, sau chiar amândoi într-o cameră, în casă cu mami și tati, astfel încât mami și tati să îi poată ajuta la diverse treburi, cum ar fi gătitul și mersul la școală, iar Mama ar putea să-i ajute cu vrăjitorii și cu rugăciunile. Ar face o echipă foarte bună.

Jasmin aprindea și stingea lanterna, iarăși și iarăși. Folosea codul special, luminând de trei ori repede și apoi încă o dată, mai lent. Elijah știa că asta înseamnă că vrea să treacă să-l ia la școală, a doua zi dimineață. Dar nu exista un cod pentru ceea ce voia el să-i răspundă: că vrăjitorii erau reali și că putea demonstra acest lucru. Un cod prin care să-i spună să nu se îngrijoreze, fiindcă el știa ce făcea; și că până la urmă totul avea să fie bine.

Elijah privi în sus, la peticul de cer. Vedea chipul Mamei acolo, frumos și blând. Se săltă ca să se așeze pe pervazul ferestrei și își scoase tălpile afară, bălăngănind din picioare peste marginea zidăriei. Închise ochii și inspiră aerul proaspăt al nopții. Era frig, dar corpul lui frigea pe dinăuntru. Știa că vrăjitorul era în el, probabil, chiar dacă nu-l simțea deloc. Se simțea gol pe dinăuntru, scorburos ca un copac bătrân. În cap avea cuțite și insecte care se târau. Dar nu se neliniștea. De două lucruri era sigur:

Vrăjitorul era real.

Mama îl iubea.

Deschise ochii și se uită spre Jasmin, care tot aprindea și stingea lanterna, dar nu era deloc un cod, ci doar semnele luminoase. Vedea că avea gura larg deschisă și că bătea în fereastră. Palma ei era desfăcută ca o stea de mare și avea fața lipită de geam. Jasmin spunea ceva. Striga. Văzu cum lumina se aprinse în dormitorul mătușii Chanel și apoi cum ușa se deschise la camera lui Jasmin, și cum mătușa Chanel dădu buzna înăuntru. Mătușa Chanel alergă spre fereastră, apoi duse mâna la gură și ieși în fugă din cameră. Jasmin rămase acolo, la geam, făcând semnale luminoase cu lanterna și strigând. Elijah zâmbea. Fața lui Jasmin era frumoasă, chiar și așa, turtită de geam. Cea mai bună prietenă a lui, înconjurată de o hartă a întregii lumi, pe care ea voia să o viziteze. Elijah ridică degetul mare de la mână, ca să-i arate că era OK. Mâna lui prinse o fărâmă din lumina lunii. Respiră aerul magic.

Se uită lung la Jasmin. Chiar și de pe partea asta de stradă o putea vedea plângând. Nu mai striga, doar îl privea. Nu ridică degetul mare spre el, ci doar puse lanterna lângă obrazul ei și făcu cinci semnale luminoase: „te iubesc“.

Elijah simți cum tot corpul i se umple de căldură. Trase în piept aerul rece de-afară, închise ochii și se împinse în jos pe pervazul ferestrei.

Auzi deschizându-se ușa de la dormitor și pe tati strigând. Întoarse repede capul și văzu chipul lui tati, chipul lui de nigerian puternic. Elijah se uită drept la el.

— Tati, șopti el și îi zâmbi, cât putea el de mult. Apoi, se împinse în afară și în sus, dintr-o singură mișcare, până când se desprinse de fereastră și de casă și de înaltul cerului. Și apoi simți că zbura.

42.

Secția de terapie intensivă de la pediatrie zumzăia și țiuia, și șuiera cu zgomote stridente, iar asistentele medicale alergau încoace și încolo între paturi. Erau o mulțime de copii, mai bolnavi decât își imaginase Nikki vreodată, copii care păreau ireali, făcuți parcă din plastic, cu tuburi ieșindu-le din gură, din nas, din brațe, din gât, înconjurați de aparate și de pungi cu sânge și fluid, la care Obi se uita încontinuu. Dar Nikki nu-și putea lua privirea de la ochii lor pe jumătate închiși, cu genele pline de un fel de substanță transparentă, groasă, care semăna cu vaselina, sau poate erau lacrimi, atât de reci, încât înghețaseră.

— Prea ocupați, spuse tata, care ședea lângă Nikki, ținând-o de mână. Când o să vină doctorii și la noi? Vizita asta prin salon durează prea mult.

Nikki se uita la Elijah. Și ochii lui erau pe jumătate închiși, înghețați, suspendați undeva — ca toată ființa lui, ca ei toți — între noapte și zi, între viață și moarte. Își dorea atât de mult ca Elijah să deschidă ochii și să se uite la ea, să plângă cu lacrimi calde. Din nas îi ieșea un tub care îl conecta la un aparat de respirat ce scotea niște sunete de absorbție, apoi piuia. Zgomotul aparatului era aproape terapeutic. Mai ales noaptea trecută, pe care o petrecuse cu capul rezemat pe marginea patului lui Elijah, ghemuită peste pântec, deși asistentele insistaseră să se odihnească.

— Nu vreau să mă odihnesc, spusese ea. Nikki nu voia nimic, decât să fie lângă Elijah. Pruncul din pântec o apăsa pe vezică; se convinse cu greu să se ducă la toaletă, dar apoi veni alergând înapoi, dezinfectându-și mâinile pe drum cu gel cu alcool. Nu voia să piardă vremea cu spălatul mâinilor la

toaletă. Dacă se întâmpla… Dar nu suporta să se gândească la așa ceva. Pruncul din pântec lovea cu piciorușele, de parcă ar fi simțit starea de spirit a lui Nikki. Imposibil, spusese Obi. Dar nimic nu era imposibil, se gândea ea, uitându-se la Elijah. Frumosul ei fiu, cu ochii pe jumătate lipiți și cu trei tuburi înfipte în gât, care transportau sânge în el și din el, felul cum erau aranjate, făcându-l să semene cu un fel de stranie floare exotică. Fiul meu.

— E același doctor? întrebă tata, strângând-o de mână pe Nikki și privind peste umărul ei spre Obi, care ba stătea nemișcat lângă pat, ba se foia pe coridor afară, cu fața buhăită din cauza plânsului.

— Era drăguț.

— Toți sunt drăguți, șopti Obi. Asta e meseria lor. Dar mie mi-a plăcut cel care a fost cu adevărat sincer, spuse el, privind în altă parte.

Nikki remarcase că Obi nu era în stare să se uite la taică-său sau la ea. Era ca și cum intrase într-un clopot de sticlă. Întinse mâna în spate și îl prinse de braț, trăgându-l spre ea.

— Îmi pare rău, șopti Obi. Îmi pare rău pentru tot.

Nikki îl privi.

— Poți să-l ții de mână dacă vrei, îi spuse ea. E posibil să ne poată auzi.

Obi nu se trase de lângă ea, așa cum se așteptase, ci veni mai aproape.

— Crezi că ar fi posibil să ne audă?

Nikki întoarse capul. Era cumplit să-l vadă pe Obi plângând. Fața lui arăta că renunțase la luptă; era un chip diferit, avea altă expresie, al unui om care nu se putea concentra la nimic, care uneori înțelegea greșit lucrurile. Foarte greșit.

— Am luat scrisorile de la Ricardo, cele scrise pentru Elijah. Mi-a zis să o citim pe ultima, dacă avem ocazia.

Nikki își luă mâna din palma tatei.

— La ce te referi? Ce scrisori?

— Scrisorile de la ea — de la Deborah. I-a scris tot timpul, multe scrisori. Ricardo le-a păstrat la el. Oh, Nik, scrisorile…

Nikki se uită la Elijah și ascultă zgomotele ventilatorului pentru absorbția aerului, apoi privi la ecranul de deasupra lui, cu unde mișcătoare. Se uită înapoi la chipul băiatului, la pielea lui catifelată, la forma urechii lui.

— Nu vreau să le văd, șopti ea.

Ușa de lângă pat scoase un zumzet și în salon intrară Chanel și Jasmin. Chanel era îmbrăcată, pentru prima oară de când ele două se făcuseră mari, cu o cămașă albă și niște jeanși fără rupturi, iar în picioare avea pantofi sport. Era trasă la față și pământie, cu cearcăne adânci sub ochi. Nikki observă că nu era fardată deloc. Nici măcar un pic.

Jasmin stătea lângă ea, cu părul strâns într-o coadă de cal care a rămas încremenită cât timp l-a privit Elijah.

— De ce l-au făcut ca un robot? a întrebat ea. Apoi a început să plângă. Chanel o cuprinse în brațe.

— L-am văzut când a sărit, spuse Jasmin. Am încercat să-i fac semne cu lanterna și să-i spun că nu putea să zboare de-adevăratelea, așa cum nici eu nu plec în America de-adevăratelea, dar n-a vrut să mă asculte; a sărit de la fereastră și l-am văzut cum s-a strivit de pământ, povesti ea, printre sughițuri de plâns. Mami, l-am văzut. Eu nu plec în America, mami, nu-i așa, nu plec de-adevăratelea? Nu vreau să merg în America, mami; vreau să stau cu tine..

— Șșșș! făcu Chanel, trăgând-o la pieptul ei și sărutând-o. Nu pleci nicăieri, fetița mea. Niciodată. Haide, Jasmin. Hai, să-l salutăm pe Elijah și pe urmă să mergem să bem un ceai. OK?

Jasmin se duse în cealaltă parte a patului, ignorând-o pe asistenta medicală care injecta ceva într-o pungă cu fluid. Se aplecă spre Elijah și îl sărută pe obraz.

— A fost adevărat ce ți-am spus cu lanterna, zise ea, plângând. Tu ești prietenul meu cel mai bun.

Chanel o conduse spre ușă, unde întoarse capul, se uită la Nikki și își puse mâna în dreptul inimii, apoi ieși pe coridor, împreună cu Jasmin.

Tata ridică privirea spre asistenta medicală. Apoi a venit încă una și alarmele pe monitorul lui Elijah au început să țiuie și lumea să se agite în jurul lui.

— Cred că o să vă las cu el, acum, îi spuse el lui Nikki. Dar întâi trebuie să vorbesc cu tine, adăugă el, privind-o. Elijah are nevoie să știe ce scrie în scrisorile alea, spuse tata. Crede că maică-sa nu l-a iubit. Din cauza asta a sărit pe fereastră. Încerca să demonstreze că există un vrăjitor în el. Mi-a spus mie că voia s-o dovedească, mai spuse, cu glasul sugrumat. Trebuia să vă fi spus, să împiedic…

— Nu aveai de unde să știi la ce se gândea el, spuse Nikki. Niciunul dintre noi n-a știut.

Tata se așeză pe marginea patului, ignorând toată forfota din jurul lui. Luă mâna lui Elijah, cu grijă să nu disloce tuburile la care era conectat.

— Ești cel mai bun nepot pe care și l-ar putea dori vreodată un om, spuse el, plângând. Nu-ți face griji, Elijah. Vrăjitorul a plecat acum.

Se aplecă și-l sărută pe frunte, lângă bandajul de la cap.

— Vrăjitorul a plecat acum.

În drum spre ușă, tata o sărută pe Nikki și își puse mâna pe umărul lui Obi, după care ieși din salon, fără să privească înapoi.

Obi o prinse de mână pe Nikki, strângând-o ușor. Zâmbi, îi sărută lacrimile. Nikki se uită la scrisorile pe care Obi le scoase din buzunarul de la haină și încuviință din cap.

El începu să citească, cu vocea clară și sigură, mai tare decât alarmele, mai tare decât aparatele medicale:

Elijah, aceasta va fi ultima mea scrisoare. Trebuie să plec acasă. Vreau să fiu lângă

familia mea, să simt soarele pe obraji, să miros aerul încins, să umblu desculță pe pământul roșu și cald. Vreau să-mi umplu sufletul de muzica tăicuțului tău și să cânt cu vorbele unchiului Pastor.

Elijah, vreau să faci câteva lucruri pentru mine.

Obi se opri și își trase nasul. Nikki se lipi mai aproape de el, ca să vadă scrisoarea. Își rezemă capul pe umărul lui puternic. Voia să vadă scrisul ei. Simți că i se taie răsuflarea.

Cuvintele pe care le rostise Obi erau acolo în fața lor, însă erau înconjurate de mâzgăleli și desene cu chipuri de diavoli și ochi sfredelitori. Stupefiată, Nikki respira rar, sacadat. Pe marginea foii de hârtie era o harababură de linii și pătrate, imagini oribile desenate cu pixul, atât de apăsat, încât hârtia se rupsese pe alocuri. Pe Nikki au înspăimântat-o desenele făcute de Deborah. S-a gândit cât de dificil îi fusese, probabil, să compună propozițiile acelea frumoase, să scrie cuvintele acelea care sunau atât de solemn. Ochii ei se opriră pe propoziția din mijlocul foii:

Trebuie să plec acasă.

Obi se uită la Nikki. O sărută pe nas, apoi pe obraz, și o trase spre pieptul lui. Cu cealaltă mână, lăsă mai jos scrisoarea și începu să citească din nou, cuvinte care sunau puternic, adevărat, sigur și atât de duios — cele mai duioase cuvinte pe care le spusese el vreodată —, cuvinte pline de emoție și dragoste. Nikki simțea că îl iubea pe Obi, în acele clipe, mai mult decât îl iubise poate vreodată până atunci.

Se aplecă și își lipi obrazul de fețișoara lui Elijah. Umplându-și sufletul de ființa lui, șopti:

— Te voi iubi veșnic; apoi închise ochii, fără să mai audă alarmele și țiuitul aparatelor din jur. Asculta doar ecoul lui Elijah în inima ei, spunându-i că îi plăceau câinii și râzând cum ar

trebui să râdă orice copil, și vocea lui Obi citindu-i fiului lor:

Vreau să vii în vizită în Nigeria, într-o bună zi, și să îți cunoști familia.

Vreau să fii un fiu bun pentru noua ta mamă și noul tău tată, așa cum ai fost pentru mine și pentru tatăl tău. Să crești mare, sănătos și fericit. Fiindcă lucrul acesta mă va face mândră de tine, cum nicio femeie nu a fost vreodată pe lume. Vino să mă vezi într-o bună zi, Elijah. Vino să mă vezi acolo unde femeile sunt regi și unde ne vom uita la stele împreună și tu îmi vei povesti totul. Eu îți voi povesti cât de mult te iubește pe tine toată lumea.

Te voi aștepta acolo.

Deborah.

Se auzeau pași alergând și aparate pornind, cineva striga și se mișca în fața lui Elijah.

— Ce se întâmplă? întrebă Nikki, deschizând ochii și ridicându-se în capul oaselor.

Toate numerele de pe computer se modificau. Totul țiuia strident în jur. Un medic și două asistente medicale erau lângă pat. Una dintre ele trase perdeaua de jur împrejur. Înăuntru a fost adus un cărucior roșu, cu niște sertărașe. Deasupra era așezată o tavă de carton, pe care o asistentă așeză niște seringi cu etichete lucioase. Apăru și o pungă cu lichid, o cutie pe care scria SÂNGE PENTRU TRANSFUZII. Din căruciorul roșu a fost scos un sertăraș; înăuntru era o paletă de metal cu mâner verde și niște tuburi de plastic, lungi și subțiri. Pe perna lui Elijah a fost pus un sac verde, legat la oxigen, și o asistentă l-a deconectat de la aparatul de respirat, legându-l la sacul verde. Pieptul lui Elijah bolborosi dintr-odată. S-au declanșat toate alarmele. O asistentă a tras la o parte pătura și a lipit plasturi pe pielea lui Elijah, apoi l-a conectat la un alt aparat, pe care l-a pus în funcțiune. Nikki

vedea pe ecran ritmul bătăilor inimii lui: ritmul se modifica, liniile ondulate se făceau mai mari.

— Ce se întâmplă? întrebă Nikki. Rămăseseră lângă pat, în spațiul închis cu perdele.

— Vreți să rămâneți aici? îi întrebă o asistentă. Nikki încuviință din cap. Se uită la Obi, sperând ca expresia de pe chipul lui să-i spună că totul va fi OK. I se păru că aude un bebeluș plângând.

— Ce se întâmplă?

Asistentele se uitară una la cealaltă. Răsfoiau rapid fișa medicală, se uitau la alarmele aparatelor, punându-și apoi șorțuri și mănuși. Asistenta care adusese sacul verde înfipse un tub lung și subțire în tubul de respirat al lui Elijah și trase afară lichidul. Conectă la loc aparatul de respirat. Nikki vedea siluetele altor asistente și a unui doctor, care apăruseră de după perdea. Cineva ridică receptorul telefonului și altcineva trase de semnalul roșu de alarmă. Timpul încetinise.

Una dintre asistente se aplecă deasupra lui Elijah, pe cealaltă parte a patului.

— Inima lui Elijah nu pompează cum trebuie, spuse ea. Bătăile inimii s-au încetinit și îi administrăm niște medicamente, ca să încercăm să le accelerăm. OK?

Obi o trase pe Nikki spre el. O îmbrățișase atât de strâns, încât Nikki abia mai putea respira. Apoi, i-a dat drumul, a tras mai în față cele două scaune pe care ședeau, exact lângă patul lui Elijah, și au pus amândoi mânile pe el. Elijah, cu fața cenușie ca o mască de ceară, cu pieptul ridicându-se artificial, la fiecare respirație. Forma sprâncenelor lui, genele întoarse, buzele perfecte. Nikki se uita la fiul ei. Asistenta injecta ceva într-unul din tuburile conectate la gâtul lui Elijah. Apoi, linia de pe monitor deveni aproape orizontală. Asistenta puse degetele pe gâtul băiatului în lateral. Lui Nikki îi venea s-o împingă de acolo și să strige:

LASĂ-L ÎN PACE PE FIUL MEU!

— Nu mai are puls!

Asistenta se urcă pe pat și, cu una dintre mâini, începu să apese tare pe pieptul lui Elijah.

Nikki urla. O asistentă medicală apăru lângă ei și o ajută pe Nikki să se ridice de pe scaun, apoi luă scaunele din drum.

— Puteți rămâne, dacă vreți, spuse ea. Inima lui Elijah s-a oprit, încercăm să-l resuscităm. Sunt multe cadre medicale aici, dar puteți sta cu el, dacă vreți.

Nikki se uită la Obi. Fața lui era scăldată în lacrimi. Un doctor intră în salon și începu să introducă încă un medicament în gâtul lui Elijah. O altă asistentă se aplecă deasupra trupului lui și pompă în el altă pungă de sânge.

Nikki nu mai suporta să vadă. Îi venea să închidă ochii și să nu vadă cum se lăsau cu toată greutatea pe pieptul fiului ei, nu voia să audă cum îi trosneau oasele sub mâna asistentei. Nu voia să vadă cum pompau sânge în trupușorul lui. Nu voia să vadă lacrimile de pe chipul lui Obi. Dar făcu totuși un pas în față, îl trase pe Obi după ea, întinse brațul și îl luă de mână pe Elijah.

Mâna lui era rece. Atât de rece.

Pielea lui Elijah străluci o clipă, apoi se mohorî: o lumânare stingându-se în întuneric.

— Nu regret nimic, spuse ea. Nici măcar acum. Nu regret, zise ea, ridicând privirea spre fața lui Obi. Nu-mi pare rău deloc, șopti.

Nikki strânse mâna rece a lui Elijah, o ridică spre buze, îl sărută. Îi spuse în inima ei că îl iubea, și că mereu îl va iubi, și că înțelegea. Înțelegea. Se uita la mânuța lui Elijah în mâna ei, studia liniile din palma lui, forma fiecărui deget, unghiile scurte, pe jumătate roase.

Asistentele medicale și doctorii din jurul patului se tot uitau unii la alții.

— Nu a apărut nicio schimbare, spuse unul dintre ei. Asistenta de lângă Nikki îi puse o mână pe umăr.

— Facem tot ce e omenește cu putință, dar inima lui Elijah nu răspunde la tratament, zise ea.

Inima lui e frântă, se gândi Nikki. Se uita la el, făcând abstracție de medicii și asistentele din jur. Nu mai văzuse niciodată un chip atât de frumos. În mod straniu, cicatricea de pe frunte dispăruse aproape de tot și pielea lui era perfect netedă, neatinsă, proaspătă și imaculată. Obi răsufla greoi lângă ea. Nikki se gândea la ochii lui Elijah, ochi mari și iubitori, la blândețea lui, la mâna lui în mâna ei.

— A fost al nostru un timp, așa-i? șopti ea.

— Suntem de acord cu toții? Doctorul care ținea sacul verde se uită la fața fiecăruia, deconectând alimentarea cu oxigen; asistenta care apăsa pieptul lui Elijah se opri, cu mâna pe inima lui, uitându-se la Nikki și Obi.

Obi scoase un sunet din adâncul ființei lui. Nikki nu scoase niciun sunet. Au plecat toți, unul câte unul, până la ultima asistentă, care a tras cearșaful peste fața lui Elijah.

— O să vă las un timp împreună, spuse ea. Dar mă găsiți aici, dincolo de perdea.

Ieși și trase perdeaua în jurul lor. Nikki nu se mișcă. Obi plângea în hohote. Apoi Nikki se urcă în pat, lângă Elijah, și se vârî sub cearșaf. Se uita la el, concentrându-se asupra unui mic cârlionț de pe ceafă. Se lipi cu tot trupul de el și îl îmbrățișă cu totul, brațele, corpul lui. Îl sărută pe față de nenumărate ori, puse capul pe pieptul lui, ascultând cu atenție în speranța unei bătăi de inimă.

43.

Aud marea venind și plecând, clipocitul valurilor pe nisip. Steagul Nigeriei este în spatele Mamei, dar eu nu mă uit la fotografia ei.

În aer miroase a cauciuc ars, a trestie de zahăr și a zăpușeală. Este atât de cald, încât aerul te frige când îl respiri. Dogoarea țese modele în văzduh și lumina face ca toate culorile să pălească. Țânțarii îmi bâzâie în jurul capului, uneori aterizând pe pieptul meu; îi gonesc cu mâna, îi plesnesc tare. Dar mă ciupesc oricum. Simt mușcătura lor puternică pe piept, tresar violent din tot corpul, apoi mă liniștesc la loc.

În Nigeria totul e mai strălucitor și mai gălăgios decât în Anglia. Știu asta deja. Lumina se schimbă și strălucirea palidă se transformă în culoare: verdele copacilor, albastrul cerului, galbenul soarelui, roșul pământului. Niciodată nu mi-a fost așa de cald. Arșița umple golul de acolo. Aud graiul yoruba. Recunosc graiul vorbit de Mama, dar nu și cuvintele. Dar tati ridică fruntea și zâmbește. Țânțarii mușcă și mă ciupesc de piept. Îi spun lui mami. Dar ea mă ține de mână.

— Nu-l mai ciupiți, le șoptește ea. Nu-i mai faceți rău fiului meu.

Și, dintr-odată, Mama este acolo, în fața mea, și brațele ei se întind spre mine. Alerg cum n-am mai alergat niciodată, aruncând picioarele mai repede și mai repede, până când praful se ridică în spatele meu ca un nor. Soarele mă arde pe ceafă și pe spate, face ca totul să miroasă a cald. Aud valurile clipocind înainte și înapoi. Brațele Mamei se înfășoară în jurul meu, respir pielea ei, mirosul dulce de banane prăjite, și ea este atât de catifelată. Mai catifelată decât orice am simțit vreodată. Îmi

plimb mâinile pe pielea ei și ne prindem strâns în brațe. Ne privim și mă oglindesc în ochii ei, micuț și nicidecum speriat, și lumea întreagă este un loc ferit de primejdii. Mama cântă, râde, iar în spatele ei văd doi bărbați fluturând din mână: unul dintre ei este bunicul, dar celălalt nu știu dacă este tăicuțul meu sau tati; poate că acum sunt unul și același amândoi, dar bărbatul acesta este puternic, mare și fericit. Chioma se joacă în nisip cu o mulțime de copii și mami e și ea aici, cu surioara mea, pe care o poartă sus, în cârcă, asemenea unui copilaș nigerian, și zâmbesc amândouă, și râd, și fața lui mami nu e tristă deloc; toată suferința s-a dus. Simt brusc, năvalnic, cum e să ai o soră. Jasmin și Chanel nu sunt aici, dar cumva știu să s-au dus în America și mănâncă hotdogi, iar mătușa Chanel e măritată cu un cowboy și Jasmin are un cal al ei. Flutură din mână spre mine. Și Ricardo e în Brazilia pe plajă, cu niște șlapi noi, și are un fiu al lui, un băiețel din Brazilia care seamănă un pic cu mine, dar care nu avea niciun fel de familie. La asta nu mai seamănă cu mine. Eu am o familie așa de mare. Toți sunt în jurul meu acum și vocile lor îmi umplu sufletul, soarele arde deasupra capetelor noastre, făcându-ne să râdem împreună. Acum, țânțarii nu mă mai ciupesc de piept. Sunt bucuros. Mă uit la mami și la tati.

— Vă mulțumesc! strig eu. Nu mă mai doare deloc.

Și apoi Mama mă trage și mai aproape, până când sunt din nou parte din pielea ei, iar sângele nostru este același și ea îmi șoptește direct în inimă, în limba mea maternă:

— Micuțul meu nigerian, te iubesc cum nu a mai existat vreodată o iubire pe lume.

Mulțumiri

Le mulțumesc în mod special lui: Christine Green, Natalie Butlin, George Hamilton-Jones, Claire Anderson-Wheeler, Jane Wood, Katie Gordon și echipei de la Quercus. Mai ales, îi mulțumesc lui Alex Watson pentru informațiile despre activitatea socială terapeutică, dar și pentru toate celelalte lucruri. Tu ești inspirația mea.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
Mulțumiri

Table of Contents

1. 7
2. 13
3. 30
4. 40
5. 48
6. 58
7. 71
8. 78
9. 88
10. 101
11. 112
12. 127
13. 130
14. 142
15. 150
16. 156
17. 168
18. 177
19. 183
20. 187
21. 194
22. 204
23. 213
24. 218
25. 221
26. 227
27. 232

28. 236
29. 239
30. 249
31. 252
32. 258
33. 263
34. 274
35. 281
36. 286
37. 296
38. 310
39. 317
40. 323
41. 325
42. 329
43. 338
Mulțumiri 340